

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIKOLA

EVA WINNERS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

**NIKOLA
HEATHENS'IN MİRASI
SERİSİ**

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

Kafirlerin Mirası Serisi ÇALMA

LİSTESİ

Yazar Notu Uyarılar

Sözlük _____

Tanıtım _____

Aile Ağaçları _____

Önsöz _____

1. Skye
2. Nikola
3. Skye
4. Nikola
5. Skye
6. Nikola
7. Skye
8. Skye
9. Nikola
10. Skye
11. Dante
12. Nikola
13. Skye
14. Nikola
15. Skye
16. Phoenix
17. Skye
18. Nikola
19. Skye
20. Nikola
21. Nikola
22. Skye
23. Dante

24. [Skye](#)
25. [Nikola](#)
26. [Skye](#)
27. [Dante](#)
28. [Skye](#)
29. [Vasili](#)
30. [Nikola](#)
31. [Vasili](#)
32. [Vasili](#)
33. [Skye](#)
34. [Skye](#)
35. [Dante](#)
36. [Nikola](#)
37. [Skye](#)
38. [Nikola](#)
39. [Nikola](#)
40. [Skye](#)
41. [Nikola](#)
42. [Dante](#)
43. [Nikola](#)
44. [Skye](#)
45. [Nikola](#)
46. [Skye](#)
47. [Nikola](#)
48. [Nikola](#)
49. [Skye](#)
50. [Skye](#)
51. [Nikola](#)
52. [Skye](#)
53. [Nikola](#)
54. [Skye](#)
55. [Skye](#)
56. [Nikola](#)

[Epilog](#) __

[Sırada Ne Var?](#)

[Yazar Hakkında](#) __

© 2025, Winners Publishing LLC ve Eva Winners tarafından telif

hakkı saklıdır. Kapak Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Fotoğrafçı: Michelle Lancaster

Resimli Kapak: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi

İllüstrasyonlar: Manuela Soriani ve Gabriele Zibordi, Eve Graphic Design LLC (bir çiftin vesikalık fotoğrafı)

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve haber

bültenime abone olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _ _

HEATHENS SERİSİNİN MİRASI

*Bu ikinci nesil serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir.
Ancak bu evren, birinci nesil serimin bir uzantısıdır:*

*Belles & amp;
Mobsters Omertá'nın
Dikenleri
The Kingpins of The Syndicate Stolen
Empire üçlemesi
Billionaire Kings*

*Eva Winners hakkında daha fazla bilgi için lütfen www.evawinners.com
adresini ziyaret edin.*

ÇALMA LİSTESİ

<https://spoti.fi/3FBMBvU>

YAZARIN NOTU

Merhaba okuyucular,

Bu kitapta bazı karanlık unsurlar ve rahatsız edici sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın. Lütfen dikkatli olun. Kalbi zayıf olanlar için uygun değildir.

Gelecekteki yayınlarla ilgili haberler için Eva Winners'ın Haber Bültenine
(www.evawinners.com) kaydolmayı unutmayın.

UYARI

Bu kitapta ölüm, engellilikle ilgili konular, küfürlü dil, işkence, şiddet ve kanlı sahnelerin grafiksel tasvirleri gibi bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği içerikler bulunduğunu lütfen unutmayın.

SÖZLÜK

St. Jean D'Arc Okulu (D'Arc) - Connecticut'ta bulunan, çocukları suç imparatorluklarını yönetmeye hazırlamak ve eğitmek üzerine odaklanan, lisans ve yüksek lisans programları sunan bir üniversite.

Arianna/Hannah - 25 yaşında

Matteo - 25 yaşında

Francesca (Matteo'nun kız kardeşi) - 21 yaşında

İkizler Dominico ve Cassius - 21 yaşında, Dominico Cassius'tan bir dakika önce doğdu

Gianna - 19 yaşında

Skye Leone - Phoenix ve Dante Leone'nin (Thorns of Silence) kızı, 20 yaşında, Sasha ve Branka Nikolaev'in evlatlık kızı

Nikola Nikolaev - Isabella ve Vasili Nikolaev'in oğlu (The Den of Sin). 24 yaşına yeni girdi

Amara Brennan - Emory ve Killian Brennan'ın kızı (Ravenous Kingpin), 24 yaşında

Penelope DiMauro - Margaret ve Luca King DiMauro'nun kızı (Belles & Mobsters: Luca), 21 yaşında (Matteo'nun Sözlüğünden düzeltme)

Enzo ve Amadeo Marchetti - Marchetti imparatorluğunun varisleri, Isla ve Enrico Marchetti (Ölümün Dikenleri) tarafından yetiştirildiler, sırasıyla 33 ve 30 yaşındalar (Matteo'nun Sözlüğünden düzeltme)

Marietta Nikolaev - Isabella ve Vasili Nikolaev'in kızı, 20 yaşında

Ya ŗimdi ya da asla.

BLURB

Ben görevine sadık bir kızdım. En azından dışarıdan öyle görünüyordu.

İçimde boğuluyordum. Nasıl ve nerede bulacağımı bilmediğim bir şeyi arzuluyordum. Ama cevapları ararken görünüşümü sağlam bir şekilde korudum.

Ta ki New Orleans'ta bir gece her şeyi değiştirene kadar.

Nikola Nikolaev, Crescent City'nin acımasız suç imparatorluğunun varisi beni yasak bir kulüpte yakaladı. Ve bir anda, özenle inşa ettiğim dünyam çökmeye başladı.

Bunu hiç beklemiyorduk. Aramızdaki görünmez güç, anladığımızın çok ötesinde bir güce sahipti, bizi birbirimize yaklaştırıyor, veremeyeceğimiz şeyleri talep ediyordu.

Ancak Nikola, herkesin gördüğü dengesiz, pervasız adamdan çok daha fazlasıydı

görd

üğü Aşık oldum.

çılgı Derinden.

n, O aşık

perv olmadı.

asız Ona karşı koymalıydım.

ada

mda

n

daha

fazla

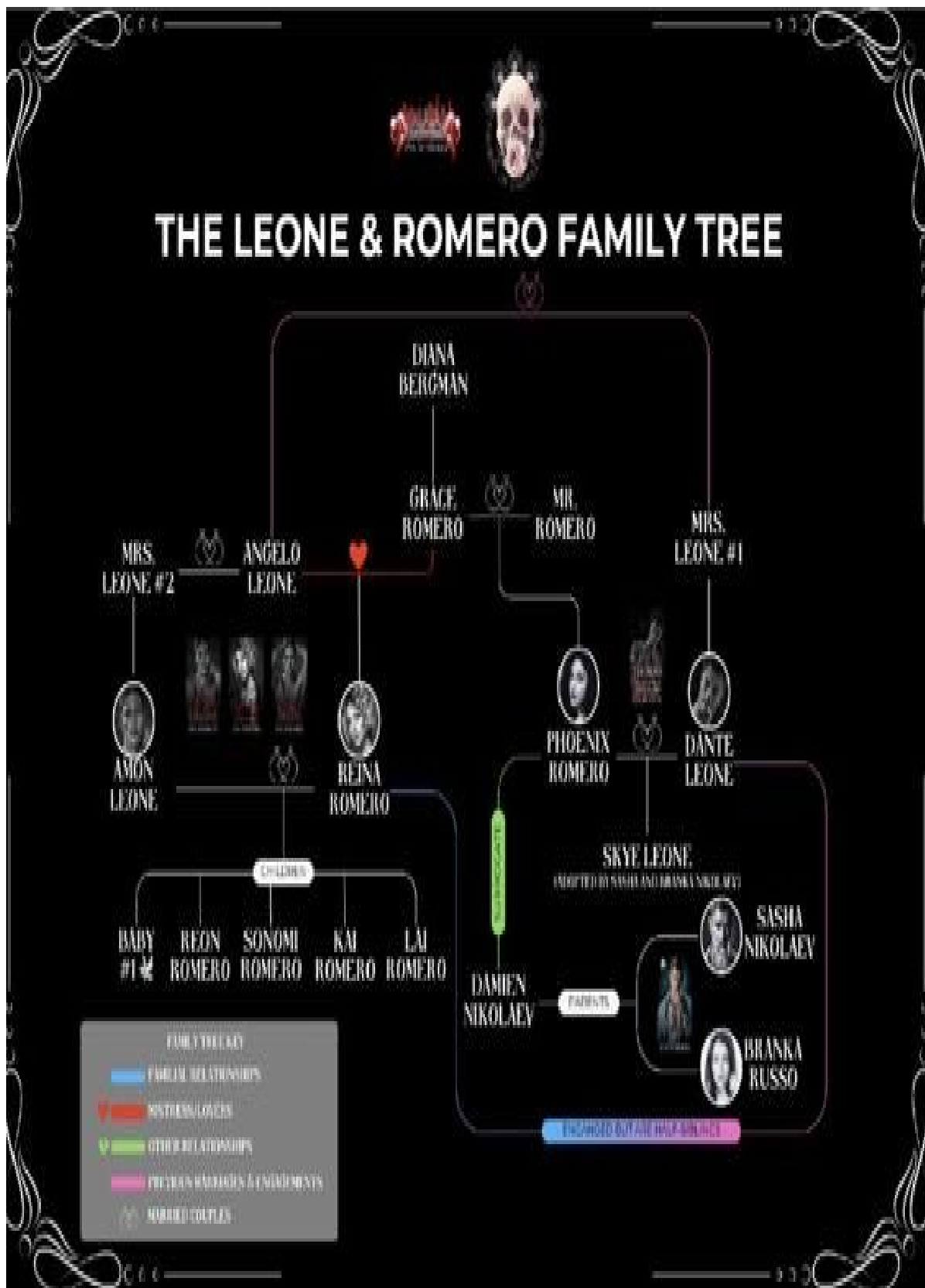
sı

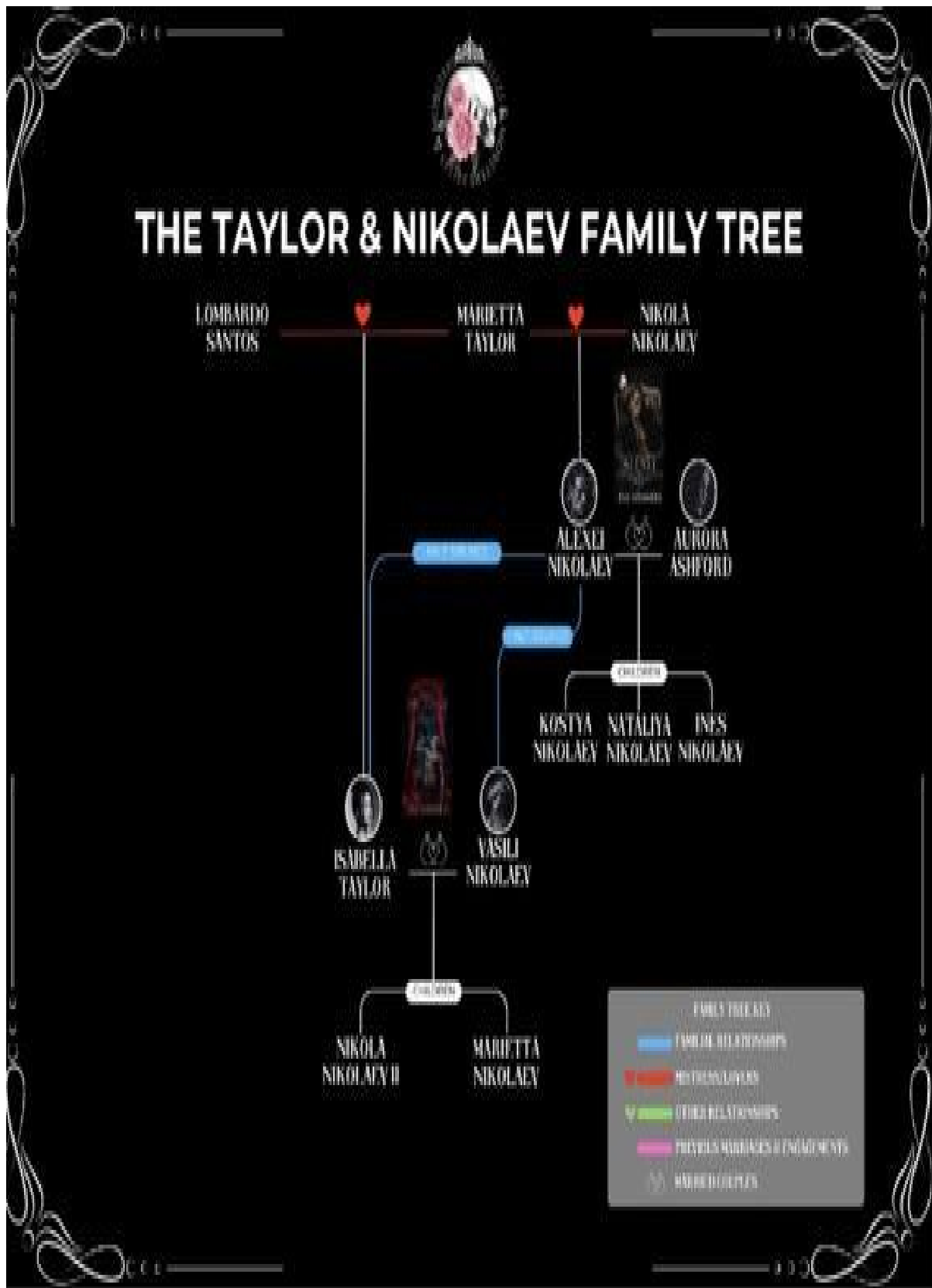
katmanlarını soymaya ve ona ruh ikizini bulduğunu kanıtlamaya kararlıydım.

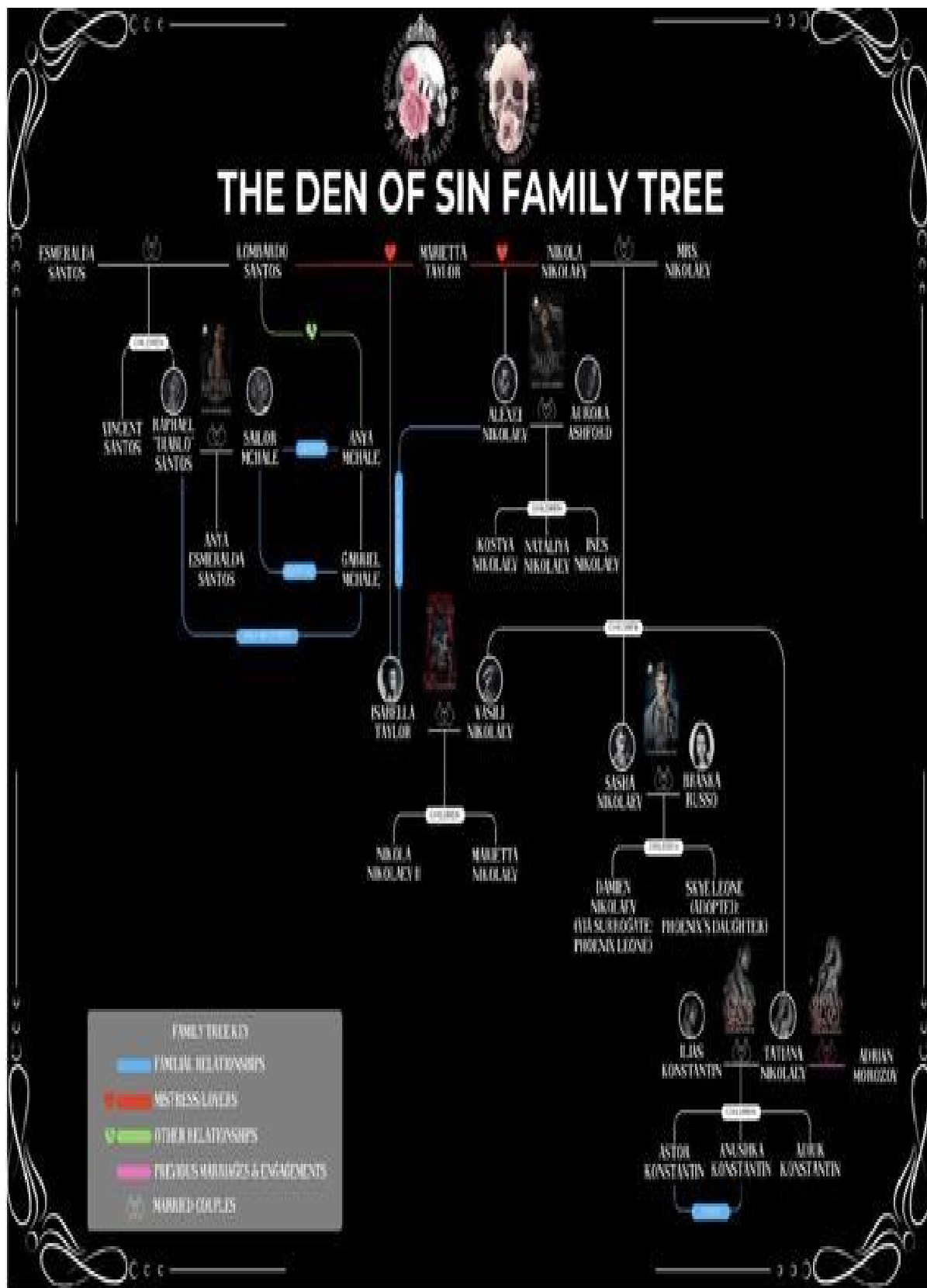
Ben, Skye Leone, onun kraliçesi olmak için yükselecektim.

AİLE AĞAÇLARI

**PROLOG SKYE, 20
YAŞINDA; NIKOLA, 24
YAŞINDA**

Şimdiki zaman
New Orleans

"Sen kafayı mı yedin evlat?"

Babam ofisinin kapısını arkasında çarparak kapattı, her adımının yankısı evi yerle bir edecek bir deprem gibi yankılanıyordu.

"Sana söylüyorum, Nikola," diye bağırdı, arkasındaki kemerli pencere çerçevesine çarparak gürültü çıkardı. Masasına eğildi ve yumruğunu maun yüzeye vurdu. Açıkçası, masanın bu kadar uzun süre dayanmasına şaşırdım

bu kadar uzun süre dayandığına şaşırdım. Söylentilere göre, Sasha amca Branka teyzeyi başka bir adamla evlendiği gün kaçırdığında, önceki masa neredeyse parçalanmıştı.

"Seni duyuyorum," dedim sakın bir sesle. "Ben senin tek oğlunum. Tabii ki benimle konuşuyorsun, Vasili."

Yüzü karardı ve onun sinirine dokunduğumu anladım. Babam, ona ilk adıyla hitap etmemi pek hoş karşılamıyordu. Bugün onu kızdırmak için uygun bir gün değildi.

Tabii ki, ben daha da fazla sinirlerini bozdum.

"New Orleans'taki herkesin bunu yaptığını eminim," diye alay ettim. "Ayrıca, olan oldu; artık ilerleme zamanı."

Cebime uzandım ve bir sakız çıkardım, ağızma attım. Ambalajın kırışması, birbirimize bakarak sürdürdüğümüz kasvetli sessizliği bozacak kadar yüksek ses çıkarmadı.

Onun bakışlarını karşılayarak sakızımı rahatsız edici bir şekilde çiğnedim.

Babamın sarımsı-grimsi saçları, kan basıncı hızla yükselip cildi kızarınca dikkat çekici bir turuncu tonuna büründü.

"*Babası* o lanet kaseti gördü," diye bağırdı.

"Gizlice çekilmişti. Skandal bir şey yok," dedim soğukkanlılıkla.

"Önemli noktayı kaçırıyorsun, *sen Dante Leone'nin tek kızısin!*"

"Hmm, ben onun Sasha amcanın kızı olduğunu sanıyordum," diye kıkırdadım ve o da bana masanın üzerinden uzanıp beni boğmak istediğini belirten bir bakış attı. "Sakin ol, bu enest değil. O evlatlık, unuttun mu?" dedim, onun bunu unutmasının imkansız olduğunu bilsem de.

"Enest, endişeleneceğin en son şey."

Odanın sıcaklığı tehlikeli derecelere düştü, ama bu beni hiç etkilemedi. Babam eninde sonunda doğru şeyi yaptığımı anlayacaktı.

Sandalyeye yaslandım, bacaklarımı masanın üzerine koydum ve gelirken aldığım eski bir *Forbes* dergisini karıştırmaya başladım.

"O lanet dergiyi bırak," diye dişlerini sıkarak tısladı. Boynundaki damarın zonklaması, patlamak üzere olduğunu gösteriyordu.

"Sakin ol baba. Açıkçası, günümüzde seks kasetleri her yerde." "Bana sakın ol deme," diye bağırdı. "Bu bir déjà vu gibi. Kardeşim ve ablam kendi çocuklarına reenkarne oldular. Kardeşimin dengesiz davranışları sonunda sakınlaştı. Ablam partileri ve çılgınlıklarını bıraktı. Ailemiz normale yakın bir şeye çok yakındı. Sonra sen... geldi ve..."

"O ikisinin normal olan hiçbir yanı yok," diye araya girdim ve bir balonu patlattım. "Ayrıca, Sasha amca ve Tatiana teyze değişmemiş olabilir, ama eşleri bu durumu senden daha iyi idare ediyorlar."

"Seni şu anda boğazlayabilirim Nikola."

"Şimdi sapıkça ensest konuşmalarına başlamayalım."

Kafasını hafifçe salladı, burun delikleri genişledi.

"Skye ile aranızda bir şey varsa neden bana gelmedin? Ben ayarlayabilirdim..."

Elimi kaldırıp onu durdurdum. "Arkadaşların Nico ve Luciano'nun Matteo'ya yaşattığı felaketten sonra... Hayır, teşekkürler."

"O dürüst bir hataydı ve ne senin ne de Skye'nin ikizi var, yani sorun yok," diye sabırla karşılık verdi.

"Belki, ama ben riske girmedim. Kesin bir şey istedim ve istediğimi aldım. Skye benim." Bacaklarımı açtım ve kollarımı dizlerimin üzerine koydum, konuşmamızın aldığı yönden aniden rahatsız oldum. "Ailelerimiz Jane Austen'in romanlarındaki gibi kur yapma gelenekleriyle tanınmıyor."

"Annenle evlenmek için ona *teklif ettim*."

"Aşağı yukarı," diye alay ettim. "Ve Sasha'nın gelinini düğün gününde kaçırdığını unutmayalım. Başka birine. Kilisede."

Babamın gözlerinde şimşek çaktı, bana saldırmaya hazırlanıyordu.

"Sizinle hiç rahat edemiyorum." Ağzımı açıp cevap vermeye hazırlanırken, bana uyarı dolu bir bakış attı. "Amcan düğün gününde gelini kaçırmış olabilir, ama o bile seks kaseti çekmeye başvurmazdı."

Etkilenmeden omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Ben eşsiz biriyim."

Elini saçlarının arasına soktu ve uçlarını o kadar sert çekti ki, ben de irkildim.

"Eşsiz," diye dişlerini sıkarak tekrarladı. "Evlat, seninle tartışmaya devam etmeyeceğim. Sasha ve Dante Leone'ye gidip Skye ile çıkmak istediğini... onunla evlenmek istediğini... siz gençlerin bugünlerde ne yapıyorsanız onu istemen gerekirdi. Yaptığın şey sınırı aştı."

Sakızımla bir balon şişirdim ve tekrar konuşmadan önce patlattım. "Sasha amcama onunla evlenmek istediğimi söyledim ve o da denersen gözlerimi oyarım dedi. Dante Leone de pek farklı değildi." Boğazımı temizledim ve elimden gelen en iyi İtalyan aksanıyla, "*Ona bir kez bile bakarsan, seni küçük parçalara ayırıp köpekbalıklarına yem ederim*" dedim. Tabii ki mesajı aldım. "Açıkçası, o adamın bu kadar şiirsel olduğunu düşünmemiştim."

Babam yine masaya yumruğunu vurdu, masayı sarsarak. "Ve adamın tavsiyesine kulak asmayı düşünmedin mi?"

"Tabii ki hayır."

"Savaş başlatmaya mı çalışıyorsun?" Ayağa kalktı ve üzerimde dikildi. Sandalyemden kalksam, aynı boyda olurduk, ama onu daha fazla zorlamanın akıllıca olmadığını düşündüm.

"Neden? Ne duydun?"

Babamın ofisinin kapısı açıldı ve annem ortaya çıktı, babamın yanına koştu. "Vasili, sesini alçalt. Personeli telaşlandırmamız gerekmez."

Yüzündeki ifade yumuşadı, ses tonu da öyle. "Elbette, *malyshka*," dedi ve bana döndü, azı dişleri çıtırtı sesi çıkardı. "Ve sen, Nikola... Onunla evleneceksin."

"Tabii ki," dedim tembelce.

"Amcan tarafından hayatının dayaklarını yiyeceğini bekle," diye devam etti. "Onu kesinlikle durdurmayacağım."

Annem nefesini tuttu, ama ben endişelenmedim. Amcamın artık genç olmadığını ve benim artık onun koruması gereken çocuğu olmadığını unutmuş gibiydi. Eğer o bu yolu seçmek istiyorsa, bırakın seçsin.

"O kıza saygıyla davranacak ve onun yürüdüğü yeri taparcasına seveceksin. Beni duyuyor musun?" dedi ve tekrar oturdu.

"Seni duymamak zor." Onu biraz daha kızdırmak için bir balon daha patlattım, dalgalar halinde yayılan öfkesinin tadını çıkararak. "Hâlâ bağıırıyorsun."

Gözlerimiz irade savaşında kilitlendi. Düşüncelerini okuyamadım, ama cinayet dolu olduklarını biliyordum.

Annem de öyle düşünmüş olmalıydı, çünkü babamın kucağına oturdu ve avuçlarıyla babamın yanaklarını tutarak onun bakışlarını başka yöne çevirdi. Gözlerimi devirmeden edemedim. Bizim dünyamızdaki eski nesiller aşk evlilikleriyle tanınmazlardı. Erkekler güç, açgözlülük ve kontrol için evlenirlerdi. Ama benim anne babam? Onları mutlu bir evlilikti.

Birbirimize daha fazla söz söylemeden, babamın ofisinin kapısı tekrar açıldı ve kız kardeşim Marietta teatral bir şekilde içeri girdi. Artık sarhoş değildi — ya da *eskisi kadar* sarhoş değildi — ve baştan aşağı Givenchy giysileriyle yeniden düzenli ve taze görünmeye başlamıştı. Her zaman eve getirdiği diğer yirmi yaşındaki kızlardan daha olgun ve sofistike giyinirdi.

Yanımda oturdu ve göz kırptı. "Ciddi bir belaya bulaştığını duydum, *velet*."

"Marietta! Lütfen diline dikkat et," diye azarladı annem.

Küçük kız kardeşim gözlerini devirdi. "Biz insanları öldüren bir mafya ailesiyiz, ama tamam, kelime seçimime dikkat edeceğim. Anlaşıldı."

Kafasını okşadım. "Haklısın *kardeşim*, ama ateşe körükle gitme. İlk suçlayacaklarının ben olacağımı biliyorsun."

Elini salladı. "En iyisinden öğrendim."

Ona sinirli bir bakış attım. "Eğer bu senin yardımınsa, lütfen kes şunu."

Kıkırdadı.

"Nikola." Babam, mümkünse, öncekinden daha da sinirli görünüyordu.

"Evet?"

"Lanet olası bir gömlek giy," diye bağırdı ve annem onu sakinleştirmek için elini okşadı.

"Bu 'bakışın' ne Nikola?" diye sordu annem, parmaklarıyla kelimeyi işaret ederek. "Sana emir vermemiz mi gerekiyor..."

Marietta onu keserek, "Skye'yi etkilemek için yapıyor," dedi.

Babam başını salladı ve "Bu sözün bir anlamı olduğuna eminim, ama ben göremiyorum" diye mırıldandı.

Annem iç geçirdi. "Bu, yaşlandığımız anlamına geliyor olmalı."

"Siz ikiniz yaşlısınız." Kız kardeşim, sanki az önce anne babamızı aşağılamamış gibi elini salladı. "Skye *yıllar* önce, erkeklerin ya takım elbise giymiş ya da gömleksiz olmasını sevdiğini söylemişti. Nikola gömleksiz seçeneği tercih etti."

"Sen benim başımın belasısın," diye tısladım.

O sırtıttı. "Ama beni seviyorsun."

"Tanrı yardımcım olsun," diye homurdandı babam. "İkiniz de sizin için canımı vereceğimi biliyorsunuz, ama bazı günler bu ızdırabı kendim sona erdirmek istiyorum."

"Bu arada, sıkıldım. Birini öldürmene yardım etmemi ister misin?" diye sordu Marietta, parmakları arasında bir tutam saçını çevirerek.

Evet, Nikolaev ailesi e ş sizdi. Farklı bir tür rahatsızlık.

1

SKYE

Bir Ay Önce

The Den of Sin Club, New Orleans

New Orleans'ı seviyordum ve burada vakit geçirmek için her fırsatı değerlendiriyordum, özellikle de burası Nikola'nın evi olduğu için. Gerçi bunu kimseye itiraf etmiyordum.

Sasha ve Branka'yı ziyaret etmek için bahanem Halloween'dı. Aslında, bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Nikolaevler benim ikinci ailemdi, biyolojik ailem beni bulmadan önce beni evlat edinen ailemdi. Sasha ve Branka, Nikolaev ailesinin diğer üyeleri gibi, benim her zaman onların yanında bir yuvam olacağını açıkça belirtmişlerdi. Bu yüzden sık sık onları ziyaret ederdim. Kısa tatiller veya izin günleri için İtalya'ya gitmek çok uzun sürüyorsa, buraya gelirdim.

New Orleans, sırlarla, günahlarla ve iz bırakan türden heyecanlarla dolu bir şehri gizleyen bir maske gibi renklerini sergiliyordu. Babam, müthiş ve biraz dengesiz Dante Leone de öyle düşünüyordu.

Bu yüzden benim burada olmamdan hoşlanmıyordu.

Ailemle ilişkilerim en azından karmaşıktı ve geçmişimiz nedeniyle daha da karmaşık hale gelmişti. Anne babamı seviyordum, ama üç kısa ay boyunca benim üvey ailem olan Nikolaevleri de seviyordum. Nikolaevler beni evlat edinmeden önceki hayatım sisliydi. Bazen kalın bir perdeden bir anı geçip giderdi, ama ona tutunamadan... puf. Sanki hayatım Sasha ve Branka'nın beni evlat edindiği gün başlamış gibiydi.

Dediğim gibi, karmaşıktı.

Fransız Mahallesi'nin kalbindeki eski parke taşlarının üzerinde dururken, gözlerim her türlü müstehcen olaya yol açan kapıya asılı "*Günahın Sığınağına Hoş Geldiniz*" tabelasını taradı.

Yüzüm arlequin maskesinin arkasında gizliydi, bu yüzden tanınmamın bir riski yoktu. Birçok müşteri maske takmayı tercih ediyordu ve benim bu maskeyi takmamın nedeni İtalyan kökenlerimdi. Commedia dell'arte'ye her zaman hayran olmuştum ve yoksul, yanlış anlaşılan Arlequin'in temsiline çok yakın hissediyordum.

Öte yandan kıyafetim... Kimsenin yanlış anlaması mümkün değildi. Pembe straplez elbise, dantelli korse ve fırfırlı beyaz tütü, pembe topuklu ayakkabılarla birlikte, *ahlaksızlığı* haykırıyordu.

Babam bu kıyafetle dışarı çıktığını bilse çok sinirlenirdi, Sasha da öyle. Muhtemelen bu, o iki büyük adamın hemfikir olduğu tek şey olurdu.

Kulübün kapısı açıldı ve içeriden gelen sıcaklık beni cezbetti, duyamadığım yüksek bas seslerinin titreşimleri de öyle. Kapıdaki güvenlik görevlisi iki kez baktı, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, sonra kendimi toparlayıp Sasha'dan çaldığım VIP davetiyesini ona uzattım.

Bunun için kendimi suçlu bile hissetmedim. Branka ile planladığı romantik akşam yemeği varken ona ihtiyacı olmayacaktı. Damien beni ispiyonlamadıkça tabii, ama yine de bunu yapmayacağını biliyordum. Kardeşim pek çok şeydi, ama ispiyoncu değildi.

Kapı görevlisinin dudakları hareket etti, ama onları okumama gerek yoktu — başını sallamasını ve elini yanına çekmesini, içeri girmeme izin verildiğinin işareti olarak kabul ettim.

Aman Tanrım, işe yaramıştı.

Bu düşünce beni raydan çıkardı ve Salvatore Ferragamo topuklu ayakkabılarımla onun yanından geçip New Orleans'ın en popüler kulübünün barına doğru ilerledim.

Gözlerim sağa sola kaydı, her şeyi içime sindirmeye çalışıyordum.

Burası hayal ettiğimden daha karanlıktı — çöküşün kokusu her yerdeydi, kırmızı kadifeyle kaplıydı, günahın vücut bulmuş haliydi.

Müzik, dans pistinin üzerinde asılı duran neon ışığı sallıyordu ve zeminde yankılanan ritim ile insanların hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla, bu müzik şehvetli ve baştan çıkarıcı bir şeydi.

Dans pisti hiç de büyük değildi, ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Den of Sin dansıyla ünlü bir yer değildi. Odanın duvarları aynalıydı ve buna rağmen, nişlerde ve köşelerde saklanmış, ellerini ateşli bir şekilde keşfe çıkan pek çok çift vardı.

Gözlerimi kısarsam, birkaç kişinin tam anlamıyla seks yaptığını görebileceğime emindim. Tuvaletlere giden koridorun yanındaki esmer kadın, şezlongda uzanmış olan erkeğinin kucağında zıplıyordu. Neyse ki, kadının vintage kostümü onların utanmazlığını gizliyordu, ancak onları izleyenlerin bakışlarından etkilenmiş gibi görünmüyorlardı.

Uzun siyah mermer barın yanındaki kırmızı deri taburelerde oturan, anlamsız sohbetlere dalmış, çılgınca el kol hareketleri yapan insanlar vardı.

Kıyafetimi düzelttim, kurbanımı aramak için etrafıma bakarken maskemle oynamak için duyduğum dürtüye direndim.

Nikola Nikolaev.

O pislik bugün beni hafife almıştı. Babasının kulübünde, sırf "kırılğan, korunaklı mafya prensesi" olduğum için kara listeye alındığımı açıkça belirtmişti. Benim kırılğan bir yanımdı yoktu.

Nikola'nın aşırı koruyucu tavrının arkasında başka bir şey olduğunu biliyordum, ama ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Nikola bana küçümsemeyle karışık bir ilgisizlikle davranıyordu. Ne zaman etrafta olsam, beni neredeyse hiç fark etmiyor, çoğu zaman doğrudan yanımdan geçip gidiyordu. Sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Ona beni görmekten başka seçeneği olmadığını kanıtlayacağım, diye düşündüm kendini beğenmiş bir şekilde.

Yanımda bir adam belirdi, ama onu görmezden geldim. Bundan hoşnut olmamış olmalıydı, çünkü yolumu kesmek için harekete geçti.

Tanrı bilir nereye çıkan bir merdiveni işaret ettiğinde kaşlarımı çattım. Ona baktım ve "Gitmek ister misin...?" gibi bir şey yakaladım ve bu adamın beni takip etmemi istediğini anladım.

Elimi kaldırarak onu durdurdum. Nadiren sesli konuşurdum, çoğunlukla işaret dili kullanır ya da durum gerektirdiğinde telefonuma notlar yazardım ya da bir kağıda karalamalar yapardım. Konuşmak beni utangaç yapardı, bu yüzden ne zaman

Engelliliğimi ortaya çıkarmak istemediğimde, insanları korkutmak için evrensel jestlere başvururdum.

"Ama..."

Bu sefer maskemin altından burnumu kırıştırdım ve ona orta parmağımı gösterdim. Mesaj yeterince açıktı ve onu kaçırmaya yetti, ben de rahat bir nefes aldım.

Omuzlarımı geriye çekip çenemi kaldırarak bara doğru yürüdüm ve bir tabureye oturdum. Bu gece pervasız, tehlikeli ve aptalca bir şey yapmaya hazırdım. Nikola'nın, sağır ve mafya prensesi olmanın beni *ben* yapan en altta yer alan özellikler olduğunu ve bu özelliklere indirgenmekten hoşlanmadığımı bilmesini sağlayacaktım.

Ben ihtiyaçları olan bir kadındım ve onun bunu görmesinin zamanı gelmişti.

Ancak o beni öyle görmüyordu. Hayatımdaki diğer erkekler gibi - babam, Sasha, Vasili amca ve Alexei - Nikola da benim güçlü yanlarımı hiç görmedi, sadece beni farklı kılan özelliklere ve korunmaya ihtiyacım olan yönler odaklandı. Benim azmimi, kararlılığımı, direncimi görmedi.

Kesinlikle kurnazlığımı da görmedi; aksi takdirde, daha önce kapı görevlisinin kulağına fısıldayarak beni geldiğim yere geri gönderirdi.

Ve daha da kötüsü, bir ara Nikola'dan hoşlanmaya başlamıştım. Aşık olmak doğru kelime olmayabilir, ama ona yakındı. Bu aşk, bir sıkıntı haline gelmeye başlamıştı.

Ne zaman ve nasıl olduğunu tam olarak belirleyemiyordum. Belki de beni zorbalardan kurtardığı gün. Ya da belki de ondan önce. Nikola'nın her zaman benim güvenli limanım olduğunu biliyordum. Evet, babam ve Sasha her zaman arkamdaydılar, ama aynı zamanda beni koruyucu bir balonun içine koymaya da hemen başvuruyorlardı. Nikola öyle değildi. Kimsenin bana bulaşmamasını sağlarken bana tüm özgürlükleri verdi.

Nikola'nın yanında büyüdüm. Akşam yemeklerinde, aile etkinliklerinde, partilerde, okulda hep birbirimizin etrafında dolaşırdık. Kesin olarak bildiğim şey, onun beni her zaman kurtarması gerektiğini düşündüğü, ama benim onun için aynısını yapmama asla izin vermeyeceğiydi. Sanki işitme engelim beni zayıf yapıyormuş gibi. Ya da belki de hepsi benim kafamdaydı.

Yeterli olmadığını hissetmek hoşuma gitmiyordu. Kendimi, kusurlarımla birlikte kabul etmek için çok uğraşmıştım, beni hak etmeyen bir adam tarafından kenara itilmek istemiyordum. Karşılıklı aşkın neye benzediğini herkesten daha iyi biliyordum, çünkü onun içinde büyümüştüm.

Branka ve Sasha — Nikola'nın teyzesi ve amcası — hayatımın büyük bir parçası olmaya devam ettiler. Annem onların vekiliydi ve benim küçük kardeşim olarak gördüğüm Damien'i doğurdu. Aslında, babam istese de istemese de, Nikolaev ailesi bizimle çok yakındı.

Nikola'yı sürekli görmeme rağmen, bana hiç zaman ayırmadı. Birbirimizle çok az ilgileniyorduk, bu yüzden yollarımız kesiştiğinde, bu acı tatlı bir deneyim oluyordu ve yaşlandıkça daha da kötüleşiyordu.

Taburemin üzerinde hafifçe döndüm, etrafa bakarken mümkün olduğunca dikkatli davranmaya çalıştım ve görmek için geldiğim adamı bulmam çok uzun sürmedi.

Nikola'nın kulüpte kendinden emin adımlarla ilerlemesini, eklektik kalabalığın arasında rahat görünmesini izledim. Kulübün sahibi olduğu düşünülürse, bu gayet normaldi. Ya da en azından ailesi sahibiydi. Kaslı vücudu, neredeyse hiç boş kalmayan kadar çok dövmeyle kaplıydı ve her adımında kasları geriliyordu. Uzun zaman önce, onun her santimini inceleyeceğime ve vücudundaki her dövmeyle ezberleyeceğime yemin etmiştim. Belki bugün sonunda bu gerçekleşecekti.

Cadılar Bayramı kostümü giymeyi tercih etmemiş, beyaz bir kaslı tişört, siyah kot pantolon ve bir çift asker botu giymişti. Soluk sarı saçları, üzerimizde yanıp sönen rengarenk ışıkların altında parlıyordu, ama benim özlem duyduğum şey gözleriydi. En soluk mavi renkteydiler ve bana tropikal bir vahayı hatırlatıyorlardı.

Arkadaki koridora doğru döndü ve ben onu takip etmek için aceleyle tabureden neredeyse düşüyordum. Onun peşinden koşarken kalbim düzensizce atıyordu, özür bile dilemeden yabancıları ve personeli itip kakıyordum.

Kırmızı ışıklarla aydınlatılmış koridorda, elimle pürüzlü duvara tutunarak yavaşça ilerledim. Nikola ortadan kaybolmuştu, ama çok uzağa gitmiş olamazdı.

Parmağımı, arkasında ne olduğunu öğrenmeye cesaret edemedim, sonsuz sıradaki yastıklı deri kapıların üzerinde gezdirdim. Üyelerin bu odaları saatlerce kiralayabildiklerini duymuştum ve içimden bir ses, orada olanları görmek istemeyeceğimi söylüyordu. Benim tahminim, sapkın maratonlar olduğu yönündeydi, ama bu düşüncelerimi kendime sakladım.

Koridorun son kapısında durdum ve bu kapının diğerlerinden farklı olduğunu hemen fark ettim. Kapının yastıklaması, beklenen soğuk siyah deri değil, koyu, ateşli bir kırmızıydı. Pirinç kapı tokmağının hemen üzerinde, duvara tek bir aplik yapışmıştı, mum eriyip kalıntı bırakmış, kıvrılmış mum kalıntıları kalmıştı. Yavaşça, sakın bir nefes aldım ve kapı koluna uzandım, ama kapı kendi kendine içe doğru açıldı ve sessiz bir şıplama sesiyle göğsümdeki havayı kesti.

Oda mat siyahla kaplıydı. Demir apliklerden ve kümelenmiş şamdanlardan kırmızı mumlar titriyor, duvarlara dans eden gölgeler düşürüyordu. Hava mum kokusu, duman ve tatlı bir çöküntü kokusuyla doluydu. Burası bir odadan çok, bir zevk sığınağı gibiydi. Sanki bir büyü ya da içgüdüyle çekilmiş gibi, ortasına gelene kadar hareket ettiğimi fark etmedim bile.

Yemyeşil kırmızı perdeler, karmaşık altın işlemeli filigranlarla süslenmiş, güneş ışığından örülmüş narin asmalar gibi parıldayan kral boyutu yatağı çevreliyordu. Bu, dokunmaya, lüks vaatlerine kapılmaya cesaret eden, ihtişamlı bir merkez parçasıydı. Uzak duvarda, pahalı viskiler, burbonlar ve cinlerle dolu altın bir bar arabası mum ışığında parıldıyordu. Bu kadar bol miktarda alkol, bir alkolik için haftalarca yetecek kadardı. Ve hemen arkasında, seks oyuncaklarıyla dolu bir sandık vardı.

Tanrım.

Gözümün ucuyla, başka bir kapının altından ışık sızdığını gördüm. Ayakkabılarımın altındaki kalın halının sesi kesmesini umarak, odanın içinden hafif ve sessizce geçtim.

Kapıyı araladım ve bir başka merdiveni gözetledim. Nikola oraya mı inmişti? İşkence odaları bodrumda mıydı? *Belki.* Nikolaevler için bu hiç de imkansız değildi.

İçgüdüsel olarak, oraya inmenin inanılmaz derecede aptalca olduğunu biliyordum. Ancak bacaklarım bu mesajı almamış gibi görünüyordu, çünkü ben yerin daha da altına iniyordum.

Nefes vererek, son adımı attım ve elimle pürüzlü duvara tutundum. Her adımda omurgamdan bir ürperme geçiyordu, her adımda yukarıdaki odadan gelen ışık zayıf ve sönük bir köz haline gelirken, beni karanlığın derinliklerine çekiyordu.

Suç dünyasında büyümüştüm ve ailemin ve diğer birçok mafya üyesinin düşmanlarına ne yaptığını biliyordum. Burada olmak... sanki havadaki şiddeti hissedebiliyormuşum gibiydi.

Karanlık, uğursuz bir bulut koridordan geçiyordu ve her an bir şeyin aniden ortaya çıkmasını bekliyordum. Duvarlar titreşiyordu, her beş saniyede bir ritmik bir gümbürtü duyuluyordu. Metalin metale çarpması sesinin böyle olacağını hayal ediyordum.

Bir başka köşeyi döndüğümde, kanlar içinde ve morluklar içinde bir sandalyeye bağlanmış bir adamla karşı karşıya kaldım ve şiddetin beni bulduğunu anladım.

Nikolaevler için çalışan bir gardiyan, pirinç muşta ile ona yumruk atıyordu ve yüzündeki parıltı beni derinden sarsmıştı. Ama bu, Nikola'yı görmekle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Gömleksiz üst vücudu kanla kaplıydı, bu da sahneyi daha da korkunç hale getiriyordu. En kötüsü yüzüydü, beni suskun bıraktı. Acımasız, zalim bir ifade, işkence gören adamın yüzündeki acıyı görmekten gerçekten zevk aldığını gösteriyordu.

Havada kanın bakır kokusu asılı kalmış, burnumu tıkamıştı. Bu koku ve görüntü, unutmak istediğim her şeyin gittiği zihnimin en karanlık köşesine gömülecekti.

Kafamda bir uğultu hissettim ve bir adım geri attım, ama zemin altımda eğildi ve dengemi sağlamak için duvara uzandım.

Anında, üç çift göz bana çevrildi ve ben korku çılgınlığını zar zor bastırdım. Birbirimize bakarken zaman dondu. Bir kalp atışı, iki...

Bakışlarım Nikola'nın yüzüne kilitlendi, dudaklarını okudum. "Neden misafirler bu bodrumdan uzak durmuyorlar?"

Bana doğru başını salladı ve koruması anında bana doğru ilerledi, öfke sert yüz hatlarını buruşturuyordu. Kırmızı lekelerle kaplı avucuyla kolumu kavradı ve beni o kadar sertçe çekti ki maskem yüzümden kaydı.

Onun koyu renkli gözlerine baktım ve kendimi kurtarmaya çalıştım, ama kolumu sıkıca kavradı, mengene gibi sıkı ve morartacak kadar. Karşı koymak için kendimi hazırladım, tırnaklarımı kıvrıp pençelemeye hazırdım, ama aniden vücudu sanki görünmez eller tarafından geriye doğru çekildi. Yerden havaya kalktı, botları soğuk beton zemine sürtündü ve sonra havada sallanmaya başladı.

Nefesim kesildi, elim ağzımı kapatmak için yukarı kalktı. Nikola onu beton duvara sıkıştırmış, bir eliyle boğazını sıkarken, adam bez bebek gibi çırpınıyordu.

Sonra bana döndü ve "*İyi misin?*" diye sordu. Cevap vermediğimde, acııcı bir şekilde ASL ile "*İyi misin?*" diye sordu.

Şoktan başka bir şey yapamadan başımı salladım.

Nikola adamına geri döndü ve onu bir çöp torbası gibi yere attı, ağzı çok hızlı hareket ediyordu, ne dediğini anlayamadım ama hoş bir şey olmadığını tahmin ediyordum.

Bu dünyadaki birçok zulmü görmüş olmama rağmen, onun bu yönünü görmek beni dehşete düşürdü. Sonuçta, bizler kafirlerin mirasçılarıydık ve zulüm kaçınılmazdı.

Zayka, diye mırıldandı ve bu beni sersemliğimden uyandırdı. Kafamı hafifçe salladım, kemiklerimden kalan tüm korkuyu kovmak için. Nikola bana asla zarar vermezdi. Sessizliğimi korku olarak yanlış yorumlayarak, bana doğru tereddütlü bir adım attı. Ben bir adım geri çekildim, dudakları bir rica ile hareket ederken ona gözlerimi kocaman açarak baktım. "Hadi, bir şey söyle."

Ellerim ağırlaşmış, yavaşça işaret diliyle "*Bana kan bulaştırma. Ve bana zayka deme.*" dedim.

Soluk mavi gözlerinde şaşkınlık belirdi ve sonra aniden başını geriye attı ve güldü.

"Sadece sen bunu dert edersin," dedi yavaşça.

"*Aslında, güzel bir elbise giyen herhangi bir mantıklı kız endişelenir.*" Gözlerim onun geniş göğsüne takıldı. "*Neden gömlek giymiyorsun?*" Yine.

Nikola uzak köşedeki lavaboya doğru yürüdü, ellerini temizledi ve sonra geri döndü, bakışları eğlenceyle doluydu.

"Lekelemek mantıklı değil," diye işaret diliyle ve aynı anda dudaklarıyla söyledi.

Mantıklı bir açıklamaydı. "*Ama okulda bile gömleksiz dolaşıyorsun. Vücut ısın çoğu insandan daha yüksek, biliyorum, ama...*" "*Her kadının benim olanı görmesini istemiyorum*" sözleri dilimin ucundaydı, ama yuttum. "*Ama bu gerçekten uygun değil.*"

Yüzü ciddileşti. "Kan lekeleri çıkarmak çok zordur, biliyorsun." Gözlerimi ona dikip baktım. "Ve kravat takmakta berbatım. Bir adamı on saniyede öldürebilirim, ama kravat takmak için yirmi dakika uğraşırım."

Şaşkınlık beni sardı. "*Ama sen takım elbise giymekten nefret edersin.*" "Tam da bu yüzden."

"*O zaman normal bir tişört giy,*" diye tartıştım. "*Yarı çıplak dolaşmaktan iyidir.*"

"Ama bak, bebek yüzlü... Yarı çıplak olduğumda, kadınlar bana karşı koyamıyor ve kızlar kaçıyor." Kıkırdadı. "Ayrıca, tişört giyen erkeklerden nefret ettiğini söylememiş miydin?"

Şu anda bunun bir önemi yoktu. Ayrıca Nikola hemen hemen her şeyin içinde harika görünüyordu.

"*Bana bebek yüzlü deme,*" diye işaret diliyle söyledim ve sinirli bir nefes verdim. "*Sana kravat bağlamayı öğretebilirim. Babama her zaman yardım ederim.*"

Bir an durdu, sonra bana en çekici gülümsemesini gösterdi. "Beni her zaman şaşırtmayı başarıyorsun, *zayka*."

Gözlerimi kısarak, "*Bana küçük tavşan demeyi kes*" dedim.

Bir ara bana taktığı bu lakap hiç de sevimli değildi. Açıkçası, hangisinin daha sinir bozucu olduğunu bilmiyordum: *bebek yüzlü* mü, *zayka* mı? Her kıza *bebek yüzlü* diyordu, ama en azından *zayka*'yı bana saklıyordu.

"Asla." Nikola her zaman bir katır kadar inatçıydı. "Sen benim için her zaman *zayka* olacaksın."

"*Kan içindeyken tavşan demek pek de hoş bir görüntü değil.*"

Gözlerimi sıktım, aniden midem bulandı. Belki de bakır kokulu hava ya da genel olarak bodrum katı yüzündendi. Yüzümü avuçladı ve

gözlerimi zorla açtım ve Nikola'nın "*Yukarıda temizlenip sonra çılgınca eğleneceğiz. Hadi buradan gidelim.*" dediğini gördüm.

Sonunda!

Nikola'nın bana bu sözleri söylemesini yıllardır bekliyordum. Şimdi neden söylediğini bilmiyordum, ama nedenini sorgulamayacaktım.

Vücudumdaki her hücre heyecanla titriyordu, ki az önce gördüklerimi düşünürsek bu endişe verici olmalıydı.

Sandalyeye bağlı adama son bir kez baktıktan sonra, yukarı kata geri döndük. Nikola arkamdan uzanıp kapıyı kilitledi, ben de başımı eğdim. "*Aşağıdaki diğer adamı da kilitleyecek misin?*"

O başını salladı. "Hound..." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Aşağıdaki adam... Ona Hound diyoruz. Tünellerden yukarı çıkmayı biliyor."

Yaralı adam hakkında soru sormak istedim ama cesaret edemedim. Ailelerimiz gerektiğinde acımasız olabiliyorlardı, ama beni her zaman bu acımasızlığın en kötüsünden korumayı başarmışlardı.

Bu gece gözlerim açılmıştı ve keşke açılmasaydı diye düşündüm.

Sessiz kaldığımda Nikola işaret diliyle, "Duş alıp temiz bir şeyler giyeceğim. Sonra seni eve götüreceğim," dedi.

"*Çılgın parti nerede?*" diye sordum. O güldü. "Etrafına bir bak."

Ve baktım, bu odanın seks oyuncaklarıyla dolu olmasına hiç şaşırmadım. Nikola her zaman sınırları zorlamayı, yeni ve yasak şeyleri denemeyi sevmiştir. Ben kimim ki onu yargılayayım?

"Tek başına idare edebilecek misin yoksa kafayı mı yiyeceksin?" diye sordu Nikola.

"*Çünkü sen sapık mısın?*" Omuz silktilti. "*Sapık olman benim için sorun değil.*"

Kaşlarını kaldırdı. "Bodrumda gördüklerini kastetmiştim."

Oh.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı düzelttim.

"*Ben kendimi kaybetmem Nikola. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın. O adamı neden işkence ediyordun? Umarım sana birkaç dolar borcu olduğu için değildir.*"

Nikola güldü. "Gerçekten hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?"

Gözlerimi kısarak işaret dilinde, "*Üstünlük taslama. Bizim dünyamızı anlıyorum, ama bu masum bir ruhun işkence görmesini desteklediğim anlamına gelmez.*" dedim.

Yüzü karardı.

"Öyle olacağını tahmin ediyordum. Ama emin ol, o adamın masum bir yanı yok. Özellikle Hannah ve Arianna'nın başına gelenlerden sonra."

Anlamadığım için kaşlarımı kaldırdım. İkizler için zorlu birkaç ay geçmişti. Hannah, gizli uyuşturucu bağımlılığından ve organ kaçakçıları tarafından kaçırılmasından hala kurtulmaya çalışıyordu. Neyse ki kurtarılmıştı, ama sonsuza kadar bir organı eksik yaşayacaktı.

"*Ne demek istiyorsun?*" diye işaret dilinde sordum.

Gözlerini devirdi ve kırmızı lekelerle kaplı ellerini hareket ettirdi. "Siz kızlar konuşmuyor musunuz?"

"*Konuşuyoruz, ama erkeklerin gevezelik seviyesine yetişmek zor.*"

"Sen zor birisin." Bakışları kıyafetime kaydı. "Ve neden böyle giyindin? Karşılaştığın her herif gözlerini senden alamayacak."

"*Bu onların sorunu, benim değil. Benim hoşlandığım her erkeğe bakış attığımı görmüyorsun.*" Ne yazık ki, hoşlandığım tek bir erkek vardı. Sinirlenerek dudaklarımı büktüm. Kendime. Ona. "*Dikkatin dağılıyor. Az önce aşağıda gördüğüm şeyi açıkla.*"

O alaycı bir şekilde güldü. "O, takip ettiğimiz organ kaçakçılığı çetesinin bir üyesi. Onu ortadan kaldırdığım için bana teşekkür etmelisin, Skye."

Onun sözlerini düşünürken ağzım sessiz bir O şekline büründü.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok, değil mi?"

"*Neden onu D'Arc'a götürüp, maskeli arkadaşlarıyla bütün gece onu kovalamadın?*" diye sordum. "*Mirasçılar bunun için var değil mi?*"

"Farkında olmayabilirsin, *zayka*, ama Connecticut'tan bin mil uzaktayız. Cadılar Bayramı hafta sonu için New Orleans'a uçtuğumuzu ve Pazartesi günü kampüse dönmemiz gerektiğini hatırlıyor musun?"

Yüzünde alaycı bir ifade vardı ve ben de ona takma adıyla karşılık vermemek için dudaklarımı ısırdım. Nikola'ya bir şeyi yapamayacağını söylersen, seni daha da zorlar.

"*Aklından çıkmış olabilir, mudak*" — evet, ben de *biraz* Rusça biliyordum ve bu kelime aptal anlamına geliyordu — "*ama oraya uçabilirsin. Özel uçağını hatırlatmam mı gerekiyor?*"

"Bazı şeyleri kendi yöntemimle halletmeyi tercih ederim." Beni gülünç bulmuş gibi başını salladı. "Duş almamda bir sakınca var mı, yoksa bu pislik içinde birinin beni bulmasını mı tercih edersin?" Vücudunun uzunluğunu işaret etti.

Elimi sallayarak onu gönderdiğimde, banyoya girip kayboldu.

Adrenalinim giderek azalırken, ayakkabılarımı çıkarmaya bile zahmet etmeden yatağa yığıldım. Havada dumanlı bir kolonya kokusu vardı, daha önce fark etmediğim bir koku, ama şimdi duyularımı tırmalıyordu. Bu koku kesinlikle Nikola'ya aitti — cesur, baharatlı, beni sessiz bir söz gibi saran bir sıcaklık. Havada kalıcıydı, benim iyiliğim için fazla baştan çıkarıcıydı.

Onu tanıdığımdan beri, Nikola'da her zaman çekici bir şeyler vardı. Hatta çocukken bile, sürekli saçlarımın örgülerini çekiştirirdi. Bazen aşırı derecede sinir bozucu olabilirdi, ama aynı zamanda düşünceli ve koruyucu da olabilirdi. Bunu birçok kez kanıtlamıştı. Örneğin, gençken lazer tag oynadığımızda, bana ateş etmeye çalışan herkesi "öldürmüştü". Ya da o aptal kaçış odası oyununu oynadığımızda. Bu oyun, takım ruhu ve işbirliğini geliştirmek için tasarlanmıştı, ama benim hasta olduğumu fark ettiği anda, tüm bulmacaları çözdü ve engelleri ortadan kaldırarak beni dışarıya çıkıp temiz hava almamı sağladı.

Nikola işte böyleydi: basit ama bir o kadar da karmaşık.

Kendini dengesiz davranışlar ve çılgın eylemlerin altında saklıyordu, ama o kişilik dışarıdakiler içindi. Benim için değil. Bana karşı asla. Ben onun gerçek halini görmüştüm.

Bakışlarım odayı dolaştı, şimdi farklı bir ışıktaydım. Burası lüks bir yer değildi, ama yine de zenginlik ve gücü haykırıyordu. Yan döndüm, başımı elime dayadım ve Nikola'nın bu odaya kaç kadın getirdiğini merak ettim.

Midemde mantıksız bir hayal kırıklığı alevlendi, ama üzerinde durmaya vaktim yoktu çünkü banyo kapısı açıldı ve Nikola, beline sarılmış bir havlu dışında hiçbir şey giymeden kapı çerçevesine yaslandı. Onun muhteşem karın kaslarının her birini açgözlü ve şehvetle süzdüm.

Nikolaev erkeklerinin hiçbirisi klasik anlamda yakışıklı değildi, ama bu hiçbir şekilde bir eksiklik değildi. Aksine, kanı kaynayan her kadının kilometrelerce öteden fark edebileceği, ham ve hayvani bir güç yayıyorlardı.

Nikola'ya bakmak bile hormonlarımı harekete geçirdi. MMA sporcusu gibi yapılı vücuduyla benden çok daha uzundu, dövmeleleri ise hem iyi hem de kötü yaptıklarının kanıtıydı. Dövmeler ruhuna kazınmıştı: kan damlayan bir bıçak tutan bir el, ateşlenmiş bir silah, piyano tuşlarının üzerinde duran bir çift el, bir kızı öpen bir erkek çocuk. Bu son dövme, her baktığımda kalbimi biraz eritir, çocukluğumuzu hatırlatırdı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Ağzı hareket etti ve kelimeleri söyledi, ama aynı zamanda işaret diliyle de ifade etti. Nikolaev ailesinin her bir üyesi, bunun bir gün benim için ne kadar önemli olacağını anlayamadan çok önce, benim için ASL öğrenmişti. Bu aşamada bu o kadar doğal bir şeydi ki, nadiren bunun hakkında düşünürdüm. Ama burada, onun yatağında, bu gizemli odada yatarken, zihnim her türlü yere gidiyordu.

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve onun soluk mavi gözleri bu harekete odaklandı.

"*Bak, ben...*"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Unutma, biz kuzeniz ya da onun gibi bir şeyiz. Ayrıca sen kesinlikle benim tipim değilsin. Masum ve saf..." Dilini şaklattı. "Gitmelisin. Seni... öyle kabul edemem. Yatağında."

Gözleri beni taradı ve ne kadar saklamaya çalışsa da, ifadesindeki arzuyu fark ettim. Başka suçlayıcı bir şey söylememek için geri yuvarlandım ve tavana baktım.

Ellerim bir sonraki sözlerimi oluşturmak için çevik bir şekilde hareket etti. "*Biz kan bağı olan kuzen değiliz.*" Gözümün ucuyla, artık kalçalarına kadar inmiş kot pantolonunu, duştan sonra hala parıldayan çıplak göğsünü gördüm. Vücudumdaki her hücre, ona dokunma isteğiyle titriyordu. Her bir dövmeyle parmaklarımla izlemek. Ya da daha iyisi, dilimle.

Kolunu salladı ve ben ona dönüp baktım.

"Bunu söylediğime inanamıyorum, ama gözlerini buraya bak." Bir çekmeceyi karıştırdı ve siyah bir tişört çıkardı, hızla giydi. "*Sen ailemden birisin, bana bakmayı kes.*"

Kıkırdadım. "*Tekrar söylüyorum, biz aslında akraba değiliz.*" "Ama bizim bir aile olduğumuzu kabul ediyorsun."

"*Evet.*" Buna itiraz etmek imkansızdı, çünkü Nikolaevler benim ailemdi ve her zaman da öyle kalacaktı. Tıpkı anne ve babam gibi. "*Ama aile, kan bağıyla tanımlanamaz.*"

Gözlerini devirdi. Lanet olası pislik. "Sen ne dersen o, *zayka.*"

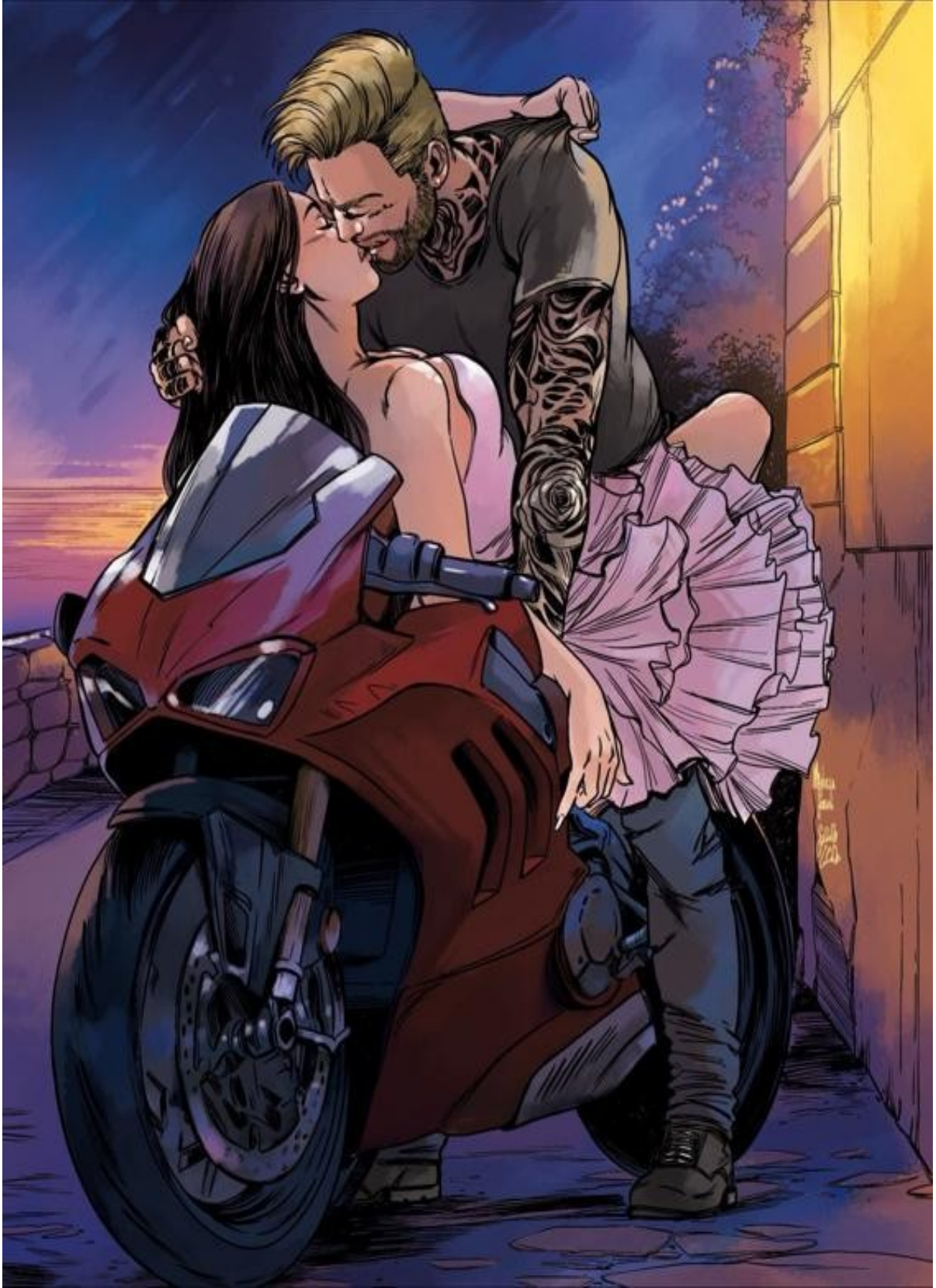
Yataktan kayarak indim ve omuzlarımı silktim, hayal kırıklığımı boş bir maskenin arkasına sakladım. "*Peki, ben sevişmeye gidiyorum. Sen de ne yapıyorsan onu yap.*"

Kapıya doğru üç adım attım, Nikola'nın kocaman eli uzanıp belimi kavradı ve beni döndürdü. Dengemi kaybettim, avucum onun geniş göğsüne, parmak uçlarımda atan kalbinin hemen üstüne kondu.

Beni bıraktı ve "Sevişmeyeceksin" işareti yaptı. Gözlerini kısaca kapatıp, gücünü topluyormuş gibi görünürken burun delikleri genişledi. *İyi.* Bir şey hissettiğine sevindim, ne olursa olsun. "Seni eve götürüyorum. Ve bana direnmeye çalışma yoksa..."

Onu itip yoluma devam ettim, ta ki havaya kaldırılıp Nikola'nın geniş omzuna asılı kalana kadar.

Eh, buraya gelme amacımı gerçekleştirdim. Bir şekilde beni fark etmişti.

2

NIKOLA

Skye istediği zaman sinir bozucu olabilirdi. Aklı başında bir insanı bile delirtmeye muktediri. Bu yüzden kafamı karıştırması hiç de şaşırtıcı değildi.

Skye, azim ve kararlılığın vücut bulmuş haliydi. Hiçbir şey onu durduramaz ya da coşkusunu bastıramazdı. Onun bu yönünü gerçekten çok seviyordum. Mafya hayatının zincirlerinden çok daha iyisini hak ediyordu. Onu hep uzak tutmamın bir nedeni de buydu. O, benimle ya da mafya içindeki başka biriyle birlikte olmak için fazla iyiydi. Onu, zorla sokulduğumuz bu suç hayatının zincirlerinden kurtaracağıma kararlıyım.

Bu konuda benim bir seçim şansım yoktu, ama onun kesinlikle vardı ve babası ve amcamın engellemelerine rağmen, özgür ve mutlu bir hayat sürmenin bir yolunu bulabilirdi.

Ama bana "Sevişmeye gidiyorum" dediğinde, bu beni tamamen şaşkına çevirdi. Böyle anlarda, tüm iyi niyetlerimi bir kenara atıp

iyi niyetimi bir kenara atıp onu unutulmaz bir şekilde becermek istedim.

Tanrım, bu gidişle, kendimi götürüp ilaç verilecek halde bulurdum. Bu duygular beni çok rahatsız ediyor ve büyük bir şok yaşıtıyordu.

Onu koru. Onu al.

Onu uzak tut. Onu bana zincirle.

Skye Leone konusunda karar veremiyordum.

Kendimi dışarıda, ailem için ayrılmış bölünmüş sokakta bulmam hiç de şaşırtıcı değildi. Skye'ın vücudunun her santimini, Poseidon'u suya çeken gibi beni çeken her santimini içime çekerken, şehrin sesi kalbimin sinir bozucu çarpıntısına karşı uzak bir gürültü gibi geliyordu.

Lanet olsun, şimdi de şiirsel olmaya başlamıştım.

Skye önümden kaydı, yumuşak vücudu benimkine yapıştı, o saçma sapan "beni becer" topuklu ayakkabılar yumuşakça yere indi.

Motosikletime bakarken vücudumdaki gerginlik arttı ve bugün Defender'ımı sürmediğim için kendimi sonsuza dek lanetledim. Tabii ki bu küçük pisliğin kulübe girip o lanet olası kelimeleri zarif parmaklarıyla imzalayacağını önceden tahmin edemezdim.

Sevişmeye gidiyorum.

Cesedimi çiğnemedenden olmaz.

Ve emin olun, ona dokunmaya cesaret eden her erkeği öldürürüm. *Lanet olsun ona!* Beni sinirlendiren uzun bir liste vardı, ama son zamanlarda Skye, pek de ince olmayan bakışlarıyla listenin en üst sırasını almayı başarmıştı.

Bisikletimin yanına yavaşça yürüdü, kaşlarını kaldırdı ve sabırsızca ayağıyla yere vurdu.

"*Bütün gece bana bakacak mısın?*" diye sordu, ben de ona bakarak esprinin sonunu bekledim. "*Çünkü daha heyecanlı birkaç şey önerebilirim.*"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu da nereden çıktı birdenbire?" "*Belki de göz ardı edilmekten bıktım. Hiç bunu düşündün mü?*"

"Baban ve Sasha'nın seni sıkı bir kontrol altında tuttuklarını biliyorum, bu da muhtemelen pek deneyim kazanamadığın anlamına geliyor, ama ciddi... Ne oluyor?"

Sözlerimi düşünürken parmağıyla dudağına dokundu, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu, ama parıldayan mavi gözleri bunun sadece bir maske olduğunu gösteriyordu. O gözler, beni öldürecek kadar çok sayıda ahlaksız şey vaat ediyordu.

Bir adım öne atarak aramızdaki mesafeyi bir anda kapattım ve kollarımı kullanarak onu motosiklete sıkıştırdım. Savaş botlarım, onun Barbie pembesi ayakkabılarına baskı uyguladı, bu da kişiliklerimizin bir metaforuydu.

"Uyarılarımı unuttun mu?" diye homurdandım. Kaşlarını çatı. "Ne uyarısı?"

"Sana, kırık kalpler koleksiyoncusu olduğumu ve benimle uğraşan herkesin, benimle işleri bittiğinde profesyonel yardıma ihtiyaç duyacağını söylemişim." Soğuk bir gülümsemeyle, birkaç ay önce o ve arkadaşlarının partimize davetsiz olarak katılmaya karar verdikleri geceyi hatırlattım. "Senin kanatlarını kırmak, kalbini kırmak ve arkamda sadece küller bırakmaktan başka bir şey yapmam."

Omuz silkti. "*Belki de senin kalbini kıran ben olurum.*"

"Bana ilgi duyuyorsan, gerçekten bir terapistte görünmelisin. Profesyonel yardıma ihtiyaç duyan insanlar için bir mıknaş gibiyim."

Omuzlarını silkti. "*Arada bir terapistte gitmekten rahatsız olmam.*"

Kafamı hafifçe salladım. "Birinin sana dizgin takması lazım, zayka."

Ya öyle ya da onu tamamen serbest bırakıp bir kartal gibi özgürce uçmasını sağlamak. Ona arkamda küller bıraktığımı söylemişim ve bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmişim. Mafya hayatı ölümdü ve o daha iyisini hak ediyordu. Ama o uyarıyı dikkate almadı.

"*Kimse bana tasma takamaz, Nik. Tabii sapıkça amaçlar için değilse.*" Küçük pislik...

"Sapıklıklar hakkında ne biliyorsun, zayka?"

"*Hiçbir şey.*" Mavi gözleri masumca büyüdü — o kadar çarpıcı bir maviydi ki, Skye'nin liseden mezun olduğu yaz, D'Arc'a gitmeden önce onu Trieste Körfezi'ndeki babasının kalesinde birkaç kez ziyaret ettiğim anımsadım. "*Ama sen bana gösterebilirsin.*"

Kaşlarımı çatı. "Neyi göstereyim?" O gülümsedi. "*Sapıklıklarını.*"

Evet, dikkatli olmazsam bu kadın benim sonum olacaktı. Ona bir ders verme zamanı gelmişti. Sonuçta, bu yıllardır beklenen bir şeydi.

"O güzel elbiseni yukarı çek ve üzerine bin." Çenemi bisiklete doğru uzattım.

Keskin nefes alışısı aramızdaki boşluğu doldurdu; şehrin sesleri bu küçük sokakta olan biten her şeyin gürültüsüne boğuldu.

O kadar yakındık ki göğsüne dokunuyordum ve onun hafif kokusu - yabani çiçekler ve balın karışımı - bana çocukluğumuzu hatırlattı, çayırlarda koşarken kahkahalarla gülüşümüzü.

"*Neden?*" diye yavaşça işaret dilinde sordu, yüzünde çekingen bir tavşanın ifadesi vardı. "Çünkü sana asla unutamayacağın şeyler yapacağım."

Bir kalp atışı sonsuza kadar uzadı, sonra kendini toparlayıp işaret diliyle "*Unutulmaz olan tek kişi sen değilsin*" dedi.

Sağduyuma aykırı olarak, ileriye doğru ittim. Parmağımı çenesinin altına kaydırıp yukarı doğru kaldırdım ve bana bakmasını sağladım. Avucum, sıkı kalçasının kıvrımından aşağı kaydı ve onu kendime doğru çekerken sıkıca sıktım.

Ne beklediğimi bilmiyordum, ama yumuşak vücudu buna uyum sağladığında içimi bir şaşkınlık kapladı. Vücudu yumuşak, pürüzsüz ve bugün saklamaya zahmet etmediği kıvrımlarıyla çok çekiciydi.

Onun ısısı - ya da benim ısım - giysilerimizden yayılıyordu ve ben bir iniltiyi bastırdım. "Sen koşmaya başlamadan önce yavaş yavaş başlayacağız, benim küçük *zayka'm*,"

mırıldandım, dudaklarım boynunun yanından aşağı kayarken.

Keskin bir nefes aldı ve ben daha iyi düşünebilmeden, cezalandırırçasına ağzımı ağzına çarptım, ayartılmaya boyun eğdiği için ona kızgındım.

Skye'nin dudakları benim dudaklarımın üzerine yapıştı, yumuşak inlemesi - ondan duyduğum ilk ses - bana karşı titriyordu. Bu bizim ilk öpücüğümüzdü, ama aynı zamanda son öpücüğümüz olacağını da biliyordum ve bu düşünce beni öfkeliyordu.

Bu yüzden öpücüğüm dişlerim ve dilimle vahşileşti, ona kontrolün bende olduğunu hatırlattım. Ama yine de beni şaşırttı. Dili benimkine her hareketimde karşılık verdi, sanki yıllardır sevişiyormuşuz ve birbirimizi çok iyi tanıyormuşuz gibi.

Parmakları gömleğimi kavradı ve beni kendine çekti. Alt dudağını ısırp yırttım, sıcak, metalik tadı olan kanı ağzıma damladı.

Lanet öpücüğü kes, zayka. Ben senin için fazla geliyorum.

O yapmadı. Bunun yerine, beni daha sert öptü. Onun dudaklarını ağzıma aldım ve o da bana izin verdi. Aslında, buna çok hevesli görünüyordu.

Onun inatçılığına karanlık bir kahkaha attım, dudaklarına daha fazla baskı uyguladım, onu daha sert öptüm, kanının tadını çıkardım ve hepsinden çok keyif aldım.

Çünkü ben bir sadisttim. Çünkü o çok tatlıydı. Çünkü o benimdi.

O kadar sertleşmişim ki, onu bu sokakta, motosikletimin üzerinde becermek gibi gerçek bir tehlikeyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, bacağıma oturdu ve kendini bana sürttü. Utanmadan. Ahlaksızca. Özür dilemeden.

Tam da benim hoşlandığım gibi. Ve bu kadarı yeterliydi.

Ağzımı onunkinden ayırdım, başparmağımla elmacık kemiğini okşadım. O öne doğru sendeledi ve ben onun göğsüme düşmesine izin verdim. Boynumu geriye doğru uzatıp gece gökyüzüne baktım, onun nasıl durumu tersine çevirdiğini ya da ne düşündüğümü bilmeden, kontrolü ona bıraktım.

Kendini toparladı ve uzaklaştı, kafasındaki sisi temizlemek istercesine defalarca gözlerini kırptı. Sonra şaşkın bir ifadeyle, "*Neden durdun?*" diye işaret etti.

Bu milyon dolarlık soru değil miydi? Sorun, Skye'in masum, korunaklı bir prenses olmasıydı, ben ise onu incitecek, sapkın zevkleri olan, pervasız, geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvolmuş bir adamdım. O daha iyisini hak ediyordu.

"Sen benimle başa çıkamazsın," diye homurdandım.

Bu hem ona hem de kendime söylediğim bir yalandı, çünkü kafamın içinde karanlık bir ses, onu idare edemeyenin ben olduğumu fısıldıyordu. Bunu bir süredir biliyordum ve aniden belirli bir anı zihnimin ön saflarına geldi.

Skye, zamanın ötesinden gelmiş bir prenses gibi eski castello avlusunda dolaşıyordu. Kristal mavisî sular kalenin bir tarafını çevrelerken, diğer tarafında ormanlık bir tepe ve bahçeler uzanıyordu. Burası gerçekten masalsî bir yerdi, ancak Skye bir keresinde babası ve amcasının burada zorlu bir çocukluk geçirdiğini söylemişti. Trajik başlangıçlar, ebeveynlerimiz arasında sıkça tekrarlanan bir temaydı.

Havada bir kahkaha yankılandı ve bakışlarım kaynağına kilitlendi, Skye'nin olduğunu gördüm. Uzun pembe bir maksi elbise giymişti ve herkese nazıkçe gülümsüyordu. Ama ailesi, amcam Sasha ve teyzem Branka'ya gülümsediğinde yüzü ışıldadı.

O kız onları seviyordu ve onlar için canını bile verirdi.

İlk kez göğsümde çirkin bir duygu belirdi ve beni şaşırttı. Tüm konukların arasında donakaldım, bunu analiz ederken, farkına vardım. Kıskançlık!

Siktir, neden kıskanıyordum ki? Skye, kan bağı olmasa da pratikte başka bir kuzenimdi. Ama teyzem ve amcam onu evlat edindikleri andan itibaren onun bizim ailemiz olduğu açıktı.

"Bu yanlış," diye mırıldandım.

"Neyin yanlış?" Sasha amcam yanımda durdu, bana şüpheyile bakıyordu. "Ve neden Skye'ye bakıyorsun?"

Ağzımı açtım. Kapattım. Tekrar açtım. Ama lanet olası kelimeleri bulamadım.

"Nikola, Skye'ye bulaşmasan iyi olur," dedim, ama amcam gürlledi. "İkiniz küçükken de söylemiştim: O aileden biri ve korunması gerekiyor. D'Arc'a gittiğinde de onu güvende tutmanı bekliyorum."

"Ben ondan daha büyük olduğumu biliyorsun. Gelecek yıl mezun olacağım," diye mırıldandım. "Yüksek lisansına çalışman gerekmez mi?" Bu bir öneri-emirdi

ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedim. Skye'la daha fazla zaman geçirmemi sağlayacaktı, bu da iyiydi.

Hayır, seni aptal. Bu kötü olur, diye azarladı zihnim.

"Sanırım haklısın," dediğimi duydum. "Yüksek lisansım için çalışacağım ve Skye ile ilgili kimsenin yanlış bir fikre kapılmamasını sağlayacağım."

"Evet, o kötü çocukları uzak tut," dedi Sasha amca. "Kendini de dahil. Siz ikiniz neredeyse kardeş gibisiniz."

Skye mutlu bir şekilde gülümseyerek amcama atladığı için cevap verme fırsatım olmadı. "D'Arc hakkında babamla konuştuğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın beni asla bırakmazdı."

Sasha onu sevgiyle okşadı, küçük bedeni onu kollarında bir çocuk gibi gösteriyordu.

"O zor bir cevizdir, ama endişelenme prenses. Onu tekrar tekrar kıracağım," diye işaret diliyle işaret etti ve aynı anda sözlerini söyledi.

Skye kıkırdadı. "Bu çok tehditkar geldi, ama öyle demek istemediğini biliyorum. Siz ikiniz dünyadaki en iyi ebeveynlersiniz. Değil mi, Damiano?"

Kuzenim, Skye'nin annesinin taşıyıcı anne olarak doğurduğu Sasha'nın tek oğlu ortaya çıktı. Çocuk her zaman Skye'nin peşinden giderdi, ikisi sanki öz kardeşlermiş gibi davranırlardı. Öyle olup olmadıklarını bilmiyordum. Aile ilişkilerimiz çok karmaşıktı.

Tek emin olduğum şey, Skye'nin benimle hiç kan bağı olmadığıydı.

Damiano gevezelik ederken Skye heyecanla başını sallıyordu, gözleri mavi elmaslar gibi parlıyordu ve birden küçük kuzenimin kafasına vurmak istedim.

Bu küçük düşürücü bir davranış mıydı? Belki. Bunu hak etmiş miydi? Belki de hayır. Skye'yi uzak tutacak mıydım? Kesinlikle.

O zamanlar bile, dikkatli olmazsam Skye'nin beni yutabileceğini ve bir daha asla tükürmeyeceğini biliyordum.

3

SKYE

İki Hafta Sonra

Birine aşık olmak berbat bir şeydi, ama bir erkeğe tamamen takıntılı olmak daha da berbat bir şeydi.

Nikola Nikolaev, istememem *gereken* kişiydi, ama kalbimi kontrol edemiyordum.

Dünya için Nikola, Bratva ile bağlantıları olan korkutucu bir herifti. Dövmelerle kaplı, acımasız ve affetmez.

Benim için ise her zaman yanımda olan çocuktı.

Kısmen Branka ve Sasha'yı ziyaret etmek, kısmen de Nikola'nın orada olacağını bildiğim için, Cadılar Bayramı için New Orleans'ta uzun bir hafta sonu geçirdikten sonra, Connecticut'taki D'Arc'a geri döndüm.

Ne yazık ki, Nikola karşılaşmamızdan beri benden kaçınıyordu ve bu durum hızla sıkıcı hale geliyordu. Cadılar Bayramı'ndaki öpücüğümüz sağlığıma ve kalbime zarar veriyordu. Buna tahammül edemiyordum.

Bu yüzden, beynimde kabul edilemez bir yer kaplayan adama bir göz atmak için ormanda yürüyüşe çıkmaya karar verdim.

Soğuk bir Kasım rüzgarı saçlarımı dağıttı, ama onun dudaklarının hatırası cildimi yalarken bunu hissetmedim. Açıklıkta şenlik ateşleri yanıyordu, alevler gökyüzüne doğru uzanıyor ve geceyi aydınlatan kıvılcımlar saçıyor.

Orada durdum, gözlerim dumanlardan yanarken, vücudum her suç örgütünün boyalı yüzlerini tararken heyecanla titriyordu.

Miras etkinlikleri, Jean D'Arc sınırının en ucunda, yüksek çam ağaçlarıyla çevrili geniş bir açıklıkta gerçekleşti. Çam ağaçlarının budaklı, iskelet gibi dalları, tutunan eller gibi yukarı doğru kıvrılmış, gece gökyüzünü tırmalıyor ve ay ışığının son parçasını bile boğuyordu. Ağaçlar sessiz nöbetçiler gibi yükseliyor, açıklığı boğucu, mürekkep gibi siyah bir karanlığa büründürüyordu.

Başka bir deyişle: meraklı gözleri uzak tutuyordu.

Gölgeler, ağaçların kenarlarından kalın ve ağır bir şekilde yayılıyor, ürkütücü avcılar gibi ağaçların arasından izliyorlardı. Hava, nemli toprak, duman ve bakır kokusuyla doluydu.

"Ucube gösterisine hoş geldiniz," dedi Penelope ve aynı anda işaret diliyle de ifade etti. İnsanların yüzlerine boyanmış kafatasları, mirasçılara ve mafya ile bağlantılı herkese, ailelerimizin gömdüğü iskeletleri hatırlatıyordu.

Kız arkadaşlarım ve ben ormanda durup, bu sahneyi ilk kez gördüğümüzde hissettiğimiz aynı tedirginlikle izliyorduk. Ama sadece birkaç adım uzaklıktaki yurtlarımıza geri dönmek yerine, olduğumuz yerde kalakaldık.

Anya ona bir bakış attı. "Skye'nin yalnız gelmesine izin veremezdik. Bu durumda ne tür arkadaşlar olurduk?"

Ona minnettar bir bakış attım.

"Katılıyorum, ama o kafatasları... ateş... hepsi çok fazla."

Penelope, Omertà'sı temsil eden gül dikenli kafataslarına bakıyordu. Ve Omertà'nın kraliyet ailesinden sayılan Enzo Marchetti ile evlendirilmek üzere olduğu düşünülürse, neden onun en çok endişelendiğini anlayabiliyordum. Enzo orada değildi. O, D'Arc'a hiç gelmemişi, ama adamları aramızda olabilirdi.

Ayrıca, çete liderleri için ayrılmış altın taçlı siyah-beyaz kafatasları ve yirmi yıl önce Belles ve Mobsters anlaşmalarına karşı savaşan

Yakuza, uğursuz sembolleri ve koyu renkleriyle en sevmediğim gruptu.

"*Gitmemizi mi istersin?*" diye isteksizce sordum.

"Hayır, ben atlatırım." Penelope başını salladı, ama onun yaklaşan evliliğini hatırlatan her şeyi nefret ettiğini biliyordum. "O burada bile değil ki."

Onaylayarak başımı salladım.

"Onu hala öldürebiliriz, biliyorsun," dedi Anya, arkadaşımızın stresini fark ederek. "Bu çok kolay olurdu."

"Keşke şiddetten nefret etmeseydim," diye homurdandı Penelope. "Ama buna başvurmak zorunda kalabilirim."

"Biz," diye düzeltti Amara. "Eğer o noktaya gelirse, birlikte bir yolunu buluruz."

"*Birlikte aşağı inelim,*" diye kabul ettim, sonra açıklığa doğru işaret ettim.

"*Belki onu o adam gibi bağlayıp işkence ederiz.*"

Arkadaşlarımın yüzlerinde dehşet dolu ifadeler belirdi, tüm gözler sanki kazığa bağlanıp yakılmak üzereymiş gibi ağaca bağlanmış adama çevrildi.

Bunun bir versiyonunu yarım düzine kez görmüştüm — yakalanana kadar tuhaf bir kedi fare oyunu oynanır, sonra da öldürülürdü.

"*Kim olduğunu biliyor muyuz?*" diye kız arkadaşlarıma işaret ettim. Penelope omuz silkti. "Organ kaçakçısı."

Yüzümü buruşturdum. Son zamanlarda kaçırma ve organ kaçakçılığı girişimleri giderek artmıştı.

Sömestr başında Morrelli ailesine olanlar hepimiz için bir uyarı olmuştu. Grup Arianna'ya saldırmış ve Hannah'yı kaçırarak vücudundan bir organını almıştı. Neyse ki babası, daha fazla organı alınmak üzere katledilmeden ve ölüme terk edilmeden önce onu bulmuştu.

Organ kaçakçılarına işkenceyi aşırıya kaçırımları şaşırtıcı değildi, acı ve dehşet içinde çılgık atan, bağlarından dolayı derisi sıyrılmış adam da bunun kanıtıydı.

Bunun benim hakkımda ne anlama geldiğinden emin değildim, ama olacakların acımasızlığına karşı çıkacak cesareti kendimde bulamadım.

Aslında, buna sevindim. Belki de bu mafya dünyasında büyüdüğüm için, ya da belki de iki kötülükten daha az kötü olduğu için. Ailelerimiz, insan ve organ kaçakçılığı konusunda ateşle ateşle savaştılar, çünkü bunun yüzünden her an çevremizdeki dünya küle dönüşebileceğini biliyorlardı.

Evet, arkadaşlarımızın ve ailelerimizin, kolluk kuvvetlerinin yapamadığı savaşları verdiklerini anlıyordum.

Arkadaşlarımın da aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyordum, özellikle de Morrelli ikizlerine çok yakın olduğumuz için, ikisi de D'Arc'a dönmeyecekti. Bunun yerine, evlerinin rahatlığında eğitimlerini tamamlamayı tercih etmişlerdi.

Arianna Matteo ile evlendi ve Hannah hala iyileşme sürecindeydi. Küçük kız kardeşleri Gianna, ailesiyle daha fazla zaman geçirmek için gelip gidiyordu.

"Hannah'dan haber alan var mı?" diye sordu Amara. Kimse cevap vermediğinde, Francesca'ya sert bir bakış attı. Ailesi ve Morrelliler her zamankinden daha sıkı fıkıydılar ve Francesca genellikle dedikoduları yaymaya çok hevesliydi. "Yeni bir gelişme var mı, Francesca?"

Matteo'nun kız kardeşi sadece omuz silkti. "Tek bildiğim, İrlanda'da iyileşiyor."

"Gianna geri döndüğünde ona sormalıyız," diye ekledi Penelope, Amara ile paylaştığım yüz ifadesini fark ederek. "Muhtemelen haklısın. Bu onu üzecektir."

"Dünyanın onca yeri varken İrlanda'ya gitmesi tuhaf değil mi?" diye sordu Francesca.

"*Orada ailesi var, değil mi?*" Aile ağaçlarımızın dalları çok karmaşıktı ve bazen herkesin akrabalık ilişkilerini takip etmek zor oluyordu.

Hannah'nın kuzeni olan Penelope başını salladı. "Amcalarım, annemin kardeşleri, orada bir evleri var. Ama Hannah onlarla akraba değil. En azından kan bağı yok."

Daha fazla açıklama yapmasını bekledik, ama o sessiz kaldı.

"Yani onlarla mı kalıyor?" Francesca şaşkın bir ifadeyle sordu.

"Bu sorular da neyin nesi?" Penelope alaycı bir şekilde karşılık verdi.

Francesca içini çekti. "Onun çılgınlığını özlüyorum. Arianna evlendi.

Gianna da neredeyse hiç burada değil. Bu arada, sen de öyle."

"Kim?" diye herkes aynı anda sordu, ama Francesca gözlerini Penelope'den ayırmadı.

"Onun kampüse girip çıktığını fark etmediniz mi?" Kollarını kavuşturdu, arkadaşımızın kıvranmasından etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Penelope'nin yanakları koyu kırmızıya döndü ve "Geveze" diye mırıldandı.

"Nereye gidiyordun?" diye işaret dilinde sordum, sonra kaşlarımı çattım.

"*Umarım*

güvende olursun." Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlaması için "organ kaçakçıları" kelimesini söylememe gerek yoktu. Özellikle de bu gece bizi buraya getiren olaydan sonra.

"Öyleyim," diye işaret diliyle cevap verdi Penelope, omuzları çökmüş bir şekilde. "Ben... biraz araştırma yapıyordum."

"Araştırma mı?" Francesca tekrarladı.

Penelope rahatsız görünüyordu, bir ayağından diğerine geçiyor, ağzını açıp kapatıyordu.

Ona yardım etmeye karar vererek, herkesin dikkatini çekmek için başımı salladım ve sonra *işaret* diliyle "*Nikola'yı öptüm*" dedim.

Beklendiği gibi, üç çift göz bana döndü ve Penelope'nin "*Teşekkürler*" dediğini gördüm.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordu Amara şok içinde.

"Evet, neden? O..." Francesca onu tanımlamak için uygun kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. "O çok deli."

Omuz silktim. "*İyi öpüşüyor.*"

Nikola, onların görebildiğinden çok daha fazlasıydı. O, herkesin düşündüğü gibi sadece çılgın ve vahşi bir insan değildi. Ben onun gerçekte kim olduğunu biliyordum ve tüm Rus çılgınlığının ötesini görebiliyordum. Ya da Nikola'nın ellerinin verebileceği zevki anlatabilirdim, ama kızların onun usta ağzı ve sihirli dokunuşunu anlatmamı kaldırabileceklerini sanmıyordum.

Bu yüzden hepsini kendime sakladım. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Nikola'nın dudaklarını tekrar üzerimde hissedecektim.

"Ah, görünüşe göre *iyi öpüşen* adamın peşindeymişsin," dedi Amara, ağzını benim için yavaşça hareket ettirerek.

Başımı çevirip söz konusu adamı ormanın ortasında dururken gördüm. Acımasız bir gangsterin boyalı yüzü, avlanmaya hazırды.

"Bu gece insan kaçakçılarına ne olacağını göstereceğiz," dedi Penelope, Nikola'nın sözlerini benim için işaret diliyle tercüme etti.

Herkesin dikkati onun üzerindeydi, soğuk Kasım havasına rağmen üst vücudu çıplaktı. Beni aptal olarak nitelendirebilirsiniz, ama ona doğru yürümek ve gömleğini giymesini istemek istedim.

Sadece onun oyulmuş karın kaslarının dövmeli tuvalini hayranlıkla seyretmeme izin verildi.

4

NIKOLA

O açıklığa adım attığı anda onu hissettim.

Ama akıllı bir adam olarak, bana olan ilgisi sona erene kadar onu görmezden gelme planıma sadık kaldım.

O, bir daha *asla* tatmak istemediğim yasak meyveydi.

Ona karşı doğru davranmak ve mesafemi korumak için çok uğraşıyordum. Onun cazibesine kapılmamak için tek yol uzak durmaktı, ama o bunu çok zorlaştırıyordu.

Kulüpteki küçük buluşmamızdan sonra, onu az çok başarılı bir şekilde kaçınmıştım. Skye, o lanet olası baş belası, bunu bir meydan okuma olarak gördü ve iki haftadan fazla bir süredir bana mesaj yağdırıyordu. Asla itiraf etmem, ama gün boyunca düşüncesizce mesajlarını kaydırmaya başlamıştım.

Skye: Benim, Skye.

Onun numarasını almayacağımı düşünmesi çok saçmaydı, onu hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum lan.

Skylar: Sana hala kravatı nasıl düzgün bağlayacağını öğretmem gerekiyor.

Skylar: Sinemaya gitmek ister misin?

Skylar: Tamam, bu aptalca bir soruydu. Sen filmlerden hoşlanmıyorsun. Bara gitmek ister misin?

Yirmi yaşında olan kız reşit değildi, ama bunu belirtmeye gerek duymadım. Skylar, benim ilgileneceğim hiçbir bara giremeyeceğini bilecek kadar akıllıydı. Ayrıca, bu güvenli değildi ve onun hayatını tehlikeye atmakta hayallerimi kesmeyi tercih ederdim.

Skylar: Bir şeyler içebilir miyiz?

Skylar: Yoksa başka bir şey mi yapmak istersin? Ben her şeye varım.

Skylar: Bugün Metropolitan Opera'da çaldım. Şarkıcı harikaydı, ama piyano performansımın daha da iyi olduğunu söyleyebilirim. Duyamadığımı belirtmeye gerek yok, bunun farkındayım. Ama şarkıcının iyi olup olmadığını her zaman seyircilere bakarak anlayabilirim.

Bu konuda haklıydı. Klasik müzik veya operadan hoşlanmıyordum, ama onun performansını izlemeye gitmiştim. Esas olarak onun güvende olduğundan emin olmak için, ama aynı zamanda ona gizlice bakmak için de.

Ona takıntılı değildim ve etrafta dolaşan bu görünmez tehdit ortadan kalkar kalkmaz, hayatımın normale dönmesinden memnun olacaktım.

En azından ben kendime böyle söylüyordum.

Onun diğer mesajlarına cevap vermedim, birkaç kez cevap vermek istesem de.

Skylar: Piyano çalmayı çok seviyorum, ama bazen beni melankolik bir ruh haline sokuyor.

Skylar: Neden bu kadar pisliksin?

Skyl: En azından bir Şey söyleyemez misin... Herhangi bir Şey!

Skyl: Beni istediğini biliyorum Nikola. Bunu hissettim ve çok uzun süre beklersen, Őansını ka ıracaksın.

Skyl: Nikola, konuŖ benimle! Yoksa konuŖacak baŖka birini bulurum.

Skyl: Tanrım,  p Ŗt k diye beni dıŖlamana gerek yok. Hala arkadaŖ olabiliriz. Neyse.

Sessiz kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Onu engellemeyi bile d Ŗ nd m. Ama bunu yaparsam, onun yerini takip edemezdim.

Ŗu anda bir kan g l n n içinde duruyor olmam, sadist görünümlü bir adamın bana sırtıyor olması, onun bana uygun olmadığına dair yeterli bir iŖaretti. Uyumsuzluğumuz daha açık olamazdı.

Bunun yerine, gözlerindeki o lanet olası kalpler geri çekilmeyi reddetti.

Kovalamaca sırasında, organ ka ak ısına kaçma olasılığıyla alay ettik. Onları bulduğumuzda adamların iyice hırpalanmıŖ olmalarını sağlamak için her yere bubi tuzakları kurduk. Ve her zaman baŖardık, çünkü kaçmak mümkün değildi.

Kovalamacadan sonra, herkesin hızlı cezayı görebilmesi için o pisliği açıklığa sürükledik. Ay ıŖıđı ve ateŖin titrek ıŖıđı altında, esirimizin yüzü o kadar kanlıydı ki kimliği neredeyse tanınmaz hale gelmiŖti. Ama biz onun kim olduğunu biliyorduk.

"Artık onu öldür gitsin," dedi Gabriel sıkılmıŖ bir ses tonuyla. "Yemin ederim, bazen lanet bir kedi gibi yemeğiyle oynuyorsun."

Kurbanıma bir kez daha yumruk atarken ona sinir bozucu bir bakıŖ attım. "Aslan demek istedin herhalde."

"Hayır, aslında kediyi kastettim." Bir adım geri attı, muhtemelen kanın tertemiz takım elbisesine sı rayacağından korktu. Lanet olası prima donna. "Eğer bize verecek bir bilgisi yoksa, iŖe yaramaz.  ld r gitsin."

"Sen sadece Amara'ya koŖmak istiyorsun," dedim, Gabriel bir Şeyler mırıldanırken, onu duymak için ona yaklaŖtım. "Ne? Seni duyamıyorum, Colombiano. YaŖlılık mı baŖlıyor?"

"Duyma sorunu olan sensin, ben değil." Gözlerini bana dikti. "Gömleğin nerede?"

" ok sıcaktı."

"Meme uçlarına bakmaktan bıktım artık. Hiçbir kadınınkini bu kadar çok görmedim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kadınlarla sorunların var galiba. Ayrıca, meme uçlarıma bakmayı kes. Akrabayız. Bu çok ürkütücü."

"Dios santo, beni delirtiyorsun. Neyse." Benim tuttuğum adama çenesiyle işaret etti. "Onu hemen öldür yoksa ben öldürürüm."

Takım elbisesiyle Gabriel podyumda yerini almış gibi görünüyordu, ama görünüşü aldatıcıydı. Tipik beyaz üç parçalı takım elbisesini giyip giymediğine bakılmaksızın, kolayca ve hızlıca öldürebilirdi. Hem de lanet bir ormanda.

"Her şeyin bir zamanı var, Colombiano." İşleri hızlandırmak istediğim için, bacağımdaki kılıftan bıçağı çıkardım ve onu meşe ağacına bağlayan ipi kestim.

"Yüzüncü kez söylüyorum, ben de senin gibi Amerika'da doğdum, çılgın Rus."

"Patates, patates," diye mırıldandım, birinin bıraktığı yakındaki beyzbol sopasını aldım ve adamın kafasına vurarak onu bayılttım.

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diye homurdandı Gabriel, rahatça ağaca yaslanarak.

Önümdeki ağaçların arasındaki boşluğa doğru başımı salladım ve yürümeye başladım,

onun da beni takip edeceğini biliyordum. Bu geceyi bitirmiştım ve Skye'ın burada olduğunu bilmek eve gitme isteğimi daha da artırıyordu. Duş almam ve bu kan ve kir lekeli kıyafetleri yakmam gerekiyordu.

"Can sıkıcı olabilirim, ama ben senin arkadaşımım. Ve dün beni arayıp şikayet ettiğinde de söylediğim gibi: yaşamak istiyorsan, Brennan kızından uzak durmalısın," dedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Sen mi konuşuyorsun?"

Gözlerim istem dışı olarak, açıklığın karşısında arkadaşlarıyla birlikte duran 1,65 boyundaki ateşli kıza kaydı, ama Gabriel'in kıkırdaması dikkatimi tekrar ona çekti.

"Benim zarar görmeden kurtulmamdan mı endişeleniyorsun? Dostum, kendi tavsiyeni dinlesen iyi olur. En azından Amara'nın babası mantıklı bir adam. Skye'nin ailesi ise..." Başını geriye attı ve güldü. "Ah, şimdi hatırladım, o da Nikolaev ailesinin bir üyesi. Evet, sen öldün."

"Arkadaşım olsan da olmasan da, şu anda seni öldürmek istiyorum," diye mırıldandım.

"Çabana kesinlikle alkış tutarım." Gabriel, grubumuzdaki diğerleri gibi, aşırı kendine güvenen bir pislikti. Birbirimizle bu kadar iyi anlaşmamıza şaşmamalı. "Cidden, Nikola, dikkatlice düşün."

İçimde bir sinirlilik uyandı. "Söylemesi kolay, yapması zor." "Neden?"

"Öncelikle, o benimle aynı okula gidiyor."

"Bu kolayca çözülebilir," dedi yavaşça. "Uzun zamandır ertelediğin tezini teslim et, işin bitsin."

Açıklığı terk edip ormanın içinden yurtlarımıza doğru yola çıktık. Damarlarımda dolaşan enerji, gecemin henüz bitmediğini bana hatırlattı. Çok heyecanlıyım, ama motosikletime binmenin bunu düzelteceğini biliyordum.

Gözlerimi kısarak, "O zaman, her aile etkinliğinde onun da bulunması gibi küçük bir sorun var," dedim.

Çenesini eğdi ve düşünceli bir şekilde çenesine dokundu. "Evet, bunun nasıl bir sorun oluşturacağını anlayabiliyorum."

Yurt binamızın önündeki otoparka vardığımızda cebimden anahtarları çıkardım ve alaycı bir sesle, "Hadi canım. Ben de senin gerçekten yararlı bir tavsiyen olabileceğini düşünmüştüm," dedim.

O hiç aldırış etmedi. "Aile toplantılarından uzak dur."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?" diye inanamadan sordum, sonra yüzümü ovuşturdum. "Bunu yaparsam annemi üzeceğim."

"O korkutucu görünüşünün altında bu kadar yufka yürekli olduğunu kim bilebilirdi?" diye gülerek dedi.

"Arkadaş olduğumuz için şanslısın..."

"Ve ben de senin amcanım." Bana bunu her zaman hatırlatmayı ihmal etmezdi.

"Ailelerimizin bazen bu kadar ensestvari olmasını gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldandım, ona orta parmağımı gösterip motosikletime bindim.

Tahmin ettiğim gibi, motosiklet sürmek kafamı boşalttı.

Genelde, süpersonik hızda sürüşün, her yönden esen rüzgârın verdiği hissi hiçbir şeyin geçemeyeceği kanısındaydım. Bu yüzden kampüste, Sibiry'a'daki evimizde ve New Orleans'ta birer spor motosikletim vardı.

Ama o lanetli geceden beri, motosikletimin üzerinde Skye'yi öptüğümünden beri, motosiklet sürmekten eskisi gibi zevk alamıyordum. Onu düşünmeden motosiklete bakamıyordum bile.

Kendimi Matteo, Gabriel ve benim son birkaç yıldır paylaştığımız yurt binasının önünde buldum. Matteo'nun odası artık boştu, çünkü evlenip

Maryland ile New York arasında bir yerde yaşıyordu ve kayınvalideleri ile kendi anne babasını mutlu etmek arasında hassas bir denge kurmaya çalışıyordu.

Her halükarda, Matteo'nun ayrılmasından sonra kampüs eskisi gibi değildi.

Cep telefonumu çıkardım ve Skye'nin mesajlarını geçip, erkeklerle yaptığım grup sohbetine geldim.

Ben: Evlilik hayatı nasıl
Matteo?

Gabriel: Her gün sevişiyor. Sence nasıl?

Ben: Komik, adının Matteo
olduğunu bilmiyordum,
Colombiano.

Kostya: Siz ikiniz hiç kavga etmeyi bırakmayacak mısınız?

Cassius: Bence bu ikisinin bir hayatı olması lazım.

Dominico: Belli ki yeterince seks yapmıyorlar.

Ben: 🙌🙌🙌

Gabriel: 🙌🙌🙌

Kostya: Boo. Bildiğiniz tek emoji bu mu?

Gözümün ucuyla, hayatımın belası olan kişiyi gördüm. Skye Leone.

Telefonumu tamamen unutup, uzun siyah saçlı, düşüncelerimi meşgul eden kadına odaklandım. Akıllı olsaydım, hemen içeri girip onu zihnimden silerdim.

Meğer hiç de akıllı değildim.

"Siktir," diye mırıldandım.

Onu gece tek başına dolaşmasına izin veremezdim, değil mi?

Onun yalnız olmadığını fark ettiğimde adımlarım durdu. Penelope DiMauro ve Amara Brennan, Skye'nin iki yanında duruyorlardı. Üçü de sanki

üçü de çok az şey örten kısa mini elbiseler ve çok fazla tökezlemelerine neden olan yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Üçü, benim varlığımdan habersiz, kıkırdayarak Amara'nın arabasına bindi. Gecenin ortasında gizlice dışarı çıkmış olmaları, iyi bir şey peşinde olmadıklarını gösteriyordu.

Ayrıca, geçen ay kampüs genelinde sokağa çıkma yasağı getirilmişti: hiçbir öğrenci koruma olmadan kampüsten çıkamazdı. Organ kaçakçılarının tehdidi yetmezmiş gibi, FBI de etrafta dolaşıyordu. Gizli görevde çalışan Özel Ajan Lloyd, kaçakçılar arasında dalgalar yaratıyordu, ama bu, çeteden kimseyi korumak için yeterli değildi. Katı kurallara bağlı ajan, mafya ile hiçbir bilgi paylaşmayı reddediyordu, ama bizim ortaya çıkardıklarımız, Belles and Mobsters'ı yeniden başlatan örgütün, ilk düşündüğümüzden çok daha fazla üyesi olduğunu gösteriyordu. Ne yazık ki, kimlikleri gizemini koruyordu.

Bu yüzden koruma gerekiyordu ve Skye benim korumam altındaydı. Ne de olsa, amcam dört yıl önce beni onun koruyucusu olarak atamıştı. Bu yüzden, bu gece Skye'nin ve onun çılgın arkadaşlarının koruması olmayı üstlendim.

Tekrar motosiklete bindim, kaskımı taktım ve onlar uzaklaşana kadar bekledim, sonra motoru çalıştırdım.

Otuz dakika sonra, kızlar Connecticut'ın dışındaki bir binanın önüne geldiler. Burası avukatların, doktorların ve hakimlerin yaşadığı lüks bir mahalle idi ve kendilerini her şeye kadir sanan ama aslında sadece sahtekar olan zengin, kendini beğenmiş pislikler için özel bir yat kulübü de vardı.

Kızlar neden buraya gelmişlerdi?

Ünlü yat kulübünün yanında, üzerinde "*Revelation*" yazan mütevazı bir tabelası olan başka bir bina yükseliyordu.

Binanın mimarisi, başka bir zaman ve yerden kalma bir kalıntı gibi göze çarpıyordu — yükselen kuleleri, sivri kemerleri ve karmaşık taş oymaları, etrafındaki hareketli modern manzaradan çok, asırlık bir Avrupa şehrine daha uygun görünüyordu. Vitray pencerelerle süslenmiş, koyu renkli, yıpranmış cephe, unutulmuş tarihlerin hikayelerini fısıldıyordu.

Telefonumu çıkardım ve arama çubuğuna adı yazdım, gözlerim kelimelerin üzerinde dolaştı. *Yasak zevkler. Her şey serbest. İstekli partnerler.*

Ne lan bu...

Lanet olası bir seks kulübüydü.

Kızlar kulübün kapılarının ardında kaybolurken başımı kaldırdım ve hızla atımdan indim ve peşlerinden gittim.

Kapı yüzüme kapanmak üzereyken, onu durdurmak için savaş botumu kapıya sıkıştırdım.

"Kulüp sadece davetlilere açıktır," diye uyardı kapı görevlisi, beni ihtiyatla süzerken. "Ve kıyafet kuralı vardır."

Alaycı bir şekilde, "Ama bayanlar için her şey serbest, değil mi?" dedim.

Kızların giydiği mini elbiseler, resmi kıyafet kuralına pek uymuyordu.

Hiçbir şey söylemedi ve kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı.

"O kadar acele etme," diye homurdandım. "Arkadaşlarım az önce içeri girdi, onlar benimle birlikte çıkmadıkça ben de buradan ayrılmayacağım."

"Üzgünüm efendim, ama bu kıyafetle giremezsiniz..." Gözleri çıplak omuzlarıma attığım deri ceketı süzdü. "Bu."

Onları görmeden önce motosikletle gelmiştim ve buraya uygun olmayan aynı kıyafetleri giyiyordum, bunun için kızları suçluyordum. Ama içimden bir ses bu adamı ikna etmek için daha fazlası gerektiğini söylüyordu. "Bin dolar verirsem beni içeri alırsın."

Kafasını salladı. "İşimi kaybedebilirim."

"Elli bin," diye sabırsızca tükürdüm.

"Burada senin bedenine uygun bir yedek takım elbise var. On dolar daha verirsen, onu deneyip arkadaşlarını bulmaya gidebilirsin."

"Tamam, bana Zelle numaranı ver."

Ve böylece, dikişleri yırtılacakmış gibi çok dar gelen kıyafetleri giymenin zevki için o pıslığe altmış bin dolar gönderdim.

Ama Skye'nin korumasız bir şekilde seks kulübünde dolaşmasına asla izin vermem.

5

SKYE

D'Arc okulu, suçlu ailelerin çocukları için kurulmuştu. Bazıları sadece bu kampüste okurken, diğerleri ise bize sağladığı güvenlik nedeniyle burayı ana üs olarak kullanıyordu.

Grubumuzda müzik eğitimi alan tek kişi bendim, ironik, biliyorum. Müzikten sadece kendi zevkim için keyif aldığım için bu benim için sorun değildi. Sonuçta annemin kızıydım, ama onun kadar yetenekli değildim. Piyano çalmayı severdim, ama çalmak beni üzüyordu.

Annem, seslerle kurduğu tek bağlantının bu olduğunu söylerdi. Evet, duymamaktan sonra en iyi şey buydu, ama bu durum engelliliğimi daha da fark etmeme neden oluyordu. Bundan utanmıyordum, ama duyabilseydim neler olabileceğini hatırlatmasından da hoşlanmıyordum.

Yine de, D'Arc'ta geçirdiğim yılları ve edindiğim dostlukları dünyadaki hiçbir şeye değişmezdim. Annemin

arkadaş grubuyla kurduğu türden arkadaşlıklardı ve annem sık sık Reina teyzeyle o günleri yad ederdi. Bugün bile hepsi çok yakındılar, o kadar ki ben Raven, Isla ve Athena'yı gerçek teyzelerim olarak görerek büyüdüm.

Annem ve birbirlerini her zaman destekleyen sıkı arkadaş çevresi gibi, ben ve arkadaşlarım da öyleydik. Onlar belaya bulaştıklarında, ben de yanlarında olurdum ya da onlara mantıklı davranmalarını söylerdim.

Bu yüzden, ormandaki tiyatro gösterisinden sonra Penelope dışarı çıkıp biraz eğlenelim dediğinde, ben de hemen kabul ettim.

Penelope, Amara ve ben, Connecticut banliyölerinde açılan Revelation adlı yeni gizli kulüp için süslenip püslenmiştik. Ben bu kulübü hiç duymamıştım, ama Penelope gizli bir hayranından davet almıştı. Gece daha yeni başlamıştı, biz çok güzeldik ve o ne olursa olsun kulübe gidecekti.

Amara ve ben, büyük destekçiler olarak - sonuçta arkadaşlar ne içindir ki - kabul ettik ve voilà. Üçümüz, skandal bir gizli etkinliğe katıldık, şık giyinip bela aradık.

Kulübün dışındaki kapı görevlisini geçtik, Venedik kostümü giymiş bir adam bizi snob bir ifadeyle karşıladı, ancak komik görünüşü bu ifadenin etkisini zayıflattı ve davetiyelerimizi görmek istedi. Kostüm iki beden küçük gelmişti, yuvarlak karnı kumaşın kenarından dışarı çıkmış, kalın kolları ise çok dar olan manşetlerden dışarı fırlamıştı.

Penelope ona davetiyesini uzattı ve biz de nefesimizi tutarak onun davetiyemizi incelemesini izledik. Ekranında bir şey parladı ve kendini beğenmiş ifadesi başka bir şeye dönüştü. Korku muydu? Yoksa saygı mı? Tam olarak anlayamadım.

"Tüm ayrıcalıklara sahipsiniz, her şey bizden" dediğinde dudaklarını okumayı başardım. Amara elimi sıktı ve midem bir anda boşaldı. İçeri girmiştik.

Kenara çekildi, kalın kırmızı perdeyi geri çekti ve arkasında uzanan büyük koridoru tam olarak görebilmemizi sağladı.

"*Bu daveti sana kim verdi?*" diye Penelope'ye sordum.

"Gerçekten, çünkü o adam davetiyenizi tararken neredeyse altını ıslatacaktı," diye Amara da lafa karıştı.

Penelope bize utangaç bir gülümseme attı. "Bilmiyorum. Geri dönüş adresi olmayan bir postayla geldi."

"Umarım bizi öldürmek isteyen psikopat bir sapık falan değildir," dedi Amara işaret diliyle ve aynı anda sesli olarak.

Penelope gözlerini devirdi. "Bebek gibi davranmayı bırak. Ayrıca, kendimizi koruyabiliriz."

"*Silah getirmedim,*" diye işaret diliyle söyledim.

Amara dengesini kaybetti ve ben uzanıp, yüzüstü düşmeden onu yakaladım.

"Gerekirse 12 cm topuklu ayakkabılarımızı kullanınız." Ayakkabılarına sanki düşmanymış gibi baktı. "Yürümek için kesinlikle uygun değiller."

Kıkırdadım. "*Ayakkabılarımızı değiştirmek ister misin? Benimkiler sadece 7,5 cm topuklu.*"

En son moda kıyafetlerle beni şımartmayı seven teyzem Reina'nın hediyesi olan pembe Valentino elbise ve ona uyan topuklu ayakkabılar giymiştim, ama Amara'nın rahat etmesi için onlardan vazgeçerdim.

Elini sallayarak teklifimi reddetti. "Hayır. Birini bıçaklamam gerekebilir."

Kırmızı boyalı duvarları olan zarif koridorda ilerlemeye devam ettik ve şamdanlarla ışıldayan geniş bir açık alana ulaştık. Yüzlerce mum her yeri aydınlatıyordu ve parlak mermer zeminler kırmızı gül yapraklarıyla süslenmişti.

İpek ve saten giysiler giymiş erkekler ve kadınlar, zarif cam bardaklardan içki içerken gülümsüyorlardı. Şampanya kadehleri, akan köpüklerin oluşturduğu bir kulenin altına yerleştirilmişti ve odanın başında on kişilik bir orkestra çalıyordu.

Balo salonunun uzak duvarı İngiliz bayrağının renkleriyle boyanmıştı ve orada mevcut kralın bir fotoğrafı asılıydı.

"*Burası bir İngiliz'e mi ait?*" diye işaret dilinde sordum. Penelope omuz silkti.

"Hiçbir fikrim yok."

"Bu kulübün ilk olarak Londra'da açıldığını okudum, belki de başlangıçlarını onurlandırmak için böyle yapmışlardır," dedi Amara.

"Onların başlangıçları umurumda değil," diye alaycı bir şekilde Penelope dedi. "Seks yapmak ve bu saçmalığı bitirmek istiyorum."

Ben irkildim. "*Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?*"

Penelope daha önce erkeklerle denemeler yapmıştı, ama her iki deneme de erkekler için trajik bir kazayla sonuçlanmıştı. O onların pantolonlarını çıkaramadan önce ölmüşlerdi.

Mavi gözleri benimkilere baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"*Şey, sen nişanlı sayılırsın ve mafya kocalarını bilirsin. Onlar...*" Rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "*Onlar ikiyüzlü ve çifte standartlarıyla ünlüdürler. Herkesle yatıyorlar ama bizimle yatmaya cesaret eden herkesi öldürürler. Gerçekten başkalarının kanını ellerine bulaştırmak mı istiyorsun?*"

"Tabii ki istemem. Bu yüzden bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız. Revelation'da olanlar, Revelation'da kalır."

"Bu Vegas için geçerli, kulüp için değil," diye düzelttim. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Penelope burnunu kırıştırdı ve gözlerini nefret dolu bir şekilde kısarak baktı. "Ben istediğimi alamıyorum, onun da alamamasını sağlayacağım. Hayat berbat..."
"Ve sonra ölürüz," diye iç çekerek bitirdim. "Belki Enzo o kadar da kötü değildir."

Onunla tanıştın mı ki?"

Kafasını salladı. "Hayır, ama çocukluk fotoğrafını gördüm. Benim tipim değil."
"Umarım değildir," diye alaycı bir şekilde dedi Amara. "Sadece çocukluk fotoğrafını gördün, neden senin tipin olduğunu düşünüyorsun?"

Penelope onun omzuna vurdu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."
"Onunla tanışmak istemedin mi? Ya da güncel bir fotoğrafını görmek?" diye sordum.

Penelope'nin cevabı kısa ve kesindi. "Hayır. Onu görmek, tanışmak ya da onunla evlenmek istemiyorum."

"Neden D'Arc'a gitmiyor acaba?" Amara, benim düşüncelerimi yineleyerek merak etti. "Marchettiler nerede okuyor?"

Penelope omuz silkti. "Duyduğuma göre, ikisi de İngiltere'de okumuş ve bir şekilde Marchetti imparatorluğunu yönetiyorlar."

"Onunla henüz tanışmamış olman tuhaf değil mi?" diye sordum. "Şimdiye kadar en azından bir kez karşılaşmış olmanız gerekirdi."

Amara kıkırdadı. "Belki de akademik tip biri değildir."

Kafamı salladım. *"Eminim başka değerli yetenekleri de vardır. Ona bir şans versen."*

"Her neyse," dedi Penelope. "Sadece uyumsuz olduğumuzu biliyorum. Adam yaşlı."

"Onun inatçılığına dudaklarımı büktüm. *"Aceleyle seks yapmamalısın."*

seks. "Bence Skye'nin söylemek istediği," diye araya girdi Amara,

"Senin için önemli olan biriyle seks yapmalısın. Senin dünyanı döndüren biriyle."

Penelope elini alnına vurdu. "Bunlar kulağa hoş geliyor ama bildiğiniz gibi, Enzo Marchetti ile evliliğim onlarca yıl önce ayarlandı. Hoşuma gitse de gitmese de, bu olacak. Annem tarihi belirlediklerini söyledi."

Amara ve ben ağzımız açık kalmış bir şekilde ona baktık. *"Şimdiden mi?"*

"Evet, görünüşe göre lanet olası Marchetti beklemekten bıkmış," dedi Penelope sinirli bir ifadeyle. "Çok yaşlandığını söylüyor."

"Enrico Marchetti mi? Neden umursasın ki?"

Penelope burnunun köprüsünü sıktı. "Enzo'dan bahsediyorum. O pislik bir gelin istiyor. Hemen!" Acil olduğunu vurgulamak için parmaklarını şıklattı. "Beklemek için çok yaşlandığını falan söylüyor."

"Ama o kadar da yaşlı değil," diye itiraz etti Amara.

"Değil mi?" Omuz silkti. "Otuzlu yaşların başında. Otuz iki, sanırım?"

"Ama sen yirmi bir yaşındasın," diye işaret ettim. *"Bu biraz... tuhaf değil mi?"*

Amara'nın yanakları kızardı ve rahatsız bir şekilde topuklarında sallandı. "Bilmiyorum... Daha skandal yaş farkları duydum, sanırım."

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim.

"Tamam, Penelope'den mi yoksa senden mi bahsediyoruz?" Bu sefer yüzü kıpkırmızı oldu ve ben gülmekten kendimi alamadım. Amara, Gabriel Santos'a olan ilgisini yüksek sesle itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi. *"Gabriel otuz ikiden biraz daha genç."*

Amara elini kayıtsızca salladı. "Domates, patates."

"Seksi mi görünüyorum?" Penelope, konu değişikliğimizi keserek araya girdi. Sevişmeye kararlıydı ve bu gezegende onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

İkimiz de ona bir bakış attık ve onu bir kez daha süzdük. Beyaz bir Givenchy straplez elbise giymişti, eteği uyluklarının ortasına kadar uzanıyordu. Biraz Meryem Ana'ya benziyordu ama yine de muhteşem görünüyordu.

"İkiniz de çok seksi görünüyorsunuz," diye devam etti, "ve siz biriyle tanışırken ben burada oturup kalacağım diye çok korkuyorum."

"Sen çok güzelsin," diye onu teselli ettim. *"Ve ben yabancılarla yatmam, yani eğer sen kalırsan, ben de seninle birlikte kalırım."*

Amara sırtıttı.

"Sadece birine ders vermek istiyorum." Penelope ve ben ona sorgulayan bir bakış attığımızda, hayal kırıklığıyla içini çekti. "Uzun hikaye."

Onun devam etmek istediğini hissederek, kollarımızı birbirine kenetledik ve geniş odanın derinliklerine doğru ilerledik. Orada kadife perdeler ve yaldızlı süslemeler, alçak, kehribar rengi ışık altında parıldıyordu. Hava, beklentiyle doluydu, fısıltılı konuşmalar ve flörtöz bakışlarla canlıydı. Bazı konuklar, süslü desenlerin arasından gözleri parıldayan karmaşık maskeler takarken, diğerleri yüzleri açık, ifadeleri şenlik ortasında açıkça görünüyordu. Son zamanlarda Nikolaev kulübüne yaptığım ziyaret aklıma geldi.

Onun iletişim kurmamasını düşünerek kendimi kötü hissetmek istemediğimden başımı salladım. Son zamanlarda, cevapsız kalan mesajlarımla kendimi yeterince utandırmıştım. Bazı günler, Nikola'ya öfkeyle bir mesaj yazıp gönder düğmesine bastığımda, mesajın "Okundu" olarak değişmesini izlerken, kendimi neyin ele geçirdiğini bile bilmiyordum.

Nefesimi bıraktım ve etrafıma bakındım. Geniş omuzlu, keskin çeneli uzun boylu bir adam önümüzde durdu. Beyaz maske yüzünün yarısını gizliyordu, rengi bronz tenine ve kömür siyahı saçlarına tezat oluşturuyordu, ama karizmasını gizlemek imkansızdı.

Amara'nın parmakları elimi sıktı ve ona merakla baktım, tam da dudaklarının hareket ettiğini fark ettiğim anda. *"Aman Tanrım."*

Penelope dudaklarını yaladı ve yabancıyı ve özel dikim takım elbisesini baştan aşağı süzdü. Sanki onun varlığında bizi tamamen unutmuş gibiydi.

"Davetiyemi almışsın," dedi adam, gözleri Penelope'ye bakarken yanıyordu, Amara ve ben ise sadece orada ağzımız açık duruyorduk. "Tur ister misin?"

Elini uzattı ve Penelope tereddüt etmeden parmaklarını onun avucuna koydu. Ben kolunu çektiğimde ona doğru bir adım attı.

Başını çevirdi ve ben işaret diliyle *"Dikkatli ol. Tamam mı?"* dedim.

Yüzünde parıldayan bir gülümseme ve kısa bir baş sallama benim cevabımdı, sonra

gitti

. "Şey, bu..."

Amara ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, ben de ona yardım ettim.

"Yoğun." "Değil mi? Kim bu adam?"

"Külotları eritecek kadar seksi."

Amara'nın gözleri bir şeyin parıldadığını gördüm ve onun bakışlarını takip ederek

omzumun üzerinden.

Dikkatimi çekmek için elimi çekti. "Sanırım birini gördüm."

Olağandışı bir şey görmeyince, Amara'ya döndüm. *"Kimi?"* "Emin değilim, ama hemen döneceğim. Sen idare eder misin?"

Başımı salladım, sonra gülümsedim ve o yerinde kalmaya devam edince onu uzaklaştırdım. *"Ben büyük bir kızım. Sen git. Ben ikinizi burada beklerim."*

Onun kararlı adımlarla odayı geçmesini izledim, sonra insanları izleyebileceğim bir sandalye bulunan bir köşe buldum.

Oda, neredeyse elle tutulur bir enerjiyle titriyordu. İnsanlar gülüyor ve sohbet ediyordu, hava heyecanla doluydu, sanki duvarlar bile beklentiyle canlanmıştı. Şampanya tepsisi taşıyan bir garson yanımdan geçince onu durdurdum ve bir kadeh aldım. Kimlik sormasını bekliyordum ama sormayınca, uzun kadehi hemen boşalttım.

Boş bardağı tepsiye geri koyarken ve iki tane daha alırken, kabarcıklar boğazımın arkasına çarptı.

Garson ortadan kayboldu ve ben, hiç umursamadan herkesin gözü önünde öpüşen bir çifte bakışlarımı sabitledim. Birbirlerine yapışmışlardı — sanki zaman çok değerliymiş gibi öpüşüyor ve birbirlerine sürtünüyorlardı.

Kendimi bir röntgenci gibi hissettim, ama gözlerimi onlardan ayıramadım.

Kadın kadife şezlonga uzanıp eteğini kaldırarak beline topladığında, neredeyse iki bardağımı da elbisenin üzerine döküyordum. Bacaklarını ayırarak çıplak amını ortaya çıkardı ve adam dizlerinin üzerine çökerek yüzünü kadının cinsel organına gömdü.

Vay anasını. Bu yasak değil mi? diye düşündüm, ağzım açık kalmıştı.

Bu manzara gözlerimi yakar yakmaz, sollarındaki başka bir çift de aynı şeyi yapmaya başladı. Bir kadın piyanonun üzerine eğilmiş, partneri ise herkesin önünde ona girip çıkıyordu.

Hepsine baktım, dehşete kapılmış ve biraz da... tahrik olmuş bir şekilde.

Vücudum gerildi ve gözlerimin önünde vahşi, erotik sahneler ortaya çıkarken arzu ile titredi.

Bir içkiyi içtim, sonra diğerini içtim ve bir adam yanımdan geçerken gördüğüm ilk masaya koydum. O gülümsedi ve ben de dikkatimi dağıtan bir şekilde ona gülümsedim. Bir saniye sonra, elini yanağıma koydu ve ağzıma bir öpücük kondurdu, beni şaşırttı.

Onu ittim, burnumu kıvırdım ve elimle ağzımı sildim. Ona bağırma fırsatı bulamadan, bir dizi hareketle yere devrildi.

Güçlü, dövmeli parmaklar ön kolumu kavradı ve ben kaçmaya çalıştım, ama başımı kaldırdığımda, Nikola'dan başkası ile karşı karşıya kaldım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye işaret dilinde sordum, aniden yanıyormuşum gibi hissettim, az önce beni öpen adamı tamamen unutmuştum.

O, benim anlayamadığım öfkeli bir ifadeyle bana bakarken, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Neden bu kadar kızgındı? Benimle hiçbir ilgisi olmak istemediğini açıkça belirtmişti.

"Asıl soru, sen burada ne arıyorsun?"

Ben ona bakarken gözleri alev alev yanıyordu. Tanrım, Nikola bu kadar yakinken etrafımda olan tüm bu seks ortamı felakete davetiye çıkarıyordu. İçimde bir savaş kopuyordu, etrafımızı saran bir düzine dans eden vücudun bulaşıcı ritmi ve sallanışları ile her kalp atışında ona yaklaşma isteğim daha da güçleniyordu.

Bunu yapmak yerine, ona meydan okurcasına baktım.

"*Burada bir randevum var, sevişmek üzereyim,*" diye yalan söyledim, parmaklarım titreyerek işaret diliyle konuşuyordum. Çenemi kaldırdım ve onun gözlerinin içine baktım. "*Lütfen git buradan.*"

O da işaret diliyle cevap verdi ve çenesini sıkarak şöyle dedi: "Randevun az önce seni öpen adam mı? Çünkü pek hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu."

Dudaklarımı büktüm. "*Hayır, o... o değil.*"

Duvara yaslanarak beni izledi. "Peki, onu bekleyelim o zaman. Onun her kemiğini kırdığımı izleyebilirsin." Bana köpekbalığı gibi sırttı. "Sonra da gideriz."

Şaşkınlıkla ona bakmaktan başka bir şey yapamadım, o ise bir garsonu çağırdı ve iki bardak aldı. Aniden susadım, bardakları tek tek içtim, sonra boş tepsiye sertçe bıraktım.

"Reşit olmadığını biliyorlar mı, *zayka?*"

Bu hatırlatma beni sinirlendirdi ve gözlerimi ona dikerek baktım. "*Git buradan,* mudak." Aniden, mudak dışında daha fazla Rusça küfür kelimesi bilmek istediğimi fark ettim.

Aptal. Ona uygun hakaretler bile edemiyorsam, nasıl sert ve kötü bir kız olabilirdim ki?

"Sen olmadan hiçbir yere gitmiyorum." Bakışlarındaki ateş beni kolayca ateşe verebilirdi. İçkisini bir dikişte içti, sonra düşünceli bir şekilde, "Belki sen ve ben de onlara katılabiliriz?" dedi.

Bu sözleri söylerken aynı zamanda işaret diliyle de ifade ederken öfkeli olduğunu fark etmek zor değildi. Parmakları kaskatı kesilmiş, dişleri sıkılmıştı, parmak eklemlerini ve çenesini kıracağından korktum.

Yine de, Nikola'nın ellerinin üzerimde olma ihtimali bile kalbimi o kadar hızlı attırdı ki, sanki maraton koşmuşum gibi hissettim. "*Gerçekten mi?*"

Yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Tabii, ama o zaman gecenin geri kalanında herkesi öldürmekle meşgul olacağım."

Bu adam beni şok ediyordu. "*Yine de basit bir mesaja cevap veremiyorsun.*"

Gözlerindeki soluk mavi lekeleri görebilecek kadar yakındım, kolonyası duyularımı tikiyordu. Üniversiteye gidip yeni insanlarla, erkeklerle tanıştıktan sonra, onun kokusunun beni etkileyen, başımı döndüren, sanki paylaştığımız her odanın havasındaki oksijen bitmiş gibi hissettiren tek koku olduğunu fark ettim.

Ayağa kalktım, vücudunun güçle titreşimini görmezden geldim ve yumuşak vücudumu onun kaslı vücuduna yasladım. Boğazının dibindeki zonklayan nabzını izledim. Dilim alt dudağımı yaladı, onu yalamak için can atıyordu.

"Çok geç olmadan beni isteyip istemediğine karar ver, Nikola."

Bakışları bana odaklandı. "Bu neredeyse bir ultiatom gibi geliyor."

Omuz silktim.

"İstediğin gibi anla. Ama benim ne düşündüğümü biliyor musun?" İşaret diliyle konuşurken parmaklarım titriyordu.

"Ne?"

"Korkuyorsun. Beni öpmekten ve kontrolünü kaybetmekten korkuyorsun."

"Yanılıyorsun, zayka," diye cevapladı ve sonra boynumun arkasına uzanarak saçımı avuçladı, yüzümü kendisinininkine doğru eğdi ve sonra ağzını benimkine doğru eğerek beni ele geçirdi.

Bizi döndürdü ve beni duvara yapıştırdı, dudaklarımı vahşice öptü. Dillerimiz açgözlülükle birbirini keşfetti, aramızda olağanüstü bir kimya patladı. Ağzı beni hayal bile edemeyeceğim bir şekilde çılgına çevirdi.

Sıcaklık içimi kapladı ve beynimdeki her hücre durdu. Kollarımı boynuna doladım, parmaklarım kalın saçlarına dolandı.

Dilimi çevirerek ağzının derinliklerine çekti ve beni öylesine şiddetle öptü ki dizlerim titredi. Onun tadı beni hızla sarhoş ediyordu. Böyle bir şekilde yönlendirilmek çok heyecan vericiydi ve içimde bir şey uyandı, onun hayvani çağrısına cevap verdi. Ona sarıldığımda, bağımlılık yapan sıcaklığını içime çekerek, sertliği karnımın yumuşaklığına dokunurken, karnımın derinliklerinde heyecan verici bir heyecan patladı.

Vücudumda bir zevk dalgası yayıldı. Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti ve onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde istedim, ihtiyacım vardı.

Öpücük aniden durdu, ben nefes nefese kalmış, onun uyluğuna sürtünüyordum. Ellerim aramızdaki sınırlı boşluğu doldururken,

"Neden durdun?"

"Güven bana, bu senin iyiliğin için," dedi homurdanarak. "Sen ve ben... biz felakete davetiye çıkarıyoruz."

Gözlerim vücudunu ve pantolonunun fermuarının arkasında açıkça görünen şişkinliği taradıktan sonra, tekrar yukarı çıkıp boynuna gevşekçe asılı duran kravatına baktım.

"Sen benim için neyin iyi olduğunu bilmiyorsun," diye yavaşça işaret dilinde söyledim, onun reddi beni incitmişti. Ona benim için iyi olduğunu ve benim de onun için iyi olabileceğimi söylemek istedim. Ama bunun yerine, tek söyleyebildiğim "Güzel takım elbise" oldu.

Maskeli bir adam yanımda belirdi, gözleri Nikola'ya, sonra bana kaydı, sanki akşam yemeğiymişim gibi bana bakıyordu.

"İkiniz ilgilenir misiniz..."

Nikola onun sorusunu bitirmesine izin vermedi, yumruğunu adamın yüzüne indirdi ve burnunu kırdı. Nefesim kesildi, ama ben bir şey yapamadan Nikola beni kaldırdı ve Halloween'da yaptığı gibi beni bir çuval patates gibi omzuna attı. Bu artık sıkıcı olmaya başlamıştı, her ne kadar hoşuma gitse de.

Kızlara eve sağ salım vardığımı bildiren bir mesaj atmayı unutmamam gerekiyordu. Sorularını sonra cevapladım.

Dışarı çıktığımızda, beni motosikletine oturttu ve burnunu çekerek, "Şimdi benimle kavga edersen, Skye, seni İtalya'ya geri gönderirim," dedi.

Ne boktan bir pislik.

6

NIKOLA

Skye'nin yurduna dönerken onunla neredeyse hiç konuşmadım. Skye'yi öpmeye cüret eden pisliği bulmak için Revelation'a dönüşümü planlamakla meşguldüm.

Onu beceremediğim için, benim olan şeye dokunan pisliği dövmek en iyi seçenektir. Onu bulmak, komşu terk edilmiş arsaya sürüklemek ve ellerini arkadan bağlamak çok uzun sürmedi.

"Bu ne lan, dostum?" diye sızlandı, daha önce yumrukladığım burnu şişmişti. Ama onun siyah, boncuk gibi gözleri, muhtemelen benim Skye'ma yapmayı planladığı tüm ahlaksız şeyleri ve kötülüğü anlatıyordu. "Bu kulüp kurallarına aykırı."

"Kulüpte değiliz," dedim, takım elbise ceketimi çıkarıp gömleğimin kollarını dirseklerime kadar sıvazlarken. Takım elbiseleri sevmezdim, ama birini mahvetmenin bir anlamı yoktu, özellikle de ona altmış bin dolar ödediğim için.

Tamam, doğruyu söylemek gerekirse, takım elbisem umurumda değildi. Sadece o pisliği biraz daha terletmek istedim.

"Ve tahmin et ne oldu?" diye devam ettim.

"Ne-ne?" diye kekeledi, siyah gözleri etrafımıza bakınıyordu, ama onu kurtaracak kimse yoktu.

"Sana bir ders verilecek." "Ne demek istiyorsun dostum?"

"Senin olmayan şeylere asla dokunma." Onun ellerinin Skye'nin çenesini kavrayıp bana ait olan dudaklara öpücük kondurduğunu hatırlayınca öfkem içimde kaynıyordu. "Senin ilgini istemeyen bir kadına asla dokunma. O senin öpücüğünü istemedi." Dilimi şaklatıp başımı salladım. "Yanlış kadını seçtin."

Bir adım öne çıktım, ellerimi yumruk yaptım ve o pisliğin gözleri korkuyla doldu.

"Onu ben seçmedim," diye bağırdı, bağlarından kurtulmaya çalışarak. "Yemin ederim. Onu öpmem söylendi."

Durakladım. "Kim söyledi?"

"Bir kadın. Onu baştan çıkarmam için bana bin dolar verdi, sonra onu özel odalardan birine götürmemi istedi."

"Bu kadın kim?"

Kafasını salladı. "Adını bilmiyorum."

Dudaklarım kıvrıldı, sözlerim alaycı bir tonla döküldü. "Ne kadar da uygun."

"O, *Düşes* olarak bilinir." Kaşlarımı çattım, ama o benim sessizliğimi devam etmesi için bir işaret olarak algılamış olmalı. "O, bana o dilsiz kaltağı sikmeme izin verecekti, ama sen onu istiyorsan... ben yapmayacağım. Zaten bağıırken daha çok hoşuma gidiyorlar."

Öfke içimi kapladı ve cebimden çakmağı çıkardım, sonra yaktım

"Kime dilsiz diyorsun?" diye dişlerimi gıcırdatarak, ateşi onun yüzüne çok yaklaştırdım. gözlerimden onun etinin yandığını koklayabiliyordum. "Bunun bedelini ödeyeceksin. Sen ve bu lanet *Düşes*."

"Lütfen, bana inanmalısın." Gözlerini kırpıştırarak, ateşe şaşı bakarak. "Özel odalardan birinde bizi bekliyordu. Belki kulüpte adı vardır?" Terden sırılsıklamdı, onu bağladığım iplerle mücadele ediyordu.

İç geçirdim ve bu bilgiyi zihnimde saklayarak, daha sonra araştırmak üzere not aldım. Belles ve Mobsters Anlaşmaları'nın ve organ kaçakçılığının son zamanlarda yeniden ortaya çıkmasıyla, her türlü potansiyel tehdidi takip etmek zorundaydım.

"Ödeme zamanı," dedim.

"Beni bağışla." Sanki Skye'ye parmağını bile süren bir pisliği kaçırabilirmişim gibi.

Yumruğum yüzüne uçtu ve elmacık kemiğine çarptı. Acınası bir çığlık attı ve ben onun etrafında daire çizdim. Gözleri hareketlerimi takip etmeye çalıştı ama odaklanamıyordu.

"Lütfen, acıya dayanamıyorum," diye ağladı, vücudu korkudan titriyordu ve yanağı çoktan morarmıştı. Ağzından kan ve salya karışımı damlıyordu.

"Tsk, tsk," diye başladım, sesim sakindi ama öfkem kaynıyordu. "Kızıma dokunmadan *önce* bunu düşünmeliydin."

Bir yumruk daha.

"Üzgünüm
dostum."

Bağırın piçe sııttım; bu, dersimin sadece başlangıcıydı.

İşimi bitirdiğimde, onun siyah, boncuk gibi gözleri bir daha başka bir kadını görmeyecek ve incitmeyecekti.

"Üzgünüm efendim, ama bu bilgi gizlidir."

Kadın bana korku dolu bir bakışla baktı, parmakları kırmızı panik düğmesinin üzerinde titriyordu.

Gerçekten tehditkar görünmemeye çalışmışım, ama açıkça başarısız olmuşum.

"Müdürle görüşebilir misiniz? Sahibi?" Yanımda dururken altını ıslatmaya hazır olan bu kadın dışında başka biri.

"Sorun nedir?" İngiliz aksanlı bir ses beni döndürdü. "Ben Maxim Baldwin, sahibi."

Elini uzattı ve dikkatim hemen Tom Ford takım elbisesine çekildi.

"Nikola Nikolaev." El sıkıştık. "Kız arkadaşımı kaçırmaya çalışan kadının adını öğrenmem gerekiyor."

Tamam, belki durumu abartıyordum, ama sonuç almam gerekiyordu.

"Giriş politikamız sıkı ve çok etkilidir. Üyelerimizden veya ziyaretçilerimizden bu tanıma uyan kimse yok."

"Eh, ben girdim, o kadar da verimli olamaz." Bir anlık sessizlikten sonra devam ettim. "Sadece Düşes'in yanına giden bir kadının adını bilmem gerekiyor."

"

Maxim kaşlarını çatdı. "Sık sık gelen biri mi?" Omuz silktim.

"Bilmiyorum. Kız arkadaşım ilk kez buraya geldi." Sonra hatamı fark edince hemen ekledim, "Ben de. İkimiz de ilk kez buraya geldik."

Maxim tezgahın etrafından dolaştı ve birkaç tuşa bastı. Okurken kaşlarını çatdı ve sonra tekrar yazmaya başladı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, çok iyi anladığım bir ifade vardı. Diploması.

"Korkarım sistemimiz suistimal edildi," dedi yavaşça. "Bu *Düşes*" — kelimeyi vurgulamak için iki elini kaldırdı, kol düğmeleri loş ışıktaki parlıyordu — "eski bir üyenin davetiyesiyle giriş yaptı. Bu üye, tesadüfen uzun zaman önce vefat etmiş." Benim boş bakışlarıma karşılık, "*Sahte* bir davetiye, Bay Nikolaev," diye ekledi.

Gerildim. Zihnimin derinliklerinde bir ses, bu olayın daha fazlası olduğunu söylüyordu, ama Maxim'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, başka bir şey söylemeyecekti.

"Tekrar özür dilerim," dedi. "Başka bilginiz yok."

7 SKYE

Revelation'ı ziyaret etmemizin üzerinden bir hafta geçmişti ve Nikola yine beni görmezden gelmeye başlamıştı. Bu kadar zeki olmasına rağmen lanet olası bir yarasa kadar kör olması beni çileden çıkarıyordu.

Birlikte mükemmel olduğumuzu görmüyor muydu?

Çocukken saçımı sinir bozucu bir şekilde çekse bile, o her zaman benim şövalyem olmuştu.

Aklım, ergenlik dönemimin başlarında Nikolaev'leri ziyaret ettiğim bir anıma gitti. Ailem, zor kazanılmış evlilik yıldönümlerini kutluyordu ve ben de hafta sonunu Sasha ve Branka ile geçiriyordum. Her zamanki gibi, onlar New Orleans'tayken, Nikola'nın ebeveynleri Vasili ve Isabella Nikolaev'e ait Nikolaev malikanesinde kalıyorduk.

Dizüstü bilgisayarın ekranına baktım, Roblox oyunundaki tüm Robux oyun puanlarım tamamen gitmişti. Nikolaev kütüphanesi boştu, kitapları

bana eşlik eden tek şeydi. Genellikle Nikolaev ailesi, köşesinde bir bar olduğu için burada vakit geçirmeyi severdi. Ancak bugün hepsi meşguldü ve kuzenim okuldaydı, bu yüzden yalnızdım. İtalya'daki tatil sayesinde benim uzun bir hafta sonum vardı, ama onların yoktu.

Ancak, okul bu senaryoya göre daha iyi bir alternatif olabilirdi.

Gözlerim yanıyordu, dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla mücadele ediyordum. Bu, on üç yaşındaki bir lanet gibi görünüyordu: abartılı duygular. Annem bunun geçeceğini söyledi, ama o anda bunun nasıl olacağını anlamakta zorlanıyordum.

Nikola'nın elleri yüzümü tuttu ve beni en sevdiğim çevrimiçi oyundan uzaklaştırdı. "Ne oldu?"

Ve gözyaşlarım döküldü.

Onları tutamazdım. Ağladım, hıçkırdım ve yüzümü ve Nikola'nın tişörtünü ıslattım.

"Skye, ne oldu lan?" diye tekrar sordu, gözyaşlarımın yağmurunda dudaklarını zar zor okuyabiliyordum.

"Robux'um," diye işaret edebildim sadece.

Kaşlarını çatarak ekrana baktı, sonra tekrar bana döndü. "Hepsini harcadın mı?"

Daha da fazla ağlamaya başladım ve Nikola beni daha sıkı kucakladı, eli sırtımda yavaş, beceriksiz hareketlerle dolaşıyordu. Ama yine de bu hareketinde rahatlık buldum.

Gözyaşlarım sonunda dinince, aramıza mesafe koydu ve gömleğinin kenarıyla ıslak yüzümü sildi.

"Şimdi söyle bana, Robux'larına ne oldu?" diye sordu, bana Sasha'yı hatırlatan o belirli tavrıyla. Ya da belki de babasını. İkisi de zorlu, talepkar adamlardı.

Alt dudağım titreyerek işaret dilinde "Roblox hesabım hacklendi ve tüm Robux puanlarım gitti" dedim.

Yüzü karardı ve beni kenara iterek dizüstü bilgisayarını aldı. Ellerinde yeni dövme olan ellerinin klavye üzerinde hareket etmesini izlerken ne yaptığını hiç anlamadım. On yedi yaşında olan Nikola, annesinin büyük üzüntüsüne rağmen vücuduna dövme yaptırmak için sabırsızlanıyordu. Ama Nikolaev'deki tüm erkeklerin dövmeleri vardı, bu yüzden bu kesinlikle sürpriz değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, çeşitli grup sohbetlerini taradığını fark ettim.

Cevap vermedi, ama yarım saat sonra, sonunda herkesi korkutan o köpekbalığı gülümsemesini gösterdi. Gözlerime baktı ve sevgiyle yanağımı okşadı.

"Onu yakaladım, zayka." Dizüstü bilgisayarı kapattı, önümüzdeki sehpayaya koydu ve ayağa kalktı. "Oyuna girme. Hemen döneceğim."

Nikola, Robux'umu çalan hacker'ı bulmak için tam altı saat otuz beş dakika harcadı. O, benimle aynı sınıfta okuyan bir çocuktü. Nikola onu biraz hırpaladıktan sonra tüm Robux'umu geri aldı. Ailem beni almaya gelip İtalya'ya geri götürdüğünde, kahramanım Nikola'ya her zamankinden daha sıkı sarıldım.

"Ne oluyor?" diye sordu babam.

Nikola elini sallayarak "Roblox" dedi.

Babam Sasha'ya sert bir bakış attı. "O en gereksiz oyun. Neden onu bu oyuna bağımlı hale getirdin?"

"Çünkü o bir çocuk ve benden istedi. Tabii ki!" Sasha babamı kızdırmayı severdi. "Bu yüzden onun en sevdiği kişiyim. Ben film izlerken o Roblox oynuyor ve popcorn yiyoruz."

"O benimle İtalyan filmlerini tercih ediyor," diye itiraz etti babam.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama Skye film izlemekten nefret ediyor," Nikola ikisini de düzeltti ve ben hepsine utangaç bir gülümseme attım.

Böyle bir aileye sahip olmanın nadir bir şey olduğunu biliyordum, ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Sasha ve Branka beni ailelerine kabul etmeden önceki yalnızlığı hala hatırlıyordum.

Tabii ki, geriye dönüp bakınca, bunun için ağlamak aptalca bir şeydi, ama Nikola'nın davranışları ona daha da güvenmemi sağladı. Bazen çılgın davranışları ve beni uzaklaştırma kararlılığına rağmen, onunla birlikteyken her zaman güvendeydim.

Beş yaşındayken Sasha ve Branka'nın kısa süreli evlat edinme süreci, beni Nikolaev ailesine alışılmadık bir şekilde bağladı ve bir şekilde bu bağın ve çekimin sonsuza kadar süreceği mantıklı geliyordu. Her iki dünya için de en iyisiydi.

Değil mi?

Öyleyse neden ikimizin de açıkça hissettiği bu çekiciliğe direniyordu? Beni istiyordu, içten içe bunu hissediyordum ve kimse beni aksine ikna edemezdi.

Nikola'yı köşeye sıkıştırmaya karar verdiğimde saat daha öğleden sonra altılıydı. Aşağılanmış bir kadın gibi, yurt binasından çıkıp çeşitli otoparklardan geçerek onun yurduna ulaştım.

Güm. Güm. Güm.

Nikola'nın hayal kırıklığını duymasını umarak kapıyı kuvvetle yumrukladım. Hiçbir şey olmadı. Ben de tekrar yaptım. Boom. Boom. Boom. Hala hiçbir şey olmadı.

Orada olduğundan emin olarak, kapı kolunu ittim, kapıyı açtım ve süite girdim, ama içerisi boştu.

Belki odasındadır, diye düşündüm.

Boş süiti geçtim. Aslında neredeyse terk edilmiş gibi görünüyordu. Kullanılmamış gibi çok temizdi. Kiracılarının çoğu tam zamanlı öğrenci bile olmadığı için bu mantıklıydı.

Nikola sadece tezini teslim etmek zorundaydı, o kadar. Babası ona Nikolaev suç imparatorluğunun bazı kontrolünü çoktan devretmişti. Matteo Vitale Arianna ile evlendi, bir de Gabriel Santos vardı. Gerçek şu ki, onun da burada olmaması gerekiyordu. Resmi mazereti: bazı derslere yardımcı oluyordu.

Amara için kaldığından şüpheleniyordum.

Nikola'nın odasına girdim, tanıdık kolonya kokusu havayı kaplamıştı, ama o ortada yoktu. Bunun yerine, yatak odasında etrafta paketlenmiş ve boş kutuların dağınıklığı vardı. Kutuların arasından geçerek dolaba ulaştım ve içine baktım.

Ne oluyor lan?

Gözlerim deri ceketler, Bond tarzı takım elbiseler ve kot pantolonların arasında asılı duran bir çift kelepçeye takıldı. Hepsini görmezden gelerek kelepçelere uzandım ve Nikola'nın neden bunlara sahip olduğunu merak ederken parmaklarımla kelepçeleri okşadım.

Tabii ki, o sapıkça şeylerden hoşlanıyor, diye alay etti zihnim.

Onun bana kelepçe takmasına izin verecek kadar ona güvenebilir miydim? Ona güvendiğimden şüphe yoktu, ama kelepçelenme düşüncesi göğsümü endişeyle sıkıştırdı. Sadece bu bile bende böyle bir tepki yaratıyorsa, daha fazlasını kaldıramayacağım açıktı.

Bu gerçeği kavradığım anda, bir *klik sesi* duydum.

Kelepçe, soğuk ve acımasız bir kesinliğiyle sol bileğimi kapattı ve panik dalgası boğazıma kadar yükseldi. Nefesim kesildi, hızlı ve sığdı, sanki hava kalınlaşmış ve beni boğuyormuş gibi. Çaresizce kelepçeyi çektim, ama keskin metal parçası cildime daha da sıkı bastırdı ve koluma keskin bir acı yayıldı.

Hayır, hayır, hayır.

Bir titreme vücudumu sarstı ve korku, göğsümü sıkıştıran bir mengene gibi sardı, kaburgalarım ağrıyana kadar bastırdı. Derinlere gömdüğüm anılar, etraflarına ördüğüm kırılgan duvarı yıkarak, şiddetli bir güçle günümüze döküldü. Gözlerimi sıkıca kapattım, onları uzaklaştırmaya çalıştım.

Artık bir ailem var. Artık bir ailem var. Bu sözler, uzun zamandır gömülü olan anılar yüzeye çıkmaya çalışırken, umutsuz ve ham bir şekilde, bir can simidi gibi zihnimde tekrar tekrar yankılandı. Onları bağlamak için kullandığım kırılğan iplikleri çözdüklerini, kurtulmak için çabaladıklarını hissedebiliyordum.

Nefes almaya çalıştım, ama sanki su soluyormuşum gibiydi — kalın, boğucu ve acımasız. Panik daha da şiddetlendi, beni dibe çekiyordu ve tam boğulacakmışım gibi hissettiğim anda, güçlü eller omuzlarımı kavradı. Beni salladılar — sert ve kararlı bir şekilde — beni dönen boşluktan çıkardılar. Gözlerim birden açıldı ve Nikola'nın yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, endişeli bakışları sisin içinden bir fener gibi parlıyordu.

"Nik..." Ağzım hareket etti, ama takırdayan dişlerim onun adını söylememi imkansız hale getirdi. Yalnızken söylemeyi çalıştığım o aynı isim.

Kelepçeyi bileğimden çekip çıkardı ve ben yaprak gibi titreyerek geniş göğsüne düştüm. Kolları beni sardı, bana yaklaştırdı ve ben göğsünün sağlam sıcaklığına gömüldüm. O büyük, nazik eller sırtımda yatıştırıcı daireler çizdi, her dokunuşuyla beni sakinleştirdi.

Avuç içi yukarı aşağı hareket ediyordu ve nefesim onun yavaş hareketlerini taklit ediyordu. *Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.*

Kalbim ve zihnim normale dönene kadar geri çekilmedim ve "*Neden kelepçen var lan?*" diye bağırdım.

Şaşkınlık içinde, cevap vermek için bir dakika bekledi.

"Sapıkça şeyleri kaldıracabileceğini sanıyordum, *zayka?*" Onun pazılarına sertçe vurduğum, ona öfkeyle baktım ve o da acı çekiyormuş gibi yaptı. "Hadi ama, bana şiddet uygulamaya kalkma."

"*Hiç komik değil.*"

Yüzü birdenbire ciddileşti. "Haklısın, komik değil. Neydi o?"

Bu sefer numara yapma sırası bendeydi. "*Ne demek istediğini anlamadım.*" Başını eğdi.

"Bana utangaçlık yapma, Skye. Bu tam anlamıyla bir panik ataktı." Omurgamdan bir titreme geçti ve derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. "Biri sana zarar mı verdi?" Kafamı salladım ve gözleri bana dikildi. "Bana yalan söyleme."

İç geçirdim, alnımı ovuşturduktan sonra titrek parmaklarla cevap verdim. "*Dürüst olmak gerekirse, o aptal kelepçeler takılana kadar tamamen unutmuştum.*"

"Neyi unuttun?"

"*Bir anıyı.*"

"Açıkla!"

Nikola çok talepkar olabiliyordu.

"Sasha ve Branka beni evlat edinmeden önceydi." Durakladım, ama o sözümü kesmedi, ben de devam ettim. *"Bu kadın... Ben koruyucu ailedeyken, beni yerinde kalmam için radyatöre kelepçeliyordu. Bunu tamamen unutmuştum."*

Bileğimi ovuşturdum, böyle bir şeyi unutmanın imkansız olduğunu fark ettim, ama bilinçaltımda gömmüştüm. Kötü şeyleri düşünmek istemiyordum, bana olan tüm iyi şeylere odaklanmak istiyordum.

"Adı neydi?" Nikola'nın soğuk ifadesi beni kaçırmalıydı, ama bunun yerine kalbimde sadece minnettarlık hissettim. Bu adam böyleydi. Aşırı koruyucu. Aşırı otoriter. Aşırı kontrolcü. Yaptığı her şey aşırıydı.

Tıpkı babam gibi. Tıpkı Sasha gibi.

Bu yüzden Nikola'da rahatlık buluyordum. O, hayatımdaki en önemli iki erkekte bulduğum güvenliği temsil ediyordu. İkisi de benim gözümde baba figürüydü ve onları asla terk etmezdim.

"Skye, o ismi bekliyorum." Omuz silktim.

"Hiçbir fikrim yok, Nikola. Dürüst olmak gerekirse, unutmaya çalıştım. Onun neye benzediğini bile hatırlamıyorum. Sadece o aptal radyatörü, onun ısını ve kelepçeleri hatırlıyorum."

Yüzümü avuçladı, gözleri beni delip geçiyordu.

"Onu bulacağım."

Başımı salladım. "Buna değmez. Açıkçası, muhtemelen ölmüştür.

Birisi bakıcılarımdan öldüğünü söyledi, o da onlardan biri olmalı." Yüzündeki ifade, buna inanmadığını açıkça gösteriyordu.

8

SKYE

"Eve geliyorsun. Jeti al, seni terminalden kendim alacağım."

"Neden, baba?" Parmaklarım titriyordu, sakinliğimi korumak için çaresizce uğraşıyordum. Dün geceki olaylar beni sarsmıştı ve Revelation'daki pervasız maceralarımı ya da Nikola ile paylaştığım anıları öğrenirse, D'Arc'taki günlerimin sona ereceğini biliyordum. *"Eğitimimi bitirmeye çok az kaldı."*

Arkadaşlarımın çoğu gibi çalışkan bir öğrenci olmamıştım, ama annemi mutlu etmek için ve piyano dışında hiçbir şeye ilgi duymadığım için müzik bölümünü seçmiştim. Üzücü ama gerçek; hala kim olduğumu keşfetmeye çalışıyordum.

"Çünkü annem ve ben seni özlüyoruz. Sen de bizi özlüyor olmalısın. Ve İtalya'yı, bizim castello'yu. Prenses, İtalya seni eve çağırıyor."

"Haklısın, Trieste'yi ve İtalya'yı özliyorum, ama bunu bitirmem gerekiyor." Gülümsedim ve telefon geldiğinden beri tuttuğum nefesimi bıraktım. Dünyada Trieste'ye benzeyen çok fazla yer yoktu. Babamın castello'sundaki hayat, Disney prensesleri için yazılmış bir masal gibiydi. *"Ayrıca, beni özlediğinde her zaman FaceTime'dan arayabilirsin."*

"Aynı şey değil."

Çeviri, Kasım ayında onlarla yaptığımız geleneksel buluşmayı iptal edersem babam çok üzülür. O alışkanlıklarına çok bağlı biriydi ve on yıl boyunca gelenekler oluşturup ailemiz için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyleri yaptıktan sonra, bunları bozmaktan nefret ederdi. Bu, okulun tatil olduğu önümüzdeki haftalarda evde olmak anlamına geliyordu.

Babamın somurtkan yüzüne baktım ve gülmeme engel olmak zorunda kaldım. FaceTime'dan nefret ederdi ve sadece annem ve benim için bir istisna yapardı, bu da yüzündeki ifadeden belliydi. İşitme engelimiz olduğu için FaceTime bizim durumumuzda bir zorunluluktur. Kısa mesajlar da işe yarıyordu, ama genellikle sonsuza kadar uzayıp gidiyordu.

"FaceTime üzerinden sana nasıl sarılacağım?" Babam isteksiz bir ifadeyle işaret diliyle konuştu.

Babam Dante Leone, annemin hayatının aşkıydı. Annem on sekiz yaşındayken ona hızla ve derinden aşık olmuştu, ancak bunun onun çekici ve karizmatik kişiliğiyle ilgili olduğunu, keskin çenesi ve koyu renk gözleriyle ilgisi olmadığını iddia ediyordu.

Onun özelliklerinden hiçbirini miras almadım, özellikle de şakaklarındaki gri saçları, ancak bazen erken yaşta ölen küçük kardeşim onun tıpatıp aynısı olur muydu diye merak etmeden edemiyordum.

Annemin kollarında yatan minik, cansız bebeğin hatırası göğsümü sıkıştırıyordu. Annem kalbi kırılmıştı, babam da ondan farksızdı. Ailemizin en küçük üyesini toprağa verdiğimiz gün, hatırlayabildiğim en zor günlerden biriydi.

Babamı çalışma odasında yalnız, ağlayarak ve yıkılmış halde bulduğumda sadece dokuz yaşındaydım. Bugüne kadar onu ağlarken gördüğüm tek an oydu.

Ne yapacağımı bilemeyerek, kucağına tırmandım ve ona sarıldım, gözyaşlarının saçlarımı ıslattığını hissettiğimde bile onu bırakmadım.

Hayattan daha güçlü olan bir adamın bu kadar üzgün ve kalbi kırık olduğunu görmek çok yıkıcıydı. O zaman, insanları hayat boyu etkileyen şeyin büyük, güçlü silahlar olmadığını öğrendim. Kontrolümüz dışında olan olaylardı.

Bir çocuğu kaybetmek gibi.

"Ben de sana sarılmak için sabırsızlanıyorum," diye küçük ekrana yazdım ve bu anıyı hafızamın derinliklerine gömdüm. *"Tatil planların ne?"*

"Amon amca ve çocuklarıyla her zamanki Kasım ayı aile yemeğimizi yapacağız," dedi. Amon amca ve Reina teyze, İtalya'da yaşayan en yakın akrabalarımızdı. "Kardeşim, iptal edebileceğimizi duyunca neredeyse ağlamaya başlayacaktı."

Bir yalan daha. Amon amca asla tek bir damla bile gözyaşı dökmezdi. *"Sadece biraz erken başlıyoruz, hepsi bu,"* diye düşündüm.

"Neden derslerini bırakıp eve erken gelmiyorsun?" diye sordu babam, konuyu değiştirerek. "Annene söylemem. Birlikte okulu asıp eğlenceli bir şeyler yapabiliriz. Sadece sen ve ben. Belki balık tutmaya gideriz?"

"Sen balık tutmayı sevmezsin," diye hatırlattım. *"Sıkıcı olduğunu söylemiştin."*

"Küfür etme. Annen beni öldürür." Etrafına bakındı, sonra bana sert bir bakış attı. "Ona da bunu söylediğimi söyleme. Neyse, ne zaman eve geliyorsun?"

Dudaklarımı büzdüm ve şimdiki zamana geri döndüm, *"Şükran Günü tatili başlamak üzere, o zaman görüşürüz. Annem nerede?"*

Babamın yüzü karardı.

"O lanet Nikolaev'lerle telefonda." Kıkırdadım. O *lanet Nikolaev'ler*, en sevdiğim sahte ebeveynlerim Sasha ve Branka'ydı. "Şükran Günü'nü birlikte geçirmemizi istiyorlar."

"Bu harika."

Ancak babamın ifadesine bakılırsa, hiç de öyle değildi. Sonraki sözleri bunu doğruladı. "Biz İtalyanız. Hindi ve hindi dolması yemek istemiyoruz. İnsanların *marshmallowlu* tatlı patatesleri nasıl yiyebildiğini de asla anlayamayacağım." Kusacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı ve ben yine güldüm. "Ayrıca, neden iki aile toplantısı yapalım ki? Amon amcanla zaten bir tane yapıyoruz."

"Belki Nikolaevler, nazikçe rica edersek bize makarna yaparlar."

"Herkesin yapacak daha iyi işleri yok mu?" diye şikayet etti. "Bu gerçek bir tatil bile değil. Üstelik, hepsiyle birlikte Nikolaev malikanesinde kalmak... bu çok fazla."

"Reina teyze ve Amon amca ile kalelerinde vakit geçirdiğimizde hiç şikayet etmiyorsun," dedim ve babam abartılı bir nefes verdi.

"Reina, karım ve kızımın beni sevmesinden daha çok onları sevmelerini sağlamaya çalışmıyor ki beni sevmelerini sağlamaya çalışmıyor."

Başımı geriye attım ve güldüm. *"Ah, baba. Annem ve ben seni en çok seviyoruz en çok seviyoruz. Her zaman sevdik ve her zaman seveceğiz."*

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. *"Hmm, annemin anlattıklarına göre, sen onun kalbini çalan ve o senin olana kadar vazgeçmeyi reddeden inatçı bir adamsın."*

"Öyle yaptım, ama umarım babandan daha iyi bir erkek bulursun." Gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, biraz... pervasızca davrandım."

Annem *psikotik* kelimesini kullanmıştı, ama onu düzeltmeye niyetim yoktu.

"Senden daha iyisi yok," diye alay ettim. *"Senin gibi birini bulursam, çok şanslı bir kız olacağım."*

Ona aslında onun gibi birini bulmuş olabileceğimi söylemek için parmaklarım kaşınıyordu, ama babamın Nikolaev ailesinden hoşlanmadığını bildiğim için, bunu iyi karşılayacağını sanmıyordum. Aralarındaki husumet, Sasha ve Branka'nın beni evlat edinmesine ve Nikolaev ailesinin beni geri almaya çalışmasına kadar uzanıyordu.

Evet, iki aile bir uzlaşmaya varmıştı, ama bu, annemle benim istediğimiz aile ilişkisi değildi. Annem, Sasha ve Branka'nın taşıyıcı annesi olup Damien'i doğurmuş olmasına rağmen, babam ve Sasha hiçbir zaman tam olarak anlaşamamışlardı.

Birkaç dakika daha sohbet ettik ve babamın jetinin iki hafta sonra beni alıp Trieste'ye götürmesi için planlar yaptıktan sonra, annemi kontrol etmek için gittiği bahanesiyle görüşmemizi sonlandırdı. Her ikimiz de bunun, annemi Sasha ve Branka ile paylaşma konusunda sınırına ulaştığı gerçeğinden kaynaklandığını biliyorduk.

Koridordan geçip oturma odasına gittiğimde Penelope ve Amara'yı kanepede uyurken buldum. Sabahın erken saatlerine kadar yurtlarına dönmemişlerdi ve berbat görünüyorlardı.

Küçük bir kısmım - tamam, büyük bir kısmım - kıskançtı.

Keşke Nikola da kafasını kaybedip, beni deli gibi becerecek kadar uzun süre rahatlasaydı.

İç geçirdim.

En azından vibratörüm vardı, ki o, belli bir sarışın kişiden farklı olarak, son derece güvenilir ve her zaman işimi görürdü.

9

NIKOLA

Skye İtalya'ya geri döndüğü anda, ben de kendi uçağımla New Orleans'a döndüm.

Revelation'daki olaydan bu yana geçen son birkaç hafta, sürekli bir tahrik halinde geçti. Sonunda mavi topların anlamını anladım, ama ne yazık ki benim aletim başka hiçbir kız için çalışmayı reddediyordu. Skye'ye odaklanmıştı, onun yumuşak vücudunu ve inatçı ağzını istiyordu.

Keşke o işe yaramaz organ aklımla işbirliği yapsaydı, hayat daha kolay olurdu.

Skye için en iyisini istiyordum ve onu bu hayata ve mafyaya dahil etmek en iyisi değildi. Mafya dünyasından uzak, ona güzel ve rahat bir hayat sunacak tatlı, normal bir erkek bulacağından hiç şüphem yoktu.

Skye'ın başka biriyle birlikte olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Onu nasıl bırakıp doğru olanı yapabileceğimi bilmiyordum.

Onu sevmek ve bırakmak imkansız görünüyordu, ama ikisinin de yapılması gerektiğini biliyordum.

Bu yüzden, iyi olduğumu bildiğim tek şeyi yaptım.

Düşes'in ve Skye'yi, Nikolaevlar ve ailesi onu korumadan, küçük masum bir kızken inciten kadının kimliklerini her yerde ararken, bu dünyada büyük bir yıkım yarattım.

Tezimi teslim etmeyi ertelediğim için bolca vaktim vardı, ama Sasha amcama Skye'yi üniversitede güvende tutacağıma dair söz vermişim ve bu sözümü tutmaya niyetliydim.

Bunun birden fazla nedeni vardı.

Skye'nin güvenliği ve mutluluğu benim için en önemli şeydi. Yıllar içinde onun acısının benim acım, onun üzüntüsünün benim üzüntüm olduğunu öğrenmişim. Belki o benim olamazdı, ama onun hayatı neşeyle yaşamasına, hayır, dans ederek yaşamasına kesinlikle izin verecektim.

New Orleans'ta babamın ofisinde oturmuş, Maxim Baldwin'in o kadının üye olmadığına dair güvencesine rağmen Revelation'ın arşivlerini araştırıyordum. Gizemli Düşes'in gerçek kimliğini ve Skye'ye yönelik herhangi bir tehdidi ortaya çıkarmak için her taşı çevirmem gerekiyordu.

Düşes'in Skye'nin orada olacağını bilmesi, birinin satranç oynadığını ve onun hareketlerini izlediğini gösteriyordu.

Bu yüzden o gece orada bulunan herkesi tek tek incelemem önemliydi. Ayrıca, Maxim Baldwin'in bir şey sakladığından oldukça emindim. Ya da birini.

Tüm üyelerin kayıtlarını buldum ve unvanı olan bir üyeye en yakın olduğum kişi Glasgow Dükü'ydü. Adam ölmüştü, ama Skye'nin annesiyle olan bağlantısı nedeniyle onu tanıyordum. O, Bayan Phoenix Leone'nin üvey büyükbabalarından biriydi, ölmüş ve gitmişti. Skye onu hiç tanımamıştı, aynı şekilde tüm kocalarından daha uzun yaşayan, zamanının büyük aktrisi olan büyük büyükannesi Diana Bergman'ı da.

Bu tesadüf şüpheliydi, ancak daha derin araştırdığımda, dük ve Diana'nın onlarca yıldır orijinal kulübün üyeleri olduğu ortaya çıktı, bu yüzden bağlantı sadece bir tesadüf gibi görünüyordu. O gece Revelation'da dükün yanında beni tedirgin eden başka bir konuk üye daha vardı.

Enzo Marchetti.

Ancak, Skye'yi fark edecek kadar başka biriyle meşgul görünüyordu.

Görünüşe göre, önemli olan herkes bu özel kulübe üyeydi. Kızların kulübe gizlice girerken yakalanmadan önce bu kulüpten hiç duymamış olmam

anlayamadım.

O kulüpte yaşanan sapkınlıklar, pek çok politikacıyı koltuğundan edebilecek cinstendi, ama bugün şantajla ilgilenmiyordum ve ihtiyacım olan bilgi de orada yoktu.

Kapı aniden açıldı ve kız kardeşim ortaya çıktı. Tatiana teyzemizin en büyük prima donna olduğunu düşünürdük, ama Marietta onu on kat aşıyordu.

Küçük kız kardeşim için ev giysileri en kaliteli Dior, Armani, Gucci, Prada, Burberry veya Hermès marka giysilerden oluşuyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu isimleri bilmem bile rahatsız ediciydi. Onları tanıyordum da. Moda takıntılı kadınlarla akraba olmanın tehlikesi.

"Tanrım, Marietta, kapıyı çalmasını bilmiyor musun?" Evet, teknik olarak babamın ofisiydi, ama ben de aynı derecede kullanıyordum.

"Biliyorum, ama bu benim de evimken neden kapıyı çalayım ki?" Gözlerimi devirdim. "Burası senin ofisin değil."

"Seninki de." Zümrüt yeşili Armani elbisesi arkasında sürüklenirken içeriye doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Henüz." Sandalyeye yaslandım. "Beni kızdırmak dışında burada olmanın başka bir nedeni var mı?"

Masasının karşısına oturdu, bacaklarını çaprazladı. "Ne yapıyorsun?"

Omuzlarım gerildi ve dikkatimi önümdeki işe verdim. "Bir kulüp üyesinin kimliğini öğrenmeye çalışıyorum."

"Bizim kulübümüzü n mi?"

"Hayır."

"Kulüp sahibini işkence etmeye çalıştın mı? Genelde işe yarar."

Gözlerimi ona dikip baktım. "İşkence hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey." Gözleri benimkilere baktı ve içinde bir şey gördüğümü sandım, ama çok çabuk kayboldu. "Skye bana mesaj attı."

Kız kardeşim de işlere burnunu sokmayı severdi. Ailemiz onunla kesinlikle çok uğraşacaktı. Ona aşık olan zavallı adamın Allah yardımcısı olsun.

"Biri sana mesaj attığında beni her seferinde rahatsız edecek misin?"

"Hayır."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandım, parmaklarım klavyede uçarken, ama bunun bir faydası olmadığını biliyordum. Bu da bir başka çıkmaz sokaktı. Maxim Baldwin ya o gecenin güvenlik kamerası kayıtlarını ve diğer kayıtları silmişti ya da hiçbir şeyin olmadığını söylediği doğrudur.

Kız kardeşim sessiz kaldığında, dayanamayıp "Skye ne dedi?" diye sordum.

Marietta dik oturdu ve neredeyse bir çizgi film kötü adamı gibi ellerini ovuşturdu. "Kendine bir erkek arkadaş bulacağını söyledi."

Hayır, bulmayacak.

Skye'ın bir ilişkisi olduğu düşüncesi ağızımda tuhaf bir tat bıraktı. Aslında, bu dünyayı ateşe vermek istedim, ama bu bilgiyi kız kardeşime söylemeye niyetim yoktu.

Sonuçta, bu duyguların hiçbir önemi yoktu, çünkü ona doğru olanı yapacaktım. Bu beni öldürse bile.

Bu Skye için en iyisiydi. Ayrıca Skye'nin babası aşırı koruyucu ve otoriter biriydi ve Ruslardan nefret ediyordu. Bir de Sasha amca vardı... Evet, o da daha iyi değildi, tabii Rus olması dışında.

"Ona yardım edeceğimi söyledim," dedi kardeşim yavaşça. "Potansiyel adayların bir listesini yaptım. İsimlerini bilmek ister misin?"

"Dikkatlice dinle Marietta. Bana o isimleri verirsen, hepsini bulup öldürürüm." Tehdidimden hiç etkilenmeden sırtıttı. "O isimleri Skye'ye verirsen, seni yatak odana kilitleyip, giymek için sadece markasız sweatshirt ve eşofman altı bırakmayı düşüneceğim."

Kız kardeşim kıkırdadı. "Tamam, tamam. Anladım. Bir sır öğrenmek ister misin?" Burnumun köprüsünü çimdikledim. "Tabii, neden olmasın."

"Sasha amca İtalya'ya gidiyor. Henüz bilmiyor, ama Dante Leone'ye evlilik teklifi yapılacaktır."

Öne doğru eğildim ve dirseklerimi babamın masasına dayadım. "Bunu nereden duydun?"

"Bunu dert etme. Önemli olan bunun gerçekleşecek olması ve yakında gerçekleşecek olması."

Marietta'nın sinsi yöntemleri vardı — çoğunlukla kulak misafiri olmak gibi — ama haklıydı; bunun önemi yoktu. Önemli olan Skye'ın evlendirilmek üzere olduğu ve benim bu konuda bir şeyler yapmam gerektiği idi.

10

SKYE

Trieste'deki ailemin kalesine girdiğimde hemen etrafım sarıldı. "Ah, eve dönmüş," dedi babamın sağ kolu Cesar, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

gülümsemeyle selamladı. "Henüz seni baştan çıkaran bir erkek çıkmadı mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda babam araya girdi, işaret diliyle ve aynı anda konuşarak, "Saçmalama Cesar. Skye İtalyan erkekleri sever, o acımasız Amerikalıları değil."

Annem yanına yanaştı, kolunu sıktı ve işaret diliyle, "*Karının Amerikalı olduğunu biliyorsun, değil mi?*" dedi.

Babamın ifadesi yumuşadı. "Ama Amerikalı *olan* sensin, Nix."

"*Peki ben neyim?*" diye işaret diliyle sordum, gülümseyerek. Anneme Phoenix'in kısaltması olan Nix diyen tek kişi babamdı. Onun karanlığını benimsediği için bu ismin ona daha çok yakıştığını ve Nix'in Yunanca'da *gece* anlamına geldiğini iddia ediyordu.

"Sen benim kızsın ve benim dünyamsın." Beni kucakladı, annemi hiç bırakmadı. "Seni özledim prenses."

"Hoş geldin evlat." Cesar başımı okşadı ve bir sevgi dalgası beni sardı. Hatırlayabildiğim kadarıyla o bizim ailenin bir parçasıydı ve İtalya'ya her geldiğimde onu görmek için sabırsızlanıyordum. "Seninle bir erkek arkadaşını getirdiğin günü korkuyla bekliyorum. Baban için birkaç silah daha almam gerekecek."

"Senin neyin var? Bugün Skye'nin erkek arkadaşı olduğunu üçüncü kez söylüyorsun," dedi babam alaycı bir şekilde. "Beni erken mezara mı göndermek istiyorsun?"

Cesar omuz silkti. "Bu kaçınılmaz, biliyorsun." "O daha yirmi yaşında," diye itiraz etti.

"Ben senin mezarından bahsediyordum, ama neyse," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi Cesar, gözlerini devirip devam etti. "Ayrıca, evlendiğinde karının on sekiz yaşında olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Cupid'in okunun kalbini nasıl deldiğini hatırla." *Ha?* Ama ben soru sormadan Cesar ekledi, "Ah, benim hatam. O onun silahıydı."

Kafamı salladım. "*Jet lag yüzünden soru soracak halim yok.*"

Annemin yüzü kızardı ve "*Bunu konuşmasak daha iyi*" diye işaret dilinde konuştu.

Kolunu belime doladı, parmaklarını babamın parmaklarıyla iç içe geçirdi ve evin en sevdiğim yeri olan aile odasına girdik. Büyük bir piyano, annemle birlikte deniz manzarasına bakarak birçok öğleden sonrasını ikili çalarak geçirdiğimiz büyük cumbalı pencerenin yanında duruyordu.

İçeri girdiğimiz anda, Reina teyze ve Amon amca çocuklarıyla birlikte ortaya çıktılar. En küçüğü, on iki yaşına yeni basan Kai ve Lia, odanın içinde gözlerini gezdirerek, muhtemelen nasıl gizlice dışarı çıkabileceklerini düşünüyorlardı. Bu ikisi deniz kabuğu toplamayı çok severdi.

Beni görünce planlarını bırakıp koştular, yüzleri gülümsemeyle doldu.

Yüzlerini yukarı doğru eğip, dudaklarını okuyamayacağım kadar hızlı konuşuyorlardı. Onları kucaklarken, coşkularına gülümseyerek karşılık verdim.

Boş elimle işaret dilinde "*Yavaşla*" dedim.

Kai dikleşti, sonra yavaşça konuşurken işaret diliyle "Seni çok özledik" dedi.

"Kai!" Reina teyze pembe topuklu ayakkabılarla yürüyerek ona bağırdı. "Diline dikkat et." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Senin gelmeni sabırsızlıkla beklediler."

Kai bir şeyler mırıldandı, ama babası onu sert bir bakışla susturdu. "Annemi dinle."

İkiz olmalarına rağmen Kai ve Lia birbirlerinden çok farklıydılar. Lia, sarı bukleleri ve mavi gözleriyle güneş gibi parlak bir kızdı. Kai ise babasının kopyasıydı ve dünyaya huysuz bir şekilde gelmişti.

Bana baktı ve ben ona göz kırptım. "*Ebeveynlerimizi dinlersek işimiz daha kolay olur.*" O da işaret diliyle cevap verdi. "Çünkü o zaman bizi rahat bırakırlar mı?"

"Aynen öyle."

Amon amca ve Reina teyzenin çocuklarının en büyüğü olan Reon, elini omzuma koydu. "Naber kuzen?"

Kıkırdamayı bastırdım. "*Önemli bir şey yok. İngiltere nasıl?*"

"Soğuk ve yağmurlu," diye homurdandı ve annesinin öfkeli bakışlarını üzerine çekti. "Ne? Doğru ya. Eminim Alaska'da İngiltere'den daha fazla güneş vardır."

"Baban ve amcan da orada okula gitti," diye hatırlattı Reina teyze. "Yani sen de başa çıkabilirsin. Ayrıca, bu şekilde çok daha yakınsın."

Annem vaftiz oğlunun yanağını okşadı. "*Diplomanı al, sonra ne istersen yapabilirsin.*" Annem Reina teyzeme uyarıcı bir bakış attı. "*Ne isterse,*" diye tekrarladı.

Reon, kendini büyük bir adam sanarak ellerini ceplerine soktu — üniversiteye giden on beş yaşındaki bir dahi — ve babasının yanına gitti, muhtemelen ona taşınma planlarını ya da onun gibi bir şeyi anlatmak için.

"Çocuk çok bağımsız," diye şikayet etti Reina teyze, gözleri en büyük çocuğuna dikilmiş. "Ve çok zeki."

"*Dört yıl sonra, neden taşınmak istediğini unutacak,*" dedi annem onu sakinleştirerek.

"Umarım öyle olur," diye mırıldandı Amon amca ortaya çıkarken, aynı anda işaret diliyle konuşuyordu. "Oğlan Dante'ye o kadar benziyor ki, korkutucu."

Babam güldü. "Ah, çok yakışıklı ve zeki. Üzgünüm kardeşim, sıradan ölümlüler için zor olmalı."

"Boks ringine çıkalım da ne kadar 'süper' olduğumu görelim," diye Amon amca alaycı bir şekilde tehdit etti, sonra bana göz kırptı. "Skye hakem olabilir."

"*Prensesimin* babasını tercih ettiğini unutuyorsun." Başını eğdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "İlk rauntta mola iste," dudaklarını hareket ettirmeden işaret diliyle söyledi.

Amon amca elini babamın omzuna koydu. "Anladım."

İnanılmaz derecede utangaç olan Sonomi, babasından biraz geri çekildi, geniş gözlerini bana dikti ve ben de mesafeyi kapattım. *"Nasılsın?"*

Utangaç bakışları odanın içinde dolaşırken, yüzü kızardı ve kucaklamama kendini bıraktı. *"Seni özledim. Bir süre kalacak mısın?"*

Sonomi en sessiz olanıydı, genellikle düşüncelerine dalmış olurdu ve sık sık kabuğundan çıkması için ikna edilmesi gerekirdi. O, bana o yaştaki halimi çok hatırlatıyordu.

"Sadece birkaç hafta," diye işaret dilinde söyledim, sonra kanepeye çöktüm ve yanımdaki boş yeri okşadım. O oraya oturduğunda devam ettim. *"Ama Noel tatili yaklaşıyor. En az üç hafta evde olacağım."*

Babam her zamanki yerini kanepede aldı, annem de onun yanına oturdu.

Diğer yetişkinler rahatlarına bakarken, ikizler ve Reon balkon kapılarını açıp soğuğa rağmen dışarı çıktılar.

"Tanrım, bu eski güzel günleri hatırlatıyor," diye hayallerle dolu bir şekilde iç geçirdi Reina teyze. *"Skye ve Reon bizi terk etmeden önceki günleri."*

"Şey, benim Skye'im gitmedi ki," diye düzeltti babam. *"Eve dönmek için sabırsızlanıyor. Küçük çırağım yanımda olduğu için ailemiz tam."*

Gözlerimi devirdim, ama dudaklarımın kenarındaki gülümsemeyi engelleyemedim.

Cesar, her zamanki tekli koltuğunda oturmuş, tısladı. *"Suçluluk duygusunu bırak, Dante."*

"Ne?" diye itiraz etti babam. *"O daha yirmi yaşında. Yeri bizimle birlikte evde."*

Cesar ayak bileğini katlayarak dizine koydu. *"Prensesinin büyüdüğünü anladığın sürece."*

Reina teyze, üzgün bir gülümsemeye onun bakışlarını karşıladı. *"Hepsi çok hızlı büyüyor."*

"Biraz daha bu durumun farkında olmayalım," diye işaret etti annem.

Suçluluk duygusu damarlarımdan akıp göğsümü doldurdu, ama ben onu silkeledim. O haklıydı, ben de eninde sonunda eve dönmeyi dört gözle bekliyordum. Hem Nikola beni bir değil, iki kez reddetmişti, yani beni Amerika'da tutan hiçbir şey yoktu.

"Hayatında erkek yok, değil mi Skye?" Reina teyze, sanki aklımı okumuş gibi sordu.

"Hiçbiri," diye yalan söyledim.

O gece, herkes uykuya daldığında, annemin yatağına çapraz bacaklı oturdum ve makyaj masasının önünde yatmadan önce yaptığı rutin işlerini izledim. Yıllar içinde, bu saatler sadece bize ait bir zaman haline gelmişti.

Yüzüne ve boynuna yatmadan önce losyon sürerken, sonra saçlarını tararken onu izlemek bana her zaman çok rahatlatıcı gelirdi. Bu bana, her gece yüz kez saçlarını taratmak isteyen ortaçağ prenseslerinin hikayelerini hatırlatırdı.

İşini bitirince, arkasını dönüp gözlerime baktı. "*Anlat bana,*" işareti yaptı.

Garip bir şekilde gülümsedim. "*Ne?*"

"*Bana söylemek için can attığın bir şey var.*" Bunu fark etmesi beni şaşırtmadı. Beni çok iyi tanıyordu. "*Söyle yoksa en kötüsünü hayal edeceğim.*"

Gözlerimi devirdim.

"*Kötü bir şey değil.*" En azından öyle olmamasını umuyordum, ama açıkçası annemin Nikola'ya olan hislerimi duymaya hazır olduğundan emin değildim. Bu yüzden yarı gerçeği söylemeye karar verdim. "*Az önce yalan söyledim.*"

Kaşlarını kaldırdı. "*Ne hakkında?*"

"*Hayatımda erkek yok dediğim zaman.*" O güldü.

"*Biliyoruz. Hayatında hiç erkek olmasaydı, sen bir azize olurdun.*"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "*Bana ondan bahsetmek ister misin?*"

"*Şey, ondan çok hoşlanıyorum. Onu seviyorum...*" Şüpheli bakışını görünce, hemen ekledim, "*Belki.*"

"*Bazen aşk, tutku ve şehvet arasındaki çizgi çok belirsizdir,*" diye yavaşça işaret diliyle konuştu. "*Yavaş ilerlemek önemlidir.*"

"*Sen ve babam yavaş mı ilerlediniz?*" Bu sefer annemin yüzü kızardı.

"*Hayır, pek sayılmaz, ama sonunda bunun bedelini ödedik. Birbirimizi tanımak için zaman ayırsaydık...*" Yüzünde bir gölge geçti. "*Yıllarca ayrı kalmazdık ve belki de hayatının ilk beş yılında seni kaybetmezdim. Başından beri yanında olamadığım için duyduğum suçluluk duygusu çok ağır.*"

"*Senin suçun değildi,*" diye işaret dilinde söyledim ve yataktan kayarak indim. "*Sonuçta her şey yoluna girdi, değil mi? Nikolaevler beni buldu ve sonra sen de beni almaya geldin.*"

Yanına oturdum ve ona sıkıca sarıldım, karanlık bir duman gibi etrafımızda dans eden bir anı parçası. O uzun zamandır gömülü olan anıları asla dile getirip annemin yükünü daha da ağırlaştırmam.

Birkaç dakika sonra, hafifçe yerimi değiştirip sordum, "*Gerçek aşk olup olmadığını nasıl anlarım?*"

O üzgün bir şekilde gülümsedi. *"Bunu anlamamanın doğru ya da yanlış bir yolu yok. Anladığında anlarsın."*

Başımı salladım, içten içe zaten biliyordum. Nikola'ya olan aşkım bir gecede oluşmadı, yıllar içinde gelişti. Saçımı çeken çocuktan, her zaman yanımda olan adama. İlk tesadüfi öpücükten son tutkulu öpücüğe.

"Ama sana söyleyebileceğim bir şey var, Skye," dedi annem işaret diliyle. "Kimsenin sana nasıl hissetmen gerektiğini söylemesine izin verme ya da ruhunun derinliklerinde doğru olduğunu bildiğin şeyden şüphe etme. Ben birinin bana bunu yapmasına izin verdim ve bunun bedelini çok ağır ödedim. Baban da öyle. Sevdiğin kişi için savaş. Yol engellerle dolu olabilir, ama eğer gerçek aşk ise, ikiniz de bunları aşarsınız. Bu sizi daha güçlü kılacak. Birlikte olup olmamanıza sadece siz veya sevdiğiniz adam karar verebilir."

Başımı eğdim ve annemin hüznünlü ifadesini izledim. Kendi deneyimlerinden bahsediyordu ve ben de annemle babamın neler yaşadığını merak etmeden duramadım.

"Sen ve babamın başlangıçta ne yaşadınız?" diye sordum, ancak bu annemin her zaman konuşmaktan kaçındığı bir konuydu.

"Bu gece anlatmak için çok uzun bir hikaye." Annem elini kayıtsızca salladı. *"Mafya hayatı zordur ve her yerde düşmanlar vardır. Tehditler her köşede pusuda bekler, bu yüzden sürekli arkayı kollaman gereken bir hayattır. Yirmi yıl önce böyleydi, bugün de öyle."*

"Ama babam bizi koruyor ve her zaman yanımızda olacak arkadaşlarımız ve ailemiz var," diye hatırlattım ona, işaret dilini kullanırken parmaklarım titriyordu.

"Dante'nin ailesi ve benim ailem mafya üyesiydi, ama her birinin kendi gündemi vardı. Sonunda bedelini biz ödedik ve senin için aynı şeyi istemiyorum. Çünkü bedeli her zaman masum ve gençler öder. O çocuk her kimse, umarım bizim suç dünyasının dışında biridir."

Kalbim sıkıştı, ama aynı zamanda içimde bir kararlılık belirdi.

Nikola benimdi ve ben de onundum. Onsuz hayat yaşamak değil, sadece var olmaktı. Ve ben asla bununla yetinmezdim.

11

DANTE

Kendimi Roma dışında bir Omertá çalışma toplantısına katılırken buldum. Bu ilk kez değildi ve ne yazık ki son da olmayacaktı. Suç imparatorluğunu yönetmenin yolu buydu.

"Bu toplantıyı bugün yapmak zorundaydılar," diye kardeşim Amon'a söylendim, Cesar Omertá toplantılarının genellikle yapıldığı restoranın önüne arabayı park ederken. Restoranın etrafında bir sıra siyah SUV park edilmişti ve birkaç asker caddeyi devriye geziyordu.

"Çocukların okuldan eve döndüğünü bilmiyorlar mı? Hem saat gece yarısı oldu," diye ekledim, ama asıl beni sinirlendiren, Skye'nin 500 mil uzakta olması, benim ise Roma'da sıkışıp kalmış olmamdı.

"Şükran Günü bu İtalyanlar için hiçbir anlam ifade etmiyor." Amon başını sallayarak güldü. "Ne zamandan beri gece geç saatlerde yapılan toplantılarla bir sorunun var?"

"Hayatımın orta yaş aşamasına girdiğimden beri."

Amon alaycı bir şekilde güldü. "Orta yaşlı olduğunu düşünüyorsan hayal görüyorsun. Sen neredeyse yaşlı bir adamsın."

"Siktir git."

Enrico Marchetti ve Luca DiMauro çoktan gelmişti ve vücut dillerinden anlaşıldığı kadarıyla tartışıyorlardı. Marchettilerin sahibi olduğu *Rosa Spinosa*'nın (İngilizce çevirisi *Thorned Rose*) önünde duruyorlardı.

"Bu ikisi bir gün birbirlerini öldürecek," dedim, kapı koluna uzanarak.

"Yirmi yıldır tanışıyorsunuz ve hala öldürmedilerse, pek emin değilim," dedi Amon.

Arabadan indiğimizde, gözleri bize kaydı ve tartıştıkları konu aniden sona erdi.

Tahmin etmek gerekirse, tartışma konusu Luca'nın ilk oğlunun Enrico'nun oğluyla görücü usulü evliliği idi. Bu konuda fikirleri aynıydı, ancak bu konu sık sık hararetli tartışmalara neden oluyordu.

Ay ışığı altında bile, ikisinin de kusursuz bir şekilde koyu renk takım elbise giydiklerini ve İtalyan suç ailelerinin reislerinden çok saygın işadamlarına benzediğini görebiliyordum.

Manşetlerimi düzelterek, kardeşimle birlikte onlara doğru yürüdüm. "Son gelenler miyiz?" diye sordu Amon.

"Evet, Sasha Nikolaev az önce geldi."

Bu söz üzerine gerildim ve dişlerimi sıktım. "Bu kesinlikle Omertà işi olmalıydı. Nikolaevler Omertà'nın bir parçası değil."

"İllias Konstantin gelemeydi, onun yerine Sasha geldi," dedi Luca, sözsüz meydan okuması açıkça Enrico'ya yönelikti. Luca'nın Nikolaev'lerle olan bağlantıları, Marchettilerle herhangi bir anlaşma yapılmadan önce, onlarca yıl öncesine dayanıyordu.

"Önemli değil." Enrico, gözlerinde Luca'ya yönelik bir öfke parlayarak dilini şaklattı. "Son gelişmelerle birlikte, bu herkesin işi."

Amon ve ben birbirimize baktık. Suç dünyasını saran organ kaçakçılığından bahsediyordu.

"Senin tarafın bir şey biliyor mu?" Enrico, Yakuza operasyonlarını yöneten Amon'a sordu.

"Biz de benzer bir sorunla karşı karşıyayız." Amon ellerini ceplerine soktu. "Yeraltında ameliyatların yapıldığı bir depo bulduk, ama onu kapattığımız anda, radarımıza on tane daha çıktı."

Bu iş çok kazançlı ve insanlar bu fırsatı geri çevirmeyecek kadar açgözlü."

Katılıyorum, ama bilgi paylaşıyor ve organ kaçakçılığının önüne geçmeye çalışıyor olsak da, bu işi yönetenlerin bir adım gerisinde kalıyoruz. Marco King'in gayri meşru çocuğu öldü. Yılanın bir başını kestik, iki tane daha ortaya çıktı. Gerçek şu ki, bu işe kimlerin karıştığını bile bilmiyoruz.

"Bir mesaj vermemiz gerekiyor," dedim. "Kimsenin bu işe bulaşmayı düşünmemesi gerekiyor. Bu işe bulaşan herkesi ortadan kaldırdığımızı görenler, bu işten uzaklaşmaya başlayacaktır. Riskler, kazançlardan daha ağır basmalıdır."

"Matteo Vitale bir FBI ajanı ile ilişki kurmaya çalıştı, ama titiz ajanın kendi gündemi var gibi görünüyor," diye işaret etti Luca. "Güçlerimizi birleştirmenin bir yolunu bulamazsak, organ kaçakçıları bizden bir adım önde olmaya devam edecek."

"İçeri girelim," diye araya girdi Marchetti. "Ve ikinize de hatırlatmama gerek yok: silahlar eşikten içeri giremez."

Ben başımı salladım ve restoranın girişinde silahlarımızı bıraktık, bu durumlar için ayrılmış kasada sakladık.

Restoran Akdeniz havası taşıyordu; duvarlar üzüm bağları, Roma kalıntıları ve heykelleri ile Sardunya sahilleri motifleriyle elle boyanmıştı. Renkli kurşun geçirmez camlar, restoranın şıklığını korumaya yarıyor ve benim gibi müşterilerin diğer suçlular arasında kendilerini rahat hissetmelerini sağlıyordu.

Masadaki adamlara başımı salladım, ama Sasha Nikolaev'e bir bakış attığımda kan basıncım yükseldi. Şükran Günü hafta sonu boyunca onun çirkin yüzüne bakmak zorunda kalmam yeterince kötüydü, ama bir de buraya gelmesi gerekiyordu.

Nix, onun ve Branka'nın bebeğini taşıyordu ve bu, onun son bebeği oldu. sağlıklı bir hamilelik. Ailelerimiz arasında barışı sağlamak istiyordu ve Damien doğduktan sonra, bir bebek daha yapmaya çalıştık. Sonuçta bebek ölü doğdu. Doktor bir anormallik olduğunu iddia etti ve bize daha fazla çocuk yapmamamız konusunda uyarıda bulundu. Onun tavsiyesine rağmen, eşim bir bebek daha yapmak istedi, ama ben onun hayatını riske atmayı reddettim.

Tüm bu deneyim, Sasha ve lanet Nikolaev ailesinin beni soyduğunu hissettirdi. Mantıksızdı, bunun farkındaydım.

"Beyler," diye selamladı Enrico. "Başlamaya hazırız."

"Nihayet," diye homurdandı Sasha. "Ne tür bir restoran en azından bir şeyler ikram etmez ki?"

Sarışın Rus piçini boğazlama isteğimi zorlukla kontrol ettim.

"Dante, başlama," diye mırıldandı Amon. Kardeşimin gözlerine baktım ve içindeki uyarıyı anladım. O her zaman ikimizden daha sakın ve akli başında olanıydı.

Yuvarlak masaya oturduk, Marchetti karşımda, Amon solumda.

"Hadi şunu bitirelim. Ailem uyanmadan eve gitmek istiyorum," diye başladım.

"Geçen hafta sadece İtalya'da organları çıkarılmış beş ayrı ceset vakası olduğunu öğrendik," dedi Marchetti.

"Ve Amerika'da daha da fazlası," diye ekledi Sasha, beni dişlerimi sıkmaya zorlayarak.

Gözlerimi ona dikip, yüzündeki o aptal gülümsemeyi silmenin tüm yollarını düşündüm. Keşke bu Skye'yi üzmeseydi. O, Marchetti'yi ikinci babası olarak görüyordu. Evet, ikinci. Ben birinciydim ve en önemlisiydim.

"Bu olay küresel olarak yaşanıyor," dedi Amon. "Bir hastalık gibi yayılıyor. Tek mantıklı varsayım, bunun birkaç kişi tarafından yürütüldüğü. Bunun dışında, kim, nerede ve neden olduğu konusunda hiçbir ayrıntı bilmiyoruz."

"Muhtemelen geçmişimiz bizi takip ediyor," diye mırıldandı Luca.

"İşte bu yüzden belirli ittifaklar kurmamızı öneriyorum," diye araya girdi Enrico.

Kaşlarımı çattım, ses tonunda bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Ne tür ittifaklardan bahsediyoruz?"

Sessizlik uzadı, gerilim arttı ve ben bundan büyük keyif aldım. *Bırakın patlasın.*

"Çıkarlarımızla uyumlu olan gruplar arasında evlilik ittifakları," Enrico sanki bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikirmiş gibi cevap verdi. "Luca'nın kızı bir süre önce söz verildi, ama artık diğer kızlar için de bunu düşünmemizin zamanı geldi. Senin kızın gibi, Dante."

Patlamalar umurunda değildi, ama lanet olsun... bu seferki benim yüzümde patladı.

"Hayatta olmaz," Sasha ve ben, ilk kez aynı fikirdeydik. "Kızımı evlendirmeyeceğim," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Kızımız," diye düzeltti Sasha ve onu öldürme isteğim geri geldi. Enrico sinirli bir nefes aldı. "Enzo'nun Penelope ile evliliği başlayabilir."

"Hayır." Luca'nın tek kelimesi keskin bir bıçak gibi havayı kesti. "O daha yirmi bir yaşında. Oğlun kaç... otuz iki, otuz üç mü? Ona zaman tanınmıştı.

gençliğini ve özgürlüğünü tadını çıkarsın. Penelope daha yaşamaya yeni başladı.”

"Ve bu evliliğe hazırlanmak için yirmi bir yılı vardı," diye Enrico, tuzağa düşmemeyi tercih ederek karşılık verdi. Sonra o pislik bana bakmaya cüret etti. "Ve kızını Amadeo ile evlendirebiliriz."

Çenem çatlayacak kadar sıkı sıkı kapattım. "Asla. Ölmemi bekleyin."

"Ve benim de," diye tısladı Sasha.

Ben de beni çileden çıkaracak kişinin Sasha olacağını düşünmüştüm.

Saat tık tak ediyordu. Buz bardakta tıkırdadı. Pencere buğulanmıştı.

Roma'daki Sasha'nın St. Regis otel süitindeydik, Enrico'nun saçma evlilik teklifini nasıl sonlandıracağımızı düşünerek öfkeleniyor ve planlar yapıyorduk. Yaşlı adam aklını kaçırmış olmalıydı.

Bir dirseğimi kol dayanağına dayayarak arkama yaslandım ve Sasha Nikolaev ile bu seyahatte ona eşlik eden yeğeni Nikola'yı izledim.

"İtalyanlar atıştırmalık ikram etmek için çok mu cimri?" diye sordu Nikola, muhtemelen yüzlerce yıllık olan meşe kahve masasına botlarını koyarak. Bu iki aptalla bir geceyi atlatabilmek büyük şans olurdu. "İsterseniz popcorn yaptım..."

"Lanet patlamış mısırları dert etmektense, gömleğini nereye bıraktığını dert et, evlat." Dudaklarım tiksinti ile kıvrıldı. Bu çocuk giysilerle ciddi bir sorunu vardı. Takım elbiseleri yanlış giyiyor olması yeterince kötüydü, ama lanet olsun, en azından bir tişört giyebilirdi.

Cildinin her santimetresini kaplayan öfkeli dövmelere bakmak zorunda kalmamalıydım.

"Nikola'nın gömleğini unut," diye araya girdi Sasha, kendi ayaklarını sehpa vurarak

"Enrico'yu öldürmek hakkında konuşmalıyız, çünkü o benim... *bizim* Skye'mizi evlendirmeyecek."

Kendinden emin bir sırtıyla izleyen Amon'a karanlık bir bakış attım. Onun için eğlenceli olması kolaydı, Marchetti çocuklarını evlilik pazarına çıkarmaya cesaret edememişti. Evet, çok gençlerdi, ama yine de... Siktir et bu saçmalığı.

"Ne oluyor lan?" Nikola, çok şaşırılmış görünmese de, dikleşti. "Ne evliliği? Hem de Skye ile mi?"

"Sakin ol," diye dişlerimi gıcırdattım. "Ve Skye'nin Amadeo ile evlenmesine izin vermedim." "Ama Marchetti her zaman istediğini alır."

"Bugün değil."

"Ve Enrico'yu öldürmeyeceğiz," diye Amon araya girdi, Sasha ve Nikola'ya "*Sakin olun*" diyen bir bakış attı. "Omertà içinde bir savaşa ihtiyacımız yok, o yüzden bunu kelime dağarcığınızdan çıkarın."

Sasha bir yerden puro çıkardı ve yakarak odayı dumanla doldurdu.

"Siktir, bir İtalyan'ı öldürmeyi dört gözle bekliyordum." Nikola, bu düşünce onu gerçekten rahatsız etmiş gibi iç geçirdi. "Önce, giymeyi çok sevdiği o aptal İtalyan takım elbisesini parçalamakla başladım."

"Yeter," diye bağırdım. Dumanın içinden Sasha'nın gözlerine baktım. "Eğer cinayet serisine başlamak zorundaysan, organ kaçakçılarını bul ve onlara odaklan. Bu, Skye'yi bu saçma evlilik düzenlemesinden kurtaracaktır."

Nikola alaycı bir nefes verip başını salladı. "Hepiniz çok huysuzsunuz."

Çenemi sıktım. O küçük pislik. Kimse karşımda oturan bu iki pislik kadar huysuz değildi, ama o bu özelliği bize, İtalyanlara atfediyordu.

Sasha, düşünceli bir ifadeyle purosunu son bir kez daha içtikten sonra söndürdü. "O piçleri ortadan kaldıracacağız, ama bu arada Skye için sahte bir evlilik sözleşmesi hazırlamalı ve bugünden önce tarihli olduğundan emin olmalıyız."

Kaşlarım saç çizgime kadar kalktı. "Anlamadım?"

"Böylece Enrico, Skye'yi oğluyla evlendirmeyi unutabilir," diye açıkladı Sasha. "Sahte evlilik sözleşmesi, Marchetti'nin aptalca önerisini geçersiz kılar."

Gözlerimi devirdim. "Sanki bu işe yarayacakmış gibi."

Enrico Marchetti aptal bir adam değildi ve toplantı sırasında bu mantığı kullanmamış olmamız, her şeyi ele verecekti.

"Peki, onunla evlenebilirim," dedi Nikola ciddi bir ifadeyle. Tereddüt etmedim. "Kesinlikle olmaz."

"Hayır," dedi Sasha, purosunu kül tablasına batırarak. "Bunu bir daha söylersen gözlerini oyarım, yeğenim. Ayrıca, siz ikiniz kuzenisiniz."

Aslında öyle değildi, ama bunu şimdi belirtmeye niyetim yoktu. O anda, onların aile bağlarını vurgulamak benim yararına oluyordu.

"Ve seni dilim dilim kesip yatımdan denize atarım," diye ekledim, bakışlarımı Nikola'ya dikerek. O, bu dünyadaki son erkek olsa bile benim seçimim olmazdı. "O asla seninle evlenmez."

"Neden olmasın?" diye küçük pislik meydan okudu. "Amadeo Marchetti'den iyidir. Kendini Casanova sanıyor, anlarsın ya."

"Skye'ım ikinizden hiçbirisiyle evlenmeyecek," diye dişlerini gıcırdatarak, onu reddedebilmenin tatminini yaşayarak söyledim.

"Tamam," dedi Nikola, görünüşte çok sakin ve soğukkanlıydı, bu durum beni rahatsız etti. O anda babasına çok benziyordu. "O zaman Enrico Marchetti'yi ortadan kaldırmak için bir plan yapalım."

Ah, çok erken konuştum.

Telefonum çaldı ve mesajı okuduğum anda planımızın çoktan mahvolduğunu anladım.

Enrico: Sözleşmeyi kurye ile gönderiyorum. İkinizin de imzalarını bekliyorum, yoksa savaş ilan etmiş olursunuz. Beni öldürmeye kalkışırsanız, eşleriniz bunu öğrenir.

Bu çok ucuz bir numaraydı. Nix, Enrico'nun karısının en iyi arkadaşıydı ve planımızı öğrenirse Nikolaev'lerle birlikte beni de öldüreceğini biliyordu.

"Lanet olası İtalyan pisliği," diye tısladı Sasha ve ben, telefon ekranını incelerken onun ölümcül ifadesiyle gözlerimi ona çevirdim.

"Dikkat et, ben İtalyanım," diye homurdandım. "Yine de sana katılıyorum. O bir pislik."

"Kim? Ne? Neden bana mesaj gelmedi?" Nikola, gözlerini ikimiz arasında gezdirerek sordu.

"Marchetti, gönderdiği evlilik sözleşmesini imzalamamızı bekliyor ve bunu sağlamak için karısının Phoenix ile olan dostluğunu kullanıyor," diye açıkladı Sasha. "Lanet olası ispiyoncu."

Elimi saçlarımın arasına sokup bir cevap yazdım.

Ben: Gönderin, imzalayacağız.

En iyi seçenek, başka bir çözüm bulunana kadar düğün tarihini ertelemektir.

12

NIKOLA

Skye için doğru olanı yapmaya çalıştım, gerçekten denedim. O mafya dışında bir hayatı hak ediyordu, ama Sasha ve Dante onu bir mafya üyesiyle evlendirmeyi planlıyorlarsa, bu kişi ben olacaktım, başkası değil.

En büyük sorun: Dante ve Sasha.

Skye bir keresinde, babasından daha iyi takım elbise giyen kimse olmadığını ve erkeklerin üç parçalı takım elbise giymesini tercih ettiğini söylemişti. Ya öyle ya da gömleksiz erkekler.

Babasının Nikolaev'i şiddetle nefret ettiğini söylemeyi unutmuştu. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Phoenix Leone amcam ve yengem için taşıyıcı anne olmaya karar verdiğinde, onunla Sasha arasında başlayan husumeti elbette biliyordum. Dante'nin gözlerinde okuduğum bu hoşnutsuzluğu aşmak zor olacaktı.

Dante Leone'ye bakarken, amcamdan ve müstakbel kayınpederimden istediğimi elde etmenin yollarını düşünürken zihnim karışmıştı. Evet, kayınpederim.

Geçtiğimiz haftalarda, kartlarımı açmaya ve istediğim şey konusunda dürüst olmaya karar vermiştim.

Ve o da Skye'dı: büyüleyici, öngörülemez ve kesinlikle görmezden gelinmesi imkansız. Ya da belki de sadece o değildi; belki de onu başka birinin sahip olması, benim hala keşfetmeye çalıştığım katmanları başka birinin ortaya çıkarması düşüncesi idi. Her halükarda, bunun önemi yoktu. Ona direnmeye çalıştım, onu istemenin pervasız, aptalca ve tehlikeli olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama sonunda kararlılığım muhteşem bir şekilde çöktü ve beni arzu ile hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetme korkusu arasında sıkışıp bıraktı.

Ve şimdi bu iki yaşlı, onu başka biriyle evlendirmek istiyordu.

"Skye'nin iyi bir erkeğe ihtiyacı var," dedi Sasha, sözlerini bana yönelterek. "O iyi bir kız."

Gözlerimi devirdim. İyi bir kız ile kötü bir kız arasındaki tek fark, iyi kızların kime kötü davranacaklarını seçici olmalarıydı.

"Skye, ona zarar vermeyecek tatlı bir çocukla evlenecek," dedi Dante, İtalyan aksanı sözlerine yansıyarak. "Onun yürüdüğü yeri taparcasına seven ve onun için canını verecek biriyle evlenecek."

O benim olacaktı, bunu sağlayacaktım. Tek ihtiyacım olan sabır ve kurallara uymak için disiplinli olmak, ne kadar acele etmek istesem de.

Doğru anı bekleyecektim, zamanımı bekleyecektim ve fırsat geldiğinde, onu kaçırmayacaktım. Bu tam olarak benim uzmanlık alanım değildi. Ben daha çok yıkım ve şiddet yaratmakta daha iyiydim. Bunu amcamdan ilk elden öğrenmiştim. Sonuçlar anında ortaya çıkıyordu.

Ya da belki de babamı çılgına çevirmekten zevk alıyordum. O benim onun gibi olmamı istiyordu: sorumlu, mantıklı ve Nikolaev imparatorluğunu yönetmeye layık.

"Enrico'nun önerisini geçecek bir şeye ihtiyacımız var," dedi Amon, "Ya da... onu öldürürüz," dedi amcam.

"Ya da... onu öldürürüz," dedi amcam. Kesinlikle ona oy verirdim.

"Skye, yeraltı dünyasının sertliğine karşı çok savunmasız," diye mantık yürüttü Dante. "Onu tehlikeye atacak herhangi bir düzenlemeyi riske atmak istemiyorum."

Onu dikkatle izledim. Her kelimesinde ciddiydi. Bana karşı bir tehdit olarak görmesi ironikti

—benim tek yaptığım, onun etrafında gizlenen gerçek tehlikelere karşı koymakken, onun beni bir tehdit olarak görmesi. Onu korumak için öldürürdüm. Başka birinin onu bu dünyaya sürüklemesi fikri kanımı kaynatıyordu, ama aynı zamanda, onu bırakamazdım. Şimdi değil. Asla.

Ama bu sözleri söylersem, sadece amcamı ve Dante'yi kendimden uzaklaştırmakla kalmayacak, aynı zamanda bu iki adamın bana ona ulaşmamı engelleme riskini de alacağımı biliyordum. Bu yüzden

sessiz kaldım.

"Skye ve Amadeo'nun görücü usulü evliliğini kabul ediyoruz, ancak çok uzak bir tarihte yapılmasını istiyoruz," dedi diplomatik tavrını hiç bozmayan Amon.

İç organlarımda şiddetli bir şey yayıldı, sanki içim donmuş gibiydi. Mantıksız tarafım benim adıma konuşmaya başladı. "Belki bir sonraki hayatta, o öldüğünde ve gittiğinde."

"Aynen öyle," diye onayladı Sasha amca. Neyse ki o ve Dante, bu evlilik konusunda kendi öfkelerine o kadar kapılmışlardı ki benim kıskançlığımı fark etmediler.

"Skye'nin özgürlüğünün tadını çıkarmasını istiyorum," diye açıkladı Dante.

Belki aptalca bir şeydi, ama yine de denedim. "Bizimki sadece kağıt üzerinde bir evlilik olabilir. Mafya dünyasında kalacaksa, Nikolaev soyadını taşıması onun için daha güvenli olur."

Sasha amca, Dante ve ben birbirimize baktık ve onlar cevap vermeden önce cevabı biliyordum.

Kesin ve nihai bir "Hayatta olmaz."

Lanet olsun. Soyadımı taşıdığı sürece ona istediği tüm özgürlükleri verecektim. Skye'ye ihtiyacım vardı ve onun da bana ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Ama çok zorlarsam, babası ve amcamın gerçek duygularımı fark edip beni öldürme riski vardı. Ayrıca, Skye'nin kelepçelendiğinde yaşadığı paniği gördükten sonra, benim daha sapkın eğilimlerime nasıl tepki vereceği konusunda endişelendim. Cesur ve bağımsız görünüşünün aksine, o masum ve kırılgandı.

Bu yüzden şimdilik bu konuyu bıraktım, ama Skye'yi benden almalarına asla izin veremezdim.

İyi ya da kötü, o benimdi.

13

SKYE

Babamın tertemiz ofisi, güzel anılarla çevrili bir yerdi. Bu odada onunla birçok saat geçirmiştım; bazen sessizce, bazen de endişelerimi, hayallerimi ve kabuslarımı konuşarak. Kabuslar genellikle Nikolaev ailesini kaybetmekle ilgiliydi.

Çocuklar genellikle önemli dönüm noktalarını ve önemli olayları hatırlarlar ve ben de farklı değildim. Ancak hayatımın en önemli olayı, ben dünyayı henüz tanımadan önce başıma gelmişti.

Beş yaşındayken bu castello'ya adım attığım günü asla unutmayacağım. Ya da babamın beni mutlu etmek için her şeyi yapacağını ilk kez fark ettiğim günü.

Sessiz ışınlar yatak odama sızıyordu ve ben etrafımda dönerek, bunun bir rüyadan çıkmış gibi görüldüğünü düşündüm. Belki de benim rüyamdan. Baktığım her yerde en sevdiğim renkleri gördüm. Tavandan parıldayan pembe peri ışıkları,

Disney prensesleri ve Legolar her yere dağılmıştı. İki büyük pencerenin her iki yanında pembe ve beyaz perdeler asılıydı.

Bu odayı ilk gördüğümde, o kadar mutlu oldum ki zıplamaya başladım, odanın ve yeni evimin her köşesini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Bir bakıma, castello bana Branka ve Sasha'nın evini hatırlattı.

Göğsüm sıkıştı ve hafifçe vurdum.

Onları özlemiştim. Evet, onların gerçek ailem olmadığını biliyordum, ama engelimi nedeniyle pek çok kişi tarafından reddedildikten sonra, Branka ve Sasha beni olduğum gibi gören ve kabul eden ilk kişilerdi. Nikolaev ailesi çok mutlu, büyük, karmaşık ve sevgi doluydu. Orada hiç sıkıcı bir an olmazdı ve Nikola, ailesi Rusça konuşmaya başladığında her zaman benim için tercümanlık yapardı.

"Bu odada hoşuna gitmeyen her şeyi değiştirebiliriz prenses," dedi babam yumuşak bir ifadeyle işaret diliyle. "Kalenin herhangi bir yerinde de."

Yere oturduk, tüylü halı bacaklarımı gıdıklarken, prenseslerimi güvende tutmak için bir kule inşa ettik. Bugün sadece ikimiz vardık çünkü annem Reina teyzeyle alışverişe gitmişti.

"Bu kaledeki her şeyi seviyorum," diye işaret diliyle söyledim.

"O zaman neden üzgün görünüyorsun?" Dudaklarımı ısırarak, gerçeği söylersem onun duygularını inciteceğimden endişeleniyordum ama yalan da söylemek istemiyordum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi, her zaman benim için orada olacağına dair söz veren bir gülümsemeyle.

"Sasha ve Branka'yı özlüyorum," diye itiraf ettim, utançla gözlerimi indirdim. Yalnız kaldıktan ve reddedildiğimi hissettikten sonra, babam ve annemin beni bulmuş olmalarına minnettar olmam gerekirdi. Bütün bu zaman boyunca beni aramış olmalarına. Ama bunun yerine, kalbim sıkıştı.

Babamın sert ama nazik parmakları çenemi tutup başımı geriye doğru eğdi. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, gözlerinde öfke yoktu, sadece anlayış vardı.

"O zaman onları arayalım. Onları da ziyarete davet edelim." Hevesle başımı salladım. "Ve yakında onları ziyaret edebilirsin, ama babana biraz bencil olabilmesi için zaman tanı. Seni ve anneni bir süreliğine kendime saklamak istiyorum. Tamam mı?"

Gülümsedim ve kendimi onun kollarına attım. Beni sıkıca kucakladı, bana rahatlık ve o kadar çok sevgi verdi ki, göğsüm patlayacak gibi hissettim.

Sonunda ondan uzaklaştım ve işaret diliyle, "Senin ofisinde de oynayabileceğim bir yer olabilir mi? Sen çalışırken bile seninle birlikte olmak istiyorum." dedim.

"Bir şartla." Ona bakarak devam etmesini bekledim. "Beni rahatsız eden şeyleri her zaman bana anlatman şartıyla."

Göğsümde izci selamı işareti yaptım. "Söz veriyorum, baba."

Babam gülümsedi. "O zaman bunu bugün gerçekleştirelim, çünkü beni hiçbir şey bu kadar mutlu edemez."

Ve biz de öyle yaptık.

Aslında, babamın masasının küçük bir versiyonu olan masam, sanki dün kullanmışım gibi, babamın ofisinin köşesinde hala duruyordu. Hatta kalemim bile orada duruyordu, babam gibi önemli ve meşgulmuşum gibi davranarak bir şeyler yazmaya başlamamı bekliyordu.

Babamın masasına doğru yürüdüm, parmaklarım pürüzsüz yüzeyi okşadı, deri, ahşap ve babamın kolonyasının kokusu etrafta dolaşıyordu. Bakışlarım onun dizüstü bilgisayarına, masasının üzerinde düzgünce istiflenmiş belgelere kaydı ve durdum.

Skye Leone, biraz kenarda duran bir setin üzerinde yazılı etikette yazıyordu.

Kaşlarımı çattım ve bu hareketin uygunsuzluğunu düşünmeden önce, belgeleri karıştırmaya başladım.

Gerçeği anladığımda keskin bir nefes aldım. Bu bir evlilik sözleşmesiydi.

Şokun etkisiyle gözlerim belgeyi taradı. *Amadeo*

Marchetti ve Skye Leone Evlilik Sözleşmesi.

Kalbim güm güm atarken belgelere bakakaldım ve babamın neden böyle bir şeye razı olduğunu merak ettim. Erkek arkadaşlarımdan bahsedilmesinden bile nefret ederdi, bu yüzden bunu hafife alarak yapmış olamazdı. Gözlerim bir imzaya odaklandı ve Sasha'nın olduğunu fark ettim.

Ne oluyor böyle?

Kalbimde bir endişe belirdi ve hayatımda ilk kez babama verdiğim sözü bozmak istedim. Ona gidip bu konuyu konuşmayacaktım. Bunun yerine, bu sözleşmeyi kendim bozmanın bir yolunu bulacaktım.

Telefonum titreterek, kot pantolonumun arkasındaki popomda titreşti. Kızların grup sohbetiydi, Penelope isimlerin başında geliyordu ve aniden, arkadaşımın evlilik kaygısını anlayabildim.

Mesajları okumaya başladım.

Penelope: Vahiy'deki maskeli adamı bulmam lazım.

Amara: Neden? Hala hayatta mı?

Gianna: Vahiy ne? Kulağa tuhaf geliyor.

Penelope: Mucize, değil mi? Bunu bir işaret olarak aldım. Onunla tekrar yatmalıyım.

Ben: Hâlâ hayatta olması tuhaf
değil mi?

Penelope ile oynasarak hayatta kalabilen bir adam olduğunu sorgulayan tek kişi
ben miydım?

Gianna: Vahiy nedir?

Arianna: O kelimeyi yazmak için çok küçüksün, kardeşim.

Ardından bir dizi kızgın yüz emoji geldi.

Penelope: Enzo ile evlenmeden önce benimle evlenmeyi düşünür
mü acaba?

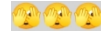
Arianna: Sormaktan zarar gelmez, değil mi? Adını biliyor musun?

Penelope: Hayır, ve onun kim olduğunu nasıl öğreneceğimi de bilmiyorum.

Gianna: Onu çiz, belki yardımcı olabilirim.

Penelope: Maskeli biriydi. Ayrıca, çarşafların altında onun altında eriyip
gitmekle meşguldüm, onu incelemek için vaktim olmadı. Sesini bile
tanıyabileceğimi sanmıyorum.

Ben:

Amara: O adam yatakta o kadar iyi miydi?

Penelope: Evet. Onun sihir gibiydi. gördüm.

Ardından o kadar çok gülen emoji geldi ki, telefonum neredeyse patlayacaktı.

Gianna: Penelope'nin maskeli bir adamla nasıl yatağa girdiğini biri
açıklayabilir mi?

Any: Erotik bir romandan bir sahne gibi geliyor.

Penelope: Oh, çok tuhaftı. İyi anlamda. Her neyse, artık bakire değilim.
Siktir git, Enzo Marchetti.

Ben: Seks ve
bir yabancıyla evlenmek zorunda
kaldığımız gün
bir adamdan kaçmak zorunda
kaldığımızda, bu üzücü bir gündür.
Ama
seks harikaydı, buna değdi.

Ve tam gönder tuşuna bastığımda, grup sohbetinde bir çılgınlık yaşandı, aklıma bir fikir geldi.

Üç gün sonra, New Orleans'taki Nikolaevs'leri ziyaret edecektik. Nikola'yı ikna edecektim — tamam, baştan çıkaracaktım — ve bu evlilik sözleşmesine büyük bir darbe vuracaktım.

Tek bir *küçük* sorun vardı: Nikola mesajlarıma bile cevap veremiyorsa, onu benimle seks yapmaya nasıl ikna edebilirdim?

Revelation'daki son karşılaşmamızı hatırladım ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Evet, kıskançlık.

Hâlâ umut vardı.

14

NIKOLA

Düşes ve Skye'nin kabuslarında rol alan kadını aramak sonuçsuz kaldı. Aslında, ne kadar çok ararsam, o kadar az sonuç çıkıyor gibiydi. Sanki ben araştırırken, birisi Revelation veya Skye'nin koruyucu aile kayıtlarıyla ilgili tüm sonuçları aktif olarak siliyormuş gibi.

Bu beni çok sinirlendirdi.

Ya da belki Skye'yi her zamankinden daha çok özlüyordum, çünkü kendimi onu tekrar göreceğim günü sayarken buluyordum. Onu öptüğümden bu yana on iki gün, on iki saat, otuz üç dakika ve kırk bir saniye geçmişti. Sanki bir ömür gibi gelmişti.

Skye'nin peşine daha önce düşmemiş olmamın bir nedeni vardı ve bu, Sasha amcanın uyarısı ve onda fark etmeye başladığım değişikliklerle ilgiliydi. Gözlerindeki kalpler. Gizli bakışlar. Merak.

Küçük tavşan - zayka - ona sunduğum her şeye hazır olacaktı. Beni onu kullanmama, onu yutmama izin verecekti. Geri dönülmez bir şekilde benim olacaktı ve piyano çalma tutkusuna benzer şekilde, bana her şeyini verecekti.

Sadece bu da değil, karşılığında hepsini talep ederdi. O, öyle biriydi

Skye'yi bu kadar tehlikeli yapan şey buydu ve bu yüzden ondan uzak duruyordum

Onun babası ve amcam Marchetti ile evlilik sözleşmesi yapmaya karar verene kadar durum böyleydi.

Evet, cesedimi çiğnemeleri gerek. O zaman bile mezarımdan çıkıp onun benim olduğundan emin olurum.

Yıllar boyunca, ona direnebileceğimi ve direneceğimi kendime söyledim, ama gerçekte inkâr içindeydim. Başka birinin ona pis ellerini sürebileceği ihtimalini duyar duymaz, hızlı ve sert bir plan yapmaya başladım.

Üç gün önce aldığım ve diğerleri gibi cevapsız kalan son iki mesajının şimdiye kadarki en küstah mesajlar olması da durumu daha da kötüleştiriyordu. Onları hatırlamak bile sikimi kabartıyordu.

Onları tekrar açıp okudum, çünkü Skye Leone söz konusu olduğunda kendimi cezalandırmaktan zevk alıyormuşum gibi görünüyordu.

Skye: Telefonun bozulmuş olmalı. Sana yeni bir tane alacağım, malysh.

Bana Rusça "*bebeğim*" demişti.

Skye: Sana bir şey sorabilir miyim?

Dürüst olmak gerekirse, bana her şeyi sorabilir, her şeyi yaptırabilir ve ben de yapardım. Bana karşı bu kadar güçlüydü.

Skye: Bir sır öğrenmek ister misin?

"Neden sürekli saatine bakıyorsun?" diye sordu kardeşim. Son bir saattir ısıtılmalı havuzda yüzüyordu, yüzünün çoğunu gizleyen Gucci güneş gözlüğü takmış, kağıt şemsiyeyle süslenmiş bir içkiyi yudumluyordu.

"Alkol alımını zamanlıyorum," dedim, gerçeği söylemek yerine. "İçmemen gerektiğini biliyorsun."

O, burun deliklerinden gelen bir sesle "Evet, evet" diyerek beni başından savdı. Sonra öfkeyle, "Yirmi bir yaşına gelip, bronzlaşırken ağabeyimin nutuklarını dinlemek zorunda kalmayacağım günü iple çekiyorum" dedi.

Güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi devirdim ve şezlonguma uzandım. Bu, Doğu Kıyısı'ndan eve gelmenin bir avantajıydı: Kasım ayında bile sıcaklık 25 dereceye ulaşıyordu ve neredeyse tüm yıl boyunca yüzmek için yeterince sıcaktı.

Kız kardeşim D'Arc'ta okumayı reddetmesinin nedeni buydu. O New Orleans doğumluydu ve bu şehirden tekmelerek ve bağırarak çıkarılması gerekirdi. Sorunlara bulaşmaya meyilli olduğu için ailemiz bu durumu hiç sorun etmiyordu.

"Hayatının yeni bir dip noktasına ulaştığını görebiliyorum." Marietta'nın fiziksel özellikleri annemizin aynısıydı, ama kişiliği - babamın üzüntüsüne rağmen - tamamen Tatiana teyzemiz gibiydi. "Seni neşelendirmek için bir şey alacağım."

Zavallı Vasili. Bir gün beyin kanaması geçirecekti. Gergin bir oğlu ve çekingen bir kızı olmasını ummuştı, ama onun yerine iki yaramaz çocuk sahibi olmuştu.

"Terapistin sana alışverişin sadece sorunlardan kaçmak için bir yol olduğunu söylemedi mi?"

"Seninki sana pislik olmanın abartıldığını söylemedi mi?"

Onu görmezden gelerek, az önce titreyen telefonumu elime aldım. Skye'dan değil, grup sohbetimden gelen bir mesaj olduğunu görünce hayal kırıklığım çok gerçektir. Neden birdenbire beni görmezden geliyordu?

Tabii ki, çünkü onun mesajlarına cevap vermedin, diye alay etti bilinçaltım. Sorun, bir yanlış hareketin tüm planımı tehlikeye atabileceğinden ve Skye'nin sonsuza kadar elimden kayıp gidebileceğinden korkmamdı.

"Ayrıca, bir *saat* sonra başlayacak Şükran Günü yemeği için zihinsel olarak hazırlanıyorum," diye devam etti Marietta, içimdeki kargaşadan habersiz. "O bakış ne, Nikola?" Elini yüzünün önünde salladı.

Başımı o kadar hızlı kaldırdım ki, boynum incinecek sandım. "*Hiçbir şey yok, abla.*"

Tamam, belki de Skye yetmiş beş saattir bana mesaj atmamıştı. Ama bunu kardeşimden asla itiraf edemezdim.

Onun son mesajı hala içimi kemiriyordu.

Skype: Seni düşünmeden duramıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

O mesajı her düşündüğümde penisim hareketleniyordu, ama ben direndim ve onu görmezden geldim. Fırsat doğru olana kadar dikkatli davranmam gerekiyordu. Skye mesajlarıyla bunu giderek zorlaştırıyordu, beni istediğim kadar onun da beni istediğini açıkça itiraf ediyordu.

Ve tam pes etmek üzereyken, mesajlar gelmeyi kesti.

Ve mesaj göndermeyi bırakmasının nedenini tahmin edebilsem de, beynimin irrasyonel tarafı paniğe kapılmaya başlamıştı. Tabii ki İtalya'da ailesinin yanında gayet iyi olduğunu biliyordum.

Yine de, lanet Instagram'ını takip ettim. Ben, Nikola Nikolaev, aşk acısı çeken bir ezik gibi kendimi alçaltmak ve sosyal medyaya başvurmak zorunda kaldım, evine gittiğinde ne yaptığını görmek için. Annesiyle piyano çaldığı kısa bir video vardı. Bir gün Yakuza'nın başına geçecek kuzenleriyle bir selfie. Teyzesi Reina ile alışveriş yaparken, pembe kumaş yığınlarının arasında çekilmiş bir fotoğraf.

Çoğunlukla kuzenleriyle takıldığı için erkek arkadaş arayışını sürdürmemiş gibi görünüyordu. Ne iyi ama.

Telefonum tekrar titredi ve ekranı kaydırarak miras grubu sohbetini açtım.

Gabriel: Mutlu Şükran Günleri, orospu çocukları. Miami'de bir organ kaçakçısı buldum.

Matteo: Umarım onu halletmişsindir.

Ben: Önce sorgula.

Matteo: Vay canına, Nikola mantıklı davranıyor mu? Günün ruhu olmalı.

Kostya: Sanmıyorum. Muhtemelen o pisliği kendisi işkence etmek istiyordur.

Ben: Bu işi çabuk halletmezsek, başımız büyük belaya girecek.

Gabriel: Onu sorguladım, ama sadece örgütün bir parçası olduğunu öğrendim.

Yani, bilinmeyen tehditlerin tüm bu lanet olası çileyi geri getirmek için çalıştığı Belles and Mobsters Anlaşmaları'nın bir parçasıydı, ama güzelleri acımasız, hasta adamlarla eşleştirmek yerine, organlarını söküp

karaborsada satıyorlardı. On yıllar önce ebeveynlerimizin ortadan kaldırmak için mücadele ettikleri şeyin geri dönüp onları rahatsız etmesi ve şimdi de bizi tamamen farklı bir şekilde tehdit etmesi ironikti.

Matteo: Hannah'nın bunu duymasına izin verme, yoksa İrlanda'yı terk edip ona saldırmaya kalkışabilir.

Kostya: O nasıl?

Dominico, kardeşi cevap verdi.

Dominico: Hâlâ iyileşme sürecinde. Esaret altında yaşadıklarını anlatmıyor ama Marco King'in çocuğuna işkence etmekten büyük zevk aldığı kesin. O pislik, ona bulaşmadan önce iki kez düşünmeliydi.

Başlangıçta örgütü onun yönettiğini düşünmüştük, ama şimdi operasyon hala devam ettiği ve tehditler dünyanın her yerinde kol gezdiği için, burada dikkate alınması gereken çok daha fazla lider olduğu yönünde spekülasyonlar var.

Ben: Gabriel, yakaladığın bu adam örgütü kimin yönettiğini söyledi mi?
?

Gabriel: Fazla bilgisi yoktu.

Ben: Yaklaşık bir ay önce kendi bölgemde işe yaramaz bir organ kaçakçısını yakaladım, bir hafta önce de bir tane daha, ama onlar da bana yararlı hiçbir bilgi vermediler.

Kostya: Beni aramadın mı kuzen?

Ben: Aklımdan çıkmış.

Birden fazla neden vardı ve hepsi Skye ile ilgiliydi. Kahretsin, bir daha mantıklı düşünebilecek miydim?

Halloween'da karşılaştığımızdan beri kendimi kaybediyordum.

Kostya: Komik. Yarın Skye ile öğle yemeği yiyeceğimi sana söylemeyi unuttum.

Bu doğru olamaz.

Ben: Bu akşamki Şükran Günü yemeğini mi kastediyorsun?

Kostya: Hayır, yarın öğle yemeğini kastediyorum.

Bu konuda içimde bir rahatsızlık vardı. İçimi öfke ve kıskançlıkla dolduran değişken bir duygu yayıldı ve hayatımda ilk kez, ailemden birine işkence etmeyi düşünürken buldum kendimi.

"Alo? O telefonda ne yazıyorsun, bu kadar önemli bir şey mi? Ne olup bittiğini ben de bilmek istiyorum." Marietta'nın sesi beni, Kostya ve Skye'nin kanla dolu rahatsız edici görüntülerinden geri getirdi. *Kahretsin!* "Hey, hey... Nikola, dinle beni."

"Ne?" diye tersledim.

"Sana bir soru sordum kardeşim."

O hala dünyadan habersiz, etrafta dolanıp duruyordu.

"Seni ilgilendirmez," diye mırıldandım. "Ve şu lanet havuzdan çık.

O daracık mayoyla misafirlerimizi karşılayamazsın."

O, hareket etmeye bile çalışmadan alaycı bir şekilde güldü. "Genelde gömleksiz dolaşan birinden gelen sözler. Çok mu cinsiyetçi?"

Neredeyse boşalmış içkisini yudumlarken, bana anlamlı bir şekilde baktı. Evet, beni kızdırmaya çalışıyordu. Ama başaramıyordu.

Çoğunlukla.

Tanıdık sesleri duyunca, Marietta sıcak sudan çıkıp havuzun kenarına tırmandı, ben de verandadan geçtim.

"Şükran Günü başlamak üzere," diye mırıldandım. Nikolaev ailesi bir araya gelmek üzereyken, hazır olman gerekiyordu. "Şans bizimle olsun."

Ailemin malikanesindeki Şükran Günü kutlamaları gürültülü geçirdi. Teyzelerim ve amcalarım kutlamalar için her zaman New Orleans'taki Nikolaev malikanesine gelirdi. Bu yıl normalden daha kalabalıktı çünkü Leone ailesi ilk kez bize katılıyordu ve birkaç saat içinde gelmeleri bekleniyordu.

Geleneksel bir İtalyan olan Dante Leone, Şükran Günü'nün kutladıkları bir bayram olmadığını, bu nedenle ailenin geçmişte bize katılmayı reddettiğini ısrarla savunuyordu. Herkes asıl nedenin, yaşlı piçin karısını ve kızını paylaşmaktan nefret etmesi olduğunu biliyordu. Ama bu yıl, onun ataerkil tavırlarına karşı birleşti ve küçük bir kuş bana karısının kararlı olduğunu söyledi: Şükran Günü hafta sonunu Nikolaev'lerle geçirecekti.

Ne yazık ki, Skye söz konusu olduğunda tüm kuralları unutmuş ya da bir kenara atmış olduğum için adamı alay edemedim bile.

Tanrıya şükür, öpüşmelerimizi ve cinsel ilişkilerimizi kimse bilmiyordu. Yüzüğüm onun parmağına takılana kadar kimse bilmeyecekti. Amcam Sasha öğrenirse, çılgına dönecekti. Yine de onu alt edebilir ve sonunda kendi tarafıma çekebilirdim.

Dante Leone'nin ise daha zor bir ceviz olacağından korkuyordum. Ama hey, ben her zaman zorluklara hazırdım.

Kız kardeşim, etrafına sarılmış havluyu sıkılaştırmaya çalışırken, çok geçmeden bize yetişti ve büyük terasın içinden geçtik.

Ana fuayeye vardığımızda, Brady Bunch, diğer adıyla Konstantin ailesi tarafından karşılandık.

"Umarım Şükran Günü yemeğine bu kıyafetle katılmıyorsunuzdur.

"Öyle," dedi teyzem snobça bir tavırla.

"Tatiana teyze," diye haykırdı Marietta ve annesinin en yakın arkadaşına koşarak sarıldı. "Tabii ki hayır. Geçen ay bana gönderdiğin Chanel elbisesini giyiyorum."

Onların hemen arkasında, babam Illias Konstantin ile el sıkışıp birkaç kelime konuştu.

"Tanrı korusun, normal bir kot pantolon ve bluz giyme," diye mırıldandı annem, gözlerini devirerek üç vaftiz çocuğu Astor, Anushka ve Adrik Konstantin'i kucakladı.

Tati teyze ona dehşetle baktı. "Umarım *bluz* giymeyi planlamıyorsunuzdur."

Gözlerini kısarak, "Aslında öyle," dedi.

"Bence harika görüneceksin," dedi Anushka, anneme gülümseyerek. Heyecanla durakladı. O, annemin çocuğu olmalıydı. "Eğer çağrılırsan, seninle gelebilir miyim, Bella teyze?"

Yirmi bir yaşındaki kuzenlerim Astor ve Anushka, her ebeveynin hayalindeki çocuklardı. Mantıklı. Sorumluluk sahibi. Ve çok sıkıcı. Kız kardeşim ve benim olmadığımız her şeydi, ama sorun değildi. Uzun zaman önce, ailenin yaramaz, vahşi çocukları olmakla barışmıştık.

"Neden gitmek istediğini anlamıyorum. Kan seni mide bulandırıyor," dedi Adrik, kaşlarını kaldırarak. "Eve kanla kaplı olarak döndüğüm zamanı hatırlıyor musun..."

Onu keserek sözünü bitirdim. "O pisliğin vücudundan etini kopardığın zamanı mı diyorsun, sana öğrettiğim gibi?"

"Sessiz olun, ikiniz." Anushka bize öfkeyle baktı, yüzü soldu. "Zorla bizi," dedi Adrik, soluk mavi gözleri parıldayarak.

Artık o kesinlikle bir Nikolaev'di. Babasının büyük üzüntüsüne, tüm Batı Kıyısı'nı dehşete düşürmüştü, bu yüzden ikimiz, o benden daha genç olmasına rağmen, çok iyi anlaşıyorduk.

Anushka cevap veremedi, Alexei amca, eşi Aurora teyze ve üç çocukları ile birlikte içeri girdi ve birdenbire kardeşler arasında kavga çıkarmakla ilgilenmez oldum. Onlara doğru uzun adımlarla yürüdüm ve Kostya'yı ipek siyah gömleğinden çektim.

"Teyze. Amca. Kuzenler. Sizi görmek ne güzel," diye selamladım. "Kostya ve benim konuşmamız gereken bir konu var."

Kostya gülümseyerek, ikisi de aynı anda kaşlarını kaldırdı. "Onu iş arkadaşın olarak gördüğünü bilmiyordum."

"Kim?" Aurora teyze merakla sordu.

"Evet, kim?" Tatiana teyze de kaşlarını oynatarak söze karıştı. "Hayatında özel biri mi var?"

"Özel biri yok," diye ters bir cevap verdim, atılmış ayakkabıların üzerinden atlayarak, kuzenim Kostya arkamdan geliyordu.

Meraklı bakışlar bize yöneldi, ama biz çoktan merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yatak odanın kapısına doğru yönelmiştik.

"Skye ile öğle yemeği yemen ne demek oluyor?" diye sordum kapıyı kapatırken.

"Saçmalık yok, sadece iki kişi yemek yiyor," dedi ciddi bir ifadeyle. "İptal et."

Kostya'nın soğuk imajı ve kontrol delisi görünüşünün arkasında ne olduğunu bilen çok fazla insan yoktu. Ben biliyordum ve yargılamasam da, Skye'nin buna maruz kalmasına izin vermem.

"Olmaz." Çenesini kaşıdı. "Bu onun duygularını incitecek."

Alaycı bir şekilde güldüm, sonra en tehditkar ses tonumu kullandım. "Onun duygularını incitmen, benim seni incitmemden daha iyidir."

Sanki dünyada hiçbir endişesi yokmuş gibi omuz silkti. "Deneyebilirsin kuzen. Ama o zaman akşam yemeğini kaçıırız ve işler sarpa sarar. Belki de bunu..." Durdu, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Yarından sonraya planlayalım. O gün boşum."

"Seninle dalga geçmiyorum," diye homurdandım, yüzüne yaklaşarak. Az olan sabrımı hızla kaybediyordum. "Skye sana yasak. *O aileden biri*, Kostya."

Tamam, kendimi ikiyüzlü birine çevirmiş olabilirim. Skye'ye dokundum, hatta dokunmaktan da öteye gittim, ama bu onun Kostya için doğru kişi olmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Anushka'nın sarı saçlı başı içeri girdi. "Ailelerimiz beş saniye içinde aşağı inmenizi istiyor. Yoksa..."

Kuzenime gözlerimi kısarak baktım. "Bu iş burada bitmedi." O sadece güldü. "Oh, ama bence bitti."

15

SKYE

Ev ziyareti harika geçmişti, ama beni garip bir şekilde hüzünlü hissettirmişti. Huzursuz.

Sürekli telefonumu kontrol etmem ve aşırı Instagram paylaşımlarım sayesinde ailem huzursuzluğumu fark etti.

Son zamanlarda sık seyahatlerimi ve bunun sonucunda yaşadığım jet lag'ı suçladım: Bir hafta İtalya'ya uçtuktan sonra, Şükran Günü hafta sonu için Nikola'nın ailesinin yanına, New Orleans'a geri döndük.

Ama hepsi yalandı.

Her şey, haftalardır Nikola'yı görmediğim ve onunla konuşmadığım ve onu her zamankinden daha çok özlediğim gerçeğine dayanıyordu.

Duyguların ve düşüncelerin bir anda nasıl değişebileceği garipti. Aileselden takıntılıya. Masumdan oldukça uygunsuzluğa. Nikola'yı hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum

hayatımın büyük bir bölümünde tanıyordum, ama ancak son zamanlarda onsuz yaşayamayacağımı hissettim. Sanki bu, biz, başından beri gerçekleşmeyi bekliyordu.

Artık tek düşünebildiğim şey oydu.

Onun yurt odasında panik atak geçirdiğim gecedan sonra, Nikola bir ay boyunca benden başarıyla kaçtı. Ve o süre içinde, ona olan ilgim tam anlamıyla bir takıntıya dönüştü, düşünmek bile istemediğim bir sürü mesaj gönderdim - bu utanç verici bir durumdu. Kim cevap almamasına rağmen bir erkeğe defalarca mesaj gönderir ki?

Karşılıklı olmayan bu tutumuyla beni çılgına çeviren inatçı aptalı suçladım.

Peki, bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi.

Onu görmezden gelme sırası bendeydi ve kadınların en eski numaralarından birini kullanmaya karar verdim. Eğer oyun oynamak istiyorsa, benim de en az onun kadar iyi oynayabildiğimi yakında öğrenecekti.

Üç gün önce ona mesaj atmayı bıraktım, ama benim bittiğimi düşünüyorsa beni hiç tanı mıyordu. Kendimi ona mesaj atmayı bırakmaya zorlamış olabilirim, ama en azından aramızdaki kimyayı kabul etmesini sağlamaya kararlıyım.

O sık sık gittiği The Den of Sin'e gidemezdin, çünkü oradan kalıcı olarak yasaklanmıştım. Ancak, soluk gözlü şeytanı ortaya çıkarmak için başka bir yol buldum.

Kuzeniyle öğle yemeği yiyecektim.

Nikolaev ailesiyle olan yakın ilişkilerim, Nikola'nın kuzenleri ve kız kardeşi ile konuşmamı kolaylaştırıyordu. Uzun zamandır tanışıyor olmamız ve neredeyse birlikte büyümüş olmamız da yardımcı oluyordu. Ama ilk kez, onlardan birini manipüle etmişim.

Kostya'ya dürüst olmak ve onunla neden öğle yemeği randevusu ayarladığımı söylemek istedim, onu Nikola'yı kıskandırmak için kullanmanın pek olgunca bir davranış olmadığını çok iyi biliyordum. Babası gibi az konuşan bir adam olan Kostya, biraz ürkütücü olabilirdi, ama bana karşı her zaman nazikti. Ve bana karşı hiçbir şey hissetmediğini bilsem de, bu suçluluk duygumu azaltmıyordu.

"İyi misin, tatlım?" diye işaret diliyle sordu babam, gözlerinde her zamanki endişeyle. Benim için çok fazla endişelenirdi ve babamı çok sevmeme rağmen, bazen fazla baskıcı olabiliyordu. Koruyucu. Hatta boğucu. Cevap vermeden, "Hemen havaalanına geri dönebiliriz. Yarın sabaha kadar İtalya'da oluruz" dedi.

Pencereden dışarı bakarak, az önce geldiğimiz Nikolaev malikanesini seyrettim. Bu malikane beni her zaman hayran bırakmıştı ve bu çok şey ifade ediyordu, çünkü

küçüklüğümden beri buraya geliyordum.

New Orleans'ın eteklerinde bir kale gibi duruyordu, gözlerden uzak ve heybetli, onu dış dünyadan koruyan yoğun, karmaşık bir ormanın içinde yer alıyordu. Ev, koyu yeşil arka plana karşı bembeyaz rengiyle çarpıcı bir görüntü oluşturunuyordu ve ön girişi, sessiz nöbetçiler gibi iki büyük sütun çevreliyordu. Binayı saran bir sundurma, süslü demir parmaklıkları ve asılı fenerleriyle geçmiş bir dönemin hikayelerini anlatıyordu.

Bütün mekan, geçmiş ve bugünün gerçeküstü bir uyum içinde çarpıştığı bir zaman tüneli gibi hissettiriyordu. Fransız şatosu bataklığa nakledilmiş gibi zarif bir hava vardı, ama klasik New Orleans'ın eşsiz cazibesi her ayrıntıda hissediliyordu — ferforje detaylardan gıcırdayan ahşap merdivenlere kadar, sizi yakına davet ediyordu. Hem asil hem de hayaletliydi, sessiz, manyetik bir çekicilikle sizi içine çekiyordu.

"*Bu akşam yemeğinden kurtulmak için can atıyorsun,*" dedi annem, sevgiyle elini okşayarak.

Güneş yavaşça batıyordu ve tüm ailenin bizi havuz başında beklediğini biliyordum. Nikolaev ailesi her zaman burada toplanırdı: havuzun uzunluğu boyunca uzanan, genellikle masa örtüsüyle kaplı, mumlarla süslenmiş ve tabii ki lezzetli yemeklerle dolu yirmi metrelik bir ziyafet masası.

"Değilim," diye karşılık verdi babam, yüzünde onur kırıcı bir ifadeyle. "Sadece bir grup çılgın Rusla akşam yemeği yemenin anlamını göremiyorum." Bana bir bakış attı. "Ve Skye de burada olmak istemiyor gibi görünüyor."

Oh, o çok yanıliyordu.

"*Harikayım,*" diye işaret dilinde ifade ettim, Nikola'yı tekrar gördüğümdeki endişemi bir gülümsemenin arkasına saklayarak. "*Ve bunu yapıyoruz.*"

Arka koltuktan kayarak, pembe saten elbisem cildime okşayan bir dokunuş gibi, anne ve babamı takip ettim. Annem elini babamın eline soktu ve üçümüz, çitlerin önüne düzgünce park edilmiş lüks araçların önünden geçtik. Nikolaevlerin spor araba koleksiyonu vardı: Lamborghini, BMW, Audi ve Maserati. Ve Nikola, geçen sonbahardan beri sürekli bahsettiği kırmızı Aston Martin Valkyrie'yi sonunda satın almış gibi görünüyordu.

Burada ya da Sasha'nın yanında kaldığımda, onların araçlarını kullanırdım, ama genellikle daha güvenli olanları tercih ederdim. Branka ya da Marietta'nın kullandıkları gibi, ancak Marietta da kendi spor araba koleksiyonunu oluşturmaya başlamıştı.

Bir buçuk saat sonra, akşam tam hız devam ediyordu. Baba bile eğleniyor gibi görünüyordu.

Tabaklar, kızarmış hindi, kremalı patates püresi ve kabak ekmeği ile doluydu ve bu, tatlı masasına geçmeden önceydi.

Mum ışığı verandada dans ediyor, herkesin mutlu yüzlerine kehribar rengi bir parıltı saçıyordu.

Nikolaev kuzenleri masanın sol tarafında otururken, ailelerimiz sağ tarafta oturuyordu. Damien yanımda otururken, Nikola karşımda oturuyordu ve takım elbisesiyle, mükemmel Windsor düğümlü kravatıyla özellikle şık görünüyordu.

"Nikola en az yarım saat boyunca kravatını bağladı," dedi Marietta ve ben hemen gözlerimi kaçırdım, yakalandığım için kendime kızdım. *Sakin ol, Skye.*

"*Bunu* neden umursayalım ki?" diye sordu Kostya sıkılmış bir yüzle. "Sadece Skye'nin onu hayranlıkla izlediğini fark ettim, hepsi bu." Yanaklarım kızardı. Nikola'nın kız kardeşini severdim, ama bazen aşırıya kaçabiliyordu, özellikle de ailesi akşam yemeğinde bir iki kadeh şarap içmesine izin verdiğinde. "Ne düşünüyorsun, Skye? Bir yıldızı hak ediyor mu?"

Omuz silktim, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek — değerlendiren, meydan okuyan, zorlayan — ama ona zaman ayırmamaya kararlıydım.

"Sen ve Kostya yarın öğle yemeği yiyeceksiniz diye duydum," dedi Nikola, parmaklarını başının arkasında birleştirip koltuğuna yaslanarak.

"*Sana ne?*"

"Öyle bir şey olmayacak," dedi ciddi bir ifadeyle.

Göreceğiz, diye düşündüm kendinden emin bir şekilde.

Gecenin geri kalanında, Damien ve diğer Nikolaev ve Konstantin çocuklarıyla konuşmaya özen gösterdim.

Normalde Nikola'nın gözlerine bakardım, ama bugün değil.

Beni istiyorsa, bir sonraki adımı o atmalıydı, çünkü son zamanlarda bana davranışından daha iyisini hak ediyordum. Beni ihtiyaç duymasını, beni *arzulamasını* istiyordum. Bundan daha azı kabul edilemezdi.

"Şükran Günü kavramı çok... tuhaf," diye şikayet etti babam masanın diğer ucundan. Hindiye küçümseyerek bakıyor, Nikolaev'lere öfkeli bakışlar atıyordu. "Neden bu şey doldurulmuş ve yağ damlıyor?"

"En iyi kısmı bu, ama siz İtalyanların ne kadar hassas olduğunu biliyorum," dedi Sasha, bana göz kırparak.

Babam ona sert bir bakış attı. Nikolaev ailesinin Şükran Günü toplantısına ilk kez katıldığım için pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı.

"Dışarı çıkarsak sana ne kadar hassas olduğumu gösterebilirim."

Sasha başını geriye attı ve güldü.

"Bugün olmaz, İtalyan." Dövmeli kolunu Branka'nın sandalyesine rahatça doladı. "Karıma bugün Skye ve Damien'e iyi bir örnek olacağıma söz verdim."

Buradaki anahtar kelime "*bugün*" idi.

"Skye için endişelenme, seni pislik," dedi babam dişlerini gıcırdatarak. "Onun kusursuz bir tavrı var. Bizim sayemizde."

Sasha alaycı bir şekilde güldü. "Hayal kurma. Skye en iyi yönleriyle bana çekmiş. Değil mi, evlat?"

"*Bu İtalyan-Rus-Amerikalı, Beşinci Yasa Değişikliği hakkını saklı tutar,*" diye işaret dilinde söyledim.

Babamın çenesi sıkıldı, alnındaki damar zonkladı ve eli masanın altına kayboldu. Sasha'yı vurmasını engellemek için annemin elini tuttuğunu tahmin ettim. Babamın öfkeli bir yapısı vardı ve sadece annem ve ben onu sakinleştirebilirdik.

"İhtiyacın olduğunda lanet olası patlamış mısır nerede?" Nikola araya girdi, ben onu görmezden gelirken bana öfkeyle baktı. Tabii, şimdi haftalardır beni görmezden geldiği halde benim *onu* görmezden geldiğim için kızgın olacaktı.

"Nikola?" Sasha, çenesini sıkarak dedi.

"Evet?"

"Kapa çeneni."

Vasili başını geriye attı ve güldü. "Aslında, belki de devam etmeli, böylece Sasha kendi ilacının tadına bakabilir."

"Buna pek çok şekilde cevap verebilirdim, ama bugün Şükran Günü olduğu için cevap vermeyeceğim," diye cevapladı Sasha, Damien ve bana göz kırparak. "Cömert hissediyorum."

"Asla durmayacaklar, değil mi?" Damien işaret diliyle sordu. "*Sanmıyorum.*"

Bana döndü. "Birbirlerini öldürdüklerinde ne yapacağız?"

Omuz silktim ve o bana sinirli bir bakış atarken gülerek, "*Öldürmeyecekler,*" dedim.

Sarı bukleleri, delici mavi gözleri ve her modelin kıskanacağı kemik yapısıyla Damien bir gün kalp kırıcı bir erkek olacaktı.

"Bu konuda çok eminsin," dedi, ikisinin hala birbirlerine sataştığı masaya bir kez daha bakarak.

"Son yirmi yıldır bir arada yaşayabilmişlerse, önümüzdeki yirmi yıl da sorun olmaz. Ayrıca Branka ve Mama onları asla affetmez. Bu da var."

Damien alaycı bir şekilde güldü. "Annelerimiz onları kontrol altında tutmayı çok iyi biliyorlar. Bana asla evlenmemem gerektiğini hatırlat."

Ben güldüm. *"Bu kadar alaycı olmak için biraz genç değil misin?"*

Damien on dört yaşına yeni girmişti, ancak ciddi tavırları ve onu her zaman en üst yüzdeye sokan sıkı boks antrenmanları sayesinde çok daha büyük görünüyordu. Tavırları Sasha ve Branka'nın kişilikleriyle o kadar zıtlık oluşturunuyordu ki, sık sık onun annemin oğlu olduğunu şaka yapardık. Garip bir şekilde, babam bunu hiç umursamıyordu ve sık sık onu Trieste'ye davet ediyordu.

"Yaş sınırı var mı?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

"Damien, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Omuzlarının çökmüş halini ve her işaret dilini kullandıktan sonra masanın altında ellerini ovuşturma şeklini fark ederek yavaşça işaret dilinde konuştum. *"Son zamanlarda farklısın ve ben..."*

"Ben gayet iyiyim," diye sözümü kesti ve ben kaşlarımı çattım. Ama ben başka bir şey söyleyemeden, konuyu değiştirdi. "Son zamanlarda *ne var ne yok?*"

"Konuşmaya değer bir şey yok," Nikola'nın bize baktığını fark ederek işaret dilinde söyledim. *"Noel'de ne istediğini söyle bana."*

Gülümsedi, sonra ağzına bir parça tatlı patates attı. "Bir Xbox One ve yeni *Call of Duty*."

Gülümsedim. *"Olur."*

"Ama seni rahatsız eden bir şey olduğunu anlayabiliyorum," diye ısrar etti Damien. Geçen gün gözetlerken öğrendiğim şeyi ona anlatmalı mıydım, yoksa anlatmamalı mıydım, diye düşündüm, ama tereddüt ettim. Şikâyet etmekten hoşlanmıyordum ve ailemi strese sokmak istemiyordum. "Bana anlatabilirsin."

"Güven karşılıklıdır," diye işaret ettim.

"Ben iyiyim, gerçekten önemli bir şey yok. Ama seni tanıyorum. Ciddi bir şey olduğunu anlayabiliyorum."

Etrafıma baktım, ama herkes kendi konuşmalarıyla meşgul görünüyordu. Ellerimi indirdim, böylece sadece Damien işaret dilini görebilirdi.

"Babamın masasında bir şey buldum." Damien bana şaşkınlıkla baktı. *"Bu bir evlilik sözleşmesi."*

Dürüst olmak gerekirse, hala şoktaydım. Onun böyle bir şey yapacağına inanamıyordum.

"Babam buna asla izin vermezdi."

"Bunu söylemen çok komik, çünkü Sasha da imzalamış."

Gözlerimiz, masanın diğer ucunda hala tartışan iki adama kaydı. Hayatım boyunca, onların hiçbir konuda anlaşmaya vardıklarını görmemiştim, bu yüzden evlilik sözleşmesinde ikisinin de imzalarını görmek... Evet, en azından şok ediciydi.

Masanın titremesi dikkatimi kaynağına çekti. Konstantin kardeşler hepimiz bize bakıyorlardı ve dikkatimi çekenin Adrik olduğunu anlamam biraz zaman aldı. O küçük pislik, akli başında herhangi birini korkutacak bir gülümsemeyle bakıyordu, ama beni korkutamadı. Görünüşe göre, ailelerimizden sağ çıkmak için deli olmak gerekiyordu.

"Orada ne fısıldaşıyorsunuz?" diye işaret diliyle sordu, aynı anda kelimeleri ağızıyla da söyledi.

Damien ve ben aynı anda *"Hiçbir şey"* diye cevap verdik.

"Hiçbir şey gibi görünmüyordu," dedi Adrik. "Eğer birini öldürecekse, ben de katılmak istiyorum."

Kaşlarını saç çizgime kadar kalktı. *"Senin bu herkesi öldürme takıntın da neyin nesi?"* Omuz silkti. "Babam bunun içindeki Nikolaev'den kaynaklandığını söylüyor."

Damien ona boş bir bakış attı. "Ben de Nikolaev'im ama benim böyle bir sorunum yok."

"Biraz deli değilsen, Nikolaev değilsindir," dedi Marietta yavaşça. *"Bu hoş değil,"* dedim Marietta'ya yumuşak bir ifadeyle. *"Sakin kişiliği Damien'i en iyi Nikolaev yapıyor."*

Marietta gözlerini devirdi. "Bunu yeniden ifade etsen iyi olur, yoksa Nikola yarın kişiliğini değiştirir."

Kaşlarımı çattım, ama ona daha fazla soru sormadan Kostya araya girdi. "Nikola'nın senin geçmişinden birini aradığını duydum, Skye. Koruyucu aile günlerinden."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, gerginleşerek başımı onunla Nikola arasında gidip geldim.

Nikola onun kafasına vurdu. "Beni mi gözetliyorsun?" Kostya omuz silkti. "Sadece seni kontrol altında tutuyorum."

"Ben senden büyüğüm, bu yüzden seni kontrol altında tutuyorum," dedi Nikola karanlık bir ifadeyle. "Ve arama konusunda ağzını kapalı tut."

"Acaba..." Yutkundum, gözlerim ikisi arasında gidip gelirken kalbim kulaklarımda gümür gümür atıyordu. Nikola bu konuyu açmadığına göre, çocukken bana kötü davranan kadını aramaktan vazgeçtiğini düşündüm. Daha iyi bilmeliydim. *"Bir şey buldun mu?"*

"Hayır, ama yapacağım," dedi Nikola kendinden emin bir şekilde ve ben bundan şüphe duymadım.

O anı yeniden ortaya çıktığından beri, tüm o anı beni rahatsız ediyordu. Bir yandan Nikola'nın bunu unutmamasını umuyordum, ama diğer yandan o kadının kim olduğunu ve ona ne olduğunu öğrenmesini umuyordum. Belki bu, o kötü anıları bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırabilirdi.

Babam ve Sasha'nın gözleri bize kilitlendi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Sasha, Damien ve benim aramda bakışlarını gezdirerek işaret diliyle ve konuşarak. "Bütün gece sessiz kaldınız."

"*Sadece ikiniz çok gürültü yaptığınız için,*" diye karşılık verdim, zoraki bir gülümsemeyle.

Branka ve annem eğlenceli bir bakış değiştirdikten sonra Branka şarap kadehini kaldırdı ve "Erkekler erkeklerdir" dedi.

Sasha koltuğunda dikleşti. "Sanırım demek istediğin, erkekler erkeklik yapar."

Branka, sözlerini düşünüyormuş gibi dudaklarını büzdü, sonra "Hayır, tam olarak söylediğim şeyi kastettim" dedi.

Annem güldü, koyu mavi gözleri koyu saçlarıyla tezat oluşturuyordu ve insanı içine çeken bir huzurla parlıyordu. "*Dante ve Sasha sürekli kavga etmeyi gerçekten bırakmalı.*" Bana yumuşak bir gülümseme attı. "*Çocuklara iyi bir örnek olmak istiyoruz.*"

"Katılıyorum," diye Tatiana da söze karıştı. "Ama yine de, bir aile düellosu da eğlenceli olurdu

."

Herkesin gözleri ona çevrildi.

"Dövüş mü?" Nikola'nın annesi Isabella, kaşlarını çatarak sordu.

Tatiana ağzının köşelerini okşadı. "Evet, bir düello. İki adamın karşı karşıya gelirler..."

"Bence onlar düellonun ne olduğunu biliyorlar, *moya luna.*" Kocasını elini okşadı. "Sadece bu fikrin nereden çıktığını merak ediyor olabilirler."

"Son zamanlarda tarihi aşk romanları okuyorum," dedi ve kocasına göz kırptı. "Ve sana şunu söyleyeyim, bazıları çok ateşli..."

"Çocuklar!" Isabella sözünü kesti.

Marietta başını geriye attı ve güldü. "Anne, seks hakkında her şeyi biliyoruz, teşekkürler."

"Saçma sapan konuşmaya devam edersen Marietta, evlenene kadar odanda kilitli kalırsın." Vasili, elindeki viskiyi çevirerek sert bir gülümseme gösterdi. "Ki bu daha yıllar sürer."

Babam, aniden şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi elini alnına koydu. Onun zihninde, ben sonsuza kadar masumiyetin simgesi, korunmaya ve kollanmaya muhtaç birisi olacaktım.

Keşke bilseydi.

"Organ kaçakçılığı olayları arttı," dedi Aurora, konuyu o kadar ani değiştirdi ki, neredeyse dudaklarını yanlış okuduğumu sandım.

Genelde stoik ve sessiz olan Alexei, "Nico Morrelli bana bunun artık sadece FBI'nın sorunu olmadığını söyledi. Interpol, CIA ve birkaç isimsiz kurum da güçlerini birleştirdi" diye ekledi.

"Ve bu davayı yürüten FBI ajanı, benim bağlantılarımdan daha yüksek güvenlik iznine sahip," diye ekledi eşi Aurora. "Bağlantılarımdan bilgi almak imkansız hale geldi."

"Florida'da organ hırsızlığı vakası yaşandı. Üç kız öldü," diye ekledi Nikola.

"Tanıdığımız biri var mı?" diye sordu Sasha.

Nikola başını salladı ve "Güvenliği yeniden değerlendirmemiz gerekiyor" dedi.

"Bunu yarına bırakabilir miyiz?" diye araya girdi Isabella, yumuşak kahverengi gözleriyle ailesine öfkeli bakışlar atarak. "Bezelye ve havuçla dünya barışını sağlayamayız."

"Kafamızı kuma gömüp sorunu görmezden gelmek tehlikeli," diye karşılık verdi Illias.

"Risk çok büyük, *malyshka*," diye Vasili, biz gençleri işaret ederek araya girdi.

"Çılgın kardeşini peşlerine tak. Bu, o pislikleri bir süre meşgul eder," diye mırıldandı babam.

"*Baba!*" Dehşete kapılarak ayağımı yere vurdum. Nikolaevlerin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu; herkesten çok o, onlar olmasaydı benim burada olmayacağımı anlamalıydı.

"*Dante, bu hiç yakışık almadı,*" dedi annem onu azarlarken, Sasha gülümsedi, hindisini yedi ve kendisine hakaret yapılmamış gibi davrandı.

"Skye, bizim için çalsana?" Isabella, deneyimsiz elleriyle işaret dilinde konuşurken bana yalvaran bir bakış attı. "Ya da belki bir düet?" Gözleri annemle benim arasında gidip geldi.

Sasha güldü ve kendine bir içki daha doldurdu. "Skye bu gezegendeki en iyi piyanist. Bayan Leone'ye alınmayın."

Babama meydan okuyan bir bakış attı, ama onun ve annemin gözleri bana kilitlenmişti, yumuşak ve koşulsuz sevgiyle doluydu. "Kızım ve karım, dinleme zevkine eriştiğim en iyi piyanistler."

"*Ne dersin anne?*"

Kütüphaneye geçtik, orada siyah bir Steinway D piyano duruyordu ve siyah deri bankın üzerine oturduğumuzda, parmaklarımız

Pürüzsüz beyaz ve siyah tuşların üzerinde saygıyla kaydı.

Birbirimize baktık ve parmaklarımız senkronize bir şekilde hareket ederek çalmaya başladık. Annemin son zamanlardaki favorisi Debussy'nin "Clair de Lune" adlı parçasıydı, titreşimleri yumuşak ve huzurluydu. Parmaklarımız tuşların üzerinde uyum içinde hareket ediyordu, pürüzsüz yüzey rahatlatıcıydı.

Sağır olmasına rağmen, müzik annemin tutkusu idi. Ben de müziği severdim, ama onun kadar değil. Müzik beni hüzünlendirirdi, nadiren de olsa engelliliğimi pişmanlık duyduğum zamanlar olurdu. Ama biz Leonlar kendimize acımayı sevmezdik ve ben de şimdi başlayacak değildim.

Ona bir bakış attım ve yüzündeki ifade coşkuya dönüştü. Sasha çok yanılıyordu, çünkü annem dünyanın gördüğü en büyük piyanistlerden biriydi.

Melodiyi duyamamak beni çok sinirlendirdi. Parmaklarım notaları yavaş, sonra düzensiz bir tempoda takip ederken, göğsümde tedirgin ve korkutucu bir his uyandı.

Nikola beni hiç isteyecek mi?

Belki beni yetersiz bulmuştur. Belki, belki, belki. Kafamda pek çok olasılık dönüp dururken, göğsümde duygularım karmakarışık hale gelmişti.

Ne kadar süre çaldığımızı bilmiyordum, kargaşa, isyan ve adrenalin derimin altında kaynıyor ve notalar gözlerimin önünde dans ederken tuşlara dökülüyordu.

Annemin eli ön koluma kondu ve parmaklarım tuşların üzerine düştü. Piyano, içimde hissettiğim öfkeli bir titreşimle parmaklarımın altında haykırdı.

Gözümün ucuyla babamın bize doğru bir adım attığını fark ettim, ama annem ona hafifçe başını salladı ve o da kütüphanedeki barda Nikolaev ailesinin yanına katıldı. Orası herkesin en sevdiği yeri.

"*Ne oldu?*" Annem yüzümün her santimini inceleyerek işaret dilinde sordu. Duygularımı derinlere gömdüm, görünmez bir pelerinle sakladım.

"*Hiçbir şey. Sadece artık çalmak istemiyorum.*" Bu, gerçeğe en yakın şeydi. "*Üzgünüm.*"

"*Özür dileme.*" Kollarını bana doladı, sonra yanağıma bir öpücük kondurdu. Biraz yana kaydı, sonra işaret diliyle, "*Sanırım daha küçük gruplar için oynamayı tercih ediyorsun, bu gayet normal.*" dedi.

Annem beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıyordu. Evet, müzik eğitimi aldım, ama annemden farklı olarak profesyonel bir piyanist olmak istemiyordum. Sadece ailem için ve Sasha ve Branka ile baş başa kaldığımda piyano çalmayı seviyordum. Bugün

Nikolaev ailesinin tamamının önünde ilk kez çaldım ve annemin izinden gitmeyeceğim acı bir şekilde ortaya çıktı.

"Hayal kırıklığına uğradın mı anne?"

"Asla. Sadece seni mutlu eden şeyi yapmanı istiyorum. Babam ve benim senin için istediğimiz tek şey bu. Mutluluk ve sevgi. Geri kalan her şey gereksiz gürültü."

Beni kollarına aldı ve ben yüzümü göğsüne gömdüm, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Aile benim için her şeydi ve bu aile beni dünyanın en şanslı kızı gibi hissettiriyordu. Kimsenin olmadığı yalnızlığı belirsiz bir şekilde hatırlıyordum ve bu, ailemi ve Nikolaevleri daha da çok takdir etmemi sağladı.

Kütüphanede ailenin yanına katıldık, ama çok geçmeden izin isteyip, anne babama, sonra da Sasha ve Branka'ya iyi geceler öpücüğü verdim. Koridordan geçip resimleri inceledim. Aivazovsky. Repin. Malevich. Sonunda Leonardo da Vinci, Michelangelo, Monet ve on beş yaşındaki benim de dahil olduğum geniş bir aile portresine geldim.

Gülümseyen yüzlerimizi incelerken adımlarım sendeledi. Diğerlerinden farklı olarak, ben objektife değil Nikola'ya gülümsüyordum. Yüzümdeki hayranlık dolu ifade, fotoğrafın çekilmesinden önceki günün erken saatlerinde yaşanan olaylarla ilgiliydi. Beş yıl sonra bile bunu çok net hatırlıyordum.

Marietta ve ben son dakika Noel alışverişi yapıyorduk. Erkekler, Kostya ve Nikola, bize mahremiyet sağlamak için oyun mağazasına girerek ortadan kayboldular.

Alışveriş merkezi kalabalıktı, insanlar Noel alışverişlerini bitirmek için acele ediyorlardı. Ama ben şoktan donakalmıştım, önümdeki gruptan başka hiçbir şeyi ve kimseyi fark etmiyordum.

Cildim gerildi ve öfkem alevlendi, çünkü o çocuk ve bir grup kızın kıkırdadığını gördüm. Bazıları beni yargılayıcı bir şekilde işaret ediyordu. Diğerleri ise yüzlerinde üstünlük taslayan ifadelerle gülüyordu.

Ancak, on dakika önce bana çıkma teklif eden çocuk en kötüsüydü.

Martin adındaki bu çocuk, Marietta ile aynı okula gidiyordu. Son birkaç ayda New Orleans'ı her ziyaret ettiğimde yolları kesişiyorduk, ama bu durum beni sadece kafamı karıştıran bu noktaya getirdi.

"Senin gibi bir kızla çıkacağımı mı sanıyorsun?" dedi, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak beni sersemleten bir ifadeyle. Sonra beni sertçe itti ve gereğinden fazla acı veren sözler söyledi. "Ben daha iyisini bulabilirim."

Kendimi... değersiz hissettim.

Gözlerim yanıyordu ve alt dudagım titriyordu. Gözlerimi kırptım, sonra tekrar tekrar kırptım, gözyaşlarımın akmaması için.

Sonraki birkaç dakika bulanık geçti. Bir an önce çocuk orada duruyordu, bir an sonra Nikola'nın yüzünü kanlar içinde bırakarak yere yığılmıştı. Kızlar kaçmaya çalıştılar ama Nikola onlara izin vermedi.

Hızla ayağa kalktı ve acımasızca gülümsedi. "Eğlenmek istediniz, şimdi eğleneceksiniz."

Tanrıya şükür, onlara vurmadı. Ama bir yerden bir kablo bağı çıkardı ve kızların bileklerini ve ayaklarını bağladı.

Biri elimi çekti ve döndüğümde Marietta gülümsüyordu. Bana göz kırptı ve

"Nikola'yı çağırmaya koştum. O bu pisliğe bir ders verecek" dedi. "Küfür etmemelisin." Gerçi olanları düşününce

bu en son endişeleneceğimiz şeydi.

Marietta sırtıttı. "Sen söylemezsen, ben de söylemem."

Sonra önümüzdeki sahneyi izlemek için döndük. Kostya ve Nikola, benimle dalga geçmeye cüret eden kız grubuna öfkeyle bakmakla meşguldü. Arada sırada, çocuk ayağa kalkmaya çalışırdı ve Nikola ona yumruk atarak onu kışının üstüne sendeletirdi.

Sevimli çocuğu unutup, Nikola'nın her hareketinde şişkin kaslarını fark ettim. Dövme yaptırmaya başlamıştı ve kalp kıran bir erkeğe dönüşmek üzereydi.

Bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Polis geldiğinde, gözlerimde kalplerle yeni kahramanımı izlemekle meşguldüm.

Sonraki gözyaşları Nikola içindi, çünkü onu kelepçeleyip götürdüler, o ise alışveriş merkezinin ortasında yarattığı yıkımı gururla izliyordu.

Doğrusu, ben de gurur duyuyordum.

Ama bunu ona söyleyemedim, ya da teşekkür edemedim, saatler sonraya kadar.

Fotoğraftan ve anılardan uzaklaştım, sırtımı duvara dayadım ve kendimi duvar boyunca sürükleyerek, duvara çömelip yüzümü saten Givenchy elbiseme gömdüm.

Bir el omzuma dokundu, beni irkitti ve başımı kaldırdığımda Nikola'nın üzerimde, koruyucu olsa da karanlık bir bulut gibi yükseldiğini gördüm.

"Buradasın, zayka," diye işaret diliyle konuştu Nikola.

"Saklanıyor musun?" Meydan okurcasına çenemi kaldırdım.

"Neden saklanayım ki?"

"Sen söyle." Onu kovmak istercesine elimi salladım. Ben yorum yapmayınca, çömeldi ve mürekkepli parmaklarıyla çenemi tuttu. "Artık beni görmezden gelme."

Göğsümün içindeki ateş daha da şiddetlendi. "Ne kadar ikiyüzlüsün. Sen istediğin zaman beni görmezden gelebiliyorsun."

"Bu senin iyiliğin için, Skye."

"*Benim içinmiş gibi davranma.*" Ellerimi göğsüne koyup tüm gücümle onu ittim, ama kaslarını sadece bir santim kaydırabildim.

Gözleri benimkiler arasında dolaştı, bir şey arıyordu. Ne aradığını bilmiyordum. "Ne istiyorsun?"

"*Beni tekrar öp.*"

"Hayır."

"Neden?"

"Neden Kostya ile çıkıyorsun?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. En azından onun duymak isteyeceği bir cevap yoktu. "*Öpüşmemem için bir neden göster,*" dedim, çenemi meydana okurcasına kaldırarak.

"Sebep mi istiyorsun?" Yavaşça başımı salladım. "Kostya'yı hayatta tutmaya ne dersin?"

"*Bu yeterli değil.*" Birincisi, o Kostya'ya asla zarar vermezdi. İkincisi, Kostya kendini koruyabilirdi. İkisi de biraz hırpalanmış olarak çıkabilirlerdi, ama bu ilk kez olmayacaktı. Nikola tepki vermedi, sadece bana bakmaya devam etti, sanki istediğini yapmamı istiyor gibiydi. Yavaşça işaret diliyle "*Benden utanıyor musun?*" dedim.

Asla kimseye sormayacağıma yemin ettiğim şeyi sorarken içimden bir ürperti geçti. Beni olduğum gibi göremeyenler onların sorunu, ve bu daha önce hiç umurumda olmamıştı. Ama nedense Nikola söz konusu olduğunda umurumda olacağını biliyordum.

Göz hizasında duran yüzüyle, elini enseme doladı ve beni kendine çekti. Sonra beni öptü. *Sertçe*. Sahiplenici bir şekilde. Onun içinden gelen bir titreşim beni sardı. Sanki ben ona ait olduğum kadar o da bana aitti. Beni derin bir şekilde öperken dili ağzımın içine girdi.

Dilini ağzıma sokarken göğsünden bir inilti yükseldi. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıp emdi. Isırdı.

Ellerim boynuna dolandı ve sonra yukarı doğru kayd. Tırnaklarım kafa derisini çizdi, saçlarını çekiştirdi, sonra onları aşağı indirip kaslarının sert çıkıntılarını okşadım, her yerine dokunmak için çaresizce. Sanki hayatımın tek amacımış gibi vücudunun her santimini tanımak istedim.

O tanıdık, bulanık şehvet midemde birikti, ama bundan çok daha fazlasıydı. Yıllarca süren sevgi, koruma ve aşk ile sarılmış bir şehvetti.

Aniden durdu, benden uzaklaştı ve tüm boyunu dikleştirdi. Gözleri beni delip geçiyordu, ama içinde nasıl okuyacağımı bilmediğim şeyler vardı.

"Kostya ile öğle yemeğini iptal et, *zayka*."

Sonra beni zonklayan bir merkezle, kafam tamamen karışık bir halde bıraktı.

16

PHOENIX

Bir şeylerin ters gittiği hissini bir türlü atamadım.

Ancak bunu dile getirmem mümkün değildi, çünkü kocam bir dakikadan az bir sürede eşyalarımızı toplayıp gitmemizi isterdi. Bunun yerine, Nikolaevlerin oturma odasında volta atarak, gerginliğimi ve annelikle birlikte gelen bu uğursuz altıncı hissi atmaya çalıştım.

Omzuma dokunulunca şaşkınlıktan çığlık attım ve arkamı döndüğümde Branka'nın yüzünde geniş bir gülümsemeyle durduğunu gördüm.

"Özür dilerim, seni korkutmak istemedim."

Elimi göğsüme götürdüm ve derin bir nefes verdikten sonra gülümsemeye çalıştım. "*Şaşırmamalıyım. Sonuçta, oturma odasıdayım ve ev doludur.*"

"Katıldığınız için çok mutluyum," dedi, koltuğa otururken aynı anda işaret diliyle konuşuyordu. "Sen de uyumakta zorlanıyor musun?"

Gözlerim saat on bir olduğunu gösteren saate kaydı ve bir saat boyunca düşüncelere dalmış bir şekilde volta attığımı fark ettim.

"Muhtemelen jet lag yüzünden," diye işaret diliyle söyledim.

Gülümsedi. "Dante'nin seni gözünün önünden ayırmasına şaşırdım."

"Omertà ile görüşüyor." Elimi salladım ve onun karşısına oturdum. *"Muhtemelen evlilik şartlarını tartışıyorlar."*

"Hâlâ o ikisinin onu evlendirmeye razı olduklarına inanamıyorum," Branka öfkeli bir ifadeyle parmaklarını şıklattı, "aynen böyle."

Belki de beni rahatsız eden buydu.

Evlilik ittifakının gerekliliğini anlıyordum, ama bunun kızımızı getireceği sonuca hoşlanmıyordum. Onun için aşkı istiyordum. Bundan daha azı acımasız ve adaletsizdi.

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Phoenix?" diye sordu Branka.

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. *"Skye için aşk ve tutku istiyorum. Bir yabancıyla görücü usulü evlilik ona bunu vermez. O daha iyisini hak ediyor."*

Branka başını salladı; o bunu herkesten daha iyi anlıyordu.

"Skye'nin deli gibi aşık olup bir erkekle evlenmek için kaçmasını neredeyse diliyorum. Soğuk bir evlilikten her şey daha iyidir."

Branka dudaklarını büzdü. "Sasha ve Dante'nin seni duymasına izin verme. Kim olursa olsun, o zavallı çocuğu canlı canlı derisini yüzerler."

Ben irkildim. *"Haklısın."*

"Aslında onun aşık olmadan önce biraz zaman geçmesini umuyorum," dedi Branka. "O çok genç."

"Katılıyorum, ama bu düzenlemenin zaman kısıtlamalarını düşünüürsek..." diye işaret ettim. *"Daha erken olmasını umalım."*

Skye, hayatında Nikolaev'lerin olması nedeniyle çok şanslıydı. Sasha ve Branka, Dante ve benim yaptığımız gibi, onu ne pahasına olursa olsun koruyacaklardı. Aslında, Dante ve Sasha o kadar baskıcı ve aşırı koruyucuydu ki, kimse ona yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Ne yazık ki, bu durum Skye'nin diğer yirmi yaşındaki gençlerin yaşadığı şeyleri deneyimlemesini imkansız hale getiriyordu.

"Damien ve Skye'nin akşam yemeğinde konuştuklarını gördüm," dedim, konuyu değiştirerek. *"Ne planladıklarını biliyor musun?"*

"Ben de fark ettim. Ama o ikisini bilirsin..." Branka omuz silktilti ve şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. "Kız kardeş gibi."

"Gerçek kardeşler." Eğilip elini tuttum. *"Bu kadar iyi anlaşmaları bizim için şans."*

Suçluluk duygusu yüzüne yans dı, ama hemen kendini topladı. "Biliyorsun, biz hiç konu madık..."

Nereye varmak istediğini anladım ve elini sıktım. *"O zamanlar düşük yapacağımı ve bir daha  ocuk sahibi olamayacağımı bilseydim bile, yine de senin ve Sasha'nın bebeğini taşımayı seçerdim."*

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle."

Gözleri ya larla doldu. "Bunu yaptığın için çok minnettarım, ama suçluluk duygusu beni hiç rahat bırakmadı."

Kafamı salladım. *"Damien'i do urmasaydım bile, Dante ve benim kaderimiz aynı olurdu, buna yürekte inanıyorum. Ama sana ve Sasha'ya güzel bir erkek bebek verebildiğimiz için mutluyum."*

"Sen benden daha iyi bir insansın."

"Hiç de değil. Ben onu bulana kadar ikiniz kızıımızı korudunuz." Ben gülümsedim. *"O yüzden tüm bunları geride bırakalım. Önümüzde sadece hafiflik var."*

Yatak odasına girdiğimde, Dante koltukta oturmuş, telefon g r  mesini bitiriyordu.

Yatak direğine yaslandım ve kaliteli şarap gibi yıllandık a g zelle en bu adamı hayranlıkla seyrettim. Koyu renk saçlarının  akaklarında gümüş rengi çizgiler vardı, ama bunun dışında yirmi yıl önceki haliyle aynı görünüyordu.

Benim yak ıklı  eytanım.

Onun yanında dizlerim hâlâ titriyordu ve beni öptüğünde tüm dünya yok oluyordu.

Yıllar boyunca bazı engellerle kar ıla tık, ama hayatımı hiçbir şeye de i mezdim. Hayatımı olduğu gibi seviyordum. Ve onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyordum.

Uzak bir kalede bazen beliren tek kara bulut, onun büyük üzüntüsüne rağmen, hiç bar ımadığım b y kannemdi. İnsanlar zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini ve affetmenin kolay olduğunu söylerdi. Bu tamamen saçmalıktı. Onun yaptıklarını ve onun yüzünden kaybettiğimiz yılları, ihanetini öğrendiğim günden daha çok nefret ediyordum. Dante ve benim ba langıcımızı ve yıllarımızı, hatta daha da affedilmez olanı, kızıımızın yıllarını elimizden almıştı.

Dante içini çekti ve telefonunu yakındaki masaya attı, parmağını kıvrarak beni yanına çağırdı ve büyükannem anında unutuldu.

Gülümsedim, utangaç davranarak başımı salladım, bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum.

"Karım, bana öyle baktığında, seni reddetmek yasadışı olmalı."

Kıkırdadım. "*Seni reddetmiyorum. Önce konuşmak istiyorum.*"

O iç geçirdi. "Dur tahmin edeyim. Skye ve anlaşma." "*Onu herhangi biriyle evlendirmek konusunda hemfikir değilim.*"

Dante burnunun köprüsünü sıktı. "Amadeo Marchetti sıradan biri değil, benim dandelion'um. Ve bana bir şey olursa, onun soyadı onu koruyacaktır."

Dante'ye bir şey olabileceği düşüncesi bile göğsümde keskin bir acı uyandırdı.

Odayı geçtim, ayaklarım İran halısına batarak ona ulaştım. "*Nikolaevler bizim arkamızda. Sen hiçbir yere gitmiyorsun, onlar da öyle.*"

Dante ve Sasha birbirlerini en iyi ihtimalle tolere ediyorlardı. Dante, daha fazla çocuk sahibi olamamamızdan Sasha'yı sorumlu tutuyordu, ki bu mantıksız bir suçlamaydı ve kocam da bunun farkındaydı. Dante, Branka değil, Sasha'nın bizim olması gereken tek sağlıklı hamileliği çaldığını düşünüyordu.

Duygular tuhaf bir şeydi ve mantığı aksini söylese de, kocam bunu unutamıyordu. Bu yüzden, Skye'nin hayatındaki bir numaralı erkek olmak için iki adamın cehennem gibi kavga ettiği bu döngüye devam ettik. Şu anda, Skye'nin sevgisini kazanmak ve daha üstün ebeveyn olmak için rekabet eden çocuklar gibilerdi. Sürekli ciyaklamaları ve kavgalarına rağmen, bu kesinlikle iyi bir sorundu.

Ama Dante'nin Nikolaev ailesinin diğer üyelerini saygı duyduğunu biliyordum. Aslında, kocamın Sasha'yı da saygı duyduğuna inanıyordum, ama ikisi sürekli kavga etmeye o kadar alışmışlardı ki, bunu durduramıyorlardı. Ama işler zorlaşırsa, içimden bir ses onların birbirlerinin arkasını kollayacaklarını söylüyordu.

"Onların ailelerinin kendi sorunları var ve kendilerini korumak zorundalar." Dante bazen çok inatçı olabiliyordu. "Skye söz konusu olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum."

"*Onlar onu korumaktan asla vazgeçmeyecekler ve biz de buradayız.*"

"Bana bir şey olursa, senin de korunmana ihtiyacım var, Nix. Eğer ölürsem..."

Parmağımı ağzına koydum.

"*Öyle konuşma,*" diye azarladım onu ve kucağına oturdum. "*Bunu kaldıramam.*"

"Sen sandığından daha güçlüsün."

Başımı salladım. *"Bana hak ettiğimden daha fazla değer veriyorsun. Bir daha öyle söyleme. Sen ve ben... birlikte gideceğiz. Romeo ve Juliet gibi."*

Kaşları saç çizgisine kadar indi. "Bebeğim, o ikisi bir trajedydi. Biz ise bir masalız."

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. *"Ben de seninle bunu konuşmak istiyorum."*

"Bir masal mı?"

"Evet, Skye için bir masal istiyorum." Çenesi sıkıldı, ama yorum yapmadı. *"Bir yabancıyla evlenerek hak ettiği her şeyi elde edemez."*

"Kızımız için de aynısını istiyorum, ama bunun gerçekleşmesi için onun hayatta kalması gerekiyor. Son birkaç baskında, kaçakçıların suçlu ailelerin çocuklarını hedef aldığını zaten biliyoruz."

"Onu koruyabiliriz," diye mantıklı bir şekilde düşündüm, titrememeye çalışarak. Gerekirse, bu sözleri morarana kadar tekrar ederdim. Ya da Dante sonunda pes edene kadar. *"Nikolaevler de koruyabilir. Onu bu görücü usulü evliliğe zorlamamız gerçekten gerekli mi?"*

Dante yorgun bir nefes aldı ve göğsümde suçluluk duygusu belirdi. "Düşünlerini bir yıl ertelemeyi başardım. Belki o zamana kadar tehdit ortadan kalkar."

Bundan şüpheliydim ve ses tonundan anladığım kadarıyla o da öyle. Organ kaçakçılığı hızla yayılmıştı ve kendi kendine ortadan kalkamayacak kadar kazançlıydı.

"Marchetti hiçbir anlaşmadan vazgeçen biri değildir. Luca DiMauro bunu doğrulayabilir," diye ona nazikçe hatırlattım.

"Biliyorum, dandelion. Lanet olsun, bunu bilmiyor muyum sanki." Burnunun köprüsünü çimdikledi. "Onu öldürmeliyim."

"Eşi, unutmuş olabilirsin ama benim çok iyi arkadaşımdır, kalbi kırılır."

"Arkadaşlar ve aile," diye mırıldandı. "Bazen düşmanlardan daha fazla sorun çıkarırlar."

Kıkırdadım. *"Belki, ama yine de onları seviyoruz. Dante, kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da bebeğimizin mutlu olmasını sağlayacağını."*

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımla saçlarını okşadım ve alnına öptüm. Elleri belimi sıkıca kavrarken, kokusunu ciğerlerime derinlemesine çektim.

Boğazımı sıkıca kavrayarak, hafifçe geri çekildi.

"Seni seviyorum, Nix. Senin ve kızımız için bu dünyayı kırmızıya boyarım." Sesindeki tüm neşe kaybolmuştu. "Ve sana söz veriyorum: Marchetti

oğlan Skye'yi mutsuz ederse, onu ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurum."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı. *"Bu çok kötü bir söz, ama bu yüzden seni daha da çok seviyorum."*

"Sen beni sevdiğin sürece."

Dudakları dudaklarıma değdi ve ben onun ağzına iç çekerek nefes verdim.

Onu o kadar çok seviyordum ki, onun için de bu dünyayı tüm kırmızı tonlarıyla boyardım.

Bu tatlı ya da nazik bir aşk değildi. Yıllar boyunca yavaş yavaş büyüyen, umut dolu, şişkin bir aşktı, o da beni sevmeseydi göğsümde patlayacakmış gibi hissettiren bir aşk.

17

SKYE

Nikola ve onun uyarısı cehenneme gidebilir, diye düşündüm aynada kendi yansımamı incelerken.

Koridorda karşılaştığımızdan beri onu görmemiştim ve bana ona itaat etmem için bir neden vermemişti. Beni tamamen kendine ait yapmak istiyorsa, bana sahip olduğunu ilan etmesi gerekecekti.

Telefonumu aldım ve kızlara mesaj attım.

Ben: Kostya ile öğle yemeğine çıkıyorum. Ne dersiniz ne dersiniz?

Tam boy aynada yansıyan görüntümün bir fotoğrafını ekledim. Straplez pamuk şeker pembesi elbise ve nude renkli topuklu ayakkabılarla çok sevimli görüldüğümü düşündüm.

Reina teyzem tarafından tasarlanmıştı. Parlak elbise vücudumun kıvrımlarını doğru yerlerden sarıyor, koyu saçlarımla kontrast oluşturuyor ve bacaklarım daha uzun görünüyordu. Muhtemelen bacaklarımla çok az kısmı kapalı olduğu içindi.

Arianna: Çok seksi.

Amara: Zavallı Nikolaev'e ereksiyon, mavi testisler ve kalp krizi yaşatacaksın.

Anya: Tanrı izin verirse. Nikola kıskançlıktan çatlayacak. O pislik seni sikmeyecekse, kuzenini sik.

Ben: Ne diyorsun sen, Anya?!?!

Penelope: Tanrım, Anya. Kim seni kızdırdı?

Anya: Annem ve babam. Az önce tüm ebeveynlerimizin komplo kurduğunu duydum.

Amara: Ne planlıyorlar?

Anya: İttifaklar kurarak çocuklarını güvende tutmak için evlilikler ayarlıyorlar.

Bu, babamın masasında bulduğum belgeyi doğruladı. O da Amadeo Marchetti ile evlenmemi kabul ederek aynı şeyi yapıyordu.

Amara: Ne?!

Arianna: Tanrıya şükür evliyim.

Ben: Ben de aynı şeyi duydum. Babam beni Amadeo Marchetti ile evlendirmek için sözleşmeyi çoktan imzalamış.

Amara: Hay sıçayım!

Anya: Ne?!

Penelope: Neyse ki en azından yenge olacağız.

Ben: Bu tek iyi yanı olurdu,
ama ben Marchetti ailesinden
kimseyle evlenmeyeceğim.
Gerekirse dizlerimin üzerine
çöküp Kostya'ya benimle
evlenmesini yalvarırım.

Anya: Dizlerinin üzerine çöküp sadece bunu yaparsan sor 😊 yok.

Ben: Zihninin ne zaman bu
kadar kirli bir
bir yer haline geldi?

Anya: Okuduğum tüm o pislikler yüzünden.

Arianna: Kostya Nikola'dan daha mı akli başında?

Ben:

Penelope: Tanrım, bu Nikolaevler sono tutti pazzi. Puttane. Sono fuori di testa.

Ben: Neden birdenbire
İtalyanca mesaj atıyorsun?

Penelope: Pratik yapıyorum. Bu yılın sonunda evleniyorum.

Arianna: Neee????

Ben: Vay canına. Şimdiden mi?

Anya: İtalyanca bilmiyor musun? Neden pratik yapıyorsun?

Penelope: İtalyanca küfür etmekte pek iyi değilim, ama düğün günümünden önce her lanet kelimeyi öğrenmiş olacağım.

Anya: Tamam, anladık kadın.

Amara: Onu küfürlerle erken mezara sokmak mı istiyorsun?

Penelope: O buna değmez. Ayrıca, sözlerimi unutma. Enzo Marchetti, ben onunla işimi bitirmeden bu düğünü pişman olacak.

Anya: Aferin sana.

Amara: Düğün fiyaskosuna davetli miyiz?

Penelope: Görünüşe göre sadece aile üyeleri katılabilecek. Çok üzgünüm.

Arianna: Eh, biz bir aileyiz, o zaman beni de dahil etsen iyi olur.

Kostya kapıyı çaldı ve odama girdiğinde mesajlaşmam kesintiye uğradı. Elleri pantolonunun ceplerine rahatça sokulmuştu. Ben dönüp dururken o ıslık çalıyordu.

"Harika görünüyorsun," dedi. "Nikola bundan hoşlanmayacak." Yüzümü buruşturdum. "*Ah. Neden Nikola'dan bahsediyoruz?*" Kostya bana gülümsedi.

"Çünkü seni tanıyorum ve biz arkadaşız/kuzeniz/her neyse. Sana katılıyorum, Nikola'nın bir itkiye ihtiyacı var ve bu tam da o itki olacak."

Utangaç bir gülümsemeyle rahatladım. "*Sana karşı dürüst davranmadığım için özür dilerim.*"

Telefonunu çıkardı ve salladı. "Endişelenme. Hadi bir selfie çekelim. Birlikte çok yakışıyoruz, ama genç erkeklerden hoşlanmadığını biliyorum."

O selfie'yi çekerken başımı geriye attım ve güldüm, gülümseyen gözleri benimkilerle buluştu, sonra telefonuna kaydı.

"Ah evet, mükemmel çift. Sadece babana ve Sasha amcana söyleme. Beni parça parça ederler."

"*Yemin ederim.*" Göğsümün üzerinde bir işaret yaptım ve sonra ağzımı kilitleyip anahtarı attığımı taklit ettim.

Elini belime koydu ve beni ileri doğru itti.

"Şimdi Nikola'yı işkence ederek eğlenelim."

"Nereye gidiyoruz?" Kostya otoyolda sürerken ona işaret diliyle sordum. Malikanesi, huzur ve sükunetin tadını çıkarmak için şehir merkezinden yeterince uzaktaydı, ama yine de NOLA şehir merkezine arabayla yarım saatten az mesafedeydi.

"Sazerac Bar," dedi göz kırparak. "Nikola'nın babası oranın sahibi, bu yüzden haberleri alacağı kesin."

Kıkırdadım. "*Vay canına, benden bile daha stratejiksindir.*"

Vardığımızda Kostya, Nikola'nın görmemesi imkansız olan gösterişli kırmızı Lamborghini'sini tam ön tarafa park etti.

Bana centilmenlik göstererek kolunu uzattı ve ben de onu kabul ederek restorana girdik.

New Orleans'ın canlı, kültür zengini atmosferini her zaman sevmişimdir ve bugün de farklı değildi. Sazerac Bar ve Restoran, şehrin tarihi Fransız Mahallesi'ndeki St. Louis Caddesi'nin köşesinde yer alıyordu ve derin patine kaplı duvarlar ve eski fotoğraflar mekanı süslüyordu.

Büyük bir kristal avize odayı domine ediyordu ve masalar ve kabinler siyah-beyaz kareli dans pistini çevreliyordu. Hatta birkaç çift dans ediyordu.

"Rezervasyon yaptırdım," dedi Kostya.

Jackson Meydanı ve St. Louis Katedrali'ne bakan muhteşem kemerli pencerenin yanındaki masaya oturduk. Canlı kalabalıklar önümüzden geçiyordu, ellerinde yerlilerin el bombası olarak adlandırdıkları cin, rom, votka ve kavun liköründen oluşan tatlı alkollü içeceklerle gülüp sohbet ediyorlardı. Pencereleler açıktı, nehirde ve kalabalık caddeden gelen ılık bir esinti içeri giriyor, havada kruvasan ve yerel baharatların kokusu yayılıyordu.

"Nikola'nın burayı kapatması ne kadar sürer bakalım," diye şaka yaptı.

"Gerçekten kapatacağını mı düşünüyorsun?"

"Hiç şüphesiz."

Kaşlarımı kaldırdım. "*O kadar emin misin?*"

"Kuzenimi tanıyorum." Bir garson geldi ve Kostya ona siparişimizi verdi.

"Onu zorladığın için mutluyum, ama biraz da şaşırdım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "*Neden şaşırdın?*"

Omuz silkti. "Ona ne zamandır aşıksın? Ve hiç harekete geçmedin."

Yanaklarım kızardı, utançtan yanıyordu. "*O kadar belli mi?*"

O güldü. "Sadece dikkat edenler için. Öte yandan, ebeveynlerimiz kör gibi. O yüzden endişelenme."

Garson alkolsüz içeceklerimizi getirdi. Kostya sınırları zorlamayı sevmezdi, ben de öyle. Alkolü aile toplantıları ve okul partileri için saklıyorduk.

"Peki neden bu ani değişiklik?" Kostya, Sprite'ını yudumlarken sordu.

Omuzlarım çöktü. "*Babam benim için bir evlilik ayarladı.*"

Soluk mavi gözlerinde şaşkınlık belirdi.

"Emin misin?" Başımı salladım. "Kiminle?"

Bakışlarım, insanların meydanda kaynaştığı, sevgililerin el ele tutuştuğu ve ailelerin öğle vakti yürüyüşlerinin tadını çıkardığı sokağa kaydı.

İç geçirdim, dikkatimi randevuma geri çevirdim ve ona korkunç ismi söyledim: "*Amadeo Marchetti.*"

Onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Nikola acele etmezse, ben seninle evlenirim. Hayatını bir Marchetti'ye bağlı olarak geçireceğin falan yok."

Kıkırdadım. "*Söz mü?*"

Kadehini kaldırdı ve "Hayatım üzerine yemin ederim" dedi.

Onun hareketini taklit ettim ve sodalarımızı tokuşturduk.

"*Seninle evlenmeye,*" diye alay ettim. "*Eğer her şey başarısız olursa.*" O gülümsedi. "Bekliyor olacağım."

Ve bir anda, bir daha asla geri kazanamayacağımı düşündüğüm bir huzur duygusu beni sardı.

18

NIKOLA

Tehditim etkisiz kalmış olmalıydı çünkü ertesi gün öğleden sonra Instagram'da Kostya ve Skye'nin bir selfie'sini gösteren bir bildirim aldım. Ardından, ailemin restoranında çekilmiş, gülüp eğlenirken çekilmiş başka bir fotoğrafı gördüm.

Uygulamadan çıkamadan arabama atladım ve deli gibi sürerek Kostya'nın çirkin kırmızı arabasının hemen arkasına park ettim.

Her zaman dürtüsel bir insan olmuştum, ama o dürtü, bir çocuğun Skye'yi işitme engelliliğiyle alay ederek ona eziyet ettiğini gördüğüm gün yeni bir boyut kazandı. O anda, Sasha amcamdan miras aldığım dürtüselliğim, kontrolsüz bir şiddete dönüştü. Neden mi? Çünkü o anda bunun ne kadar etkili olabileceğini gördüm. O günden sonra kimse Skye'yi rahatsız etmedi.

Ama bugün, o öfke bir orman yangını gibi patlak verdi; her zamankinden daha sıcak, daha şiddetli ve daha kontrol edilemezdi. Bu sadece öfke değildi; içimden geçen, durdurulamaz ve her şeyi tüketen bir fırtınaydı.

durdurulamaz ve her şeyi yok eden bir fırtınaydı.

O ikisini o rahat, romantik masada otururken gördüğüm anda,

Gözlerimi ikisine dikip, personele restorani boşaltmalarını söyledim restoranın boşaltılmasını söyledim.

Skye kravatına uzandı, parmakları kumaşı okşadıktan sonra hafifçe çekerek onu kendine yaklaştırdı. Alışılmış bir rahatlıkla, düğümü düzeltti, hareketleri akıcı ve bilinçliydi, tüm bunları onun hareketli işaret diline ritim tutarak başını sallarken yaptı.

Garip, hoş olmayan bir his midemde kıvrıldı ve göğsüm sanki görünmez bir el tarafından sıkılmış gibi sıkıştı. Gözlerimi onlardan ayıramadım, merak ve çok daha rahatsız edici bir şey arasında kalmıştım.

"Neden heykel gibi durup o ikisine bakıyorsun?" Son dakikada randevu aldığım Lena, sinir bozucu sızlanma tonuyla sordu. The Den of Sin'de çalışıyordu ve her şeye açıktı. Kullanılmaya bile. Ancak, onu kullanacağımı söylediğimde aklında tamamen farklı bir şey vardı.

Ona mesaj attığımda, Sazerac Bar'ın önünde buluşmamızı söylemiştim. Buraya geldiğinde her şeyi açıklığa kavuşturacağımı düşünmüştüm, ama bunun için zamanımız yoktu. Öfkemi patlatmak üzereydim.

"Çünkü o benim kadını, bebeğim," diye dişlerimi sıkarak söyledim, Kostya elini uzatıp kızın yüzünden bir tutam saçını çekince öfkem doruğa ulaştı. Öfkem hızla yükseldi, göğsümü her türlü mantıklı düşünceyi boğan şiddetli, kontrol edilemez bir sıcaklıkla doldurdu.

Ona dokunuyordu.

Kuzenim öldü. O da, o da uyarıldı. Bu iki pislik dinledi mi? Hayır, tabii ki dinlemediler. Ve şimdi Nikola Nikolaev'in ne kadar çılgın olabileceğini göreceklerdi.

Skye sandalyesini geri itti ve ayağa kalkarak tuvalete gitmek için izin istedi. Bu benim şansımdı ve onu boşa harcamaya niyetim yoktu.

"İşler çirkinleşmek üzere," dedim, kuzenimin masasından gözlerimi ayırmadan. "O yüzden kaybol, Lena."

"Adım Lena değil. Ben..."

O öfkeyle uzaklaşırken dinlemeyi bıraktım. İnsanlar yavaş yavaş çıkmaya başladı, ama hala masada oturan bazı konuklar vardı.

Ama önemli değildi. Yakında göreceklerdi.

Kostya'ya doğru yürüdüm, o da bana sıkılmış bir bakış attı. "Oh, merhaba."

Öfke içimde kaynıyordu, ama zorla bir gülümseme takındım.

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu... lanet olası *merhaba* mı?"

Esnedi. "Seni görmek güzel mi?" Bunu bir soru olarak ifade etti, açıkça beni zorlamaya kararlıydı.

"Siktir git. Kuzen."

Kostya alaycı bir şekilde güldü, ama yüzündeki ifade beni boğmaya hazır olduğunu gösteriyordu.

"Sana onun yasak olduğunu söylemiştim."

Sesim öfkeden titriyordu ve hayatımda ilk kez, ailemden birini . Oysa benim için, Sasha ve Branka onu eve getirdikleri andan itibaren o ailenin bir parçasıydı.

Kostya ayağa kalktı ve sert bir ifadeyle yüzüme yaklaştı.

"O zaman parmağına bir yüzük tak." Ona yaklaştım, ayakkabımın burnu onun ayakkabısına değiyordu, tıpkı sözlerimiz gibi. "Kabul et Nikola, onu istiyorsun."

Başımı eğdim. "Ben ve Skye hakkında güzel kafanı yorma." "Oynamaya devam edersen onu kaybedersin. Belki de dışarıda senin deli kafandan daha iyi biri olduğunu fark eder."

Sert bir gülümsemeyle, "Deneyimlerinden mi konuşuyorsun, Kostya?" dedim.

Bu ince iğneleme Kostya'yı çileden çıkardı. Bir sonraki nefeste, bana saldırdı, elleri boğazımı sıktı.

Elini tuttum, parmaklarımı eklemlerine batırdım ve tek tek çıkardım. Gözleri büyüdü, ama tepki veremedi, omzumu göğsüne yeterince kuvvetle çarptım ve onu duvara çarptım. Çarpma, tüm çerçeveyi titretti ve kalan müşteriler arasında yüksek, şaşkın bir nefes dalgası yayıldı, bazıları korkuyla gözleri fal taşı gibi açılmış, geriye doğru çekildiler.

Kostya öksürdü, duvardan iterek, darbenin şiddetine rağmen yüzünde hala bir sırıtış vardı. "Elinden gelenin hepsi bu mu?" diye alaycı bir şekilde sordu, yakasını düzelterek. "Skye'nin sana ikinci kez bakmaması şaşırtıcı değil."

Damlarımda hala kaynayan öfkeyle ona yaklaştım. "Adını bir kez daha söyle," diye homurdandım, çenemi sıkarak.

O, dudaklarından bir damla kanı silerek alaycı bir şekilde güldü. "En azından onu öfkemi göstererek korkutmuyorum. Sence o bir canavarı mı istiyor?"

"Onun için doğru kişi olmadığını bilmekten nefret ediyorsundur." Aramızdaki gerilim, ham ve elektrikli bir şekilde çatırdıyordu, odamız aramızdaki öfkenin titreşimleriyle küçülmüş gibiydi.

"Siktir git Nikola," diye homurdandı Kostya.

Gülümsedim ve ona kafa attım. "Sen öldün, Kostya!"

19

SKYE

Banyoda aynadaki yansımama baktım, kalbim hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı. Tatlılar yakında masaya servis edilecekti ama Nikola *hâlâ* gelmemişti.

Önemli değil, diye düşündüm.

Bir saat boyunca Kostya'nın son yürüyüş macerasını dinledim. Yürüyüş yapmayı sevdiğini bile bilmiyordum, ama görünüşe göre Appalachian ve Crest Trails'de yürüyüş yapmak onun tutkusuymuş. Hikayelerini dinlemek eğlenceliydi ve hatta Nikola'yı bir süreliğine unutmamı sağladı.

Belki de yürüyüşü denemeliyim, diye düşündüm ellerimi kuruturken, ama bu düşünce aklımda şekillenirken bile, bunu yapmayacağımı biliyordum. Terlemek ve tırmanmak benim tarzım değildi.

Tuvaletten çıktığım anda, restoranda bir kargaşa olduğunu fark ettim. Koridordan koşarak masaya doğru gittim, ama birden donakaldım.

Gördüğüm şey beni yıldırım çarpmış gibi etkiledi; keskin, beklenmedik ve felç ediciydi. Kalbim sıkıştı ve soğuk bir şok dalgası üzerime çöktü, düşüncelerim karışık ve dağınık kaldı. Sevdiğim iki adam şiddetli, çaresiz bir mücadelede kilitlenmişti.

Vücutları acımasız bir güçle çarpışıyordu, tek gördüğüm yumrukların ete değdiği anlardı. Nefesim boğazımda düğümlendi, her hareketi bir öncekinden daha vahşi olan kavgalarını izledim. Sanki yavaş çekimde bir kabus gibi, gerçek dışı bir manzaraydı.

Nikola, Kostya'yı duvara itmiş, ön kolunu kuzeninin boğazına bastırmış, Kostya ise bıçağını Nikola'nın kaburgalarına dayamıştı.

Bakışları bana çevrildi; Kostya'nın bakışı hesaplayıcı ve soğuktu, Nikola'nınki ise mavi bir cehennem gibi ateşliydi ve bakışları, uyluklarımın ortasına kadar uzanan straplez elbisemin üzerinden kayıyordu.

Bir sonraki nefeste, Nikola'nın ifadesi saf öfkeye dönüştü, omzunu Kostya'ya dayadı ve onu yere attı. Masalar ve sandalyeler yere düştü ve insanlar dağıldı, ama ben birkaç kişinin bu sahneyi bir eğlence programı gibi kaydettiğini fark ettim.

Hemen öne atıldım ve Nikola'nın kolunu tutup onu geri çektim. Ama bu boşunaydı, Nikola 1,95 metre boyunda, kaslı bir devdi.

Nikola kılıfından kendi bıçağını çıkardı ve Kostya'nın boğazına dayadı.

Birbirlerine sözler savurdular, gerginlik hissedilir derecede idi. Kan dolaşımda panik hissi dolaşırken, dudaklarımı okuyamadım ve bunun anlamını kavrayamadım.

Kostya diğer eliyle Nikola'nın yan tarafına dirseğini soktu, bıçağını ise kaburgalarına dayamaya devam etti. İfadeleri korkutucuydu, o karakteristik soluk mavi gözleri soğuk bir öfkeyle birbirlerine bakıyordu.

Boğazımdan alışık olmadığım, yabancı bir ses çıktı. "Nikola!"

İkisi de dondu, ben de öyle. Sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, profilleri bana doğru döndü. Ellerim boğazımı sardı, şok dalgaları içimi titretti. Ailem dışında kimseye sesimi duyurmazdım. Her zaman çok utangaçtım. Sağır insanlar, işitsel geri bildirim nedeniyle kelimeleri düzgün telaffuz etmekte zorlanırlar. Bu, seslerimizin genellikle bozuk olduğu, kelimelerin anlaşılması zor olduğu ve ses tonu, ses yüksekliği ve vurgunun işiten insanlara göre farklı olduğu anlamına gelir.

Nikola ayağa fırladı, Kostya'yı bıraktı ve bir saniye sonra yanımda belirdi.

Kalbim göğsümde hızla atıyordu, dehşet hala boğazımı tıkiyordu ve ona gözlerimi kocaman açarak bakıyordum. Gözümün ucuyla Kostya'nın da ayağa kalktığını ve Nikola'nın onu kestiğı yer olan boğazına avucunu bastırdığını fark ettim.

Yutkunarak, "*İyi misin, Kostya?*" diye işaret dilinde sordum.

O başını salladı ve ben dudaklarının hareketini izledim. "Seni eve götürmemi ister misin?" "Onu ben götürüyorum," diye homurdandı Nikola, öfkesi içimi titretti.

"Ona soruyordum, sana değil," dedi Kostya, yüzünde ifade yoktu, vücudu gergindi, bıçak hala parmakları arasında sıkılıydı.

Restoran personeli kalabalığın arasından geçmeye çalışıyordu, Nikolaev'lerin korumaları herkesin telefonlarını alıyor ve ellerine yüz dolarlık banknotlar yığını sıkıştırıyordu. İnsanlar yavaş yavaş azaldı, sonunda kimse kalmadı ve restoran pencereleri meraklıları engellemek için sıkıca kapatıldı. Ama üçümüz birbirimize bakarken, bunun en iyisi olup olmadığından emin değildim. Seyirciler, onların birbirlerini düzgün bir şekilde öldürmelerini engelleyebilirdi.

Nikola ona döndü ve ben bir adım öne çıkarak aralarına girdim. Çenelerine zar zor ulaşan boynumla, aralarında sıkışmış durumdaydım, dudaklarını okurken kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Hâlâ hayatta olmanın tek nedeni, ailenizden olmanız. Gidin." "Siktir git. O benimle geldi."

Nikola'nın çenesi gerildi ve tehditkar bir adım attı. Ben de yerimi değiştirip, avuçlarımı onun sert göğsüne koydum.

Nikola bana bakmadı, bunun yerine kuzenine karanlık bir bakış attı. "Son uyarı."

"Sen bu haldeyken onu seninle yalnız bırakmayacağım," diye homurdandı Kostya, yüzünde nadiren görülen öfke, onu neredeyse tanınmaz hale getiriyordu.

Başımı ikisi arasında ileri geri çevirerek, dudaklarını okumaya çalıştım. dudaklarını okumaya çalışarak başımı ikisi arasında salladım

"Beni zorlama," diye homurdandı Nikola, burun delikleri genişleyerek. "Onun seni onun yanına istemiyorum."

Nikola'nın gözlerindeki şiddetli sahiplenme iddiası karşısında şoktan ağzım açık kaldı. Davranışı hiç mantıklı değildi. Beni neredeyse tamamen görmezden geliyordu. Ama şimdi, sanki ben onun malıymışım gibi davranıyordu.

"*Devam et, Kostya,*" titrek parmaklarla işaret ettim.

Kostya'nın gözleri bana kilitlendi.

"Emin misin?" Ben başımı salladım. Nikola'ya tehditkar bir bakış attı. "Ona zarar verirsen, onu ağlatırsan... saklanacak hiçbir yerin kalmaz."

Nikola'nın yüzü karardı. "Bir daha benim olan şeye dokunursan, kimsenin gözyaşları için endişelenmene gerek kalmaz."

Nikola'nın gözleri kuzenine dikilince, intikam alacağına dair bir acımasızlık parıltısı gördüm ve yutkundum.

Kostya yavaşça geri çekildi ve beni Nikola ile yalnız bıraktı. Gözlerimiz buluştu, benimki şokla dolu, onunkisi ise kör edici kıskançlık ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle doluydu.

Sessizlik uzadıkça birbirimize bakakaldık.

"*Delirdin mi?*" diye sordum sonunda.

"Görünüşe göre bir şeye deli oluyorum. Ya da daha doğrusu birine," dedi alaycı bir şekilde, bakışları vücudumun aşağısına doğru kayarken. "Onun için bu kadar süslenmemeliydin, Skye. İçimdeki canavarı uyandırdın."

Kaşlarımı çattım, sözlerinin ilk kısmına odaklandım. "*Tam olarak ne demek istiyorsun?*"

Boynumu avuçladı ve yavaşça sordu, "Bugün buraya neden geldin?" Utanç verici itirafımı yapmadan önce yutkundum. "*Seni kıskandırmak için.*"

"İşe yaradı." Gülümsemesinde hiç mizah yoktu. "Tek düşündüğüm sensin, Skye. Beni kıskandırmana gerek yok. Zaten kıskanıyorum. Başkalarına attığın her gülümsemeye, dokunduğun her şeye, sevdiğin piyanon dahil, kıskanıyorum."

Donakaldım, dudaklarım titriyordu.

"*Piyanomu kıskanıyor musun?*" Bir an beni izledi, sonra kravatına uzandı ve sertçe çekerek gevşetti. Cevap vermeyeceği belli olunca, "*Neden takım elbise giyiyorsun?*" diye sordum.

"Buraya bir kadınla geldim."

Nefesimi tuttum ve aramızdaki küçük mesafeyi kapattım. "*Kim o?*"

Elini salladı. "Önemli biri değil."

"Bu açıkça doğru değil," diye işaret dilinde söyledim, sinirlenerek, küçük yeşil canavar beni yiyip bitiriyordu. "*Onun için takım elbise giydin.*"

Vücudunda gerginlik vardı. "Hayır, *zayka*. Takımı senin için giydim, ama sen çoktan gitmiştin. Ben de kıskançlık krizine girip bir kadını buraya sürükledim."

Ellerimi belime koydum ve ona sert bir bakış attım. "*Adı ne?*"

Neden sorduğumu bile bilmiyordum, sadece o bilinmeyen kadına saldırmak ve Nikola'dan uzak durması için onu uyarmak istiyordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye işaret etti. "Helena. Yoksa Elena mıydı? Hayır, belki Lena... Bilmiyorum lan."

Kendimi zorlayarak derin bir nefes aldım ve içimdeki fırtınayı yatıştırmaya çalıştım. Annem her zaman benim onun sakin mizacını aldığımı ve beni kızdırmanın çok zor olduğunu söylerdi. Ama sonra babama dönüştüm. O anda, annemin haklı olabileceğinden korktum, çünkü o kadını bulma isteği - adı her neyse —ve ona şiddet uygulaması o kadar gerçekçiydi ki, neredeyse tadını alabilirdim.

Ama Nikola, onun adını bile hatırlayamıyorsa, onu açıkça umursamıyordu.

"Buradan gidelim," dedi, gözleri vücudumu taradıktan sonra yüzüme odaklandı.

"Nereye?" diye sordum, konuyu kapatmaya karar vererek. Ama o anda aklıma bir şey geldi ve gözlerimi ona dikip baktım. *"Bu arada, nerede olduğumu nasıl bildin?"*

"Konumunu benimle paylaşıyorsun," diye hatırlattı ve ben gözlerimi devirdim. Nikolaev'lerin "güvenlik amacıyla" konumumu bildiklerini nasıl unutabilirdim? Geldiğine sevindim - başından beri niyetim buydu - ama bundan sonra sınırlar konusunda Sasha ve Branka ile konuşmam gerekecekti.

"Bak, bu adil değil. Beni kontrolün altında tutuyorsun, ama mesajlarımı görmezden geliyorsun. Beni görmezden geliyorsun." Boş, dağınık restoranda durup onun cevabını beklerken, etrafımızdaki sessizlik daha da yoğunlaştı. *"Daha iyisini hak ediyorum."*

"Hak ediyorsun." En azından bir konuda anlaşmıştık.

"O zaman neden beni sadece şimdi istiyorsun?" diye sordum, incinmişliğimi gizleyemeden. *"Kostya ile çıkmadan önce beni istediğini fark etmeliydin."*

Kostya ile çıkmamın nedenleri açısından elbette hatalıydım. İkimiz de hatalıydık, ama bunu itiraf etmek çok zordu.

"Sana karşı doğru olanı yapmak istiyorum, Skye. Mafya dünyasının dışında normal bir hayatın olmasını istedim. Bu, benden uzak olmak anlamına gelse bile." Onun itirafı içimde bir şok dalgası yarattı ve göğsümde bir kargaşa uyandırdı. "Sen, beni ve bu suçlu hayatın zincirlerinden çok daha fazlasını hak ediyorsun, seni ne kadar istesem de."

O anda, benim için başka kimse olmayacağına karar verdim. Başka bir erkeği asla sevemezdim, sevemezdim çünkü benim için *doğru kişi* oydu. O her zaman benim için doğru kişiydi.

"Beni görmezden gelmenin sebebi bu mu?" Yüzüm yumuşadı ve bir sonraki kelimeleri işaret diliyle ifade ettim: *"Beni çok istediğin için mi?"*

"Başlangıçta, senin için daha iyisini istediğim için seni görmezden geldim, ama şimdi... Şimdi bir plan yapıyorum..."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini tam olarak anlayamadım. *"Ne planlıyorsun?"*

Omuzlarını kayıtsızca silkti. "Sen işin içindeyken çoklu görev yapamıyorum." *"Ha?"*

Hiçbiri önemli değilmiş gibi elini salladı, sonra personele ve güvenliğe restoranı kapatıp arkalarından kilitlemelerini söyledi. Onlar onun emrini yerine getirip dağıldıklarını sessizce izledik.

Restoranda yalnız kaldığımızda, sanki dünyada tek başımıza kalmışız gibi hissettik. Küçük mekan, içinde hapsolmuş iki istekli ruhla, yüzlerce yıl öncesine dayanan bir atmosferle doluydu.

Mürekkeple boyanmış parmak eklemlerini yanaklarıma sürttü, sonra "Adımı tekrar söyle, Skye" dedi.

Geri çekildim, utanç beni sardı.

Onu reddetmek için ağzımı açtım - yoksa onun istediğini vermek için miydi? - ama kendimi durdurdum. Haftalarca beni görmezden geldikten sonra, bana saçma sapan şeyler talep edemezdi.

"Hayır." Omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi meydan okurcasına kaldırdım. *"Bana öyle davrandıktan sonra olmaz."*

Gözleri vücudumda dolaştı, ardında ateş izleri bırakarak.

"Onun için bu kadar süslenmemeliydin, Skye." Sözleri yavaş ve ölçülüydü, gözlerinde kontrol etmeye çalıştığı vahşi bir ısıltı vardı. "Şimdi bir canavarı serbest bıraktın."

Bana karşı kendini tutmasını istemiyordum.

Onun tutkusunu gördüğümünden beri, Nikola'nın dokunuşunun izlerini derimin altında hissediyordum. Belki de bu his hep oradaydı, bizim büyümemizi bekliyordu, ya da belki de bir yerde bir düğme basılmıştı. Tek bildiğim, beni ona iten bu görünmez güce karşı savaşmanın anlamsız olduğuydu.

"Bunun hepsi onun için olduğunu kim söyledi?" İmza atarken göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim deli gibi çarpıyordu.

Sonra üzerime çullandı, beni duvara sıkıştırdı ve elbisenin üstünü aşağı itti. Göğüslerim ortaya çıktı ve o, sıkışmış meme uçlarımı başparmağıyla okşadı. Nefesimi verdim, sırtım duvardan kalkarken zevk içime doğru yol aldı.

Ağzını ağzıma sert ve sahiplenici bir öpücükle yapıştırdı, bu öpücük ruhumu bedenimden koparacak gibiydi. Büyük elleriyle kalçamı kavradı ve beni kaldırarak sırtımı duvara dayadı. Bacaklarım beline dolandı, dar elbise yukarıya doğru kıvrıldı.

Serbest elini saçlarıma soktu ve ağzımı talan ederken başımı geriye çekti. Dili ağzımın her santimini keşfetti, talep etti, aldı ve verdi. O kadar derin öpüştük ki, onun havasını soludum.

Saçlarımı bıraktığında ve eli aramıza uzanıp göğüslerimden birini kavradığında boğazımdan bir inilti çıktı. Sertçe sıktı ve başparmağıyla meme ucumu okşadı, sonra acıyı dindirmek için nazikçe okşadı.

Öpüşmeyi hiç kesmeden, ceketini omuzlarından ittim ve yere düşmesine izin verdim. Sonra gömleğini tuttum ve düğmelerini açmaya başladım, titrek parmaklarımla zorlanıyordum.

Hassas meme ucumu o kadar sert sıktı ki, neredeyse çığlık atacaktım.

Arzu beni sardı, düğmelerle olan savaşı kaybettim ve gömleğini yırttım, etrafımıza dağılan düğmelere utangaç bir gülümsemeyle baktım. O umursamıyor gibiydi, ben de öyle.

Bunun yerine, sert, dövmele göğsüne gözlerimi diktim.

Nikola'yı birçok kez gömleksiz görmüştüm, ama vücudunu açıkça takdir etmeme izin verdiğim ilk seferdi. Kaslıydı, güçlü vücudu zırh kadar sertti. Ve sonra derisine kazınmış, bir hikaye anlatan dövmele vardı. Karanlık, ölüm, hayat ve aşk hakkında.

Ama onu hayranlıkla izleyecek vaktim olmadı, çünkü ağzı benim ağzımı bir kez daha öptü, eli elbisemin üzerinden popomu sıktı.

Sonra yürümeye başladı, bacaklarımla arkası masanın pürüzlü kenarını hissettiğinde durdu. Beyaz masa örtüsünü yırttı, dikkatsizce yere attı, sonra beni ayağa kaldırdı.

Beni döndürdü, sonra tek bir hızlı hareketle elbisenin fermuarını açtı ve beni sadece tanga ve topuklu ayakkabılarımla bıraktı. Gözlerinde karanlık bir şehvet vardı, ama vücudumun üzerinde okşayan dokunuşları beni yoğun bir titremeye sevk etti. Bu sabah içgüdülerimi takip edip sütyen giymemeyi tercih ettiğim için doğru karar verdiğimi biliyordum.

"Külotunu çıkar," diye emretti. "*Bu senin işin değil mi?*"

"Nasıl istersen, *zayka*," dedi gülümseyerek, sonra beni döndürdü. Tanga tek bir nefesle parçalandı, zonklayan amım ortaya çıktı. Beni masanın üzerine eğdi, göğsüm ve karnım soğuk ahşap yüzeye bastırıldı, saçlarım yüzüme düştü.

Sonra beni ısırırken ağzını kıkımda hissettim. *Sertçe*.

Diğer kalçama geçtiğinde bir çığlık attım - yoksa inilti miydi? Bu sefer kesinlikle iniltiydi.

Ellerimle kalçalarımı ayırdı ve burnunu kıcıma dayayarak amımı öptü. Acımasızca emdi, beklenmedik zevkten vücudum titredi ve kıvrandı. Sert ellerini çıplak bacaklarımdan ayak bileklerime doğru kaydırdı, sonra tekrar yukarı doğru.

Vücudumda titreyen hırıltıyı hissettim ve yaklaşan orgazmla mücadele ediyordum. Basınç gittikçe artarken kıvılcımlar sıcak bir şekilde yanıyordu.

Parmaklarım kıvrıldı, o dilini içime sokarken masanın kenarını kavradım. *İçeri ve dışarı*. Gözlerim geriye devrildi ve bir damla ter omurgamdan aşağı aktı, ben utanmadan yüzüne sürtünürken, şehvetle aklımı kaybetmişim.

Omzumun üzerinden baktığımda Nikola'nın iri vücudunun gözleri kapalı ve yüzünde mutluluk dolu bir ifadeyle diz çökmüş olduğunu gördüm. Basınç patladığında başım öne düştü, yanağım sert masaya bastırıldı.

O kadar şiddetli boşaldım ki uyluklarım titredi ve beni tutan güçlü eller olmasaydı masadan kayıp düşecektim. Gözlerimi sıkıca kapatarak, kaslarımı saran halsiz bir hisle nefes almaya çalıştım.

Ayağa kalktı ve gözlerimi açtığımda pantolonu ve boxerının ayakkabılarının etrafında birikmiş olduğunu gördüm.

Gözlerim onun uzun, sert penisine indi, tabandan uca kadar uzanan nabız gibi atan bir damar vardı. Sol kalçama sertçe vurdu ve ben bir çığlık attım. Gözlerim onun gözlerine kilitlendi, sorularla doluydu.

"Ne?" diye meydan okudu. "Sen istedin."

"İstemedim."

"Kostya ile çıktığında kesinlikle istediniz." Bu sefer avucuyla sağ kalçama vurdu ve ben yine inledim. "Gitmeyin demiştim, değil mi?"

"*Aman Tanrım...*" diye sessizce mırıldandım. Yanık hissi kalçamdan dışarıya doğru yayıldı ve bu acı, amımı zonklatmaya başladı.

"Tanrı değil, o böyle bir şeye cesaret edemez." Her iki bileğimi de yakaladı ve belimin altına bastırdı, sonra diğer kalçama da vurdu, şimdiye kadarki en sert vuruştı. "Adımı söyle." Sessiz kaldığımda, kalçama tekrar vurdu. "Tekrar duymak istiyorum."

"Nikola." Utanç içimi yakarken, adı boğazımdan çıkıyordu. Sesimden utanmak istemiyordum, ama elimde değildi.

Ancak, ağzını ağızıma bastırıp ıslak bir öpücük verdiğiğinde utanç duygusu dağıldı. "Aferin kızım."

Bileklerimi sıkıca tuttu ve dizlerinin üzerine çökerek yanaklarımı öptü, özür dilercesine iltihaplı cildimin üzerinde dilini gezdirdi.

Omurgam kavislenerek ona ihtiyacım olduğunu göstermeye çalıştım. Yanaklarımdaki acı, bacaklarımın arasındaki mutlulukla karışarak mükemmel bir acı ve zevk karışımı oluşturdu. Tüm duyularımı ateşe verdi, her dokunuşunu on katına çıkardı.

Tekrar ayağa kalktı, penisi tam kıcımın çatlağında duruyordu. Bana sürtündü, ağzıyla boynumun her yerine öpücükler yağdırdı. Bana sürtünmeye devam etti, pelvisimi masanın köşesine itti ve klitorisime sürtünme yarattı.

Yüzümü geri çevirdi ve bakışlarımız kilitlendi. "Bunu sen istedin, unutma. Şimdi kanatların kırılacak."

Sert ve kalın penisini ıslak girişime itti, kızlık zarımı yırttı ve içime derinlemesine girdi. Ben çığlık attım, o titredi. Sonra hareketini durdurdu, cildime sertçe nefes alıyordu.

Onun beni doldurmasına alışırken, onun uzunluğu içimde zonklarken, birkaç dakika öyle kaldık.

Kulak mememin altındaki hassas noktayı ısırdı ve ben onun bakışlarına karşılık verdim. "İyi misin, *zayka*?"

Ben başımı salladım ve o hareket etmeye başladı, yavaş, sık bir itmeyle boğazımdan inlemeler çıkardı. Bir eliyle kalçamı, diğer eliyle saçımı kavrayarak daha derine ittiğini hissettim.

Sonra itişleri sertleşti, bana sürtünerek içime derinlemesine girmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve alt dudağımı ısırdım.

Omzumu ısırdı ve gözlerim birden açıldı. "Bana bak."

Gözlerimi ona dikip, onun çok talepkar olduğunu anlatmaya çalıştım, ama o sadece kıkırdadı ve bakışlarım onun gözlerinde sabit kalırken beni daha sert ve daha hızlı sikmeye devam etti.

Bana sertçe girip çıkarken, klitorisim sürekli sert ahşaba sürtünüyor ve beni orgazma yaklaşıtıyordu. Inleyip sızlanıyordum, bacaklarımın arasında ısının arttığını hissediyordum, tüm duygular yüzeyin altında kaynıyor ve kırık bir baraj gibi patlamaya hazırdı.

Çenemin hemen altını kavradı, oksijen akışını kesecek kadar sıkı değil, ama uzaklaşmamı imkansız kılacak kadar sıkıydı.

Yine kıcıma şaplak attı ve "Kıcını aç" dedi.

Şehvetin sisinde o kadar kaybolmuştum ki, onun emrini sorgulamadım bile. Arkamdan uzandım ve onun talimatını yerine getirdim, kalçalarımı iyice ayırdım.

Elini ağzıma getirmeden önce bana minnettar bir öpücük verdi. Dudaklarımla onu aldım ve emmeye başladım, o ise hiç durmadan itmeye devam etti, his inanılmazdı.

Elini ağızımdan çekti, sonra başparmağını arka girişime soktu ve keşfedilmemiş bölgenin derinliklerine doğru itti.

Bu yabancı his beni gerdi, ama nefes nefese inlemem ve inlemem durmadı. Ve yavaş yavaş, rahatsızlık daha da yoğun bir zevke dönüştü. Onu her yerde, özellikle içimde hissedebiliyordum. Kategori 5 fırtınası büyüklüğünde bir coşku içimi kapladı.

"Nikola!" Bağırđım mı, inledim mi yoksa sadece düşündüm mü bilmiyordum, ama onun itmeleriyle ayaklarım yerden kesildi ve orgazm beni vurduğunda, gözlerim yaşlarla doldu ve daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk hissettim.

Bir itme, sonra bir tane daha ve sonra hareketsiz kaldı.

Onun sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı. Hiç bu kadar... bağılı hissedeceğimi hayal etmemiştim.

İlk seferimde değıl.

Kulağıma nefes vermeye devam etti ve içimde hala sert olduğunu fark ettim.

Başını eğdi ve omuzlarımı, sonra da boynumu öptü. Sonunda içimden çıktığında, elini aşağı indirip beni tekrar tokatladı. Bu hareketin bacaklarımın arasında yarattığı zonklamayı düşünmeye vakit bulamadan, beni döndürdü, bacaklarımdan tutup kaldırdı.

Bacaklarım onun beline dolanırken, o da bacaklarımın arasında rahatça yerleşti. Sonra göz teması kurmadan içime girdi. İçime girerken boğazımı kavradı ve *sıktı*. Onun kontrolü ve kısıtlayıcı enerjisi, beni arzuyla neredeyse bayılmak üzere bıraktı.

Ellerimi göğsündeki dövmelemin üzerinde gezdirdim, parmakların üzerinde piyano tuşları olan resimde durdum. O sabit bir ritimle beni sikmeye devam etti ve ben ona sanki benim çapammış gibi tutundum, bunun hiç bitmemesi için dua ettim. Bu restoranın dışındaki dünyayla yüzleşmeye hazır değıldim.

Başparmağını boğazımdan ağızımın köşesine doğru kaydırđı. Beni bırakmadan önce tekrar sıktı, sonra eli dağıınık saçlarımdın arasında yerini buldu. Diğeri elimi göğsüne koydum, kaslarımdan kalp atışlarını hissettim.

"Nikola..." Hayatımdaki tek görevimmiş gibi onun adını inledim. Sesimi duymak onu çılgına çevirmiş gibiydi, çünkü bana daha sert ve daha hızlı vurmaya başladı, mavi gözleri beni hayat boyu sahiplenirmiş gibi ele geçirdi.

"İstiyor musun?" Başımı salladım, çaresizce bir kez daha boşalmak istiyordum.

"Yalvar."

Elini saçlarıma geçirdi, gözleri keskin ve sertleşirken beni yerinde sabitledi. Bacaklarımı daha da açtım ve kalçalarını kavradım, onu içime çekerek.

"Lütfen..."

"Siktir." Testisleri kıcıma çarpıyordu ve kontrolünü tamamen kaybetmişti, sikiinin her santimini hissetmeme izin vererek, büyüklüğünden dolayı beni irkiltti. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, nefesi düzensizdi ve içime boşalırken darbelerinin derinliği azaldı.

Restoran tekrar odak noktası haline gelene kadar birkaç dakika içimde kaldı.

Çekildi ve bakışlarımız birleştiğimiz yere düştü. Onun spermi, benim masumiyetimin izleriyle karışarak uyluklarımdan aşağı damlarken izledik.

"Kıpırdama," dedi Nikola pantolonunu giyerken. Tuvaletlere giden koridorda kayboldu ve birkaç saniye sonra bir kutu mendil ve ıslak peçetelerle geri döndü.

"Seni temizleyelim, *zayka*."

Nikola'ya karşı hissettiğim şeyin aşk olduğunu tahmin ediyordum, ama bu olay bunu doğruladı.

20

NIKOLA

Aklımı kaybettim ve Skye'yi deli gibi becerdim, düğün gecemizi beklemek yerine bir restoranda onun bekaretini aldım. Bu, onun için uygun olmadığının kanıtı olmalıydı, ama siktir et, yapamadım, yapamazdım onu bırakamazdım.

Bir şey kesindi: Kimsenin Skye'ma dokunmasına, evlenmesine izin vermeyecektim. Bu kız söz konusu olduğunda, bu bir tercih meselesi değil, *bir ihtiyaç meselesiydi*. O, öfkemi yatıştırdı ve daha iyi bir adam olmak istememi sağladı.

Onu temizledikten sonra, arka kapıdan Bugatti La Voiture Noire'ime kadar eşlik ettim. Bu araba, Sasha amcamın doğum günü hediyesiydi. Amcam, benim davranışlarımdan memnun olurdu, ama Skye'yi bu kadar savunmasız bir duruma soktuğum için kesinlikle beni azarlardı. Adamlarıma kapıları kapatmalarını söylemiştim, ama her şey olabilirdi ve hala bu riski aldığımı inanamıyordum. *Sen tam bir aptalsın Nikola.*

Kafamı salladım ve kapıyı açık tuttum, ama o yolcu koltuğuna oturmak yerine bana dönüp baktı.

"*Seninle birlikte gelen kadın ne oldu?*" diye sordu, gözlerini kısarak, ve kızımın da benim kadar kıskanç olduğunu fark ettim.

"Onu eve
gönderdim." "*Kim
o?*"

Kıkırdadım. "Bir daha asla görmeyeceğim biri. Şimdi pençelerini çek ve eve gidelim."

Bu cevaptan memnun kalmış gibi görünüyordu ve arabaya bindi. Kısa pembe elbisesi uyluklarını ortaya çıkardı ve bir anda onu tekrar becermek istedim. *Siktir*. Bana ne oldu böyle? Genelde kadınları becerdikten sonra onlardan sıkılırdım.

Ama yine de Skye bir istisna haline geliyordu.

"*Bütün gün orada durup bakacak mısın?*"

Eğlenerek başımı geriye attım, sonra arabanın etrafını dolaşip direksiyonun başına geçtim. Şehrin merkezinden çıkmıştık ve kısa sürede otoyolda malikaneye doğru hızla ilerliyorduk.

Bu kadar kontrolümü kaybetmek benim için bir ilkti, kıskançlıktan kendi kuzenime saldırmak bir yana. Evet, yıllar boyunca Skye'yi üzen birkaç erkeği ağlatmıştım, ama Kostya'yı öldürdüğüm kadar onları öldürmek istememiştim. Neden mi? Çünkü ilk kez Kostya'nın Skye'yi gerçekten sevdiğini görebiliyordum. Sonra onun Kostya'ya gülümsediğini görünce kararımı verdim. Onun gülümsemeleri benimdi, gözleri sadece bana bakmalıydı, tıpkı benimki onun için olduğu gibi.

Siktir, tüm vücudum onu tekrar sikme ihtiyacıyla titriyordu.

Tanrım, bu kadınla hayatım böyle mi olacaktı? Her dakika onu sikme ihtiyacına direnmek mi?

Ona bir bakış attım ve gözlerini yakaladım, aynı doyumsuz şehvet gözlerinde hapsolmüştü.

Dişlerimi sıktım ve gözlerimi yola çevirdim. Bunun onun için tamamen yeni bir şey olduğunu hatırlamalıydım - arabayı kenara çekip onu burada ve şimdi becermek sorumlu bir davranış olmazdı.

Ta ki onun eğildiğini hissedene kadar, kokusu beni sararken, boynumdaki nabız noktasını yaladı.

"Siktir," diye inledim ve dört şeridi geçip çıkışa doğru hızla ilerledim. Keskin bir sağa dönüş yaparken lastiklerim protesto edercesine gıcırdadı ve boş bir otoparkta, ağlayan bir söğüt ağacının altında durdum.

Arabayı park ettim, sonra ona döndüm. "Başını belaya sokuyorsun, Skye."

"*Ne demek istediğini anlamadım.*" Masumca gülümsedi, kirpiklerini kırıştırdı, ama kızarması onu ele verdi.

"Buraya gel."

Konsolun üzerinden atlayıp kucağıma oturmak için hiç tereddüt etmedi. Dizleri açıldı, her biri uyluklarımın dış taraflarına kondu ve elbisesi beline kadar sıyrıldı, çıplak amını tamamen görebildim.

Aramıza uzandı ve fermuar sesi küçük alanı doldurdu.

Onun pantolonumun içine elini sokup beni dışarı çıkardığını, sonra küçük elini benim uzunluğumun etrafına doladığını izledim. Bir inilti çıkardım.

"Beni mastürbasyon mu yapacaksın, *zayka*?" diye sordum, gözlerim onun hayranlık dolu ifadesine kilitlenmişti. Genelde kadınları bağlayıp ya da masaya eğip sikerdim, ama Skye ile birlikteyken samimiyet bile sınır tanımıyor gibiydi.

"*Neden bana Windsor düğümü atmayı öğretmemi istemedin?*" Gözlerindeki incinmişliği saklamaya bile tenezzül etmedi ve bunun sebebi olduğumu bilmek göğsümü sıkıştırdı. "*Bugün kravatını kim bağladı?*"

Yalan söyleyebilirdim, ama ona bunu yapmak istemedim.

"YouTube'da en düşük hızda otuz dakikalık bir eğitim videosu izledim, ama yine de annem düzeltmek zorunda kaldı," diye itiraf ettim. Ona daha fazla yer açmak için koltuğumu geriye çekince, o da yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bana kravat bağlamayı öğretmeni istemiyorum. Benim için sen bağlamayı istiyorum. Hayatımızın geri kalanında her gün."

Acı dolu ifade yerini umut dolu bir ifadeye bıraktı ve alıştığım o kalpler bakışlarına geri döndü.

"*Penisin çok büyük ve kalın,*" diye işaret diliyle söyledi ve beni bir pompalama ile ödüllendirdi. Vücudunu kaydırды, küçük bedeni bacaklarımın arasına indi, sonra penisin başını lolipop gibi yaladı ve ağzına aldı.

Yumuşak eliyle beni okşarken başını salladı ve ben o anda boşalmak üzereydim.

Saçlarını avuçladım ve onu yukarı çektim.

"*Ne oldu?*" diye sordu, dudaklarını açgözlülükle yalarken. Kapalı gözlerle onu izledim, ifadesi beni büyülemişti. Mantıksızdı, ama bu anı sonsuza kadar uzatmak istedim. "*Beğenmedin mi?*"

Alaycı bir nefes verdim. "Çok fazla hoşuma gitti." Ağzının kenarını silerek ekledim, "Şimdi, beni mastürbasyon yap."

O da öyle yaptı ve bu manzara çok erotikti. İlk kez bir kadına benimle istediği gibi davranması için serbestlik vermek istedim. Hayır, *bir* kadın değil,

ama bu kadın, benim kadını... benim Skye'im.

Ama ona önce zevk vermeden boşalmamın imkanı yoktu. Büyük elim onun küçük elini kavradı ve onun hareketlerini yavaşlattım.

"Yavaşla, *zayka*." Tutuşumu sıkılaştırdım. "Senden önce boşalmak istemiyorum."

Kendini kaldırıp üzerime oturdu, sıırsıklam amı zonklayan sikimi okşuyordu.

"Siktir, yardımcı olmuyor," diye homurdandım, vücudu titrerken. "*Seni benim yöntemimle mastürbasyon yapacağım.*"

Blyat, kim bilebilirdi ki onda böyle bir tarafı olduğunu. Bakışları benimkilerle buluştu, arabadaki sessizlik onun nefes nefese inlemeleri, benim homurtularım ve arabanın hoparlörlerinden gelen caz çalma listemdeki düşük melodilerle bozuldu.

Kalbim göğüs kafesimin altında güm güm atıyor, damarlarımda ateş yanıyordu. Onu becermek ve unutulmaz bir seks yapmaktan başka bir şey istemiyordum, ama onun kendi yöntemiyle yapmasına izin verecektim. Bugün onu yeterince zorlamıştım zaten.

"Tamam, *zayka*. Bana ne istersen yap," dedim ve hala benim aletimi okşayan elini bıraktıktan sonra aynı anda işaret dilini kullandım. Gerginlik ve rahatlama ihtiyacı vücutlarımızdan buharlaşıyordu. "Ama ben de sana dokunacağım."

Dilini alt dudağına sürmeden önce bir inilti kaçtı ve onu ısırıldı. Ensesini tutup sert bir öpücük için kendime çektim.

"Benden seslerini saklama lan." Öpüşmemizi kesip, düzensizce işaret diliyle konuştum. "Anladın mı?"

Kızın amının benim sikimin ucunu sıkıttığını hissedebiliyordum ve o yavaşça başını salladı.

Parmağım klitorisine değdiği anda, aramızda yüksek bir inilti yankılandı.

"Nikola." Lanet olsun, onun dudaklarından adımlı duymayı ne kadar seviyordum. Ben onu parmaklarken, nefes nefese, arzulu bir fısıltı. Bunca yıldır sesini benden esirgediğine inanamıyordum.

Islak amını benim sikime sürüyordu, beni inlememe neden oluyordu. Kalçalarını tutup içine girip onu sonuna kadar doldurmak istedim.

"Siktir, Skye, yaklaştın, değil mi? Çok ıslaksın." Islak parmaklarımı dudaklarına götürdüm ve o da onları temizleyene kadar emdi.

O benim sikimi pompalarken ben de onu parmaklamaya devam ettim, inlemelerimiz ve homurtularımız, boşalmak için çaresizce duyduğumuz ihtiyaçla uyumluydu.

Klitorisini daha hızlı ve daha sert bir şekilde okşadım, penisimin ucunu kasıtlı olarak girişine sürttüm.

"Siktir, siktir, siktir." Basınç gittikçe arttı ve yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, derin nefes alırken onun adını ve aklıma gelen, yapmamam gereken şeyleri vaat eden her müstehcen Rusça kelimeyi fısıldadım.

"Nikola..."

Geri çekilip ona baktım. "Ne istiyorsun?" *"Lütfen,"* diye mırıldandı.

Gözleri, parıldayan penisimin ona bastırıldığı yere indi. Ellerimi kalçalarına götürdüm ve bakışları tekrar bana döndü.

"Beni sikmek mi istiyorsun, bebeğim?"

O başını salladı ve ben daha fazla onaylamaya gerek duymadım. Onu sertleşmiş penisimin üzerine sertçe ittim ve bir anda ikimiz de patladık. Ağzı sessiz bir çılgılık atarak açıldı, sıkı vajinası penisimi boğarken ben içinden boşaldım.

Kalçaları benim pelvisime karşı sallanarak, benden sahip olduğum her şeyi sağdı.

Alnı alnıma yaslandı ve ben onu koruyucu bir şekilde kollarıma sardım, dünyaya geri dönerken nefesini dinledim. Gözleri kapalıydı, yanakları kızarmıştı ve benim gibi kokuyordu.

Ve şüphesiz, Skye Leone'nin beni başka hiç kimse için mahvettiğini biliyordum. beni mahvettiğini anladım.

Arkamda temiz bir gömlek olduğunu bildiğim yere uzandım, sonra ikimizi de sildim.

Temiz. Onu top haline getirip arka koltuğun zeminine attım ve Skye'nin bakışlarına karşılık vermek için döndüm.

"Muhtemelen korunma konusunda konuşmalıydık," diye başladım, ensemini ovuşturarak.

"Benim rahim içi araç var. Ve ben temizim."

"Ben de temizim," diye hemen onu temin ettim. Annemin doktor olması bir avantajdı, ya da bazılarının dediği gibi bir lanetti. On üçüncü yaş gününden önce bana bu bilgileri aşılarmıştı.

"Seni paylaşmayacağım," kararlı bir ifadeyle işaret diliyle söyledi. *"Bunu yapacaksak, sadece birbirimize ait olacağız."*

Gülümsedim. "Aklımı okudun, zayka."

Ailemin evine döndüğümde, Skye'yi yatak odasına götürdüm, sonra kendi odama döndüm, duş aldım, bir eşofman altı ve tişört giydim, sonra

şafak sökene kadar odada volta atmaya devam ettim.

Bu garip enerjiyi yakmak için spor salonuna gittim. Kapıyı açarken esnemekle mücadele ettim ve amcamın koşu bandında programını ayarladığını görünce şaşırdım.

"İki gün üst üste tişört giymişsin," diye selamladı Sasha antrenmanına başlarken. "Etkilendim."

"Skye'nin eseri," diye cevapladım. Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ama yorum yapmadı. "Branka hala uyuyor mu?"

Omuz silkti ve sanki dua ediyormuş gibi gözlerini tavana dikti. "Hâlâ Tatiana ve Isabella ile Black Friday indirimlerinde alışveriş yapıyorlar."

"Ah."

"Keşke o lanet gelenekten vazgeçseler."

"Başka birinin karınla vakit geçirmesinden kıskanıyorsun." "Aynen öyle."

Sasha amcanın özelliği buydu.

delice takıntılı tavırlarını saklamaya çalışmıyordu. Ben de öyle yapmazdım.

Onun yanındaki koşu bandına çıktım ve yirmi dakika koşuttuktan sonra durduk. Havluyu alıp alnımı sildikten sonra su soğutucusunun yanındaki sepete attım. On saniye kadar düşündükten sonra, göğsünü gererek esneme yapan amcama döndüm.

"Ya Skye ile evlenirsem?"

Hareketleri havada durdu ve bana hızlı bir cevap verdi: "Hayır." "Neden olmasın?" diye sordum. "Onu koruyabilirim ve o zaten bu ailenin bir parçası. Bu aileye zaten dahil. Gerçekten bir Marchetti'nin ona sahip olmasını tercih ettiğini söylemeye hazır mısınız?"

Birkaç dakika sessiz kaldı, spor salonunda amaçsızca dolaşarak —barbell'den ağırlıkları kaldırıp tekrar yerine koydu. Sonunda oturdu ve ağzına bir sakız attı. Kahretsin, bu hiç iyiye işaret değildi.

Yastıklı spor salonu zeminine uzandı ve tüm cevaplar orada sanki tavanda yazıyormuş gibi tavana bakmaya başladı.

"Ne zaman bu kadar özverili oldun, Nikola?"

"Sadece Nikolaev'li bir arkadaşımı koruyorum," diye homurdandım. "Ayrıca, Dante Leone ile olan bağlantısı ailemiz ve iş ilişkileri için çok önemli."

"Hmmm."

"Açıkçası, onu lanet olası bir Marchetti'ye vermenize şaşırdım." Saldırı en iyi savunmadır, değil mi? "Penelope ile Marchetti'lerin en büyük oğlunun evliliğini ayarlayarak DiMauro'larla stratejik bir ittifak kurdular.

Ve Şimdi, Leone'yi de ele geçirirlerse, Marchetti ailesi İtalya'nın neredeyse tamamına sahip olacak. Omertà'nın yönetici ailesi olacaklar."

"Peki bunun Skye ile ne ilgisi var?" diye tembelce sordu.

Tehlikeli bir Şekilde.

"O..." *Benim*, diye bağırmak istedim, ama son anda kendimi durdurdum.

"Bizim. O bir Nikolaev. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak."

Ayağa fırladı, gözleri beni delip geçiyordu.

"Doğru. O her zaman bir Nikolaev olacak, soyadı bunu değıştirmez. Ancak Nikola..." Yüzüme yaklaştı ama ben kendimi tuttum. Amcam çoğı insanı korkuturdu ama beni değıil. "Sen ve Şiddet eğilimin, ayrıca... ders dışı faaliyetlerin... onu mahveder. Ve bu yüzden o asla seninle evlenmeyecek."

Çıkışa doğru yürüdü, ama elini kapı kolunda durdurdu, dönüp benimle göz göze geldi. "Ona dokunduğunu duymayayım, Nikola. Yoksa seninle benim aramda sorun çıkar."

"Çok geç," diye mırıldandım.

Çünkü Skye Leone'ye dokunmaktan çok daha fazlasını yapmıştım.

21

NIKOLA

Sasha ile konuşmamdan sonra yatak odama dönüp birkaç saat çok ihtiyacım olan dinlenmeyi aldım. Uyandığımda kendimi yenilenmiş hissediyordum ve Skye'nin babasıyla baş başa konuşmaya kararlıyım. Skye'nin Amadeo Marchetti'den çok benimle daha mutlu olacağını ona ikna etmek için.

Dante Leone, babamın ofisinden çıkarken onu köşeye sıkıştırdım. Yeni dağıtım rotalarını görüşmek için buluştuklarını biliyordum. Sahil Güvenlik ve Sınır Devriyesi'nin peşlerine düşmemesi için birkaç haftada bir rotaları değiştiriyorlardı.

"Bay Leone, Skye hakkında sizinle konuşmam gerekiyor." Ani ortaya çıkışım karşısında çenesini sıktı. "Gömleğin yok mu?" diye sordu sert bir sesle.
"Var. Aslında birçok gömleğim var."
"Artık onları giymeye başlamalısın."

"Giyeceğim, efendim." *Bir kez damadınız olduğumda.* "Sizinle biraz konuşabilmek için odamdan koşarak çıktım."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, ama bunun dışında soğukkanlılığını korudu. "Ne hakkında, evlat?"

Tamam, bana oğlum dedi. Bu iyiye işaretti.

"Kütüphaneye gelir misin?" Koridoru işaret ederek, onun önümde yürümesini sağladım.

Kapıyı sıkıca kapattıktan sonra, Bay Leone arkasını dönerek bana umutla baktı.

"Tamam, Nikola. Bu kadar önemli olan ne?"

"Skye, Amadeo Marchetti ile nişanlanamaz," dedim kararlı bir şekilde. "O, Skye için bir yabancıdan farksız ve Nikolaev ailesinin koruması altında benimle birlikte olması daha iyi olur."

Gergin bir sessizlik oldu, gözlerinden bir dizi duygu süzüldü, hiçbiri iyi değildi. Sonra derin bir nefes aldı ve bir anlığına gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığı anda, daha söylemeden cevabını biliyordum. "Hayır."

Sakin. Ol.

"Saygısızlık etmek istemem efendim, ama bir hata yapıyorsunuz," dedim. "Nikolaev ailesinin tüm üyeleri ASL biliyor. Uzmanlık düzeyinde. Onu anlıyoruz. —Onun güçlü yanlarını biliyorum. Potansiyelini tam olarak ortaya çıkarmasını sağlayacağız." Dudaklarımı kıvrarak bir süre durdum. "Marchetti ailesi ona yabancı."

"Uzun süre yabancı kalmayacaklar. Amadeo'yu araştırdım. İyi bir çocuk, ciddi. Skye'ye sadık kalacak."

"Ben de öyle."

Bu sözleri yanlış yorumlaması mümkün değildi.

Bana gülümsedi. "Skye'ye bir şey yapmaya kalkışırsan seni köpekbalıklarına yem yaparım dememiş miydin?"

"Söyledin."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Söylediğimde ciddiydim."

Omuz silktim. "Bu Skye'yi Marchetti aile ağacından uzak tutacaksa, devam et. Beni köpekbalıklarına yem

et." "Ne demek

istiyorsun?"

"Onun o pislikle evlenmesine izin vermeyeceğim."

"Evet, evlendireceksin. Ona bir bak, evlat, ve hiç doğmamış olmayı dileyeceksin." Omuzlarımı dikleştirdim, geri adım atmayı reddettim.

Dante bir adım yaklaşarak yüzüme yaklaştı. Ben ondan daha uzun olmasaydım, bu etkili olabilirdi.

"Skye'nin sapıkça, sapkın şeylerden hoşlanan bir erkeğe ihtiyaçı yok."

"Bunu kim söyledi?" diye meydan okudum, Skye'nin babasının onayıyla evlenmek anlamına geliyorsa, tüm bunları feda etmeye hazırdım.

"şunu açıkça söyleyeyim Nikola. Ben nefes aldığım sürece, Skye'nin senin karın olma ihtimali yok."

Neden hiç şaşırmadım acaba?

Kütüphaneden fırlayarak çıktı, ben "Beni iyi vakit geçirmeyle tehdit etme, Dante Leone" diye mırıldandığımda sözlerim onun kulağına ulaşmadı.

22

SKYE

*Bana kravat bağlamayı öğretmeni istemiyorum. Benim için bağlamayı istiyorum.
Hayatımızın geri kalanında her gün.*

Nikola'nın sözleri, uykusuzlukla boğuşurken kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu. Ertesi gün, umutla başım dönerek uyandığımda, güneş gökyüzünde yüksekti ve saatin rakamları öfkeli kırmızı harflerle 10:09'u gösteriyordu. Şükran Günü hafta sonu hızla sona eriyordu ve ben bir dakika daha boşa harcamak istemiyordum.

Yataktan fırladım, dişlerimi fırçaladım ve bu geniş Nikolaev kompleksinde Nikola'yı aramaya çıkmak üzereydim ki odamın kapısı açıldı.

Babamın başı kapıdan içeri girdi, hemen ardından annem de girdi ve ben gülmekten kendimi alamadım.

"*Girin.*" Onları içeri davet ettim, sonra Nikola'nın gözüne uygun olabilecek ama

kesinlikle annemle babamın gözüne uygun olmayan şeffaf tişörtümün üzerine beyaz hırkamı giydim. Pembe kısa etekle kombinlemiştim. "*Uyuyakalmışsın,*" dedi annem içeri girerken.

Babam saçımı karıştırdı, dudaklarında sıcak bir gülümseme belirdi. Babam acımasız bir adamdı, ama ben onun o yönünü hiç görmemiştim. "Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim."

"*Siz ikiniz beni asla rahatsız edemezsiniz, baba.*"

O kanepeye oturdu ve annem her zamanki gibi kucağına oturdu. Başka biri olsaydı iğrenç olurdu, ama anne babamın aşk hikayesini bildiğim için bunu romantik olarak görmeyi tercih ettim.

"Nikola beni kütüphanede köşeye sıkıştırdı." Göğsüm umutla doldu. "O pislik herifin söyleyecek çok şeyi vardı, tam bir geveze."

"*Oh.*" Keşke babam bugün bu kadar gizemli davranmasaydı. "*Güne geç başlamanın sebebi ne?*" dedi annem. "*Bu senin*

."

"*Sanırım jet lag beni etkiliyor. İtalya'ya seyahat ettim, sonra buraya Louisiana'ya geldim. Etkisi hissedilmeye başladı,*" utanmadan yalan söyledim. Dün gece Nikola ile olanları onlara anlatamazdım.

"*Kostya ile öğle yemeğın nasıldı? Akşam yemeğine dönuştü mü?*" diye sordu annem.

Babamın gözleri kısıldı. "Umarım sana baskı yapmamıştır."

Yanaklarımın yandığını hissederek kıkırdadım. "*Akşam yemeğine dönüşmedi.*"

"İyi." Babam rahatlamış görünüyordu. "Nikola az önce bana yaklaştığında, o da uyuyakalmış gibi görünüyordu. Havada bir şeyler olmalı."

Kalbim bir an durdu, ama yüzümdeki ifadeyi değıştirmedim.

"Annem ve ben yarın İtalya'ya dönüyoruz. Nikolaevler ve Amerika Birleşik Devletleri'ni artık yeterince gördük. Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?"

Pencere pervazına yaslandım. "*Pazartesi derslerim başlıyor.*"

"Bir iki hafta derslere girmesen de sorun olmaz."

Aileme dönerek en parlak gülümsememi takındım. "*Baba, bu şekilde mezun olamazsın. Kırk yaşına gelmeden lisansımı bitirmek istiyorum.*"

"Sadece endişeleniyorum," diye itiraf etti babam, sonra annemle kısa bir bakışlaştı. "İkimiz de senin eve yakın olmanı istiyoruz."

O her zaman otoriter biriydi, her zaman en ufak bir sıkıntı belirtisi arardı. Onu bunun için seviyordum, ama o kadar korumaya ihtiyacım yoktu.

"*Biliyorum, ama D'Arc'ta kendimi korumayı öğrendim,*" diye mantıklı bir açıklama yaptım. "*Beni oraya göndermenizin sebebi bu değil miydi? Ayrıca, bana nasıl ateş edileceğini öğrettiniz.*"

Erken yaşta. Kampüste güvendedim. Zaten Noel için eve gideceğim.

Babamın şahin gibi bakışları bana odaklandı, sonra odamın içinde dolaştı. "Neden bizden bir şey sakladığını hissediyorum?"

Omuzlarımı dikleştirdim. *"Bilmiyorum baba. Belki de vicdan azabın seni yiyip bitiriyor da ondan?"*

Annemle babam yine birbirlerine baktılar ve annem işaret diliyle *"Ona söylemeliyiz"* dedi.

Bana görücü usulü evliliğimi söyleyeceklerini bilerek kendimi hazırladım, ama hissettiğim umudu inkar edemedim. Nikola babamdan benimle evlenmesini istemiş olabilir miydi?

"Prenses, aşırı tepki vermeni istemiyorum. Sana söyleyeceğim şey şok edici olabilir," diye yavaşça başladı babam. "Sadece bunların zor olduğunu bilmeni istiyorum..."

Annem sinirli bir nefes verdi, her zaman doğrudan konuya girmek isterdi. *"Baban seni korumak için bir evlilik ayarladı."*

Yutkundum, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. "Tamam..."

"Amadeo Marchetti ile," diye ekledi babam ve ben şok içinde ona baktım.

Elbette bu bilgiyi zaten biliyordum, ama bir tür damat değişikliği olacağını düşünmüştüm, ummuştum. "Marchetti ailesi güçlüdür ve bana bir şey olursa..."

"Sana hiçbir şey olmayacak. Bunu bana danışmadan yaptığınıza inanamıyorum." Kafamı salladım, hala onun itirafının şokunu atlatamamıştım. *"Ve bir şey olursa, annem ve ben Nikolaev'lerde ya da Reina teyze ve Amon amcada güvende oluruz. Bu evlilik konuşması hiç mantıklı değil."*

"Sana söyledim," dedi annem işaret diliyle ve babamın yüzü karardı. Annem sadece dilini şaklattı ve babamın elini teselli etmek için okşadı.

"Sözleşme imzalandı mı?" diye sordum. Babam yavaşça başını salladı ve ben ellerimi havaya kaldırdım. *"Nikola ne olacak?"*

Babamın gözleri bana dikildi. "O ne olacak?"

"Seninle konuşmaya geldiğini söylemiştin. Ne istiyordu?" Nikola, sırf eğlence olsun diye babamla sohbet etmiyordu. İkisi birbirlerinden nefret ediyorlardı ve bu düşmanlık, bugüne kadar şahit olduğum her konuşmaya yansımıştı.

"Beni kızdırmaya geldi, hepsi bu."

Elimi uzattım ve saçımı kökünden çektim, biraz daha tartışmaya hazırdım, ama Sasha kapımda belirdiğinde konuşmamız kesildi. Uzun boylu, kaslı

vücudu kapıyı dolduruyordu, vücudundaki dövmeler karanlık ve cesurdu, cesaretsizler için uygun değildi.

Branka onun omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ve o da onu öne çekip kollarını onun etrafına doladı. Göğsümdeki düğümü görmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım.

Onların aşklarını bu kadar açıkça yaşamalarını izlemek, Nikola ve benim sahip olabileceğimiz şeyi hayal etmeyi kolaylaştırdı.

"*Sasha, babam beni evlendiriyor,*" titrek parmaklarla işaret dilinde söyledim. Erkekleri birbirlerine daha fazla düşman etmek istememiştim, her zaman barışçı olmayı tercih etmiştim, ama her şeyin bir ilki vardır. Sasha, ne kadar üzgün olduğumu görse bu evliliğin gerçekleşmesine izin vermezdi. "*Bunu istemiyorum. Amadeo ile evlenemem.*"

Sonra, beni şok eden bir şekilde, hiç duymayacağımı sandığım son sözleri söyledi: "Biliyorum, prenses. Babanla konuştuk. Bu en iyisi ve sen de bunu anlayacaksın."

Ağzım açık kaldı ve şok içinde karma aileme baktım.

Sonra odadan fırladım, Branka ve Sasha'yı iterek yolumdan çekildim.

Nikola'nın evde olmadığını öğrenmek için malikanede on dakika koştum. Kendimi dışarıda, nefes nefese, ellerim dizlerimin üzerinde buldum.

Bir el omzuma dokundu ve ben hızla döndüm. Marietta en sevdiği marka olan Chanel'in kıyafetlerini giymişti. Siyah-beyaz kokteyl elbisesi ince vücuduna çok yakışıyordu ve ayağındaki beyaz topuklu ayakkabılarla da uyumluydu.

"*Merhaba,*" diye selamladım onu.

"Üzgün görünüyorsun," dedi, siyah güneş gözlüklerini başına iterek.

Acı bir kahkaha attım. "*Muhtemelen öyleyim de ondan.*"

Başını eğdi. "Ne oldu?"

"*Ailem, Sasha ve Branka ile birlikte beni bir yabancıyla evlendirmeyi planlıyorlar.*"

Mükemmel şekilli kaşını kaldırdı. "Sanırım bundan memnun değilsin?"

Kafamı salladım. "*Aklı başında kim böyle bir şeyden mutlu olabilir ki?*"

"Peki, bu konuda bir şeyler yapmalıyız." Ona şaşkın bir bakış attım. "Seni sığır gibi evlendiremezler."

"*Katılıyorum, ama işte buradayız.*"

"Nikola'yı bulalım, o bunu durduracaktır." Bugün ikinci kez göğsümde bir umut ışığı parladı ve yüzümdeki ifade de muhtemelen bunu yansıtıyordu. O, gençken su sıçratmak için kullandığımız taş çeşmeyi geçerek garaj yoluna doğru yürümeye başladı.

"*Öyle mi düşünüyorsun?*" dedim, onu takip etmek için kendimi zorlayarak.

"Kesinlikle." Kararlı ifadesi, onun da buna inandığını gösteriyordu. "Ne yapacağını bilir. Arabaya bin."

Normalde duraksardım. Marietta, direksiyon başında gördüğüm en kötü, en dikkatsiz sürücüydü, ama bugün onun Maserati'sine hevesle bindim.

"*Nikola nerede?*" diye sordum, emniyet kemerini taktıktan sonra.

"Günah Yuvası'nda."

Marietta uzaya fırlayacakmış gibi garajdan çıkarken, ben yavaşça nefes verdim ve koltuğuma sıkıca tutundum. Bacağım titriyordu ve pencereden dışarı bakarak, Nikola'yı bulmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum.

O benim tarafımı tutardı.

23

DANTE

Kızım benden memnun değildi ve bu beni mahvediyordu. Bu, benim için yepyeni ve alışık olmadığım bir duyguydu. O benim yardımcım, küçük prensesimdi ve birdenbire artık o kadar da küçük değildi. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Her şey çok erken oluyordu.

Bu lanet olası saçmalık Skye'nin yatak odasından kütüphaneye taşınırken, ben Sasha'nın bu durumda yardımcı olabilecek tek içecek olduğunu söylediği moonshine adlı berrak bir sıvıyı içiyordum.

Tadı lanet olası sidik gibiydi ve içimden zehirlediğinden oldukça emindim.

"Umduğum kadar iyi karşılamadı," dedi Sasha.

"Siktir git!" diye bağırdım, ona öfkeyle bakarak. "Bütün bunlar sizin Nikolaev'lerin suçu."

Çocuğu boğazlamak, yerel nehre atmak ve timsahların onu yemesine izin vermek istedim. Ama yapamadım çünkü burada misafirdim ve Skye'nin beni asla affetmeyeceği konusunda içimde kötü bir his vardı.

Tabii ki şüphelerimi paylaşamazdım çünkü Nix, Nikola'nın onu istediğini ve benim hayır dediğimi öğrenirse beni parçalardı.

"Beni ve ailemi suçlama," diye bağırdı Sasha. "Bazı faydalar gördüm ve kabul edebilirdim, ama Marchetti'nin ayarladığı lanet olası evlilik konuşmasına boyun eğen sendin."

"İkiniz de suçlusunuz," dedi Branka.

"*Skye'ye ne istediğini sormalıydın.*" Karım burnunu çekip Branka'ya bir bakış attı, sonra bize sırtlarını dönüp odanın diğer tarafına geçtiler.

Sasha ve ben sinirli bir bakışlaştık ve ben bardaki moonshine bardağıma vurdum.

Nasıl bu hale geldik? Siktir. Siktir. *Siktir.*

Bardağıma tekrar aldım, başımı geriye eğdim ve iğrenç alkolün boğazımdan geçip mideme inmesine izin verdim.

Omzumun üzerinden, sohbet eden kadınlara baktım, sonra sesimi alçaltarak itiraf ettim: "Nikola, Skye'nin elini istedi."

"O küçük pislik," diye tısladı. "Hayır dedin, değil mi?"

Ona sert bir bakış attım. "Prensesimin senin deli halinin daha genç bir versiyonuyla evlenmesini ister miyim sence?"

"Hey, bu hiç yakışık almadı." Bardaklarımızı alkolle doldurdu. "Nikola benim yeğenim, oğlum değil."

Bardağı aldım ve büyük bir yudum aldım. "O senin oğlun da olabilir. Tamamen sana benziyor."

Başını geriye eğdi ve bardağını boşalttı. "Gurur duymalı mıyım, yoksa kırılmalı mıyım, emin değilim."

"Kesinlikle ikincisi." Omzumu ona doğru ittim ve o tabureden kayarak kışının üstüne düştü. "Ben de Rusların içki içebildiğini sanıyordum."

"İçki mi? Evet. Kaçak içki... pek değil."

Karıma el salladım, sonra işaret diliyle "O iyi. Buraya gel ve beni affet. Bana bir öpücük ver." dedim.

Kahretsin, ben de mi sarhoştum? El hareketlerim dağınık ve koordinasyonsuzdu.

İki kadın da bize katılmak için hiçbir hareket yapmadı, ama onu daha fazla ikna etme fırsatım olmadı çünkü bir kükreme sesi duyuldu ve neredeyse Sasha'nın yanındaki yere devriliyordum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Vasili bize doğru koşarken sordu. "Ve neden ikiniz benim içkilerimi içiyorsunuz?"

"Brat, her *zaman tu casa benim evimdir* demiştin." Sasha'nın İspanyolcası bana şimdiye kadarki en kötü baş ağrısını veriyordu. "Tvoy dom—moy dom."

Kahretsin, Rusçası daha da kötüydü. Neden İtalyanca'ya sadık kalamıyordu? Ahem, İngilizce. Bana baş ağrısı vermeyecek herhangi bir dil.

"Bu hala ikinizin neden iki kederli aptal gibi birlikte sarhoş olduğunuzu açıklamıyor?" Vasili homurdandı.

"Neredeydin lan?" diye mırıldandı Sasha. "Skye... kayıp." Vasili kaşlarını çattı. "Marietta ile dışarı çıktı."

"Oh."

"Oh," diye tekrarladım. "Sanırım bu iyi bir şey."

"O boku içmeye başlamak için biraz erken değil mi?" Vasili, bardaki bardaklara bakarak sordu.

"Bir yerlerde saat beş oldu," dedi Sasha, ayağa kalkıp kışını ovuşturarak. "Tanrım, sanırım moraracak."

"Tek moraran yerin o olduğu için şanslısın," dedim, sözlerim biraz peltek çıkıyordu. Bu boku içmeyi bırakmam gerekiyordu. Ölümcül bir şeydi.

"Neden ikiniz birlikte içiyorsunuz?" diye sordu Vasili, gözlerini kısarak. "Genelde tartışmakla meşgulsünüz."

"Acil bir... *meseleyi* konuşmamız gerekiyordu," dedim. "Ve eşlerimiz bize kızgın."

Vasili kıkırdadı. "Er ya da geç olacaktı. İkiniz de hiçbir kadının katlanamayacağı kadar inatçısınız. Bu kadar uzun süre dayandıkları için onlar aziz sayılırlar."

"Siktir git."

Bize barda katıldı. "Ee, ne oldu?" "Çöpçatanlık ters gitti," diye mırıldandım.

"Aynen öyle," diye tekrarladı Sasha. "Nico ve Luciano'nun başına geldiğinde daha komikti. İkizlerin kimlikleri karıştı, bizim başımıza da aynı şey geldi."

Vasili'nin kaşları kalktı. "İkinizin de ikizleri olduğunu bilmiyordum."

Elimi salladım. "Yok."

"Dostum, bu durum Nico ve Luciano'nunkinden bile daha kötü," diye homurdandı Sasha. Anlamadım ve kesinlikle açıklama isteme havasında değildim. "Neden bir kızım var?"

"O *benim* kızım, *stronzo*," diye mırıldandım.

"Benim de," diye karşılık verdi Sasha.

"Yine o saçmalığa başlama," diye tısladı Vasili.

Ve böylece üçümüz kendimizi barda oturmuş, günün geri kalanında kaçak içki içerek bulduk.

24

SKYE

Nikola kulüpte değildi ve birkaç saat daha gelmesi beklenmiyordu, bu yüzden Marietta ve ben zaman öldürmek için Fransız Mahallesi'nde dolaşmaya, kokteyl içmeye ve sonunda dövme salonuna uğramaya karar verdik.

Marietta, sadece yakın olduğu kişilerin görebileceği küçük bir tramp stamp yaptırdı.

Ben de kıcıma bir dövme yaptırmaya karar verdim: diş şeklinde bir ısırık izi. İlk kez birlikte olduğumuzu anmak için.

Aptalca mıydı? Belki. Ama kokteylin etkisiyle bulanıklaşan beynim ve boş mide için, bu şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı.

Dışarı çıktığımızda güneş parlıyordu ve araba kullanacak durumda değildik. Bunu göz önünde bulundurarak, Bourbon Caddesi'ndeki her antika dükkanını, fırını ve

barları gezdik ve kendimizi Sazerac tadımında uzman ilan ederek, dükkan sahipleri için puan verdik.

Bazen bunu takdir ettiler, bazen etmediler. Ama çoğunlukla kimse bize kimlik sormadığı için minnettardık.

Dışarıdaki hava sıcak ve rahattı, ama biz yazın en sıcak günlerindeymiş gibi terliyorduk.

"Biri ısıyı gerçekten kısmalı," diye Marietta kimseye özel olarak bağırdı. "Chanel teri iyi emmiyor."

Sarhoş halimizle kıkırdadık ve Marietta yolda olmayan bir tümseğe takıldı. Neyse ki onu yakaladım, ama ben de öne doğru sendeledim ve ikimiz de dizlerimizin üzerine çöktük.

"Oh, lanet olsun. Komik kemiğime çarptım." Birbirimize baktık ve güneş ışığını engelleyen koyu bir gölge gördüğümüzde kahkahalara boğulduk. Başlarımızı yukarı kaldırıp aradığımız adamı bulduk.

"Heeeey," Marietta sarhoş bir gülümsemeyle onu selamladı.

Ben de el salladım, ya da sallamaya çalıştım, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeğe hayran hayran bakarken.

Nikola'nın güçlü vücudunu hayranlıkla izlerken, o Marietta'nın dirseğini tutup onu ayağa kaldırdı. Kalçalarına kadar inen kot pantolon ve beyaz tişört giymişti. Her hareketinde tişörtü V çizgilerini hafifçe ortaya çıkarıyordu.

Marietta artık biraz daha sağlam bir zeminde dururken, kolunu belime doladı ve beni kaldırdı. Kokusu beni tül gibi bir bulut gibi sardı ve ben bakışlarımı onun yüzüne sabitledim.

"Hey," diye işaret ettim, hareketlerim dağınık ve şaşkındı. "Neredesin?"

Nikola gözlerini devirdi. "Tam burada, zayka."

Sarhoş gibi gülümsedim ve sevgiyle yanağını okşadım. "Çok güzelsin."

Nikola, beni çeken vahşi bir güzelliğe sahipti. Keskin çene hattı, birçok günahkar şey vaat eden dudaklar. Yüksek elmacık kemikleri. Her zaman çok kısa kesilmiş, ama parmaklarımı geçiremeyeceğim kadar kısa olmayan sarı saçlar.

Nikola'nın beni istemediğini düşünürdüm, ama Cadılar Bayramı'ndan beri, aramızdaki bu çekimi hissettiğini biliyordum. Derindi. *Gerçektir*. Yavaşça yaklaştım ve alnındaki kırışıklığı nazikçe okşadım.

Elimi tuttu, ama parmaklarımı kaşının üzerinde gezdirmemi engellemedi. Bunun yerine, bakışlarımız çarpışırken hareketlerimi kontrol etti. Soluk mavi ile koyu, derin mavi.

Marietta heyecanla zıplamaya başladı, Nikola ve benim dikkatimizi çekerek, "Eğer burada, sokakta sevişmek istiyorsanız, ben de bunu kaydedirim. O zaman ailesi onu evlendiremez" dedi.

Kafamda bir fikir belirdi, ama beynim çok bulanık olduğu için ona tutunamadım. "Kız kardeşimi eve götür," diye bağırdı Nikola, gözleri bir adama kilitlenerek.

bana biraz tanıdık geldi. "Ona bir çizik bile atma yoksa yemin ederim Adrik, sen öldün demektir."

Tabii ya. Kuzeni Adrik; şimdi onu tanıdım.

Marietta gözlerini devirdi ve homurdandı. "Erkekler çok ikiyüzlü. Ona dövmeni göster, Skye."

Nikola karanlık bir ifadeyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi. "Ne dövmesi? Neyden bahsediyor, Skye?"

"*Kıçıma bir şey dövme yaptırdım,*" diye işaret dilinde söyledim, sarhoş halimde bile onun ısırtık izi olduğunu itiraf etmek istemiyordum. "*O bir fahişe dövmesi yaptırdı,*" diye ekledim.

"Onu boğmadan önce eve götür," diye tısladı Nikola.

25

NIKOLA

"Lanet olası denizciler gibi sarhoşlar," diye telefona homurdandım. "Ya da Mardi Gras'a sık sık gelen lanet turistler gibi. Tek fark, şu an Kasım ayı olması."

Marietta'yı, araba kullanabilecek yaşta olan Adrik ile eve gönderdikten sonra, Skye'yi The Den of Sin'e götürdüm. Skye, kulübün arkasındaki ofisimde uyuyordu.

"Bu ona hiç benzemiyor," diye cevapladı Matteo.

"Bu halde onunla nasıl evlenebilirim?" diye bağırdım. "Hiçbir rahip buna izin vermez."

Her şeyi ayarlamıştım, ama rahip Skye'nin baygın ve alkol kokan halini görünce, sınırını çizdi.

"Eminim bir yerlerde vardır," diye düşündü.

"Seninle evlenen kişinin numarasını bana göndermek ister misin?" diye kuru bir ses tonuyla karşılık verdim.

"Artık telefonlarıma cevap vermiyor."

"Ne kadar da uygun."

"Amcanın fikrini değiştiremeyeceğinden emin misin?" diye sordu Matteo. "Duyduğum kadarıyla Dante Leone zor bir adam, ama amcan her zaman Skye'nin kendisine ve Branka'ya daha yakın olmasını istemişti." Kıkırdadı. "Kıza Nikolaev soyadını vermekten daha yakın bir şey olamaz."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Öyle düşünürsün, ama görünüşe göre ben Skye için bu gezegendeki diğer tüm erkeklerden daha kötüyüm."

"Peki, yapman gerekeni yap, sonra da af dile."

"Bu senin için işe yaradı çünkü Morrelli amcam kadar deli değil," diye işaret ettim. "Bu çileyi atlatamayabilirim."

Matteo güldü. "Onu seninle evlenmeye ikna et yeter. Seni istiyor, değil mi?"

"Skye'nin ne istediğini nereden biliyorsun?"

Alaycı bir şekilde, "Tanrım, Nikola. Hatırlayabildiğim kadarıyla, o kızın gözü hep sendeydi. Ari'ye olan ilgimden daha fazlasıydı."

"Bugün evliliği zorlayamam çünkü hiçbir rahip onun sarhoş halini kabul etmez. Ama başka bir fikrim var," dedim.

"Sınıfla paylaşmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır." Planladığım şeyi paylaşmak istemiyordum.

Skye baygın halde yatarken, dövme sanatçısı onun parmağına benim adımı, benim parmağıma da onun adını yazıyordu.

İşler planladığım gibi gitmiyordu, ama ben kararlıydım. Dövme sanatçısı, benim de birçok kez hizmetinden yararlandığım kişiydi. En iyi yanı, ne o ne de ortağı benim talimatlarımdan rahatsız olmadılar, bu yüzden hemen işe koyuldular. Kadın Skye'ye, kocası ise benim dövmeme çalıştı.

Dövmeyi bitirdikten sonra sanatçılar ayrıldılar ve ben Skye'nin parmağına kendinden emin bir şekilde baktım.

Planım bugün onunla evlenmekti, ama esnek olmaya karar verdim. Ve bunun için en çok kız kardeşime teşekkür etmeliyim. Seks kaseti çekme fikrini bana o verdi. Amadeo Marchetti bunu gördüğünde, Skye ile evlenmeyi reddedecekti. Kendine saygısı olan hiçbir

saygılı mafya üyesi, bu kadar açık ve aleni bir ihanet gösterisinden sonra onunla evlenmezdi.

Ve sonra o benim olacaktı.

Kimsenin onu rahatsız etmemesi için odayı tekrar kilitledim, sonra güvenlik kamerası görüntülerini kontrol ettim. Telefonu yanındaydı, bu yüzden beni arayacağını biliyordum, ama uyanır uyanmaz hareket uyarısı da alacaktım.

Bu arada, *diğer*

dövme sanatçısının beni beklediği işkence odasına gittim. Kadınının kışına dövme yapan pislik.

"Bay Boucher, kadınıma dövme yapmaya seni neyin ittiğini söyle," diye selam verdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Kışına dokundun mu, dokunmadın mı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kekeledi, "Ne? Hayır... Hayır, yapmadım."

"Üstelik, kız kardeşime sırtına dövme yaptırdın," diye ekledim, tsking. "Büyük . Kimliklerini sormadın mı?" "Yaşları yeterliydi."

"Ah, yani onlara dövme yaptığını itiraf ediyorsun." Ağlayarak ayağa fırladı, ama kaçamadan omuzlarından tutup onu tekrar oturtmaya zorladım. "Bunu aklından bile geçirme, yoksa durumunu daha da kötüleştirmek zorunda kalırım."

Donakaldı, omuzları keskin nefeslerinin gücüyle inip kalkıyordu. Adrik geri döndüğünde, duvara yaslanarak vahşice sııttım.

"Ahh, tam zamanında," dedim. "Kuzenimle tanış. Bugün kan bulaştırmamam lazım, o yüzden bu görevi o üstlenecek."

Adrik, onun etrafında dolaşırken soğuk bir gülümseme attı. "Ders zamanı, pislik."

Adamın koluna uzun bir kesik attı ve kan akmaya başladı. Sanatçının kolundan damlayan kırmızı kanı görmek vücudumu heyecanla titretti ve ben de kan döküp acı çektirmek istedim.

Ama bugün öyle olmayacaktı. Kanlı ellerimle müstakbel karıma dokunmayacaktım.

Bunun yerine, kadınının uyanmasını beklerken kuzenimin zavallı piçi bebek gibi ağlayana kadar işkence etmesini izledim.

26

SKYE

Uyandığımda sersemlemiştim, düşüncelerim karmakarışık.

En son ne zaman başım ve göz kapaklarım bu kadar ağır hissettiğimi hatırlayamıyordum. Dünya değişti ve bulanıklığın geçmesini bekledim, ancak çevremdeki her şeyi fark ettiğimde şok oldum.

Günah Yuvası'ndaki Nikola'nın yatak odası.

İzlendiğimi hissedince tüylerim diken diken oldu, ama odada kimse yoktu. Yataktan kalktım, ayaklarım biraz titriyordu, tam o sırada kapı açıldı ve gençliğimden beri istediğim adam orada duruyordu.

Geri çekilmeli ya da bakışlarının ardındaki sahiplenici tavrından korkmalıydım. Ama tek hissedebildiğim heyecan, rahatlık ve güvende olma duygusuydu.

"Ne... *Buraya nasıl geldim?*" diye sordum, ellerimi hareket ettirmeye çalışırken kendimi toparlamaya çalışıyordum. Marietta ile içki içtiğimi, Fransız Mahallesi'nde dolaştığımı hatırlıyordum...

"Seni buraya ben taşıdım." Sakin görünüyordu, ama gözleri yanıyordu, bana bir şeyler yapıyordu. "Sen ve Marietta sarhoştunuz."

"O nerede?"

"Evde." Kapıyı arkasında kapattı ve yavaşça bana doğru yürüdü. "Ben yokken sarhoş olmamalısın. Bu güvenli değil ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Azarlama karşısında irkildim. "*Seni arıyordum.*" Cep telefonunu kaldırdı.

"Tuhaf, tek bir mesaj bile gelmemiş."

"*Daha önce mesajlarıma hiç cevap vermediğin için, anlamsız geldi ve aklıma gelmedi,*" diye işaret dilinde cevap verdim, duvara bir bakış atıp saati kontrol ettim.

Saat daha öğleden sonra üçtü. Gözlerimi onun uzun boylu vücuduna çevirdim ve dizlerimin titremesini görmezden gelmeye çalıştım. Düşük bel kot pantolonu ve dövmelelerini ortaya çıkaran dar tişörtüyle çok yakışıklı görünüyordu. Ona uzanmamak için ellerimi yumruk yaptım ve...

Ah. Bu da ne...

Başımı eğdim ve gözlerimi kısarak birkaç kez göz kırptım, sonra elimi kaldırıp yüzüme yaklaştırdım, hayal gördüğümünden emindim. Ama hayır, siyah izler hala oradaydı.

"*Bu da ne lan?*" diye sordum, *Nikola'nın*

"Bu bir dövme."

"*Bunu görebiliyorum, ama neden evlilik yüzüğü parmağında?*"

Omuz silkti. "Yüzüğü sonra alabiliriz, ama bu, herkesin senin benim olduğumu bilmesini sağlamak için. Bu kadar sarhoş olmasaydın, çoktan evlenmiş olurduk."

Gözlerimi kırptım, sonra tekrar kırptım. "*Evlenmek mi?*"

Gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet, ama rahibi kaybettik ve ben de doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini anlayamadım. Ya da belki beynim kaçınılmaz akşamdan kalmalığımı yakalamaya çalışıyordu.

"*Senin adını derime kazımak hoşuma gitmiyor, sen...*"

Elini kaldırdı ve dikkatimi yüzük parmağındaki eşleşen dövmeyle çekti.

"O kadar da ikiyüzlü değilim, Skye. Sen ve ben, *zayka*." Gülümsedim, göğsüm yüz wattlık bir ampul gibi parlıyordu. Bu bir aşk ilanı değilse, neydi bilmiyorum.

"Peki şimdi ne yapmalıyız?"

"Eve dönmeyeceğim." Babamla ve benim isteğim dışında benim için ayarladığı evlilikle başa çıkmaya hazır değildim.

Bana şeytani bir gülümseme attı. "Güzel. Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Başımı eğdim, açıklaması için bekledim ama o sessiz kaldı. Ben de ona doğru adım attım ve sol elimi göğsüne koydum. "Neden?"

Omuzlarını silkti, gözlerinde çocukluğumuzdan beri görmediğim şakacı bir ışıltı belirdi. "Roblox oynayabiliriz."

Dudaklarımı büktüm. O oyunu sevmezdi. "Bence o oyunu oynamak için artık büyüdük."

Derin bir kahkaha göğsünde titreşti, avucuma baskı yaptı.

"Sanırım haklısın, *zayka*." Başını eğdi ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, "Başka bir şey deneyebiliriz" diye işaret etti.

Bunu denemeye karar verdim. Artık birbirimizin etrafında parmak ucunda dolaşmayacaktık. "*Başka bir oyun oynayabiliriz.*"

Cesaretime şaşıracak kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Anlat bakalım."

"*Striptiz poker oynayabiliriz? Striptiz Jenga?*" Nikola, ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi çenesini okşadı. "*Ya da striptiz twister,*" diye önerdim, yanaklarım kızardı. "*Her düştüğümüzde, tamamen çıplak kalana kadar bir giysi çıkarırız ve...*"

"Ve sevişiriz," diye cümlemi tamamladı.

"Sevişmek," diye düzelttim, bu adama olan aşkım ve tutkum o kadar büyüktü ki, bu hiç de komik gelmiyordu. "*Ben ihtiyaçları ve arzuları olan ateşli bir kadını, ama seninle anlamsız bir seksten daha fazlasını istiyorum, Nikola.*"

"Bana tam olarak ne istediğini söyle, *zayka*."

Kalbim hızla çarptı, bana her şeyi ortaya koymamı söylüyordu. O kadar uzun süredir benim takıntımdı ki, yanlış bir şey yapmaktan korkuyordum.

"*Seninle her şeyi istiyorum. Seni neyin memnun ettiğini bilmek istiyorum...*" Durdum. Yıllar boyunca Nikola'nın her parçasına aşık olmuştum ve bunu göstermekten korkmuyordum, ama o benim duygularımı paylaşmıyordu. Beni istediğini söyledi, ama beni seviyor muydu? Aniden, güvensizlik içimi kapladı. Çenemi kaldırdım, kayıtsız bir ifade takındım, ama sonraki sözlerimi işaret dilinde ifade ederken ellerim titriyordu. "*Genel olarak erkekleri nasıl memnun edeceğimi bilmek istiyorum.*"

Yine de, geleceğimdiki tek kişinin bu soluk gözlü şeytan olduğunu biliyordum. Ve Amadeo Marchetti'yi bırakın, başka bir erkeği memnun etmeye çalışmamın imkanı yoktu.

"Başka hiçbir erkeği memnun etmeyeceksin, bunu kafandan çıkar." Nikola kapı çerçevesine tembelce yaslandı ve açık sarı kaşlarını kaldırdı, ama

gözlerinde sahiplenici bir ateş parlıyordu. "O kelimeleri aklından bile geçirme, söylemeyi bırak, Skye."

Onun bakışları benimkilere değdiğinde, sesindeki derinlik ve yoğunluğu duyunca içim rahatladı. Bana bakışları, benimle konuşma şekli, beni isteme şekli... Bunların hepsi bana inkar edilemez bir şekilde doğru geliyordu. Nikola ile her zaman böyleydi.

Bir sonraki kelimeleri işaret dilinde ifade ederken parmaklarım titremezdi.

"O zaman bana dokun. Beni sik. Benimle seviş. Çünkü sensiz yaşayamam ve biliyorum ki - en azından umuyorum ki - sen de benim kadar aramızda olanları düşünüyorsun."

Yanaklarım kızardı, ama utanmayı ya da korkmayı reddettim. Nikola'yı tattığımdan beri, tek düşünebildiğim şey oydu. Beni bir kadın olarak görmesini istedim. *Onun* kadını olarak.

Onun sessizliği beni daha da pervasız hale getirdi.

"Babam beni evlendirecek." Beynim bu kelimeleri işleyemeden ellerim işaret diliyle bu kelimeleri ifade etti, umutsuzluğum her işarete yansıyor. *"Ve korkarım parmağımdaki bu dövme kimseyi durdurmaya yetmeyecek."*

"Benim cesedimi çiğnemenen başka biriyle evlenemezsin. Kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Asla." Yüzündeki ifade soğuktu, bu da benim cesaretimi biraz kırdı. Ama sonra başparmağını yanağımda gezdirdi ve vücudum eridi. *"Evlilik sözleşmesinden ilk günden beri haberdardım."*

Kalbim durdu. *"Ne?"*

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Skye. Sen benimsin. Sasha amcan ve babanla konuşmaya çalıştım. Seni benimle evlenmeye ikna etmeye çalıştım." Göğsümde bir umut parladı, ama sonraki sözleri onu söndürdü. *"İkisi de bu fikri reddetti, ama bu beni durdurmayacak. Evlilik sözleşmesinin gerçekleşmemesini sağlayacak bir yol bulmaya çalışıyorum."*

"O zaman bana yardım edecek misin?" Umut dolu ifademi gizlemek zordu; Nikola'nın alaycı gülümsemesi ve anlamlı bakışları bunu bana gösterdi.

"Benim dediklerimi aynen yapacaksın, zayka." Bakışları vücudumda dolaşırken heyecanla başımı salladım. *"Kalbine nazik, vücuduna sert davranacağım."*

"Tam da istediğim gibi."

Ve seni bu yüzden seviyorum, diye düşündüm. Ama ona bu sözleri söyleyecek cesareti kendimde bulamadım, çünkü kendimi tanıyordum. Karşılığında aynı şeyi talep ederdim. Ona her şeyimi vermek istiyordum, ama onun da her şeyini istiyordum.

Duvardan itti kendini ve odayı geçti. *"Bu evlilik sözleşmesini nasıl sonlandıracağım konusunda bir fikrim var."*

Benim de vardı, ama önce onun fikrini söylemesine izin verdim. "*Dinliyorum.*"

"Basit." Arkama bir bakış attı ve ben de onun bakışını takip ederek odayı çevreleyen yanıp sönen kırmızı ışıklara baktım. "Bir seks kaseti çekiyoruz. Marchetti onu görüyor ve ilişkiyi bitiriyor." Omuz silkti. "Bunu gerçekleştirmek için şu andan daha iyi bir zaman olamaz."

Sözlerini düşündüm. Beni şok etmeleri gerekirdi, ama heyecanlandım. Bastırılmış enerjiyle doluyordum. Belki de meseleyi kendi ellerime almayı ve babamın kiminle ve ne zaman evleneceğime karar vermesine izin vermemeyi düşünmekten kaynaklanıyordu. Ya da belki de Nikola'nın bana dokunacağı, bedenime sahip olacağı gerçeğinden kaynaklanıyordu.

"*Başka birinin beni çıplak görmesi konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum,*" dedim, dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "*Ama bence değerli bir amaç için bir istisna yapabilirim.*"

"Seni tanınmaz hale getirmek için düzenleyeceğim, ama ona gönderirken ne olduğunu bildiğinden emin olacağım. Kimsenin seni çıplak görmesine izin vermem. Bu sadece bana ait."

Yanaklarım kızardı, ama onun sözlerinin zihnimde canlandığı görüntülerle bacaklarımdaki zonklama daha da şiddetlendi.

"*Tamam.*"

"Yani kabul ediyorsun?" Benden izin istiyordu ve kalbimin hala ona ait olmayan bir parçası varsa, artık kesinlikle ona aitti.

"*Evet.*"

Tereddüt etmedim. Düşünmedim. Sadece güvendim.

"Arkayı dön," dedi ve ben itaat ettim, onun kıçımı incelediğinin acı verici bir şekilde farkındaydım. Uyluklarım titriyordu, kalbim de öyle. Omzumun üzerinden bakınca onun ifadesini okuyamadım.

"Eteğini kaldır," diye işaret etti ve aynı anda sesli olarak söyledi. Yine dediğini yaptım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden çıkıp ona koşacağından korktum.

Kıçımdaki ısıruk dövmesini incelediğini fark ettim.

"*Beğendin mi?*" diye işaret diliyle sordum.

"Çok beğendim, ama başka birinin kıçına dokunduğu düşüncesi... pek hoşuma gitmedi." Gözleri benimkilere bakarak, "Beni delirtmek için külot giymeyi mi unuttun?" dedi.

Yalan söylemek istedim ama yavaşça başımı sallayarak kendimi ele verdim.

"Siktir, beni mahvedeceksin." Gözlerinde daha önce hiç böyle bir saygı görmemiştim. "Baban haklı. Sen iyi bir kızsın."

Arkamı döndüm, eteğim hala belimde toplanmış haldeydi. Cesurca bacaklarımın arasına uzandım ve parmağımı zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirdim. O başka bir şey söylemeyince, ellerimi kaldırdım ve "*Belki, ama seninle kötü olmak istiyorum*" işareti yaptım.

Gözleri parladı ve büyük parmakları bileğimi kavradı.

Alt dudağımı ısırdım, elimi ağzına götürdüğünü izledim ve parmağımı emdiğinde bakışlarımız kilitlendi.

"Doğru cevaptı, *zayka*." Ağzı hareket etti ve dudaklarını okudum. "Seni benim yapacağım." Gülümsedim ve o elimi bıraktı, işaret diliyle devam etti, "Sadece senin başlattığın şeyi bitirdiğimi unutma."

Bunun ne anlama geldiğini sormadım çünkü dudakları benim dudaklarıma değdi, sertçe kıcıma kavradı, bacaklarımı beline doladı ve öpüşmemiz hiç bitmedi. Uzun kahverengi saçlarım kıcıma kadar uzanıyordu, o benim başımı eğip öpüşmeyi derinleştirmek için, karnımın derinliklerinde hissettiğim arzuyla, çıplak sırtıma değiyordu.

Dudaklarımı ısırdı. Sertçe. *Cezalandırırcasına*.

Geri çekildim ve ona onursuz bir bakış attım. O sadece dişlerini gösterdi.

"Bu, aylarca kafamı karıştırdığın için." Sonra beni tekrar öptü. Açlık ve tutkuyla dolu bir öpücüktü. Kemiklerimin iliğinde hissettiğim türden. Ben içimden parıldarken, o odayı geçip beni masasına oturttu. Soğuk yüzey çıplak kıcıma değdi ve ben onun ağzına inledim.

Her dokunuşu, her nefesi ve her öpücüğü derimin hücrelerinde hissettim.

Bir parmağını tek seferde içime sokarken yüzüme baktı ve ben inledim.

"Siktir, *zayka*..." Dudakları tekrar benimkilere bastırdı ve ben ona doğru eğildim, kalçalarımı sallayarak utanmadan daha fazlasını istedim. Parmağını klitorisimin ıslaklığı üzerinde gezdirerek, bu sefer iki parmağını içime soktu, onları açarak beni gerdi ve dayanılmaz bir şekilde doldu.

İhtiyaç ve zevkten şiddetle titredim, tırnaklarım kaslı omuzlarına battı.

Ağızlarımız birleşti ve ben kalçamı öne doğru ittim. Sertleşmiş penisinin karnımı dürttüğünü hissedebiliyordum.

"Seninle sevişeceğim, Skye Leone. Siktir git." Evet, lütfen sik beni. Sonunda aklını başına topluyordu. "Ama en önemlisi, seni benim yapacağım."

Dili ağzıma girdi, ben onun vücudunda aşağı kayarken inlememi yuttu, vücutlarımız birbirine yapışmış ve iki yapboz parçası gibi birbirine uyuyordu.

Bir kalp atışı sonra çılgınca hareketlerle kıyafetlerimizi çıkarıyorduk.

Çıplak, sert göğsü sonunda gözümün önüne geldi, dudaklarımdan bir iç çekiş çıktı. Geçen sefer onu tam olarak hayranlıkla izleyememiştim, ama Nikola bir sanat eseri gibiydi. Güçlü, geniş omuzlar. Muhteşem karın kasları. *Her yeri büyük.*

Güneşten yanmış tenine uzandım, parmağımla dövmesini izledim. Sanki sabırsızmış gibi, sert vücudunu benim yumuşak vücuduma bastırdı, sıcak tenin tenime değmesi amımı açgözlülükle kasılmaya zorladı.

"İçimde olmana ihtiyacım var." Nefes nefese bu sözleri mırıldandım.

Onun sert elleri vücudumun her yerini dolaştı, sanki beni kendine ait olarak işaretlemesi gerekiyormuş gibi, arkalarında yakıcı bir sıcaklık hissi bırakarak beni nefes nefese bıraktı.

Ateşli bir şekilde öpüştük, dillerimiz birbirine dolanarak tatmaya ve keşfetmeye devam etti. Bacağımlı beline doladım, sert penisi girişime değiyordu.

Ona sanki benim demirimmiş gibi sarıldığımda, yer ve zaman kavramını yitirdim.

Bizi bir köşeye götürdü, sırtım duvara dayandı.

"Ne... Neden taşıınıyorsunuz?" Cümle kurmakta zorlanıyordum.

"Kameralar," dedi ve beni kucağına oturtup, sanki parkta yürüyüş yapıyormuş gibi ağırlığımı taşıyarak işaret dilinde konuştu. "Bizi görmeyecekler, sadece gölgemizi görecekler."

Sonra, hiç uyarı yapmadan, içime sertçe girdi ve beni sonuna kadar doldurdu. Başım mutluluktan geriye doğru eğildi, boğazımdan bir inilti çıkarken duvara çarptı.

Gözlerimi kısıarak, elini aramıza uzatıp parmaklarıyla klitorisimi bulmasını izledim. İlk başta yavaşça daireler çizdi, ama sonra hassas noktayı daha hızlı ve daha sert ovuşturmaya başladı, boynumun derisini ısırarak beni çıldırttı.

Vücudum ona doğru kıvrıldı, beni sikmeye başlaması için onu teşvik etti ve o da öyle yaptı. Gözlerimi kapattım, sıcaklık arttı ve kalbim bir saniye boyunca durdu, sonra milyonlarca parçaya ayrıldım. Kasığım onun kalın sikini sıkıca kavradı, bana verdiği her şeyi aldı ve kan dolaşımda uyuşuk bir sıcaklık yayıldı.

Büyük eli yanağıma geldi ve gözlerimi zar zor açabildim. "Daha yeni başladık."

Sonra kalçaları içime girmeye başladı ve ilk orgazmın hemen ardından bir orgazm daha yaşattı.

Acımasız bir canavar gibi içime girip çıkarken, parmakları etime gömüldü etlerime gömüldü, ben düşecek gibi olduğumda beni tuttu.

Kısa bir süre sonra, dudaklarımda onun adı ile bir orgazm daha patladı.

Tırnaklarım sırtına saplandı, amım

Onun penisi etrafında kasılırken tırnaklarım sırtına saplandı, çizdi ve tırmaladı. Bir, iki kez daha itti, sonra benimle birlikte doruğa ulaştı.

Nefesim maraton koşmuş gibi zorlanıyordu ve kafamdaki gürültülü nabız sakinleşene kadar biraz zaman geçti. Sise bürünmüş zihnim açıldığında, gözlerim onun ağzına kilitlendi ve o en güzel kelimeleri söyledi.

"Adımı söylediğinde çok hoşuma gidiyor." Geri çekilmeden önce yüzümün her yerine öpücükler yağdırdı. "Ve benim senin olduğumu bildiğin için beni bu kadar kendinden emin bir şekilde aldığında çok hoşuma gidiyor," dedi ve tekrar sertçe öptü.

Ben seninim. Bu sözler göğsümün içindeki bir şeyi açığa çıkardı, ruhumu okşadı.
ruhumu okşadı.

Artık ona sahip olduğuma göre, onu asla bırakmayacaktım. Onu nihayet benim yapmak için benim olması için dişimi tırnağıma takıp savaşırdım.

27

DANTE

Kızım hala dönmemişti, ama benim durumumu düşünürsek, bu belki de iyi bir şeydi. Büyükbaba saati çaldı, her çan sesi kafamın içinde yankılandı.

"Tanrım, şu lanet olası çan sesleri ne zaman bitecek?" Sasha, kelimeleri geveleyerek homurdandı. Bir daha onun kaçak içkisini içmeyeceğime yemin ettim.

Nix ve Branka, sanki bir moda trendiymiş gibi hoşnutsuzluklarını yüzlerine yansıtarak odaya girdiler.

"Umarım bu ikinize de ders olur," dedi Branka.

Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim.

"Saat kaç?" Kahretsin, soruyu İngilizce mi İtalyanca mı sorduğumdan bile emin değildim.

"Beş," diye cevapladı Vasili, Sasha'nın ona uzattığı bardağı reddederek. Sasha'nın bana ne tür bir zehir verdiğini biliyor olmalıydı, çünkü saatler önce içmeyi bırakmıştı.

Eşlerimiz bütün gün odaya girip çıkmış, bizi kasten görmezden gelmişlerdi.

"Siz ikiniz böyle devam etmek istediğinizden emin misiniz?" diye sordu en büyük Nikolaev

, kardeşine onaylamayan bir bakışla sordu. "Böyle davranmak için çok yaşlısınız ve eşlerinizi mutlu edemezsiniz."

Harika, şimdi de bize öğüt vermeye başladı. Tam da ihtiyacım olan şey.

Dolu bardağı iterek içindekilerin bir kısmını döktüm.

"Benden bu kadar. Kafamı boşaltmam lazım," dedim, bir bip sesi duyuldu. Etrafa bakındım, kaşlarımı çattım. "Siktir, saat yine mi çalışıyor?"

Sasha içkisine öfkeyle baktı. "Sanırım öyle. Eğlenirken zaman su gibi akıyor."

"Telefonun çalışıyor, aptal." Bir bip sesi daha duyuldu ve Vasili cep telefonunu çıkardı.

"Bir mesaj geldi..." Ekranı açtı ve yüzünde şok ifadesi belirdi. Sonra benim telefonum çaldı ve ben onu bar tezgahının üstünden almak için elimi uzattım. Gözlerimi kısarak baktım ve ismin netleşmesi birkaç saniye sürdü.

Nikola'dan bir mesaj gelmişti.

"Ne istiyor bu herif?" diye mırıldandım kendi kendime, daha önceki konuşmamızı hatırlayarak. Onun saçmalıklarına hiç niyetim yoktu, ama mesajı açtım ve bir video oynamaya başladı. Bakıp baktım, beynimdeki bulanıklık gördüklerimi işlemek istemiyordu.

"O küçük pislik nerede?" diye bağırdım ve sarhoş bir adamın çevikliğiyle ayağa fırladım.

"Dante..." Vasili, söyleyeceği şeyi bitiremedi çünkü Sasha, savaşa koşan bir general gibi bağırdı.

"Onu öldüreceğim." Telefonunu odanın diğer ucuna fırlattı ve telefon barın arkasındaki aynaya çarparak parçalandı. Cam parçaları mermer zemine dağıldı. "Nerede o?"

Nix endişeyle alnını buruşturarak yanıma geldi. "*Ne oldu?*"

"Bu." Telefonu onun önüne koydum. "Şükran Günü'nü burada geçirmek kötü bir fikir demiştim, değil mi? Bu lanet tatil, asla görmek istemediğin aile üyelerinin bir araya geldiği bir rezalet," diye bağırdım.

Karım şok içinde ağzı açık bir şekilde ekrana bakarken, Sasha'nın sesi sinirlerimi bozuyordu.

"En azından bizi aile olarak görüyorsun. Beni görmek istemesen de." Öne eğildi, yüzüme yaklaştı.

İki kez düşünmeden yumruğumu havaya kaldırdım ve onun aptal Rus çenesine indirdim.

Nix telefonumu göğsüme itti ve beni onaylamayan bir bakışla süzdü. "*Senin neyin var Dante?*"

"Ben mi?" diye bağırdım, duyularımı bulanıklaştıran alkolü lanetleyerek. "Kızım o aptal Rusla seks yaparken filme alınmış."

"Nikola iyi bir çocuk ve Skye'yi her zaman korumuştur," diye araya girdi Vasili. "Bir tür yanlış anlaşılma olmalı."

"Yanlış anlaşılma mı?" Kendi kulaklarımda çınlayacak kadar yüksek sesle bağırdım. "Video Marchettilere gitti. Bu pislik beni lanet olası Amerikan alkolüyle zehirlemeseydi, şu anda hepinizi haklardım."

Sasha ayağa kalktı, sendeleyerek, omzumu tuttu. "O orospu çocuklarını öldürmene yardım edeceğim, Nikola'dan başlayarak. Onu o kadar derine gömeceğim ki şeytan bile bulamayacak."

Vasili onu itti. "Sen de Rus'sun, aptal. Ve Nikola senin yeğenin."

Sasha gözlerini kırptı, sonra onay için karısına baktı. "Korkarım öyle, "*moye serdtse*," dedi.

Kaderine boyun eğmiş bir şekilde bana döndü. Gözlerimi kısarak, yüzünün üç görüntüsünün ileri geri değiştiğini gördüm.

"Beni en sona bırakır mısın, böylece önce hepsini öldürmene yardım edebilirim?" diye yalvardı.

Başımı sallamaya çalıştım ama Nix beni yakalayınca sadece sendeleyebildim.

.
Ayakta bile duramıyorken
?

28

SKYE

Nikola seks kasetimizi yayınladıktan sonra, Fransız Mahallesi'nde gezintiye çıktık.

Banjo çalan bir sokak sanatçısını hayranlıkla izledik ve bir yemek kamyonundan sıcak beignet almak için durduk. O, bir an bile elimi bırakmadı.

Nikolaev malikanesine döndüğümüzde bizi neyin beklediğini bildiğim için, her geçen dakika içimdeki huzursuzluk artıyordu.

St. Charles Avenue'da köşeyi döndük ve Nikola'ya döndüm. "*Gergin misin?*"

O güldü. "Bunun için biraz geç değil mi?" Ben sessiz kaldığımda, "Pişman mısın?" diye sordu.

Başımı salladım ve yüzünde rahatlama belirdi. "*Sadece babamın ve Sasha'nın öfkeleri konusunda endişeliyim.*"

"Onları bana bırak," dedi soğukkanlılıkla.

"*Sakın öldürülme,*" diye işaret dilinde söyledim. "*Seni asla affetmem.*"

Köpekbalığı gibi sırttı. "Beni çok önemsedğini hep biliyordum." Gözlerimi devirdim. *"Bu pek de sır sayılmaz."*

Bir dükkânın önünden geçtik, satılık tablolara göz attık. Bu, New Orleans'ta en sevdiğim şeylerden biriydi. Crescent City, daha önce ziyaret ettiğim hiçbir şehre benzemeyen bir havaya sahipti. Canlı renkleri, sanki her zaman karnaval sezonuymuş gibi bir his veriyordu.

Jambalaya ve alkol kokusuyla karışık kerevit kaynatma kokusu havayı doldururken, biz amaçsızca dolaşiyor, dükkanlara girip çıkıyorduk. Sokak ressamaları meydanı doldurmuştu. Fransız Mahallesi'nin, Garden District'in ve New Orleans silüetinin çok renkli resimleri vardı. Gözüm, Kuzey Amerika'nın en eski katedrali olan St. Louis Katedrali'ne bakan bir kadına takıldı, ama profesyonel görünümlü Canon kamerası

bize doğrultulmuştu, bu da beni şaşırttı. Ayağı takıldı ve Nikola beni yakaladı. "İyi misin?"

Gözlerim kadının durduğu yere geri döndü, ama ortada yoktu. Kaşlarımı çatarak etrafa baktım, ama ondan hiçbir iz yoktu.

Elimi sallayarak garip tepkimi önemsemedim. *"Evet, sadece hayal kuruyordum."*

"Benimle ilgili olduğu sürece, sorun yok. Çünkü son zamanlarda tek yaptığım şey bu, *zayka*."

Midem kıpır kıpır oldu ve mutlu bir şekilde gülümsedim. Onun yanında kalbimin nasıl hızla attığını ya da onun dokunuşuna ve fısıltılarına olan özlemimi kontrol edemiyordum. O, hayatımın en büyük aydınlanmasıydı.

"Seni hayalperest biri olarak görmemiştin."

"Değilim," diye homurdandı. "Bunu bizim küçük sırrımız olarak saklasak iyi olur." Dudaklarımı kilitleyip anahtarı attığımı taklit ettim.

"Kimse bilmeyecek." Sanki bir güç tarafından çekiliyormuş gibi, gözlerim fotoğrafçıyı aramak için etrafa bakındı. *"Bana deli olduğunu düşüneceksin, ama sanırım bir kadın bizim fotoğrafımızı çekti."*

O sertleşti, yüzünde kasvetli bir uyanıklık belirdi. "Nasıl biriydi?"

Omuz silktim. *"Gerçekten göremedim. Kamera yüzünü kapatıyordu ve başörtüsü takıyordu."*

Çevremizi gözden geçirdi, sonra sırtımın alt kısmına hafifçe dokunarak bana dönmemi işaret etti.

"Eve dönüp ailelerimizle konuşalım." Ona şaşkın bir bakış attım. "Ya da seni omzuma atıp arabaya taşıyabilirim."

Yanaklarım kızardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Aramızdaki cinsel gerilim tırmandı ve tüm dünya kayboldu, geriye dünyanın en çekici erkek örneği kaldı.

"Bu, yerel halk için oldukça ilginç bir manzara olur, sence de öyle değil mi?"

Bunu bir meydan okuma olarak algılamış olmalı, çünkü beni kaldırdı ve ben şaşkınlıkla çığlık atarken omzuna attı. Ona şaka yaptığımı söylemek istedim, ama kıvrılırken tek kazandığım şey kıcıma bir tokat oldu.

Ve lanet olsun, bu beni tahrik etti.

29

VASILİ

Şükran Günü mahvolmuştu. Çözümüm neydi? Kardeşimi ve Dante Leone'yi uyuşturmak.

Siktir, suyuna kattığım Ambien miktarını düşünürsek, günlerce uyanmayabilirler.

"Ölecekler mi Bella? Bu çok fazla bir miktardı," dedi Alexei, Sasha ve Dante'yi eşleriyle birlikte odalarına gönderdikten sonra geri döndüğünde. İki baba figürü tartışmaya başlayıp öfkeleri her saniye artarken, Alexei'yi çağırdım ve bana katılmasını istedim.

Ya da belki daha doğru ifade etmek gerekirse: Onları uyuşturmak için ondan yardım istedim. "Onlar iyi olacaklar," diye karım onu teselli etti. "İkisi de iri yarı adamlar, bu yüzden biraz fazlası onlara zarar vermez."

"En azından hafta sonunun geri kalanında biraz huzur ve sessizlik yaşayacağız," dedi.

"Olumlu bakış açını seviyorum," diye alay etti Bella ve dudakları kıvrıldı.

"Nikola ve Skye'ye göz kulak olacağım," dedi Alexei ve her zamanki gibi ortadan kayboldu.

"Nikola bizim tek oğlumuz, ama yemin ederim ki, *malyshka*, onu öldürmek istiyorum." Elimini saçlarıma arasına soktum, ailemin bana yaşattığı tüm streten sonra saçlarıma hala durduğuna şaşırdım.

"Belki de sakinleşene kadar eve dönmemesini söylemeliyim," diye mırıldandı.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Peki Dante'nin kızını da yanında götürsün mü? Belki de başka bir seks kaseti çeker?"

Bella boş kütüphane odasına geniş gözlerle baktı. "Şşş, başkası duymadan bağırma kes," diye uyardı.

"Bu çocuklar beni erken mezara gönderecek," diye dişlerimi sıktım. "Bunu hak etmek için ne yaptık? İyi ebeveynlerdik, değil mi?" Kollarımı genişçe açtım. "Öyle olduğumuzu düşünmek istiyorum."

"Vasili, kendini gereksiz yere heyecanlandırıyorsun," dedi karım, sesinde yatıştırıcı bir ton vardı. "Çocuklarımız bize bunu yapmıyor. Sadece dünyada kendilerine bir yer bulmaya çalışıyorlar ve onları durdurmak bize düşmez. Nikola'nın bu... bu... seks kaseti için bir nedeni olmalı."

"Söyleme sen." Ona karanlık bir bakış attım. "Ama bunu Skye'nin babasına, Sasha'ya ve Marchettilere göndermek için bir neden var mıydı?"

"Şey, belki." Sesindeki tereddüt onu ele verdi. "Belki de hepsine yanlışlıkla göndermiştir."

"Yanlışlıkla," diye alaycı bir şekilde tekrarladım. "Buna gerçekten inanmıyorsun, değil mi *malyshka*?"

O içini çekti. "Hayır, maalesef inanmıyorum. Bu daha çok hesaplı bir hareket gibi görünüyor."

"Bir kez olsun akıllıca davranıyor ve ben onun yaptığı şeyden gurur bile duyamıyorum" —tezgahın üzerinde duran cep telefonunu işaret ettim—"bunu."

Karım güldü. "Bu günlerde çocuklar hakkında öğrenmemiz gereken bir iki şey var."

"Ne gibi? Seks kaseti çekmek istediğini mi söylüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordum.

Karım ellerini belime doladı. "Neden olmasın? Bizimkini dünyayla paylaşmamıza gerek kalmaz."

"Umarım öyle olmaz," diye mırıldandım. "Oğlumun kıcını tekmelemek için onların gözlerini oyarak çok meşgul olurdum."

Kütüphanenin kapısı açıldı ve kardeşim Sasha içeri girdi, kapıyı ardında açık bırakarak. "Patlamış mısır nerede?"

"Ne halt ediyorsun sen?"

Bella elini alnına götürdü. "Kahretsin, ona daha yüksek doz vermeliydim."

"O pisliği öldürmem lazım," diye mırıldandı, sandalyenin üzerinden tökezleyerek. "Siktir, mobilyaları ne zaman yer değiştirdin?"

"Yıllardır oradalar," dedim kuru bir şekilde, kitap rafında duran içkiyi içerek, acı tadı boğazımdan aşağı akarken.

"Yeğenime bir ders vereceğim." Bar arabasının etrafından dolaşarak kendini tuttu. "Yüzüne yumruk at. Benim mirasım olan güzel burnunu kır."

"Bella, ben *onun* güzel burnunu kırmadan önce ona biraz daha ilaç ver."

Bana ciddi bir bakış attı. "Artık aşırı dozdan endişelenmiyoruz, değil mi?"

"Gördün mü?" Sasha sözünü kesti, kelimeleri peltek peltek söylüyordu. "Nasıl benim çocuğuma dokunur?"

"Teknik olarak o Dante'nin çocuğu," diye gereksiz bir şekilde belirttim.

"Benim kızım," diye bağırdı, beni görmezden gelerek.

Onu daha da kızdıracağımı bildiğim için sessiz kaldım. "Siktir git." Evet, işte buradaydı.

"*Malyshka*," diye mırıldandım. "Ben kendimi kaybetmeden önce bu adama ilaç ver."

Kanepede bıraktığı siyah tıbbi çantaya koştu ve bir iğne çıkardı.

"Neden bu kadar şiddetlisin, *velet*?" En azından hala bana kardeşim diye hitap ediyordu. "Neden beni itip kakıyorsun?" Onu kanepeye ittim ve o yan yatarak yüzünü, iğneyi hazırlayan karıma doğru çevirdi. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, yengem?"

"Bugün değil, Sasha."

İğneyi boynuna batırdı ve iki saniye içinde uykuya daldı. Tam zamanında, çünkü Alexei kütüphanenin kapısında belirdi ve "Nikola ve Skye el ele tutuşarak geri döndüler" dedi.

Burnumun köprüsünü sıktım. "Nikola'yı ofisime götür. Gerekirse boynundan sürükleyin."

Karım bana bir bakış attı. "Nazik ol." İç geçirdim. "Tabii ki, hayatım. Nazik olacağım."

Karım, benim alaycı tonumu fark etmemiş gibi, bana sıcak bir gülümseme attı. "Ben Skye ile konuşmaya gidiyorum."

30

NIKOLA

Babamın evine adımımızı atar atmaz amcam Alexei bizi köşeye sıkıştırdı.

"Her şeyi mahvettin, yeğenim." Gençliğinde işkence gördüğü için ses telleri biraz hasar görmüştü, bu yüzden sözleri daha kaba çıkıyordu.

"Kostya ile mi ilgili?" diye sordum, ama ifadesinden ne dediğimi hiç anlamadığını anladım. "Ah, demek hepiniz videoyu izlemiştiniz."

Alexei amca onaylamayan bir şekilde başını salladı. "Bu cesur bir hareketti. Ama aynı zamanda çok aptalca bir hareketti."

"Bu sanatsal bir film," dedim, ama Alexei amcanın yüzündeki ifade bunun aptalca bir iddia olduğunu gösteriyordu. "Yani, hiçbir şey görünmüyordu bile."

"Yine de senin ve Skye olduğunu biliyorduk," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Düşünsene." "Marchettiler de şüphesiz bunu bileceklerdir," dedim ciddi bir ifadeyle.

Alexei amca somurtkan bir ifadeyle, "Biz kadınlara böyle davranmayız Nikola," dedi.

"*Bu karşılıklı rızaydı,*" diye işaret diliyle Skye, beni savunmak için aceleyle araya girdi. "*Biz sadece... deniyorduk.*"

Alexei omuz silkti. "Belki, ama sen nişanlısın."

Skye alaycı bir şekilde, "*Artık değil. En azından Amadeo Marchetti ile değil,*" dedi.

"Çocuklar," diye mırıldandı. "Nikola, seni babanı görmeye götürüyorum ve sen, genç bayan" — Skye gözlerini devirdi ve ben gururla gülümsemeden edemedim — "gidip ailenizi görseniz iyi olur. En azından annenizi."

Annem ortaya çıktı ve videoyu izlemiş olmasına rağmen, Skye ve bana gülümsemesi hiç azalmadı.

"Merhaba, siz ikiniz," diye selamladı bizi. "Gününüz nasıl geçti?" Skye kızardı. "*Ah, iyi, Bayan Nikolaev.*"

Annem elini salladı. "Bana Bella deyin. Artık zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Skye rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine ağırlığını verdi. "*Tamam, madem ısrar ediyorsunuz.*"

"Marietta evde mi?" diye sordum, Skye'nin üzerindeki baskıyı azaltmak için.

"Evet, hala sarhoşluğunu atmaya çalışıyor." Annem onaylamadığını gösteren bir şekilde dudaklarını büzdü. Komik, seks kaseti tamamen sorun değildi, ama açıkça kız kardeşimin sarhoşluğu sorunluydu.

"Tamam, cesaretimi toplayıp babamı bulacağım." Skye'nin yanağına, sonra annemin yanağına öpücük kondurdum. "Eğer ölürsem, Skye'nin hala benim dul eşim olarak kabul edilmesini sağla."

Annem ön koluma vurdu. "Ölmeyeceksin." "Ölebilir," dedi

Alexei soğuk bir sesle.

Koridorda ilerleyip sola döndüğümde annem arkamdan "Ofisinde buluşalım" diye seslendi. Kapıyı çalmadan içeri girdim, ama ofis boştu.

"Rahat olalım bari," diye mırıldandım ve masasının önüne oturup bacaklarımı uzattım.

Huzur sadece birkaç saniye sürdü.

31

VASILİ

"Aklını mı kaçırdın evlat?"

İlk oğlum hiç irkilmedi. Hatta o kadar rahattı ki ayaklarını masaya uzatmıştı. On yıllar önce kardeşim Branka'yı kaçırdığında yaşadığım déjà vu hissi uyandırdı.

Arkamdaki ofis kapısını çarptım, evimizin tüm cam pencereleri bu çarpmanın şiddetiyle titredi, sonra masaya gidip oturdum.

"Sana söylüyorum Nikola," diye bağırdım ve yumruğumu masanın üzerine vurdum. Kardeşimin yaramazlıkları yüzünden son ahşap masa paramparça olmuştu ve bu gidişle bu masa da fazla dayanmayacaktı.

"Seni duyuyorum," dedi sakince, cebine uzanarak. Bir sakız çıkardı, ambalajın hışırtısı kasvetli sessizliğe karşı yüksek sesle duyuluyordu ve sinirlerimi bozuyordu.

Sakızı ağzına attı ve sinir bozucu bir şekilde çiğnemeye başladı.

"Ben senin tek oğlunum. Tabii ki benimle konuşuyorsun, Vasili," diye devam etti. "Eminim tüm New Orleans seni duymuştur. Ayrıca, olan oldu; artık önümüze bakmalıyız."

Sinirime hakim olamadım ve kan basıncımın tehlikeli seviyeye çıktığından oldukça emindim.

"*Babası* o lanet kaseti gördü," diye bağırdım.

"Gizlice çekildi," dedi soğukkanlılıkla. "Skandal bir şey yok."

"Asıl meseleyi kaçıırıyorsun, *sen Dante Leone'nin tek kızısn!*" Dante'nin kitabında bunun Nikolaev ailesinin tamamını öldürmeye yetecek bir neden olduğunu anlamıyor muydu?

"Hmm, onun Sasha amcanın kızı olduğunu sanıyordum," diye alaycı bir şekilde güldü ve ben ona karanlık bir bakış attım. Oğlumu seviyordum, ama o anda onu boğazlamak istiyordum. "Sakin ol, bu ensest değil. O evlatlık, hatırladın mı?"

"Ensest en küçük sorunun," diye bağırdım.

Lanet olsun, neden normal bir oğlum olmadı? Onun yerine, Sasha'nın mini bir kopyası oldu. Ve o şeytan kardeşim, aziz bir oğul sahibi oldu. Önceki hayatımda ne yaptım da bunu hak ettim?

Nikola sandalyeye yaslandı ve yanındaki dergiyi aldı. Sanki Sasha'nın bana aynı şeyi yaptığı günlere geri dönmüş gibiydim, sadece beni kışkırtmak için. Bu iki pislik bana komplo mu kuruyordu?

"O lanet dergiyi bırak," diye dişlerimi sıkarak, patlamak üzere olan öfkemi zar zor kontrol ettim. Nabzım hızla atıyor, kulaklarım çınlıyordu. Bu gidişle kalp krizi geçirecektim ve Dante Leone uyuşturucu etkisiyle uyandığında bunun gerçekleşmesini neredeyse diledim.

"Sakin ol baba," dedi, elini kayıtsızca sallayarak. "Açıkçası, günümüzde seks kasetleri her yerde."

Lütfen Tanrım, tek oğlumu öldürmemem için bana güç ver, diye sessizce dua ettim, ama dualarım biraz geç kalmıştı. İş işten geçmişti ve tüm dünya bunu öğrenmişti. Leone, Marchetti ve Nikolaev aileleri arasındaki savaş kaçınılmazdı.

Belki bayılır ve kurtulurdum. Umut etmekten başka çare yoktu.

"Bana rahatlamamı söyleme. Bu bir déjà vu gibi." Saçımı çekiştirdim, akıl sağlığımı ve öfkemi zar zor kontrol ediyordum. "Kız kardeşim partilere ve çılgınlıklarına son verdi. Ailemizin normal insanlarla dolu olduğunu söylemeye çok yakındım..."

"O ikisinde normal olan hiçbir şey yok," dedi Nikola ciddi bir ifadeyle, sonra bunu vurgulamak istercesine bir balonu patlattı. "Ayrıca, Sasha amca ve Tatiana teyze değişmemiş olabilir, ama eşleri bu durumu senden daha iyi idare ediyor."

"Seni şu anda boğazlayabilirim Nikola."

"Şimdi sapıkça encest konuşmalarına başlamayalım," dedi yavaşça.

Başımı hafifçe salladım ve ona dik dik baktım. Sasha gibi, oğlum da insanları tepki vermeye kışkırtmayı severdi. Ne kadar tepki verirsən, o kadar karşılık verirdi.

Derin bir nefes alıp öfkemi kontrol etmeye çalıştım ve sonra, "Skye ile aranızda bir şey varsa neden bana gelmedin? Ben ayarlayabilirdim..." dedim.

Elini kaldırdı ve sonraki sözleriyle beni durdurdu. "Arkadaşların Nico ve Luciano'nun Matteo'ya yaşattığı felaketten sonra... Hayır, teşekkürler." "Bu basit bir hataydı ve ne senin ne de Skye'nin ikizi var," diye sabırla karşılık verdim. Açıkçası, o ikisine benzetildiğime

"Belki, ama ben riske girmeyecektim. Bu kesin bir anlaşma ve şimdi Skye benim olacak. Ayrıca, ailelerimizin eş bulma yöntemleri Jane Austen'in romanlarındaki gibi değil."

"Annenle evlenmek için ona *teklif ettim*."

"Aşağı yukarı," diye espri yaptı. "Ve Sasha amcanın gelinini düğün gününde kaçırdığını unutmayalım. Kilisede."

"Sizinle hiç rahat edemiyorum." O, bu söze bir yorum yapmak için ağzını açtı, ama ben ona tehlikeli bir durumda olduğunu belirten sert bir bakış attım. Nikola, ne zaman çenesini kapatması gerektiğini iyi biliyordu. "Amcan, gelinin düğün gününde onu kaçırmış olabilir, ama en azından seks kaseti çekmemişti."

Omuz silkti, etkilenmemiş bir şekilde. "Ne diyebilirim ki? Ben orijinalim."

Elimi saçlarımın arasına soktum, aklımı da saçlarımla birlikte koparmak üzereydim.

"Özgün," dişlerimi sıkarak tükürdüm. "Özgün olan, amcan Sasha ve Dante Leone'ye gidip Skye ile çıkmak... onunla evlenmek... ya da bu günlerde gençlerin yaptığı her ne haltsa onu istemek olurdu."

Yine bir balonu patlattı ve gergin sessizliği doldurduktan sonra cevap verdi: "Sasha amcama onunla evlenmek istediğimi söyledim, o da beni kör edeceğini söyledi. Dante de pek farklı değildi." Sonra somurtkan bir ifadeyle ve şimdiye kadar duyduğum en aptalca İtalyan aksanıyla devam etti. "*Ona bakma, evlat, yoksa*

seni küçük parçalara ayırıp bedenini ve ruhunu köpekbalıklarına yem ederim. Açıkçası, o adamın bu kadar şiirsel olduğunu düşünmemiştim."

Yine masaya yumruğumu vurdum, masayı sarsarak. "Ve adamın tavsiyesine kulak asmayı düşünmedin mi?"

"Tabii ki hayır, sürekli ona baktığıma göre."

"Savaş başlatmaya mı çalışıyorsun?" Ayağa kalktım, onun üzerinde dikildim, ama oğlum hiç sarsılmadı. Bunun, benim kadar uzun ve geniş olmasıyla bir ilgisi olabilir. Onunla gurur duyuyordum, ama beni deli ediyordu.

"Neden? Ne duydun?"

Ofisimin kapısı açıldı ve karım Bella, yumuşak bir ifadeyle bana doğru koştu. "Vasili, sesini alçalt. Bence bütün şehir seni duyabilir."

Bu, nabzımın sakinleşmesi için yeterliydi.

"Tabii ki, *malyshka*." Eğer isterse, onun ayaklarının altındaki halı olurum. Ama sonra gözlerimi kopyama çevirdim ve dişlerimi gıcırdatarak, "Ve sen, Nikola... onunla evleneceksin." dedim.

"Tabii ki," diye zafer dolu bir ifadeyle tembelce konuştu.

"Ama amcan tarafından hayatının dayaklarını yiyeceğini unutma, ben onu kesinlikle durdurmayacağım," diye devam ettim.

Oğlum ve ben birbirimize dik dik bakarken karım nefesini tuttu. Sonra o küçük pislik yine sakızını patlattı ve gözlerinde açık bir meydan okuma ile bana baktı. Çocuk sahibi olmanın neşeli bir olay olduğunu kim söyledi? Daha çok sürekli bir gerginlik, endişe ve göğüs ağrısı hali, ara sıra biraz mutluluk serpiştirilmiş hali gibi.

"Skye'yi aldattığını öğrenirsem, kendi ellerimle sikini keserim," dedim ve tekrar oturdum. "O kıza saygıyla davranacak ve onun yürüdüğü yeri taparcasına seveceksin. Duydun mu beni?"

"Seni duymamak zor." Bir balon daha patlattı. Kan basıncım yine yükseldi, ama karım beni sakinleştirmek için kolumu okşadı. "Hâlâ bağıryorsun."

Oğlumun yetiştirilme sürecini zihnimde tekrar ederken, gözlerimiz bir irade savaşına girdi. Belki de çok talepkardım? Ya da yeterince talepkar değildim? Nerede hata yaptım?

Karım kucağıma oturdu, bu da oğlumun gözlerini devirmesine neden oldu. Ancak, benim ve kardeşlerimin sahip olduğundan çok daha iyi bir hayatının olmasının tek nedeninin annesi olduğunu bilmiyordu. Ailemizi bir arada tutan oydu.

Ofisimin kapısı tekrar açıldı — bugün büyük bir merkez istasyon gibiydi ve Marietta teatral bir şekilde içeri girdi.

Harika. Bu ikisi bir arada olduğunda hayatta kalamazdım.

Sarhoşluğu geçmişti ve en sevdiği tasarımcı kıyafetlerini giymiş, neşeli ve zinde bir hale dönmüştü. Fiziksel olarak kızımız karımın kopyasıydı, ama karakter olarak tam da kız kardeşim gibiydi. *Tanrım, bana yardım et.*

Bugün kadar hiç bu kadar çok dua etmemiştim.

Marietta kardeşinin yanına oturdu ve göz kırptı. "Ciddi bir belaya bulaştığımı duydum, *velet?*"

"Marietta! Lütfen diline dikkat et," diye azarladı Bella.

Marietta gözlerini devirdi. "Biz insanları öldüren bir mafya ailesiyiz, ama sen benim kelime dağarcığımdan endişeleniyorsun. Ne hoş."

Nikola sevgiyle kafasını okşadı. "Haklısın, *sestra*, ama ateşe benzin dökme. Kötü kelimeler söylersen, suçlu ben olacağım, biliyorsun."

Elini salladı. "Çoğunu senden öğrendim."

Oğluma öfkeyle bakarken, o da ona sinirli bir bakış attı. "Eğer yardım etmek istiyorsan, lütfen yapma."

"Nikola," diye dişlerimi

gıcırdattım. "Evet?"

"Lanet olası bir gömlek giy," diye bağırdım.

Bella beni sakinleştirmek için elimi okşadı ve "Ne oluyor Nikola? Sana emir vermemiz mi gerekiyor?" diye sordu.

Marietta onu keserek, "Skye yüzünden gömleksiz dolaşıyor," dedi. Ne?

Ne? Ne? Ne?

"Bu sözün bir anlamı olduğuna eminim, ama ben göremiyorum," diye mırıldandım.

Bella iç geçirdi. "Bu, yaşlandığımız anlamına geliyor olmalı."

"Siz ikiniz yaşlısınız." Marietta, bizi az önce hakaret etmemiş gibi elini salladı. "Skye birkaç yıl önce, takım elbiseli ya da gömleksiz erkekleri tercih ettiğini söyledi. Nikola gömleksiz seçeneği tercih etti."

"Sen benim başımın belasısın," diye tısladı Nikola.

"Ama beni seviyorsun."

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandım, ikisinin de başımın belası olduğunu söylemek istedim ama çok yorgundum. "İkinizi de seviyorum ve ikiniz için cinayet bile işlerim, ama bazı günler ikinizi de kendi ellerimle boğmak istiyorum."

"Bu arada, sıkıldım. Birini öldürmene yardım etmemi ister misin?" Marietta boynuna uzanarak incilerini tuttu. "Tabii ki ailemizi değil."

Bella ve ben birbirimize baktık, sonra ona sinirli bir bakış attık. "Vay canına, teşekkürler."

32

VASILİ

Çocuklarımla ofisimden çıkıp birbirlerine fısıldayarak konuşmalarını izledim. Muhtemelen bana daha fazla beyaz saç çıkarmak için planlar yapıyorlar. Çok geç. Kafamın zaten beyaz saçlarla dolu olduğundan emindim.

Hayatım boyunca ailemin kaosuyla uğraşmıştım. Önce kardeşim Sasha, o da yerleşir yerleşmez, kendi oğlum da onun gibi davranmaya başladı. Sonra da neredeyse onun kadar kötü olan Marietta vardı.

Bütün dünya bana karşı komplo mu kuruyordu?

En azından Sasha Nikola'nın tarafında değildi. Tanrıya şükür, çünkü bu dünya bu ikisinin bir arada olmasına hazır değildi. Aslında, sevgili kardeşim en sevdiği yeğenini öldürmeye niyetliydi.

Nikola'yı "şeytanın bile bulamayacağı kadar derine gömeceğim" şeklindeki önceki tehdidi, Sasha sonunda uyandığında oğlum için hayra alamet değildi. Oğlumun yaptıklarını gördükten sonra, onu suçlayamazdım bile.

Skye'yi kendi kızı gibi görüyordu. O her zaman ailemizin bir parçası, Sasha'nın oğlunun ablası ve Alexei, Tatiana ve benim çocuklarımın masum, utangaç kuzeni olmuştu.

Nikola'nın ona ilgi duyacağını hiç düşünmemiştim. İkisi tam zıt karakterlerdi.

Tanrım, neden normal bir ailemiz olamadı ki? Tekrar düşündüm.

Önce, dengesiz, biraz psikopat bir kardeşi büyütmek zorunda kaldım. Ve Alexei'den bahsetmiyorum. Sasha'ya kıyasla o bir aziz gibiydi. Ama ne olursa olsun, mutlu bir şekilde Sasha ve kız kardeşimi büyüttüm. Onları öldürmek ve tek çocuk olmak istediğim birkaç olay dışında, oldukça iyi bir iş çıkardım.

Aman Tanrım, ne kadar da iyiyim.

Ama sonra, kendi hafif psikotik eğilimleri olan bir oğulla ödüllendirildim. Nikola, ortalığı karıştırıp herkesi kızdırmaktan zevk alıyordu. Çoğu zaman önce hareket eder, sonra sonuçlarına katlanırdı

—tabii sonuçlarla yüzleştirse.

Bunun ne zaman başladığını bile bilmiyordum. Bir gün birdenbire apaçık ortada oldu.

Oğlumun videosuna inanamadan baktım.

"Buna şüphe yok," dedi Sasha, ekrana işaret ederek. "O arabada Nikola olduğu gün gibi açık."

Sokak kamerası, on altı yaşındaki oğlumun Ferrari'sini Fransız Mahallesi'nin karşı şeridinde sürerkenki halini net bir şekilde kaydetmişti. Hatta birkaç taksiye zarar vermişti, ama neyse ki kimse yaralanmamıştı.

"Aurora, suçlamaların düşmesi için birkaç bağlantısını kullandı, ama Nikola çok pervasız davranıyor," diye ekledi Alexei her zamanki sakin ses tonuyla.

Üçümüz, genellikle işleri tartıştığımız evimdeki ofisteydik, çocuklarımızı hapisten nasıl kurtaracağımızı değil. Kahretsin.

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Bir gün iyi bir çocuk, ertesi gün rayından çıkmış." Oda sessizliğe büründü ve gözlerimi ekrandan ayırıp kardeşlerime baktım. İkisi de biraz rahatsız görünüyordu. Ya da kabız. Bütün bunların arkasında Nikola'nın pervasız sürüşünden daha fazlası vardı.

"Ne?" diye sordum. "Bana söylemediğiniz bir şey var."

İkisi birbirlerine baktılar, sonra Alexei omuz silkti ve sessizce Sasha'nın öncülük etmesine ve açıklamasına izin verdi. "O yükü omuzlarına yüklemeyen önce birkaç yıl daha beklemek daha iyi olmaz mıydı sence?"

Kaşlarımı çattım, kardeşimin düşünce tarzını açıkça anlamamıştım. "Ne yükü?"

"Yönetimi devretme planın," diye ekledi Alexei.

Onlara şaşkın şaşkın baktım. "Bu haberi ona yıllar önce vermiştim. Küçük bir çocukken biliyordu. Bunun ne alakası var?"

Sasha omuz silkti. "Emin değilim, ama beklentilerini açıkça ortaya koyduğundan beri Nikola'nın pervasızlığı değişti gibi görünüyor."

İnanamadan başımı salladım. "Benim yaşı olduğumu farkında mısın? İkinizden çok daha yaşıyım. Her an ölebilirim. Tabii ki Nikola'nın hazırlıklı olmasını istiyorum. Ben hazırlıklıydım."

"Ama senin seçeneğin yoktu," diye araya girdi Sasha. "Ebeveynlerimiz kör ve bencil pisliklerdi ve sana çok fazla yük bindirdiler. Biz de çocuklarımızla aynı şeyi mi yapmalıyız?"

Ekrana baktım ve o lanet olası kırmızı Ferrari'nin insanlarla dolu caddede hızla ilerlemesini yüzüncü kez izledim. Kimseyi öldürmemesi bir mucizeydi. Nikola olağanüstü iyi bir sürücüydü, ama sarhoş bir ziyaretçinin caddeye çıkması yetti.

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye devam etti Alexei. "Bir şey olursa, Sasha ve ben devreye girebiliriz."

Cevap verme fırsatım olmadan, ofisimin kapısı açıldı ve oğlum yüzünde aptal bir köpekbalığı gülümsemesiyle içeri girdi. Sanki geçmişe, daha genç bir Sasha'ya geri dönmüş gibiydim.

"Naber?" diye sordu, kanepeye atlayarak. Yan tarafa kaydı, bacaklarını kol dayama yerine koydu ve uyumaya hazırmış gibi gözlerini kapattı.

Tüm mantığım uçup gitti ve öfkem alevlendi. "Ne var?" diye bağırdım, ekranı 180 derece çevirerek. "Ne var, o da bu. Oğlum, Fransız Mahallesi'nde dikkatsizce araba sürerek neredeyse insanları öldürüyordu."

Nikola, gözlerini açmaya bile tenezzül etmeden, kayıtsızca elini salladı. "Sonu iyi bitti, ne de olsa."

Nasıl oldu da koltuğumdan kalkıp onun üzerine eğildiğimi bilmiyordum. "Siktir git iyi bitti! Aklını mı kaçırdın Nikola?"

Sonunda göz kapaklarını aralayıp, soluk mavi gözleriyle bana düz bir şekilde baktı. "Ailemizin geri kalanından ne daha fazla ne de daha az. Bizi özel yapan şey bu. Bu ve suç imparatorluğumuz."

"O sokakta masum insanlar vardı," diye bağırdım, sesim o kadar yüksekti ki kulaklarım çınladı.

"Not aldım," dedi, gözlerini tekrar kapatarak. "Bir dahaki sefere, sokakta sadece suçlular olmasını sağlayacağım."

Oğluma biraz akıl vermek üzereydim ki Bella ofise girdi ve ikimizin de sakinleşmesi gerektiğini söyleyerek beni dışarı çıkardı.

Gerçek şu ki, Nikola fazlasıyla sakinleşmişti. Biraz daha sakinleşirse, lanet olası bir buz küpü haline gelecekti.

"Vasili." Karımın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Kulağa kötü geldiğini biliyorum..."

"Kulağa mı kötü geliyor? Kötü, *malyshka*. Gerçekten çok kötü." Oğlumu iyice azarladıktan sonra ofisimde oturmaya devam ettik. Aslında kışına tekmeyi hak etmişti ama ben dışarı çıkıp onun boynunu kırmayacak kadar sakin değildim.

"Videoyu izledin mi?" diye sessizce sordu.

"Yeterince gördüm." Aslında videoda müstehcen bir şey yoktu, ama Dante Leone ve Sasha öyle düşünmüyordu. Onları suçlayamazdım, çünkü benim kızım olsaydı, o çocuğu paramparça ederdim.

"O kadar mı kötüydü?"

Karımı göğsüme çekip sarıldım. "Açıkça gösterilmiyordu, ama yeterince ima ediliyordu."

"Aman Tanrım..."

"Ben Dante olsaydım, o çocuk şu anda nefes almıyor olurdu."

"Belki Nikola'nın hala nefes alması iyi bir işarettir," dedi umutla.

"Dante, senin ilaçların sayesinde yukarıda baygın yatıyor. Sasha da öyle," diye hatırlattım ona, sonra yorgun bir nefes verdim. "Eğer karısını eve götürüp tek başına geri gelirse, o zaman endişelenmemiz gerekir." Isabella bana şaşkın bir bakış attı, ben de açıkladım. "Karısının birini öldürdüğünü görmesine asla izin vermez."

"Oh, lanet olsun."

Oh, lanet olsun, haklıydı. Dante Leone'nin karısını ailesinin yanında bıraktığı tek zaman, ellerini kirletmeyi planladığı zamandı. Phoenix'in onun bu yönünü görmesini istemiyordu.

Onu suçlayamazdım, çünkü ben de ailemin evine girmeden önce suç dünyasının çoğunu kapıda bırakmıştım.

33

SKYE

Nikolaev malikanesindeki ailemin misafir odasının kapısını araladım ve içeriye baktım. Annem kanepede oturmuş dergi okuyordu, babam ise yatakta sızmıştı.

Sanki beni hissetmiş gibi, annem başını kaldırdı ve gözlerimiz buluştu.

"*Babam iyi mi?*" Kafamı, kollarını açmış, ağzı açık ve tek bir ayakkabısı hayatı pahasına asılı duran babamın yattığı yere doğru eğdim.

"*İyileşecek.*" Dergiyi yere bıraktı ve bana gelmem için eliyle işaret etti. "*Kaçak içki içip sarhoş oldu, sonra sakinleştiriciler işini yaptı.*"

Ben irkildim. "*Sakinleştirici mi?*"

O başını salladı. "*Nikola'dan o mesajı aldıktan sonra Rusları paramparça etmeye hazırды.*"

"*Ay ışığı ve sakinleştiricileri birleştirmek tehlikeli değil mi?*"

"*Isabella verdi, yani güvenli.*"

Kapıyı kapattım ve yanına oturmak için yanına gittim, bakışlarımı sabitlemek için duvarda bir nokta buldum. Nikola ile olan planım, eylemlerimin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalana kadar her şey yolunda görünüyordu. Şimdi ise utanç ve suçluluk duygusu beni sarmıştı. Her ne kadar çok skandal bir şey görmediklerini ve hiçbir fotoğrafta kimliğimin anlaşılmadığını bilsem de. Nikola onlara fotoğrafları gönderip benim olduğumu söylemiş... Bu, ortadan kaybolmak istememe yetecek bir sebepti.

Omzumu tuttu ve bana bakmamı sağladı. *"Demek sen ve Nikola, ha?"* Başımı salladım. *"Bana hoşlandığın biri olduğunu söylediğinde kastettiğin o muydu?"*

"Evet." O zamanlar gerçeği söylersem onu hayal kırıklığına uğratacağından korkuyordum, ama şimdi yalan söylediğim için pişmandım. Her şey farklı olabilirdi. *"Anne, Amadeo Marchetti ile evlenmek istemiyorum."*

"Öyle mi?" dedi alaycı bir ifadeyle. *"Ama o kaseti yapmak yerine başka yollar da vardı."*

Yüzümü buruşturdum. *"Evet. Haklısın."*

"Küçük bir kızken babana, seni rahatsız eden her şeyi ona anlatacağına söz vermedin mi?"

Uzun zaman önce pembe odamda yaptığımız konuşma aklıma geldi ve omuzlarım çöktü.

"Denedim."

"Çok da uğraşmadın," dedi, haklı olarak. *"Bizi oturup, kalbinin çoktan birine ait olduğunu söylemeliydin."*

"İmzalanmış evlilik sözleşmesini gördüğümde artık çok geçti. Bu, Marchettilerle başını belaya sokardı," diye işaret dilinde söyledim. *"En azından bu şekilde, tüm sorumluluk bana ait."*

Kafasını salladı. *"Birincisi, bunu düşünmemelisin. Ailemizin eylemleri hepimizi etkiler. İkincisi, babam Nikola'yı sevdiğini bilseydi, senin için doğru olanı yapmak için elinden geleni yapardı. Senin mutlu olmanı istiyoruz. Bizim sahip olduğumuz şeye sahip olmanı istiyoruz."*

Tamam, geriye dönüp bakınca durum çok kötüydü, ama gemiyi kaçırmıştım ve zamanı geri alamazdım, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

"Çok üzgünüm anne." Oturup ona sıkıca sarıldım. Birkaç dakika öyle kaldık, sonra tekrar yanına uzandım.

"Çok kızgın mısın?" Yüzündeki hayal kırıklığını görmekten nefret ediyordum. Bu beni her şeyden daha çok üzüyordu, çünkü bunun sebebi olmak alışık olmadığım bir şeydi.

"Hayır, ama baban çok öfkeli. Özellikle sarhoşken, zavallı çocuğu nasıl parçalayacağını planlıyordu."

"Nikola'yı öldüremez." Bu düşünce bile nefesimi kesiyordu.

"Demek onu seviyorsun? Bu geçici bir heves değil mi?"

"Bunda geçici olan hiçbir şey yok." Yanaklarım yandı ve annemin ifadesi yumuşadı. "Yıllardır ona aşışım."

"Keşke bana söyleseydin."

"Kaçmadan önce babamdan Nikola ile evlenmemi istemiştim."

Saçlarımı nazikçe okşadı. "Bu, ona aşık olduğunu bize söylemek sayılmaz."

İç geçirdim, sonra avucumu alnıma götürdüm ve cesaretimi toplayarak, "Onun onaylayacağını düşünmedim ve seks kasetini ne kadar kötü karşıladığına bakılırsa, haklıydım." dedim.

"İlle de öyle değil."

Elimi yatağa uzattım, sonra ona keskin bir bakış attım. "Onun bunu kötü karşılamadığını mı söylemek istiyorsun?"

Bu aptalca bir soruydu, çünkü görünüşe göre ona sakinleştirici verilmesi gerekiyordu. Omuz silkti. "Sonunda atlatacaktır."

Kolunu tuttum, gözlerimi onun gözlerine dikip, arayış içindeydim. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun bunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, ama oğlunun bir süre saklanması en iyisi olabilir." Darbeyi yumuşatmak için gülümsedi

. "Bizimle eve gelmen gerekecek. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Hayır." Başımı salladım. "Neden onunla evlenemiyorum?"

"Çünkü evlenirsen baban muhtemelen onu öldürür. Biraz sakinleşmesi lazım, sonra detayları halledebiliriz."

"Ama beklemek istemiyorum." Şımarık, huysuz bir çocuk gibi konuşuyordum. Ama ondan ayrılmak istemiyordum.

"Skye, hamile misin?"

Sinirli bir nefes verdim. "Hayır, çocuk sahibi olmak için çok gencim ve rahim içi araç kullanıyorum. Hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum, ama kendin gibi davranmıyorsun. Aceleyle evlenmek..."

Elimi kaldırdım. "Bir dakika dur. Babam benim için tamamen yabancı biriyle evlilik ayarlarken, benim aceleci davrandığımı mı söylüyorsun?"

Boğazım titredi ve hıçkırıklarımı yuttum.

"Skye, tatlım, nefes al." Panik yapmanın zamanı değildi. Nefes al. Nefes ver. Omurgamı sabitledim ve o işaret dilinde "Haklısın, bu görücü usulü evlilik fikri

ona aceleyle sunuldu. Babam Enrico Marchetti ile mücadele ederek düğünü bir yıl erteledi ve alternatif bir çözüm bulmak için zaman kazandı." Anne babamın bu kadar birleşik bir cephe oluşturmalarını her zaman sevmişimdir, ama bu konuda onun benim tarafımı tutmasını her şeyden çok istiyordum. "Dinle, bence yavaş yavaş ilerlemek en iyisi. Nikola hiçbir yere gitmiyor. Eğer ikiniz birbirinizi seviyorsanız..."

"Seviyoruz." Ancak, bu sözleri yazdığım anda, ikimizin de aşk hakkında konuşmadığımızı fark ettim. Tutku, sahiplenme, takıntı... evet. Ama aşk hakkında hiçbir şey.

"Eğer birbirinizi seviyorsanız, zaman size iyi gelecektir," diye bitirdi annem. "Bu arada, babamın telefonundaki seks kasetini sileceğiz. Branka'dan Sasha'nın telefonundan da aynısını yapmasını isteyeceğim ve biraz şansla, hepsi geçmişte kalacak."

"O ikisinin fil hafızası var," diye işaret diliyle söylendim, homurdanarak, ama babama bakıp gülümsedim. "Ama yardım ettiğin için seni seviyorum. Umarım uyandığında affedici bir ruh hali içinde olur."

Ekstra destek için Branka'yı da yanımıza alarak, Bay Nikolaev'i karısı Nikola ve Marietta ile birlikte oturma odasındaki kanepede otururken bulduk. Müstakbel baldızım yaramazca göz kırptı ve bana başparmağını kaldırdı, ama ben onun ailesine bakmaya cesaret edemedim.

Bunun yerine, ayağa fırlayıp bana doğru büyük adımlarla yürüyen Nikola'ya odaklandım.

dud

"İşte müstakbel gelinim," diyerek beni dudaklarımdan öptü. Annem ona akla

tedirgin bir gülümseme attı ve Branka yüzünü buruşturdu, sonra "Bunu rim.

bunu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Neden sevmeyeyim ki?" Nikola gülümseyerek karşılık verdi. "Skye ile evlenmek üzereyim." Branka başını salladı ve tsk etti. "Evet, ama ortalığı birbirine kattın."

Nikola omuz silkti. "Benim suçum değil. O iki aptala söyledim..." Anneme utangaç bir gülümseme attı, sonra kendini düzeltti. "Sasha amcama ve müstakbel kayınpederime Skye'nin benim olduğunu söyledim. Dinlemek istemediler, işte buradayız."

"Nikola, bir kadın sırf sen onu sahiplendiğin için senin olmaz," dedi annem yumuşak bir sesle onu azarlayarak. "İkiniz de bana ve ailenize gelmeliydiniz. Dante ve Sasha'nın aşırı koruyucu olduklarını biliyordunuz."

"Phoenix haklı," diye araya girdi Bay Nikolaev. "Evlilik sözleşmesini müzakere etmek için biz ebeveynlerden yardım istemek doğru olan şey olurdu."

Nikola alaycı bir şekilde, "Evet, Matteo için ne kadar iyi sonuçlandığını hatırlıyorum," dedi. "*Biz onlar değiliz,*" diye itiraz etti annem.

"Doğru, biz daha akıllıyız," diye ekledi Branka.

"Siz ikiniz durumu biraz manipüle ettiniz," diye araya girdi Bayan Nikolaev, ancak sözlerinde sertlik yoktu. "Reddetmemizle riske girmediğinizi anlıyorum, ama..."

"Reddeder miydiniz?" Nikola sözünü kesti.

"Hayır." Bayan Nikolaev'in sözlerinde tereddüt yoktu ve bana yumuşak bir gülümsemeyle baktığında, sözlerinin samimi olduğunu anladım. "İkiniz için çok mutluyum. Dante ve Sasha'yı nasıl idare edeceğimizi buluruz, eninde sonunda onlar da bunu kabul ederler."

"*Teşekkür ederim Bayan Nikolaev,*" diye işaret dilinde söyledim, yine boğazım düğümlenerek. "Unutma, bana Isabella demelisin," diye hatırlattı.

Başımı salladım.

"Ve artık Bay Nikolaev deme," diye araya girdi Nikola'nın babası. "Bana Vasili de.

Sonuçta, sen artık ailemizin daha da yakın bir üyesi olacaksın."

Yutkundum, gülümseyen anneme bir bakış attım, sonra tekrar onunla göz göze geldim. "*Teşekkür ederim, Bay... Vasili.*"

Yüzünde hâlâ ciddi bir ifade olsa da, bana güven verici bir gülümseme attı.

"Baba, Dante ve Sasha uyuşturucunun etkisiyle uyandıkları zaman Skye ile evlenebilmem için bir rahip bulabilir misin?"

Cevap vermek için ağzını açtı, ama annem çoktan sert bir şekilde başını sallayarak reddetmişti.

"Bu plana katılmıyor musun, Phoenix?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "İş bittiğinde ve geride kaldığında, onlarla başa çıkmak daha kolay olabilir."

"*Oh, iş bitti,*" dedi Mama alaycı bir ifadeyle. "*Ama Dante tek çocuğunu düğüne götürmeyi hak ediyor. Bunu ondan alamayız ve almayacağız.*"

"Ya da Sasha'dan," diye ekledi Branka. "Bu onların kalbini kıracak."

"Peki ya ikisi de bunu kabul etmezse?" diye sordu Vasili. "Enrico Marchetti'yi öldürerek bu durumdan kurtulmayı planlıyorlardı."

"*Bu konuda tavrım kesin,*" dedi annem. "*Dante ve Sasha Skye'yi düğün törenine götürecek ve biz de Skye'nin Nikola ile evliliğini kabullenmeleri için gerektiği kadar bekleyeceğiz.*"

Annemin bakış açısını anlayabiliyordum, ama babam ve Sasha'nın Nikola ve benim evliliğimizi kabullenmesini beklemek tam olarak hayalimdeki senaryo değildi. Öte yandan, babamı ve Sasha'yı incitirsem kendimi affedemezdim.

Nikola'nın gözleri bana odaklandı. "Ne yapmak istiyorsun, Skye? O rahibi geri getirip ona silah doğrultarak bizi evlendirebileceğimi biliyorsun, ama senin mükemmel düğün hayallerini mahvetmek istemiyorum."

Tanrım, bu adamı çok seviyordum. Bazen çılgın ve dengesiz davranabilirdi, ama o bu gezegendeki en harika adamdı ve ben onu başka türlü istemezdim.

"Siz ikiniz biz olmadan neredeyse evleniyordunuz?" Isabella, sanki düğün gerçekten gerçekleşmiş gibi, ağlamaya hazırmış gibi itiraz etti.

Nikola annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ama evlenmedik."

"Onun yerine seks kaseti çektiniz," diye homurdandı Vasili, yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Ne kadar şanslıyız."

Mama, Branka ve Isabella başlarını salladılar.

"Bence bu harika bir fikirdi," diye Marietta ilk kez konuşmaya başladı.

Ben yüzümü buruşturup ona uyarıcı bir bakış attım, o ise sadece gülerek ellerini kaldırıp teslim oldu.

"*Babam ve Sasha'yı ikna etmeye çalışacağım,*" dedim. Annem ve Branka haklıydı; bu deneyimi onlardan alamazdım. Onlar benim kahramanlarımdı ve ben onlar sayesinde bugünkü halime gelmiştim. "*Kabul etmekten başka çareleri yok. Babamın ve Sasha'nın beni düğün töreninde yürümelerini engellemek istemiyorum.*" Nikola'nın homurdandığını hissettim ve elini tutup sıktım. "*En azından bunu hak ediyorlar. Benim için harika baba figürleri oldular.*"

"Skye, bu ikisi senin babaların, konu kapanmıştır," dedi Branka gerçekçi bir şekilde.

Ve böylece gerginlik azaldı ve olası mekanlar ve çiçek aranjmanları hakkında konuşmaya başladık. Henüz her şeyin yolunda olmadığını ve şüphesiz bir fırtına kopmak üzere olduğunu biliyordum, ama burada, beni seven onca insanla çevrili otururken, kendimi rahat hissediyordum.

34

SKYE

Hepimiz, babam ve Sasha bilinçsizken aceleye getirilmiş, yarım yamalak bir düğün yapılmayacağı konusunda anlaştıktan sonra, Nikola birkaç eşyasını topladı ve ilk öpücüğümüzü paylaştığımız kulübe gitmek için hazırlandı.

Tabii ki bunu ikimizden başka kimse bilmiyordu.

Branka ve annem düğün planlaması konusunda yoğun bir şekilde konuşuyorlardı ve her konuda Isabella'nın fikrini almaya özen gösteriyorlardı. Vasili, kontrol edebileceği tek şeye, işine, tüm enerjisini veriyordu. Bu benim sözlerim değil, onun sözleri.

Moda tutkunu Marietta, bana benim için mükemmel olacağını düşündüğü gelinlik fotoğrafları gösteriyordu. Ona zaten aklımda bir şey olduğunu ve bunun geleneksel olmaktan uzak olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi.

Çünkü Nikola ve ben... sıradan bir çift değildik.

Tam onun telefonunu ve Pinterest uygulamasını elinden almak üzereyken, Vasili'nin ofisinin kapıları ve pencereleri sallandı ve babamın ya da

Sasha'nın uyanmış olduğunu anladım.

Kapı şiddetle açıldı ve arkasındaki duvara çarptı.

"O pislik nerede?" Sasha'nın bağıırışını duyamadım, ama kulak zarımı delip geçeceğini tahmin ediyordum.

Branka ayağa fırladı ve onu sakinleştirmek için koştu, tam o sırada babam elinde silahla onun arkasında belirdi.

"O küçük pıslığı öldüreceğim," dedi babam işaret diliyle. O sözleri bağıırarak söylediğinden de emindim.

"*Dante!*" Annem, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle azarladı. "*O sadece genç bir adam ve kızımız onu seviyor.*"

Babamın yüzü karardı.

"O, ona layık değil. Nerede bu adam?" Ayağa fırladım ve annemin yanına gittim. "Bana öyle bakma, prenses. O sana layık değil. Bir gün bana teşekkür edeceksin."

Silahlı elinden aldım ve aptalca bir şey yapmadan önce mermileri boşalttım.

"*Ona zarar verirsen seni asla affetmem,*" içimdeki kargaşaya rağmen sakin bir şekilde işaret dilinde söyledim.

Babam başını salladı. "O sana uygun değil. Kocan sana kraliçe gibi davranmalı."

"*Öyle olacak,*" diye kararlı bir şekilde işaret dilinde söyledim. "*Öyle.*"

"Skye, o sapık. Sana hiç uygun değil. Seni incitecek, saygısızlık edecek ve o zaman onu gerçekten öldürmek zorunda kalacağım."

"Bunu bilemem," diye araya girdi Sasha. "O sapık, buna şüphe yok, ama Skye'ye hiç saygısızlık etmedi."

En azından Sasha'nın hâlâ biraz mantığı vardı.

"*Baba, Nikola'nın bana kötü davranmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Kendimi koruyabilirim.*" Çenemi kaldırdım. "*Ve sen bana bir erkeği nasıl pataklayacağımı öğrettin.*"

"O bir seks kaseti çekti."

"*Baba, biliyorum. Oradaydım, hatırladın mı?*" Yanaklarım yandı ve ona kızmamak elde değildi. Onu seviyordum, ama bazen çok otoriter olabiliyordu. "*Benden izin istedi, o yüzden o kaset için onun kadar ben de suçluyum.*"

Yanaklarımı nazikçe avuçladı. "Prenses, o sana uygun biri değil. Bana güven."

Sinirli bir nefes verdim. "*Peki Amadeo Marchetti senin için uygun mu? Onunla ne zaman tanıştın? Onunla ilgili dedikoduları duymadın mı? Ben bile onun tam bir playboy olduğunu biliyorum.*"

"Öyle mi?" Sasha dikleştirdi ve biraz utanmış gibi göründü. "Benim için yeni bir haber."

Gözlerimi devirdim.

"Nikola seni aldatırsa, onu öldürürüm," dedi babam ölümcül bir ifadeyle ve göğsümde bir umut ışığı parladı. Fikrini değiştiriyordu.

"Onunla başa çıkabilirim." Yanağına dokundum. "Bana güven."

Babam alnımı öptü. "Sen annen gibi güçlü ve cesursun, ama seni hayatım boyunca korumak benim görevim."

"Biliyorum baba, ama beni Nikola'dan korumana gerek yok." İkna olmuş gibi görünmüyordu. "O küçük pislik nerede?"

Ona sinirli bir bakış attım. "Baba, neden beni dinlemiyorsun?"

Sasha bana sert bir bakış attı. "Ne öneriyorsun, Skye? Nikola'nın her şeyi yanına kâr kalmasına izin mi vereceğiz?"

Dudaklarımı büktüm. "Branka'yı düğün gününde kaçırıp paçayı kurtarmadın mı?"

Gözlerini kısarak baktı. "Aynı şey değil. Nikola'ya bir ders verilmesi gerekiyor."

Bir kızın isteyebileceği en harika iki babaya baktım. "Ona zarar verirsiniz, bana da zarar vermiş olursunuz." İç çektiler ve ben de bu fırsatı değerlendirip, şartlarımı iki katına çıkardım. "Kimiyle evleneceğime ben karar veririm."

"Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun?" dedi babam sert bir ifadeyle ve Sasha da hevesle ona katıldı.

"Kendi iyiliğin için fazla güçlüsün," dedi Sasha. "Bu, içindeki Rus kanından olmalı."

"İçindeki İtalyan kanı yüzünden," diye karşılık verdi babam.

Hayal kırıklığıyla iç geçirdim. "Gerçekten önemli değil. Beni bağımsız ve güçlü yapan, ikinizin de ebeveynlerim olmasıydı. Şimdi, odaklanalım. Nikola'ya zarar vermeyeceğinize dair söz verin, çünkü onunla evlenmek istiyorum." Sert bakışlarımı sürdürdüm ve devam ettim. "Duydunuz mu? İstiyorum. Onunla evlenmek istiyorum. Benim için tek kişi o."

"Yani?" Sasha homurdandı ve ben gözlerimi devirdim. Daha açık olamazdım.

"Onu incitmeyeceğinize ve bize izin vereceğinize dair söz vermenizi istiyorum."

Birbirlerine baktılar ama ikisi de taviz vermedi.

"Cidden mi, siz ikiniz?" Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Bu fırsatı değerlendirip güçlerinizi birleştirip anlaşılamaz mısınız? Birini öldürmek istediğinizde ya da evlilik sözleşmesini imzaladığınızda anlaşabiliyorsunuz gibi görünüyor."

Babam bir kez daha iç çekerek alnımı öptü. "Haklısın, prensesim."

Sasha başını salladı. "Elbette haklı. Ne olursa olsun, sen her zaman bizim küçük kızımız olacaksın ve sana zarar veren herkesi öldüreceğiz."

Babam bekleyişle kaşlarını kaldırdı. "O kişi yeğenin olsa bile mi?"

Sasha ciddiyetle başını salladı. "Öyle olsa bile."

Babam sırttı. "O zaman ava çıkalım."

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırdım, ama beni görmezden geldiler. Bunun yerine, birbirlerine high-five yaptılar ve ben ağızım açık, vücudumun her zerresinde şok hissiyle onlara bakakaldım.

İkisinin anlaşmaya başlaması için böyle boktan bir senaryo olması gerektiğini düşünmüştüm.

35

DANTE

Kızım bir Rus'a aşık olmuştu!

Bunu önceden tahmin etmeliydim, ama etmedim. Prenses yardımcım büyüyordu ve Nikola'ya zarar veremedim çünkü ona zarar vermek, kızıma zarar vermek anlamına gelirdi.

Bu berbat Şükran Günü tatili nasıl oldu da hayal edebileceğimden daha da kötüye gitti?

"*Moye serdtse*, şu anda hiçbir yere gitmiyorsun." Branka'nın sesi, arabaya binerken bize ulaştı.

"Uzun sürmez, *kotyonok*."

"Bana *kotyonok* deme, Sasha. O aptal spor arabaya binersen, öngörülebilir bir gelecekte kanepede uyuyacaksın. Belki de ölene kadar."

Derin bir nefes aldı. "Neden hep kanepede olmak zorunda?"

Omuz silktim. "O haklı."

Malikaneye bir göz attım ve pencerede Nix'i gördüm, bana "*Onu seviyor. Nazik ol.*" işareti yaptı.

Onu öldürme dürtüsüne rağmen, başımı salladım. Kızımın ve karımın mutluluğu benim için her şeydi.

"Neden karın seni kanepede yatmakla tehdit etmiyor?" diye mırıldandı Sasha.

"Kanepede yatmak için çok uzun yıllar ayrı kaldık," diye cevapladım.

Nix'in bazen beni benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanıdığını ona söylemedim. Muhtemelen Nikolaev'in oğluna fikrimi söyleyeceğimi tahmin etmişti, ama ona zarar vermeyecektim.

Seks kaseti her babanın kabusuydu. Doğru, öpüştükten sonra sadece gölgeler gördüm, ama lanet olsun... bu çok fazlaydı ve bu dünyadaki tüm sabunlar bile o görüntüleri zihnimden silmeye yetmezdi.

Tamam, belki onu öldürecektim. Neyse. Ne olursa olsun, hak ettiği cezayı alacaktı.

Hâlâ tartışan Branka ve Sasha'ya bir göz attım, ama bu tartışmayı kimin kazandığı belliydi. Ne salak herif.

"Nasıl gittiğini sana haber veririm," diye bağırdım, sonra arabanın kapısını kapattım ve motoru çalıştırıp Nikolaev'in arazisinden hızla çıkıp otoyola girdim.

Kulübe varmam on dakika sürdü ve bu süre boyunca çoğunlukla sersemlemiştim. Nikola motosikletiyle gelmiş, özel girişin yanındaki ara sokağa park etmişti.

Kaskını çıkarıp tutamağa astı.

"Ah, müstakbel kayınpederim," diye selamladı, arkasını dönmeye bile tenezzül etmeden. "Hoş geldin. Seni bu kadar erken beklemiyordum."

"Nikola, *belki de* müstakbel damadım. Anladığım kadarıyla pek iyi dinlemiyorsun."

Arkasını döndü ve lanet olası gözlerini devirdi. Bana! "Yine İtalyan köpekbalıklarıyla başlarsan, yemin ederim ki..."

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, onu dövmemek için yumruklarımı sıktım. Ama bunu yapmayacaktım çünkü *görünüşe göre* kızım onu seviyordu. Lanet olsun.

"Kaydedelim mi?" Soğuk bir ses tonuyla önerdim. "Belki bir YouTube kanalı açıp bunu yayınlarım."

"YouTube'u duymuş olmana şaşırdım, ama nasıl kullanacağını bilmediğini tahmin ediyorum." Küçük pislik gerçekten sırtıttı.

"Ne kadar çok şey bilmediğine şaşıracaksın," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

O gülümsedi. "Merak etme, Papa Dante. Sana işin inceliklerini öğretebilirim."

"Bana öyle deme lan."

"Ne diyeyim?" Alaycı bir nefes verdi. "Yakında benim kayınpederim olacaksın. Hoşuna gitmedi mi, Papa Dante? Sonunda büyük, mutlu bir aile olacağız."

Dişlerimi sıktım. "Hayatımda nasıl bu kadar sinir bozucu insanlarla uğraşmak zorunda kaldım?"

Nikolaev ailesi delinin tekiydi ve şimdi onlardan biri benim damadım olacaktı. Lanet olsun.

Nikola bana doğru bir adım attı, soluk mavi gözlerinde çılgın bir ifade vardı. "Kendinden mi bahsediyorsun, yoksa başkalarından mı?"

Kızının sevdiği çocuğu öldürmeyeceksin. Kızının sevdiği çocuğu öldürmeyeceksin.

Bir sonraki sözlerimi söyleyecek gücü bulana kadar bu sözleri defalarca tekrarladım. "Kızımınla evleneceksen, büyüklerine saygı duymayı öğrenmelisin."

"Hadi ama, bu geçerli bir soruydu," dedi ve yüzündeki aptal gülümsemeyi silmeyi reddetti.

"Senin lanet kışından bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Beni sevdiğini sanıyordum." Diye tsk etti, yüzünde sahte bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

Beni alay ediyor, fark ettim. Belki de kızımın benim tarafımdan değil, onun tarafını tutması için onu vurmamı istiyordu. Ahhh. Sanmıyorum.

"Skye ve onun geleceği hakkında konuşmaya geldim." Derin bir nefes aldım ve dişlerimi sıkarak, "Seninle."

36

NIKOLA

Bu sözleri söylemek onu çok zorlamıştı.

İnsanları alay etmekten veya istediğimi almaktan hiç çekinmedim, ama Skye'nin babasını ne kadar sevdiğini biliyordum, bu yüzden adama bir şans vermeye karar verdim.

Sonuçta, hoşuna gitse de gitmese de, ailemin bir parçası olacak olan bu adamla iyi geçinmek önemliydi. Zaten olduğundan daha fazla.

"Skye ile mümkün olduğunca çabuk evlenmek istiyorum," dedim. Karanlık bakışları benimkilerle buluştu. "Buna katıldığımı söylemedim."

"Henüz," diye düzelttim, çenesindeki damarın atışını izleyerek. "Ama dürüst olun. Kızınızı seviyorsunuz ve o da beni seviyor. Gerçekten başka seçeneğiniz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Çok kendinden eminsin," dedi alaycı bir şekilde, haklı olduğumu biliyordu. Haklı olmayı seviyorum. Yine de onu dinleyecektim.

Ben sessiz kaldığımda, devam etti. "Açıklığa kavuşturmak istediğim birkaç şey var."

Başımı salladım. "Dinliyorum."

Beni şüpheyle baktı, sanki onunla alay ettiğimi düşünüyormuş gibi. Alay etmiyordum, çünkü Skye'yi karım yapmak hayatımda yapacağım en önemli şeydi ve bunu doğru bir şekilde yapmak niyetindeydim. Ama daha da önemlisi, onu mutlu etmek istiyordum.

"Onu aldatırsan, hayalarını keserim. Ona saygısızlık edersen, hayalarını keserim. Onu ağlatırsan, ben..."

"Tahmin edeyim, hayalarımı keser misin?" Onun yerine cümleyi tamamladım. Skye benim için tek kişi olduğu için, bu tür şeyleri yapma tehlikesi yoktu. Birlikte bir aile kurup, birlikte yaşlanacağımızı hayal ediyordum. Onun zekasını saygı duyuyordum ve *sadece kendisi* olduğu için benim ve iş ilişkilerim için bir değer olacağını biliyordum. Bunu asla tehlikeye atmazdım.

Bana karanlık bir gülümseme attı. "Hayır, gözlerini oyup hayalarını keseceğim, sonra da seni köpekbalıklarına yem yapacağım."

Yine lanet köpekbalıkları mı, diye düşündüm. "Peki," dedim.

Benim tereddüt etmediğime memnun olarak başını salladı. "Şimdi, ziyaretler hakkında..." Kaşlarını çatıttım. "Ha?"

Gözlerini devirdi. "Z-i-y-a-r-e-t," dedi yavaşça, sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi.

"Ziyaretlerin ne olduğunu biliyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama Skye benimle yaşayacak. Karımla benim aramda ziyaret programı olmayacak."

Dante homurdandı. "Ben ikinizin Trieste'ye bizi ziyarete gelmenizi kastetmişim." "Ahhh."

"Skye ve annesi çok yakındır. Nix onu sık sık görmeli." Ciddi bir ifade takınmak için yanağımın içini ısırdım. Dante, tüm çılgınlıklarına rağmen, kızına karşı çok yumuşak kalpli biriydi. Bunun karısıyla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen kendisiyle ilgiliydi. "O bizim tek varlığımız."

Omuzlarındaki gerginlik ve yüzündeki çizgiler çok belirgindi. "Ayda bir kez İtalya'ya sizi ziyarete gelsek nasıl olur? Ya da siz

"Bizi ziyarete gelmek ister misin?" diye önerdim. "Tezimi bitirdim ve babam işleri devralmamı istiyor. Uzun zamandır bekliyor ve emekliliğinin tadını çıkarabilmesi için ona bunu borçluyum. Skye derslerini uzaktan bitirmeye açık olursa, Trieste'de daha uzun hafta sonları geçirebiliriz."

"Sì... sì," diye kabul etti, başını şiddetle sallayarak. "Bu iyi olur. Nix bu düzenlemeden memnun olacaktır."

"Güzel, Skye de öyle olacak sanırım," diye mırıldandım. "Şimdi, düğün tarihini belirleyelim. Hiçbir şeyin araya girmesini istemiyorum."

Dante, avını hedefleyen bir şahin gibi beni inceledi.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye iç çekerek sonunda konuştu. "Beni ikna etmek için gerçekten çok uğraştın, Nikola. Yöntemlerin pek takdire şayan olmasa da, Skye'yi mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu görüyorum. Ve Tanrı yardımcım olsun, seninle evlenmek onu mutlu edecek gibi görünüyor."

"Evet, efendim. Öyle."

Onaylayarak başını salladı, ya "Papa Dante" yerine "efendim" dememe ya da Skye'yi mutlu etme kararlılığıma karşılık olarak.

"Güzel. Öyleyse düğünü aceleye getirmeyelim ve doğru şekilde yapalım."

Ben homurdandım. "Saygısızlık etmek istemem *ama*, düğünü aceleye getirip doğru şekilde yapabiliriz."

Bu saçmalığı uzatmak istemiyordum.

"Skye düzgün bir İtalyan düğünü yapacak."

"İtalyan, Çin, Fransız ya da üçü birden olabilir, umurumda değil, yeter ki bir an önce olsun."

Gözleri kısıldı. "Acelen ne?"

"Gerçekten sana açıklamamı mı istiyorsun, P..." *Papa Dante* dilimin ucundaydı, ama kendimi durdurdum ve bunun yerine "Efendim?" dedim.

"Bahar düğünü."

"Hayır, Aralık düğünü."

Sıcak bir nefes verdi. "Kasım ayı bitti bile." Gülümsedim. "Öyle mi?"

Ne kadar da uygun."

"Bahar." O inatla ısrar etti. "Ve düğün bizim şatoda yapılacak. Bir gün, bu şato çocuklarına kalacak ve ben onların bu geleneği sürdüreceklerini düşünmek istiyorum."

Çocuklarımız. Bu düşünce beni içten içe yumuşak ve duygusal hale getirdi, bu benim alışık olmadığım bir şeydi. Ve onun bunu fark etmemesi için her şeye razı olurdum.

37

SKYE

Sasha, Branka ile el ele malikaneye döndüğünde, açıklanamayan bir ıstırap içimi parçaladı. Onun babamla birlikte olacağına güveniyordum, çünkü iş o noktaya geldiğinde, Sasha'nın Nikola'nın incinmesine asla izin vermeyeceğini biliyordum. Evet, onu biraz hırpalamış olabilir, ama daha ötesine geçmesine izin vermezdi.

Ama babam...

Onu durduracak kimse yoktu.

Bu yüzden bir kez daha malikaneden fırladım, ön panelde anahtarı olan ilk arabaya atladım ve kulübün olduğu yöne doğru yola çıktım. Son zamanlarda tüm faaliyetlerimizin merkezi orası gibi görünüyordu.

Vardığımda, arabayı park ettim ve özel girişe doğru sokağa koştum. Babam ve Nikola birlikte durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı.

birbirlerinin boğazına sarılmış gibi görünmüyorlardı, hatta babamın yüzünde hafif bir gülümseme bile gördüm.

Göğsümde umut yeşerdi.

Her şey yoluna girecekti. En çok sevdiğim insanlar yavaş ama emin adımlarla bir araya geliyordu ve mutlu sonumu şimdiden tadabiliyordum.

Henüz beni fark etmemişlerdi ve ben yüzümde kocaman bir gülümsemeyle onlara yaklaşıırken, gözümün ucunda bir ışık parladı. İçgüdüsel olarak döndüm ve gördüğüm manzara karşısında kalbim korkudan dondu.

Siyah giysili, gümüş beyazı saçlı bir kadın sokağın başında durmuş, silahını iki adama doğrultmuştu.

Dudaklarımdan bir titreme koparken düşünemedim. "Nikola! Baba!"

Onun tetiği çekmesini izledim, mermiler havayı yararak zamanı dondurdu. O askıda kalan anda, Nikola ilk tepki veren oldu, babamı yere itip beni arkasına çekmek için koştu. Sendeledim, dizlerimin üzerine çöktüm, ağrılar elektrik akımı gibi bacaklarımı sardı.

Nikola'nın yüzü acıdan buruştu, kan yere sıçradı. Eli silahına doğru uzandı, ama zaman uzamış gibi görünüyordu, başka bir mermi onu vurdu. Sonra bir tane daha.

Dizlerinin üzerine çöktü, sonra öne doğru yığıldı ve etrafımızda kaos patlak verirken geniş vücuduyla beni korudu.

Ona baktım, yüzündeki acı ifadesinden yeni bir korku dalgası geçti içime, dişlerim korkudan kontrolsüzce titriyordu.

"Ben iyiyim, *zayka*," diye mırıldandı, ama dudakları zorlukla hareket ediyordu. Ağır nefes alışы yanaklarıma çarptı, sonra yanağı benimkine yaslandı, ben ise panik içinde ellerimle vücudunu okşuyordum. Parmaklarım yapışkan ve sıcak bir şeye dokundu. *Kan* olduğunu anladım.

Nefesim düzensizleşti, her nefesim boğazımdan çıkarken boğazımı tırmalıyordu. Dudaklarım hareket etti, çaresizce onun adını şekillendirdi, ama ses çıkıp çıkmadığını anlayamadım. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı, kalp atışlarımdan acımasız vuruşları tarafından boğuldu. Gözyaşları yanaklarımdan sıcak ve kontrolsüz bir şekilde akıyordu.

Onun hareket ettiğini, dudaklarını açıp anlaşılmaz bir şey mırıldandığını izlerken panik göğsümü sıkıştırdı. Korku içinde bir rahatlama hissettim — hala bilinci yerindeydi. Ama sonra vücudu öne doğru eğildi ve ağırlığıyla beni ezdi. Boğucu baskı beni yere yapıştırdı, ama hareket edemedim, düşünemedim — ta ki hissedene kadar. Yanağıma değen nefesinin hafif, sıcak okşaması.

Hayattaydı. Hâlâ nefes alıyordu.

Soğuk zeminde ne kadar süre yattığımızı bilmiyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Hayatımda ilk kez, beni sağır yaptığı için kaderi lanetledim. Etrafımda neler olduğunu göremiyordum, bu da beni sağır olduğu kadar kör de hissettiriyordu.

Ellerimi hareket ettirdim, parmaklarımı kaplayan yapışkanlık yüzünden yüzümü buruşturdum. Hareket edemediğimi fark edince, yüzümü çevirmeye cesaret edemeden onun vücudunu kendime doğru çektim. Nikola'nın yanağıma değen nefesi, zihinsel olarak çöküntüye uğramamı engelliyordu, başka hiçbir şey değil.

Gözlerimi kapatıp, tek yapabileceğim dua etmektir.

Babamın iyi olmasını ve Nikola'ya zarar veren kişiyi ortadan kaldıracakını dua ettim. Ambulansın her an gelebileceğini dua ettim. Nikola'nın yaşayacağını dua ettim.

Öyle olmalıydı. Kimse böylesine olağanüstü bir adamın özünü çalmasına izin veremezdi. Değil mi?

Umutsuzluk boğazıma kadar yükselmeye başladığında, üzerimdeki ağır yük kalktı ve güçlü bir el beni kolumdan çekti. Sendeledim ve gözlerimi kırpıttım, sonra babamın yüzü netleşti ve Nikola'nın hareketsiz bedenini gördüğümde arabaya itildim.

Ona ulaşmak için çaresizce babamla mücadele etmeye başladım. Alnı çatılmıştı, ama beni bırakmadı.

"Bırak beni. Bırak beni." Bu kelimeleri ağızla mı yoksa sesimle mi söylediğimi bilmiyordum. Belki de işaret diliyle söylüyordum. "Benim..."

Babam yüzümü hiç olmadığı kadar sıkı tuttu ve bana bakmamı sağladı. "Prenses, burası güvenli değil. Onu hastaneye götürmeliyiz."

Duyduğum tek şey buydu. Hareketsiz kaldım ve onun beni arabaya itmesine izin verdim. Bir sonraki nefeste, Nikola'nın baygın bedeni yanıma yatırıldı ve ben ağlamaya başladım, spor arabanın arkasına sıkışmış büyük bedenini kucaklayarak.

Hastaneye vardığımızda Alexei'nin arabayı sürdüğünü fark ettim.

38

NIKOLA

Bip. Bip.

Hastane kokusu — amaşır suyu ve dezenfektan — burnuma doldu.

Gözlerimi açmaya çalıştım, ama çok ağırlardı ve açılmak istemiyorlardı. Sonra ağzımı hareket ettirmeye çalıştım.

"S-Skye?" diye sormaya çalıştım, ama dudaklarım bile hareket etmiyordu. Belki de bunların hepsi bir rüyaydı.

Bip. Bip.

Hayır, olamazdı. Sese odaklandım ve yavaş yavaş diğer sessiz sesler de odak noktasına geldi.

Babamın sesi. "O iyi olacak, *malyshka*."

"Bunu kesin olarak bilemezsin." Annem üzgün gibiydi ve pişmanlık duydum. Onu endişelendirmek istemiyordum.

Bip. Bip.

"Evet, emin olabilirim. Sen doktorsun. Kalp atışlarını duyuyorsun. Güçlü ve düzenli."

Skye. Onun iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu, ama hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Lanet olsun, neler oluyordu? Biri bana ilaç mı verdi?

"O nasıl?" Başka bir ses. Tanıdık geliyordu, ama nereden olduğunu çıkaramadım.

Bip.

"Yaşayacak." Bir arkadaşı olmalıydı, aksi takdirde babam onun bana yaklaşmasına izin vermezdi. "Skye nasıl?"

"Nikola sayesinde güvende ve hayatta." Rahatlama ve tanıma duygusu beni sardı.

Dante Leone de buradaydı. Artık durumun kötü olduğunu *anladım*. "Dizleri ne durumda?" "Biri parçalanmış. Diğeri..."

Bip. Bip.

Az önce ne dediler? Dizlerim ne durumda?

"Bunu söylemek için henüz çok erken." Alexei amcanın sesi duyuldu. Tanrım, aile toplantısını kaçırmış olmalıyım. "Sasha ve ben tetikçiyi yakaladık."

"Güzel, onu bodruma koyun." Onu mu?

Bip. Bip.

Sonra...

sessizlik.

Skye

Bu olamazdı.

Bir dakika önce, babam ve Nikola konuşuyorlardı. Bir dakika sonra, ben yere yapıştırılmışım, Nikola'nın vücudu üstümdeydi. Kolunda sadece sıyrık olmasına rağmen çok fazla kan vardı. Ama bacakları... dizleri. O, sanki onları hedef almış gibi, her iki dizine de ateş etmişti.

Aman Tanrım.

Mide bulantısı boğazımı tıkadı ve bu anıyı zihnimden silmek zorunda kaldım.

Bunun yerine, onu hayatta tutan makinelerin ekranlarındaki yanıp sönen çizgilere odaklandım.

Doktorlar onun iyi olacağını söylediler.

Hayattaydı. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Isabella doktorlarla tartışıyordu, ama ben hiç kulak asmadım. Branka ve Sasha da buradaydı, öfkeleri tamamen unutulmuştu. Annem babamın elini sıkıca tutuyordu, onu kaybedebileceğini fark etmek onu tamamen hareketsiz hale getirmişti.

Ve ben... Nikola'nın beyaz hastane çarşafı üzerinde hareketsiz yatan zayıf, güçlü vücuduna bakarken parça parça dağılıyordum. Normalde canlı ve sıcak olan cildi solgun ve gergin görünüyordu, göğsü

. Onu bu halde görmek - bu kadar savunmasız, bu kadar kırılmış - beni kemiriyordu, kendi sakinliğimi zorlukla koruduğum zayıf kontrolümü yok etmekle tehdit ediyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim, onu kırılmazdan başka bir şey olarak hayal etmemiştim ve bu beni silah seslerinden, kandan daha çok korkutuyordu. Parmaklarım soğuk pencere pervazına gömüldü, yere yığılma dürtüsüyle mücadele ederken titriyordum.

Sadece dayan, diye içimden yalvardım, boğazımı tırmalayan hıçkırığı yutarak. *Lütfen, Nikola. Sadece dayan.*

Babam elini omzuma koydu ve ben gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü ona çevirdim.

"Yaşayacak," diye yemin etti, parmakları ve dudakları hafifçe titriyordu. "Bacaklarının sağlam kalacağını söz veremem, ama yaşayacak."

Gözlerim, doktorla birlikte duran ve tartışmaya devam eden Vasili ve Isabella'ya kaydı. *"Neden hala doktora kızgın?"*

"O, dizinde rekonstrüktif ameliyat yapılmasını istiyor, ama cerrah bunun için henüz çok erken olduğunu düşünüyor." Kaşlarımı çatıttım ve babam açıkladı. "Sol bacağını bir daha asla kullanamayabilir."

Yürüyüp yürüyememesi önemli değildi, yeter ki uyanabilsin. Her şeye katlanabilir, *her konuda* ona yardım edebilirim, ama sadece birlikteyse.

"Üzgünüm." Babama bakarken duygular boğazımda düğümlendi ve beni boğdu. *"Hepsi benim hatam."*

"Bu ne saçmalık?" diye sordu. Ama durum buydu. Babam asla suçu bana yüklemeydi. Her zaman benim tarafımı tutardı ve ben sözümü tutmuş olsaydım, bunların hiçbiri olmazdı. "Şimdi bana kafanda neler olduğunu anlat, prensesim."

Ama bu sözleri söyleyecek gücü kendimde bulamadım. Bunun yerine, hıçkırıklar boğazımı tıkadı ve babam beni göğsüne çekti. Ağladım, ağladım, üç parçalı takım elbisesini ıslattım, tüm gözyaşlarımı döküp bitene kadar ağladım. Ta ki, sadece zonklayan, sönük bir acı kalana kadar, boş bir kabuk gibi hissedene kadar.

Parmaklarıyla çenemi tuttu ve gözlerime bakmamı sağladı. "Neden kendini suçluyorsun, söyle bana."

Hıçkırarak, kırmızı lekelerle kaplı parmaklarımla işaret dilinde konuştum. *"Sana, beni rahatsız eden bir şey olduğunda her zaman sana söyleyeceğime söz vermiştim, ama söylemedim."* Koyu renkli kaşları çatıldı, karışık düşüncelerimi anlamadı. *"Seninle yaşamaya ilk başladığım zamanı hatırlıyor musun? Bana her zaman dürüst olacağıma söz verdirtmiştin."* Gözlerinde bir anlık bir farkındalık belirdi. *"İki hafta önce Roma'dayken masanın üzerinde o evlilik sözleşmesini buldum. Sana bunu kabul edemeyeceğimi söylemek yerine, kendi planlarımı yaptım."*

sen iki hafta önce Roma'dayken o evlilik sözleşmesini buldum. Sana bunu kabul edemeyeceğimi söylemek yerine, kendi planlarımı yaptım."

Babam yüzümü avuçladı, öldürücü elleri nazikti. Babam gibi erkeklerin özelliği buydu. Acımasız olabilirdi, ama sevdiklerine asla. Bana asla.

"Ve biliyor musun?" Hıçkırarak başımı salladım. "Bunu yaptığın için gurur duyuyorum." Şaşkınlık ve inanamama duygusu beni sardı. "Bu, Nikola dahil herhangi bir erkeğe karşı koyacak kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Şimdi, hatalarımı itiraf etme sırası bende. Nikola, birden fazla kez, senin onunla evlenmene izin vermemi önerdi."

Gözlerimi kırptım. *"Ama sen reddettin."*

"Evet, reddettim. Kördüm prenses, ve bu karmaşanın sorumlusu varsa, o da baban."

Kafamı salladım. *"Hayır."*

"Evet, ben suçluyum. Uzun zamandır ona biraz aşık olduğunu fark etmiştim." Yanaklarım kızardı. "Ama kızıma yeterince güvenmedim. Bunun sadece bir aşktan daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Sen annen gibi güçlü, bağımsız bir kadınsın. Nikola'nın sana zarar vereceğinden korkuyordum, ama şimdi anlıyorum ki... Kızım hiçbir erkeğin kendisine baskı yapmasına izin vermez."

"Seni çok seviyorum baba ve sana söz veriyorum... Nikola bana hayal edebileceğimden çok daha iyi davranıyor." Gözlerim pencereye kaydı, onun yansımasını gördüm, vücudu hala aynı pozisyondaydı, ama kalp atışları monitörde güçlü ve düzenliydi. *"O her zaman benim için mücadele etti, tıpkı senin annem için yaptığın gibi."*

"O zaman benim onayımı aldın," dedi yavaşça. "Babanı sevdiğinden daha çok birini sevdiğini görmek benim için zor, çünkü benim için sen her zaman benim küçük kızsın ve benim görevim seni korumak. Ama onun seni mutlu ettiğini görebiliyorum ve bunu yapmaya devam ettiği sürece, benim onayımı alır."

Elimi ağzıma kapattım, duygularım karışmıştı: babamın onayını aldığım için mutluydum ama Nikola bilinçsiz bir şekilde yatarken —beni altüst etti.

"Ama sana zarar verirse Skye, o adam öldü demektir," diye ekledi, yarı şaka yarı ciddi. *"Zarar vermez baba. Nikola bana asla zarar vermez."*

Babam başını salladı. "Marchetti'ye sözleşmenin iptal olduğunu söyledim bile. Anlaşılan Amadeo da sana benim kadar acı çekti. Sen sadece onu... kasetinle alt ettin."

Rahatsızlık içinde kıpırdadım. Böyle bir konuyu babamla konuşmak pek uygun değildi, ama geri dönüş yoktu ve sonuçta bunu kendim başıma

Annem hepimize kahve tepsiyle geldi, tepsiyi masaya koyarken elleri titriyordu. Ben başımı salladım ve babam kahvesini içtikten sonra kağıt bardağı atıp kendi kahvesini aldı.

"Bu bir kabus," dedi, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Büyükannem bunu nasıl yapabilir? Bunca yıl sonra."

"O kadın pazzo, Nix. Yirmi yıl önce bizi ayırmak için ne yaptığını öğrendiğimiz anda onu bitirmeliydik."

Kafamı salladım, daha önce hiç hissetmediğim bir öfke göğsümde yanıyordu ve saldırmak istiyordum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden tek söyleyebildiğim şey, *"Büyükannenin hayatta olduğunu bile bilmiyordum,"* oldu.

Annem iç geçirdi. *"Uzun zaman önce kötü şartlarda ayrıldık ve teyzen Reina'ya onunla ilgili hiçbir şey anlatmayacağına dair söz verdirdim. Açıkçası, onun öldüğünü sanıyordum. Seksenli yaşlarında."*

"Ve birdenbire, yaşlı kadın birini vurmaya mı karar verdi?" "Birini değil. Babanı. Belki de sana da zarar vermek istedi, benim kızım."

"O çocuk kendini benim ve Skye'nin önüne atmamalıydı," dedi babam sert bir ifadeyle, parmaklarını sıkıp açarak. "Ben onun hedefiydim."

Bakışlarım ona kaydı, dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Annem işaret diliyle konuştu, yanakları ıslak ve burnu akıyordu. Babam mendilini uzattı ve onun yüzünü sildi. "Sana bir şey olsaydı..."

Babamın yüzündeki sert ifade yumuşadı. *"Ben buradayım. Her şey yoluna girecek ve o çocuk yaşayacak. Sana söz veriyorum, Skye."*

Elimi göğsüme vurdum, ciğerlerimdeki sıkışma beni boğuyordu. Nikola'yı ve babamı neredeyse kaybediyordum, hem de varlığından bile haberdar olmadığım bir akraba yüzünden.

"Nasıl yapabildi bunu?" Bakışlarım babamın gömleğini lekeleyen kana kaydı. Nikola'nın kanı. "Neden böyle bir şey yaptı ki?"

Babam başını salladı. *"Bu kadar uzun süre kin besleyeceğini hiç düşünmemiştim. Annenin benimle olmasını istemiyordu."*

Açıklama açıklama yeterli mantıklı anlamlı ve annemin soğuk ifadesi bunu doğruladı.

"Hepsi bu kadar değil. Babamın beni unutmasının sebebi o. Ben seni doğururken, babamın peşimden gelmemesi için ona işkence ettirdi. Senin

Senin hayatının ilk beş yılını bizden çalan o kadın, Skye. O kadının vicdanı yok."

Sislerin arasından bir anı belirdi ve kalbim boğazıma kadar çıktı, çünkü kendi karanlığım beş yaşından beri unutmaya çalıştığım bir kabusu dönüşmüştü.

Çığlıklarımı duyamıyordum, ama onların çıplak beyaz duvarlardan yankılandığını hayal ettim. Onlar da benim gibi yalnız, soğuk ve sevgisizdi.

Dizlerimi göğsüme çekip sırtımı duvara dayadım, hıçkırıklarımı hissettim ve gözyaşlarımı tattım. Sağ elimle onları silmek istedim, ama kelepçe bileğimi tutsak etmişti.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordum, serbest olan elimle.

Kadın benim üvey annemdi, ama tek yaptığı beni bu çıplak odadaki soğuk radyatöre zincirlemektir. Beni istemediği çok açıktı, ama yine de beni evine almıştı.

"Neden?" diye tekrar sordum.

Büyük bir aile, sıcak kucaklamalar ve beni güven içinde tutacak sevgi arzuluyordum. Ama bunun olasılığının çok düşük olduğunu biliyordum. Kadın bana bunu kendisi söylemişti.

"Kimse sağır bir engelliye istemez," diye tükürmüştü beni buraya getirdiğinde.

Ben engelli değildim. Benim normal bir kız olduğumu göremiyor muydu? Konuşmak için ağız yerine ellerimi kullanıyordum, ama diğer kızların yapabildiği her şeyi yapabiliyordum.

Kapı açıldı ve altın rengi bir cüppe giymiş uzun boylu bir figür ortaya çıktı. Bana baktığında soğuk gözleri ve dudaklarında beliren tiksinti dolu kıvrım olmasaydı, güzel bir kadın olabilirdi. Kraliçe gibi yürüyerek yanıma yaklaşırken onu dikkatle izledim.

Gümüş beyazı saçları zarif bir topuzla toplanmıştı ve büyük elmas halka küpeleriyle uyumluydu. Bana eski filmlerde bazen gördüğüm zengin, yaşlı hanımları hatırlattı.

"Biri seni evlat ediniyor," dedi yavaşça, beni anlamamı sağlamak için. "Bunu birine söylersen, evlat edinilmenin geçersiz olmasını sağlarım."

Onu anlamadığım için kaşlarımı çattım. Sanki benim sahibimmiş, üzerimde gücü varmış gibi davranıyordu, ama beni evinde istemediği belliydi. Vardığımız anda beni bu odaya itmiş ve hareket edemem için kelepçe takmıştı.

"Şimdi gitmek istiyorum," serbest kalan elimle işaret dilinde söyledim, vücudum sertleşmiş ve ağrıyordu.

"Aileye ne utanç," diye mırıldandı kadın, söylediklerimi duymamış gibi. Kadın ASL'yi anlamıyordu.

Sesimi hiç kullanmadım. Eskiden birlikte oynadığım çocuklardan biri bir keresinde sesimin bozuk ve çirkin olduğunu söylemişti ve o günden sonra sesimi hiç kullanmadım. Ama bugün bir şey beni tavır almaya itti. Bu kadına bir daha onu düşünmeyeceğimi bilmek istedim. O beni tanımlayamazdı.

"Ben senin ailen değilim" diye tekrar işaret dilinde söyledim ve bunu netleştirmek için sözleri vurgulayarak "Hayır... Aile" dedim.

Yüzüme atılan tokat başımı yana çevirdi ve nefesimi kesip aldı. Gözlerim yaşlarla dolarken, ağzımı metalik bir kan tadı doldurdu.

Başımı geri çevirip yaşlı kadına meydan okurcasına baktım, ama onun sonraki sözleri beni daha da şok etti.

"Meydan okuma sana yakışmıyor, küçük Phoenix."

Sonra güldü ve alaycı bir ifadeyle arkasını dönüp gitti.

Donmuş ve paramparça olmuş bir kalple onun arkasından baktım ve acaba benim Skye değil de küçük Phoenix olmam mı gerekiyordu diye düşündüm.

Anı sis gibi dağıldığında ellerim titremeye başladı. Kadın bana küçük Phoenix demişti. Annemin büyükannesi, şu kadınla aynı kişi olabilir miydi?

"Nikolaev'lerin ona uygulayacağı her türlü işkenceyi hak ediyor," dedi annem, gözleri Nikolaev ailesine kayarken düşüncelerimi keserek. "Sürekli insanlara zarar veriyor, artık cezasını çekmesinin zamanı geldi."

"Onu bulacaklar mı?" diye sordum.

"Zaten buldular," diye araya girdi babam. "Alexei'nin onu bulması uzun sürmedi. Şu anda onların... bodrumunda."

Aniden öfkemi nasıl dışa vuracağımı tam olarak anladım. Ama önce Nikola uyandığında onun yanında olacaktım.

39

NIKOLA

Gözlerim açıldığında yanıyordu ve görüşümün netleşmesi birkaç saniye sürdü. İlk gördüğüm şey Skye'dı, her zamanki parlak gözleri kırmızı ve kan çanağına dönmüştü, yanakları şişmişti. Düşünceli ve kararlı bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu.

Elimi kaldırıp onun elinin üzerine koydum, dikkatini çekmek için, bu hareket beni olması gerekenden daha fazla yordu.

"Ağlamamış olsan iyi olur." Sesim kısık ve biraz sersemlemişti.

Birden dikleşti, geniş gözleri benimkilerle buluştu ve sonra kapıya koştu, ama geri yatakta döndü.

"*Uyanmıştın.*" Elleri o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bulanık bir görüntü oluşturuyordu.

Ama önemli değildi, çünkü o beni öptü. Dudaklarımı, yanaklarımı, burnumu. Dudakları yüzümün her yerine değiyordu ve ben gülümsedim.

"Dikkatli olsan iyi olur, baban bana ters ters bakıyor," diye uyardım onu, ama o umursamadı ve açıkçası ben de o anda umursamadım.

Bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle işaret etti, *"Babam bizim için mutlu. Bizi onaylıyor ve Marchetti'ye cehenneme gitmesini söyledi bile."*

Gülümseyerek, cehennem kopmadan önce benzer bir anlaşılmaya vardığımızı ona söyleyecek enerjim yoktu. "Sanırım onun onayını almak için vurulmam gerekti."

O yüzünü buruşturdu ama ailem içeri girmeden başka bir şey söyleyemedi. Onlara yer açmak için bir adım geri attı ama ben elini tutup onu geri çektim.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye işaret dilinde işaret ettim ve aynı anda bu kelimeleri boğuk bir sesle söyledim.

O yerleşti ve daha önce hiç hissetmediğim bir huzur duygusu ile birlikte içimde binlerce duygu dalgalandı. Bu, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha doğru geliyordu.

Vücudumu inceledim. Birkaç çürük ve çizik vardı ve bacaklarım alçıya alınmıştı, ama ağrı yoktu, yani ciddi bir şey olamazdı.

"Nasıl hissediyorsun, oğlum?" Babam diğer tarafıma geldi, annem koruyucu bir şekilde kolunun altına girmişti. Babam rahatlamış görünüyordu, ama annem öyle değildi. Yüzünde tanıdık olmayan duygular vardı ve bunlar hastane odasına yansıyor.

Belki de vücuduma enjekte ettikleri ilaçlar beni yavaşlatıyordu. "İyiyim," diye cevapladım. "Hemen ayağa kalkacağım."

Babamın gözlerinde bir duygu parlamıyordu, ama ortaya çıktığı kadar çabuk kayboldu. "Güzel, güzel. Bu... güzel."

Oturmaya çalıştım, ama üçü de bana yardım etmek için atladıklarında zar zor kıpırdayabildim. Zoraki bir kahkaha attım. "Hareket edebiliyorum, biliyorsunuz."

"Biliyorum, oğlum." Annemin gözleri babama kaydı, sonra bana sabitlendi. "Bırak da sana yardım edelim."

Beni dik pozisyona getirdikten sonra, üçünü de sırayla süzdüm, sonra da daha fazla insanın beklediği pencereye baktım. Branka, Marietta, Skye'nin annesi — hepsi de ağlamış gibi görünüyordu — Sasha amca ve Dante Leone.

Son ikisinin ifadeleri beni en çok rahatsız etti. Orada bir onay vardı, ama aynı zamanda... acıma mı?

"Tamam, söyleyin artık," diye mırıldandım, hastane odasındaki üç kişiyi sert bir bakışla süzerek. "Bana neyi söylemiyorsunuz?"

Babam çok çabuk cevap verdi: "Hiçbir şey."

"Şu anda endişelenecek bir şey yok," diye ekledi annem.
Skye kıpırdamadı, gözleri rahatlama ve hayranlıkla doluydu. Bir şeyler ters gidiyordu. Cidden ters gidiyordu.
"Skye, bana söyleyeceksin." Bakışları anne babama kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Birbirimize yalan söyleyerek hayatımıza başlamayacağız."
Alt dudağını dudaklarının arasına alıp ısırıldı, ama kıpırdamadı.
"Anne, baba," dedim sert bir sesle, "bize biraz mahremiyet verin." "Şey, ben..."
Annemin cümlesini bitirmesine izin vermedim.
"Şimdi, anne." "Oğlum..."
"Yapma, Vasili." Babam bana sert bir bakış attı, ama devam edemeden annem onun kolunu çekti. "Onlara biraz yalnız kalmaları için zaman verelim."
"Teşekkürler. Sert ses tonum için özür dilerim." "Önemli değil, tatlım."
"Pencere perdelerini kapatır mısın lütfen? Herkesin burayı görmesine gerek yok," dedim, gözlerim her saniye daha da rahatsız olan Skye'ye kilitlenmiş halde.
"Kendimi hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyorum."
"Tabii ki."
Perdeler çekilip kapı kapanana kadar bekledim, böylece mahremiyetimiz sağlandı. Skye'yi hastane yatağına çekip onu öpücüklere boğdum. Her zaman en lezzetli şey gibi kokuyor ve tadı vardı, ama bunu dünyadaki hiçbir şeyle karşılaştıramazdım.
Öpüşmeyi bitirdiğimde, yarı kapalı göz kapaklarının arkasından şehvet dolu bir bakışla bana baktı. Derin mavi gözlerinden bana bakan aşk karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı ve ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamadım.
Hastanede olmamıza ve benim kurşun yarasından iyileşmekte olmama rağmen.
"Şimdi söyle bana. Neden herkes bu kadar garip davranıyor?"

Skye

Nikola'nın bakışları bana kilitlenmişti, gözlerindeki o tanıdık ışıltı kalbimi hızlandırdı, sonra bir sonraki sorusuyla aniden durdu.
"Şimdi söyle bana. Neden herkes bu kadar garip davranıyor?"
Elini elime koydu, böylece serbest elimle cevap verebilecektim. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve birkaç saniye boyunca, dövme parmaklarının benimkileri tuttuğunu, onun parmaklarında benim adımın, benimkilerde onun adının dövme olduğunu izledim. Yalan söyleyebilirdim, ama

istemiyordum. Bunun önemli olmadığını bilmesini istedim. Bu yüzden yer değiştirdim ve yavaşça işaret diliyle *"Mermi dizine isabet etti ve onu parçaladı"* dedim.

Gözleri vücudunun uzunluğu boyunca kaydı, ama bacağının yarısı alçı ve battaniye katmanlarının arkasında gizliydi.

"Tamam." Bakışları bana döndü. "Ve?"

"Sadece bazı parçaları biliyorum," itiraf ettim. *"Annen doktorlarla konuşuyordu, ama dudak okuma için yeterince dikkatimi veremedim."*

"Bildiğini söyle." Nikola'yı şakacı biri olarak tanıyordum. Pervasız bir çocuk, biraz dengesiz bir adama dönüşmüştü. Ama yüzündeki kasvetli ifade benim için yeniydi.

Yutkundum.

"O bacağınla yürüyemeyebilirsin. Annen dizini yeniden yapılandırma seçeneklerini araştırıyordu, ama cerrah buna karşı çıktı." Onun geri çekildiğini hissetmekten çok sezdim. *"Doktorlar daha fazla bilgi edinene kadar bir süre tekerlekli sandalyede kalacaksın, belki sonunda koltuk değneği kullanacaksın."*

Elini elimden çekti ve o acı verici anda, içimde keskin ve acımasız bir çatlak açıldığını hissettim, sanki bir ayna parçalanıyormuş gibi. Duyabilseydim, camın parçalanma sesi gibi olacağını biliyordum, her bir keskin parça göğsümü daha derinden kesiyordu. Nefesim kesildi, dudaklarımdan zar zor çıkan çığ, yaralı bir ses çıktı ve titrek parmaklarımı onun dokunduğu boşluğa bastırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, elini tekrar elimde tutmaya çalışarak, ama o dokunmamı reddetti.

"Tekrar yürüyebileceğimi söylediler mi?"

Kaşlarım çatıldı. *"Tabii ki yürüyeceksin. Diğer bacağın var."* "Bir daha koşabilecek miyim?" Ona baktım, ama gözlerimden cevabı okuduğunu düşünmüş olmalı ki cevabı okuduğunu düşündü, çünkü başını salladı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Asla mı?"

"Ben..."

"Bir daha asla koşamayacağım." Sözler dudaklarından döküldü, yüzündeki boş ifadeyle uyumluydu. Artık bana bakmıyordu bile. Neredeyse iyileşmesini dilediğini düşünürcesine bacağına bakarken, neyin değiştiğini anlayamadım.

"Nikola!" Sesim, dudaklarımdan çıkan adı, sonunda dikkatini bana çekti ve ben onun yüzünü okşadım. *"İyileşeceksin. Adım adım ilerlememiz gerekiyor. Dizin iyileşecek ve annen seçenekleri araştırıyor."*

"Üzgünüm."

Kafamı salladım. "Üzülme. Her şey yoluna girecek. Bunu atlatacağız."

Yüzündeki ifade değişmedi, umutsuzluk ve tanımlamak istemediğim başka bir şey kazınmıştı.

"Doktor en iyi senaryonun ne olduğunu söyledi?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum, bu soruya cevap vermeli miyim emin değildim. Henüz çok erkendi ve Vasili dünyanın en iyi uzmanlarını çağırmakla meşguldü.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim, ama Nikola beni çok iyi tanıyordu. Neredeyse tüm hayatımız boyunca birbirimizi tanıyorduk ve bu, birlikte geçireceğimiz gelecek için harika bir temel oluşturunuyordu, ama yalan söylemek söz konusu olduğunda zararlıydı.

"Zayka, yalan söyleme. Bana yalan söyleme."

Her hücrem dürüst olmama karşı uyarıyordu, ama yine de gerçeği söylemeyi tercih ettim. "En iyi senaryoda koltuk değneği veya baston kullanmam gerekecek."

"Peki en kötü senaryo?"

Cevabı biliyordu, ama kendine acı çektirmek isteyen bir mazoşist gibi, bunu duymaya ihtiyacı vardı. Ya da benim durumumda, görmeye. "Tekerlekli sandalye."

"Tekerlekli sandalye," diye yavaşça tekrarladı.

"Ama öyle bir şey olmayacak," diye işaret dilinde, vermem gereken güveni fazlasıyla göstererek söyledim.

Alaycı bir ifadeyle bana baktı. "Ama koltuk değnekleri işe yarayacak."

"Ne olmuş yani?" O bu durumu tamamen yanlış değerlendiriyordu. "Sen hayattasın. Baston ya da koltuk değneği... bunlar sadece senin bir uzantın olacak."

Birlikte olduğumuz sürece her şeyi denemeye hazırdım. "Anlamıyor musun, Skye?"

"Neyi göremiyorum?" diye sordum, içimde yavaş yavaş panik büyüyordu. "Görülecek bir şey yok. Hayattasın ve iyileşeceksin. Burada önemli olan tek şey bu."

"Hayır, tek önemli şey bu değil," diye inatla iddia etti. "Engelli olacağım ve sürekli yardıma ve bakıma ihtiyacım olacak. Ne yapacaksın? Her sabah beni tekerlekli sandalyeye kaldırıp, her gece yatağıma mı yatıracaksın?"

"Evet, mecbur kalırsam. Ama abartıyorsun. Tekrar yürüyeceksin ve tüm bunları kendin yapabileceksin."

Kafasını salladı. "Ama ben hep sakat kalacağım."

"Tanrı aşkına Nikola. Böyle konuşmayı bırak. Neyin işe yarayıp neyin yaramadığını buluruz, sonra da ona göre hareket ederiz."

Derin bir nefes aldı. Zihninde çeşitli senaryoların geçtiğini görebiliyordum, hiçbiri iyi değildi. Onu hissedebiliyordum

zihinsel ve fiziksel olarak benden uzaklaştığını hissedebiliyordum ve bu beni hem korkuttu hem de öfkeliendirdi. Sonunda, uzun bir nefes vererek, "Seninle evlenemem. Seni bu duruma soktuğum için kendimi asla affedemem..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Hayır, Nikola." O anda sesimi kullanmanın acı tatlı bir yanı vardı. "Beni uzaklaştırmaya cüret etme."

Gözlerimden taze gözyaşları akmaya başladı ve o elini uzatıp yüzümü avuçladı. "Ağlama, Skye."

"Nasıl ağlamayayım?"

"Seni bırakmak zorundayım." İnanamadan başımı salladım. Nasıl böyle bir anda beni terk edebilirdi? Sonunda herkesin onayını almıştık.

"Neden?"

"Anlamıyor musun?"

"Hayır, göremiyorum." Bir an gözlerimi kapattım, sonra açtığımda onun yine o lanet bacağıma baktığını gördüm. Onu bana bakmaya zorladım. "Bana açıkla, çünkü bizim birlikte olmamızı engelleyen şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Öfkeyle dolmuş, adrenalin damarlarımdan akarken, artık yerinde duramıyordum. Ayağa fırladım, ellerimi belime koydum, ona dik dik bakarak bir açıklama bekledim.

Dudakları tiksinti ile kıvrıldı. "Tekerlekli sandalyedeyken seni nasıl koruyacağım, zayka? Ya da koltuk değnekleriyle sendeleyerek?"

"Senin korumana ihtiyacım yok. Aslında, istemiyorum bile." Düşüncemi tamamlayacak kadar odaklanamadan, deli gibi ellerimi salladım.

"İkimizin bir düşman tarafından köşeye sıkıştırıldığını hayal et. Onlara önce ben ateş edebilmek için daha yavaş hareket etmelerini mi isteyeyim?" Bana neredeyse alaycı bir şekilde baktı.

"Koltuk değnekleriyle onları yenebilirsin," diye karşılık verdim. "Ya da vur. Lanet olsun, ben iyi bir nişancıyım. Belki de onları vururum!"

O alaycı bir şekilde, "Bu seni daha fazla tehlikeye atar" dedi.

Ona ulaşabilmek umuduyla çılgınca başımı salladım. "Kendimi koruyabilirim. Seni de koruyabilirim."

"Hayır."

"Bana hayır deme, Nikola Nikolaev."

"Bir gün bana teşekkür edeceksin." Gözleri mavi elmaslar gibi sertleşti. Delirmiş miydi? Aramızdaki ilişkiyi bitirdiği için ona teşekkür edeceğim tek bir senaryo bile yoktu. "Ayrıca, seninle sıradan bir seks yapmak bana yetmiyor."

Sözleri beni sarsmıştı. "Ne?"

"Kendimi değiştirmeye çalıştım, kelepçelenmekten korktuğun için sana karşı nazik olmaya çalıştım, ama ben böyle biri değilim. İkimiz de hata yapmadan önce ilişkimizi bitirmemiz en iyisi."

bir hata yapmadan önce bitirmemiz en iyisi. Seninle sevişmek bana zevk vermiyor."

Titrek ve sinirli bir nefes verdim, acı göğsümü keskin bir bıçak gibi kesiyordu ve gözlerimden sıcak gözyaşları akıyordu. Onu seviyordum — Tanrım, onu o kadar çok seviyordum ki, onsuz yaşama düşüncesi bile nefes alamamak, artık anlam ifade etmeyen bir dünyada boğulmak gibi geliyordu.

Ve yine de, bana incitici sözler söyledi. Beni terk etmeye hazırdı, öylece. Sanki benden uzaklaşabileceği, atılabilir bir şeymişim gibi.

Bu, her şeyden daha çok acıttı — etimi parçalayan herhangi bir kurşundan, gölgelerde gizlenen herhangi bir düşmanın tehdidinden daha çok. Bu ihanet, beni bırakmaya hazır olması, şiddetin yapabileceğinden daha derin yaralar açtı.

"Kanatlarımı keseceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Yorgun bir nefes verdi ve içimi bir parça suçluluk duygusu kapladı. Bu konuşmayı başlatmak için beklemeliydim; o hala çok zayıftı.

"Nasıl unutulabilirim?"

"Senin bilmediğin şey, kanatlarımı kırpmaya izin vermemin sebebi, seninle ilgili olarak asla uçup gitmek istemememdi. Ben artık senin olmasam da, sen benim sonsuza dek benim olacaksın, Nikola."

Nikola, onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim; sanki onu parça parça koparıyor, steril hastane odasında canlı canlı içini boşaltıyormuşum gibi. Elleri kıvrılıp açılıyor, parmak eklemleri beyazlaşıyor, dövmelelerinin koyu mürekkebi, temiz, soluk çarşafların üzerinde keskin ve çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Çenesi sıkılmış, kasları gerilmiş, sanki tamamen parçalanmamak için mücadele ediyormuş gibi.

"Hoşça kal, Skye." Soluk mavi gözlerinde sert bir parıltıyla söylenen bu sözler, benim sonum oldu.

Hepsi bu mu? Bu kadar mı?

Gözlerimi kısa bir süre kapattım, sonra tekrar açtım ve onun yüzüne, vücuduna odaklandım. Orada yatarkenki görüntüsünü, önümdeki yolculuk için yakıt olarak kullanacaktım. Ondan vazgeçmeyecektim. *"Beni son kez görmedin, son kez duymadın."*

Topuklarımı döndürdüm ve odasından çıktım, ailemizin yanından geçip steril koridordan aşağı indim ve başımı dik tutarak parlak güneş ışığına çıktım.

O bizim geleceğimizi belirleyemezdi, ben ikimiz için yeterince güçlü olabildiğim sürece.

40

SKYE

Nikolaev malikanesine nasıl döndüğümüzü bilmiyordum. Ne de babam ve Sasha'nın arasında sıkışıp kaldığımı, ikisinin sırayla beni teselli ettiğini. Onlar ne diyeceklerini bilemediklerinde, annem ve Branka devralıyordu.

Saatler bulanık bir şekilde geçti. Her şey bana onu hatırlatıyordu: Sasha'nın vücudunu kaplayan dövmeler. Parmağımdaki *Nikola* dövmesi. Duvarı kaplayan Nikolaev ailesinin çerçeveli fotoğrafları.

Onun varlığı çok baskındı.

"*O bir yük değil.*" Sasha'nın gömlek kolunu çektim, hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu. "*Ona söyler misin?*"

"Söyleyeceğim prenses. Şimdi sakın ol. Kendini hasta edeceksin." Kafamı salladım, boğazımdan bir hıçkırık daha çıktı.

"Onu tekrar öldürmek istiyorum." Babamın ifadesi sert ve karanlıktı. "Nasıl benim Skye'ımı ağlatır? Hem de tam onu sevmeye başlamışken."

"Hâlâ onu seviyorsun," dedi annem sert bir ifadeyle. "Ve o hâlâ Skye'yi seviyor. Hayatınızı kurtardı. En azından ona her şeyi kabullenmesi için zaman tanimalıyız."

"Ne şartları?" Babam kabul etmiyordu. "Kızımı ağlattığı için mi?" "Hayır, Dante. Bir daha eskisi gibi yürüyemeyebileceği için."

Bu sözler beni paramparça etti ve boğazımdan hıçkırıklar kopmaya başladı; acı, keskin, durdurulamaz. Sasha beni kollarına çekti, yüzüm göğsüne çarptı, ama bu rahatlamayı neredeyse hiç hissetmedim. Nikola bunu nasıl göremezdi? Onsuz yaşayamayacağımı nasıl anlayamazdı? Onu sadece sevmiyordum, ona ihtiyacım vardı. Oksijen yerine onu soluyordum. Ben de onun oksijeni değil miydim?

Annem omzuma dokundu ve ben onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştım. Yüzümü avuçladı ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Ona zaman tanı, bebeğim. Şu anda çok şey ile uğraşıyor."

"O benim engelliliğimi umursamıyor. Onun engelliliği yüzünden benim onu daha az seveceğimi nasıl düşünebilir?"

"Ah, tatlım, erkekler bazen aptal olabiliyor," diye Branka araya girdi. Sasha'nın homurdandığını hissettim, ama karısına itiraz etmedi. "Bu sadece bir engel. Annenin dediği gibi, ona zaman tanıyalım. Seni seviyor; senin için Sasha ve Dante'ye karşı çıktı. Henüz bitmedi."

Gözyaşlarım ve hıçkırıklarım hıçkırığa dönüştüğünde, annem ve Branka beni yukarı çıkardılar, sırtımı okşadılar ve serin ellerini kızarmış yanaklarıma bastırdılar.

Branka musluğu açarken annem "Banyo yap" diye ısrar etti. Kehribar rengi bir şişe buldu, kapağını açtı ve buharlı suya içindeki sıvıyı döktü. Ben uyuşmuş bir halde küvete girdim ve köpüklerin küveti doldurmaya başlamasını izledim. Kısa sürede vücudum gevşedi ve acımı da bu kadar kolayca yıkayabilmeyi dilemedim.

Omzuna dokundum, parmaklarım titriyordu. "Anlamıyorum anne. Anne. Bana en çok ihtiyacı olduğunda neden beni uzaklaştırıyor?"

Yanağımı okşadı, dokunuşu sabırlı ve nazikti.

"Bu onun gururu. Hayatını değiştirecek haberi duyduğunda ilk düşündüğü şey sendin. Seni korumak için. Bu bana, seni her şeyden çok sevdiğini ve..." Omuzlarını silkti, başını salladı. "Bilmiyorum, ama ondan vazgeçme. Aklını başına toplayacaktır, eğer toplayamazsa, kızımı tanırım."

"Onu ikna edeceksin," diye ekledi Branka, bana sıkıca sarılırken, sonra devam etti. "Nikola'ya ülkenin en iyi doktorları bakıyor. Şimdi, bizim dikkat etmemiz gereken sensin. Sen banyo yaparken annen ve ben yatak odanda olacağız. Bize ihtiyacın olursa, buna bas." Bana

Sasha ile birlikte misafir odamda benim için sakladıkları eski el zili uzattı. Yıllardır kullanmamıştım, ama onu görmek bana rahatlık verdi.

Branka ve annem bütün gece ve ertesi gün yanımdan ayrılmadılar.

41

NIKOLA

Doğru olan buydu. Yapılacak tek şey buydu. Acıyı dindirmek için bir mantra gibi bu sözleri tekrar tekrar söyledim. Ama kendime kaç kez söylesem de, boş geliyorlardı — göğsümde yayılan derin yarayı gizlemeye çalışan kırılğan yalanlar gibi.

Yine de, onun incitici ifadesi hafızama kazınmıştı ve o sözleri söylemek çok acı vericiydi. Gerçek şu ki, kelepçeye ve ağzımı tıkamaya ihtiyacım yoktu. Onunla sevişmek, herhangi bir sapkın seksten bin kat daha iyiydi.

Ailem ne olduğunu öğrenmek istedi ama ben onları uzaklaştırdım. İki hafta boyunca hastanenin çıplak beyaz duvarları, insanı akıl hastanesine gönderebilecek türden bir hapishaneye dönüştü.

Skye geri dönmemişti, ama her gün Marietta'yı arayarak gelişmeleri öğreniyordu. Kız kardeşim, Skye'nin

ve benim için ne kadar burada olmak istediğini anlattı.

Onu da, diğer her şeyi yaptığım gibi görmezden
geldim.

Annem en iyi yaptığı şeye yöneldi: beni hastası yapmak ve her bir röntgeni ve testi görmek isteyerek sihrini konuşturmak. Ama gerçek şu ki, o hiçbir şey yapamazdı. Birincisi, o ortopedi doktoru değildi ve ikincisi, fizik tedavi onun uzmanlık alanı değildi.

Gözyaşları vardı — sonsuz, ham — ve parçalarımızı bir arada tutmaya çalışan çaresiz kucaklaşmalar. Ama hala nefes alıyor olsam da, içim boşalmış gibi hissediyordum, sanki içimdeki bir şey ölmüş gibi. Belki bunu kendime ben yaptım, ama Skye'yi benim kırık, sakat kıcıma zincirlesem ne tür bir adam olurum?

O daha iyisini hak ediyordu.

"Boston'dan bir ortopedi cerrahı getiriyoruz. Çok tavsiye edilen biridir ve diz rekonstrüksiyonunda uzmandır," dedi babam, sanki kendine güvenini kazanmak için, on kez tekrar etti. "Birini kurtarabilirsek, her şey yoluna girecek..."

Tek dizle hiçbir şey yoluna girmezdi. Hayatım boyunca, gücün her şey olduğunu iddia etmişti, ama bariz olanı belirtmek yerine, başımı salladım. O, benden daha fazla güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

Babamı hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. Bu bir ölüm cezası değildi, ama o da benim gibi, bu dünyada hayatta kalmak için yenilmez olmak gerektiğini biliyordu. Tekerlekli sandalyeye bağlıken bunu başarmak zordu.

"Anne, lütfen dur," diye, tek sakın kalan Marietta annemizi azarladı. "Nikola burada. Nefes alıyor ve iyileşiyor. Uzmanlar yolda. Telaşlanmayı bırakmalısın."

Babam ve ben birbirimize baktık ama sessiz kaldık. Marietta bu felaketle başa çıkmak için bu yolu seçmişti: mutlak stoacılık. Onun gözyaşı döktüğünü gördüğümde bile emin değildim, ki bunun için ona asla yeterince teşekkür edemeyeceğim.

"Sıkı dur Nikola," dedi annem hıçkırarak. "Bunu düzelterek ve sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak."

"Tabii anne," diye onayladım, ama içten içe ikimiz de biliyorduk ki, her iki dizimi de düzeltmeleri imkansızdı. Kimse o kadar şanslı olamazdı.

Son cerrahın söylediklerini düşündüm. *Bu durumda en iyi sonuç, hayatının geri kalanında bastonla yürümesi olacaktı.*

Lanet olası bir baston, diye düşündüm kendi kendime. Bisiklete binmek yok. Koşmak yok. Ama en kötüsü, artık Skye'yi koruyabilecek en iyi kişi olmadığımı. Neredeyse ölüm cezası, böyle bir başarısızlık hissetmekten daha merhametli olurdu.

Hayatımdaki tüm olaylar çarpıştıkça duygularım keskin bir bıçak gibi içimi parçalamaya başladı.

Marietta sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi elimi sıktı, ben de nazikçe okşadım. Söyleyecek hiçbir sözüm yoktu. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bitkin düşmüştüm.

"Her şey yoluna girecek," dedi babam, endişeyle yüzünü buruşturarak annemin yanına oturdu. "Sana güveniyorum, oğlum. Ama bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?"

"Hepimizi dışlayamazsın." Sözleri sertçeydi, bu da annemin daha çok ağlamasına neden oldu. "Skye'yi dışladın ve biz bu kararını saygıyla karşılıyoruz..."

"Şimdilik," diye ekledi Marietta, yanağıma okşayarak. "Aklını başına toplaman için sana birkaç hafta daha süre vereceğim, ama sonra..." Gözleri, tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla parlıyordu ve ben başka yere baktım. Onun da yıkıldığını görmek istemedim. "O zaman sevginin sonsuz olduğunu ve onsuz yaşamak bastonla yürümekten daha kötü olduğunu anlayacaksın."

"Ama aileni dışlamayacaksın," dedi babam sözlerini bitirerek. "Bunu atlatmana yardım etmek için buradayız. Birlikte."

"Tamam."

Ama onların yüzlerine bakarken, eve döndüğümde bizim için nasıl bir hayatın bizi beklediğini merak etmeden edemedim.

Her zaman özgürlüğümü ve bağımsızlığımı sevmiştim, bir bakıma ailem de öyle. Tezim bitmişti ve Connecticut'a dönmek için hiçbir neden yoktu. D'Arc ve kampüsü benim için bir ev değildi. Skye için kaldım, onun da diplomasını almasını bekledim.

Planım her zaman New Orleans'a geri dönmekti. Kendimi her zaman Nikolaev yerleşkesini devralırken hayal ettim; babamın kurduğu şeyi devam ettirirken, ailenin bir araya geldiği, istedikleri zaman gelip gittikleri, sadakat ve güçle bağlı oldukları bir yer.

Hayatta böyle bir sonun beni beklediğini hayal bile edemezdim. Kırılmış. Yenilmiş. Boşalmış ve eskiden olduğum adamın gölgesini sürükleyen.

Olmak istediğim adam artık bir yabancı gibi geliyordu, başarısızlıklarımın ve pişmanlıklarımın ağırlığı altında bir yerde kaybolmuş gibi. Başarısızlıklarımın ve pişmanlıklarımın ağırlığı altında bir yerde kaybolmuş gibi hissediyordum. Kendimi zar zor tanıyorken nasıl liderlik edebilir, koruyabilir veya sevebilirdim ki?

Olmak istediğim kişi ile olduğum kişi arasında sıkışmıştım ve ikisi arasındaki uçurum beni yutmak üzereydi.

Bu gerçeğin ağırlığı omuzlarıma çökmüştü, bir zamanlar sahip olduğum vizyonla ezici bir tezat oluşturunuyordu. Gurur ve bağımsızlık, her zaman dayandığım sütunlar, parmaklarımin arasından kum gibi kayıp gidiyordu.

Yine de birdenbire en temel işlerde bile yardıma ihtiyaç duyan bir adam olmuştum. Sırf basit bir fincan kahvenin tadını çıkarmak için mutfaktaki en üst rafa uzanmak gibi.

Siktir!

42

DANTE

Vasili ve Isabella'yı Nikola'nın hastane odasının önünde, düşüncelere dalmış ve dikkatlerini oğullarına vermiş halde buldum. Anlaşılan o ki, Nikola muayene sırasında onların hastane odasında olmasını istememişti. Hemşireler ve doktorlar koridorda koşturup duruyorlardı, bu şehri yöneten ailenin burada olduğunun farkında değillerdi.

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum." Isabella oğlunun yaralanmasını pek iyi karşılamıyor gibiydi, ama Nikola ve Marietta için güçlü kalmaya devam ediyordu. Üç hafta geçmişti, ama hala kabullenememişti. Onu suçlayamazdım. Benim çocuğum olsaydı, oturup hastanenin içini darmadağın etmeden duramazdım.

"*Malyshka*, elinden gelen her şeyi yaptın. Bırak doktorlar işlerini yapsınlar," dedi Vasili, sesinde endişeyle.

Isabella ellerini saçlarına daldırdı ve çekiştirdi. "*Bir şeyler* yapabilmeliyim."

Pişmanlık, deniz fırtınasının kayalık sahillere çarptığı kadar güçlü bir şekilde beni vurdu. Yine, Nikola'nın benim yerime yaralanmamış olmasını diledim, ama Skye'yi korumak için içgüdüsel olarak hareket ettiğini anlayacak kadar akıllıydım.

Isabella'nın bakışları Nikola'nın hastane odasının penceresine yapışmış gibiydi, sanki doktorların oğlunu iyileştirmesini istiyordu.

Nikola oturuyordu, doktor her iki bacağını da muayene ediyor, röntgen filmlerini elinde tutuyor ve düşünceli bir şekilde mırıldanıyordu, sonra tekrar bacaklarını bir o yana bir bu yana hareket ettirmeye ve DTR muayenesi yapmaya devam ediyordu. Doktor, önce bir dizine, sonra diğerine lastik çekiçle vurdu, ancak normal diz refleksi gerçekleşmedi.

"Henüz çok erken, *malyshka*," diye mırıldandı Vasili, karısını mı yoksa kendini mi ikna etmek için bilmiyorum. "Sadece birkaç hafta oldu."

Bugün taburcu edileceğini duydum ve malikaneye dönmeden önce onunla konuşmak istedim. Skye onu orada beklemek istedi, ama sonunda onu bir otele taşınmanın en iyisi olacağına ikna ettik. Bunun yerine, kendimizi Sasha'nın New Orleans'taki çatı katında bulduk. O ve Branka burayı nadiren kullanıyorlardı, genellikle Nikolaev malikanesini tercih ediyorlardı.

"Vasili. Isabella," diye selamladım onları ve bakışları bana kaydı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

"Hayır, ama bugün taburcu edecekler," diye cevapladı Vasili, Isabella'nın dikkati pencereye geri dönmüştü. "Skye iyi mi?"

Sesi sakın ve soğukkanlıydı, ama gözlerindeki endişe ve çenesinin sıkılığı çok belirgindi.

"Evet, iyi olacak. Sasha'nın çatı katına taşındık ve İtalya'ya gitmeden önce orada kalacağız." Kardeşim beni korurken, ben de dönüşümü mü mümkün olduğunca ertelemiştim, ama burada sonsuza kadar kalamayacağımızı biliyordum. İşler bekliyordu ve Amon'un benim sorumluluklarımı da üstlenmesi adil değildi.

"Malikaneden ayrılmana gerek yoktu," diye itiraz etti Isabella. "Nikola'yı eve getirdiğimizde Skye'yi görmesi iyi olabilir."

"Onun isteklerine saygı duyacağız," dedi Vasili ve ben de aynı fikirdeydim. "O bir yetişkin ve gerçek şu ki, isterse bizimle ilişkisini tamamen kesebilir."

Isabella uzun bir nefes verdi. "Peki."

"İkinizin de sakıncası yoksa Nikola ile konuşmak istiyorum," dedim. "Yaptığı şey için ona düzgün bir şekilde teşekkür etmek ve..." Tereddüt ettim, ikisi de kaşlarını çatarak bana baktılar. "Şey, ve ona şahsen, ne olursa olsun benim onayımı aldığını söylemek için."

Kızım her gün hâlâ gözyaşları içindeyken bunu söylemek beni çok zorladı, ama gerçek buydu. Öfkelenmemin sebebi kendimi çaresiz hissetmemdi. Bana geldiğinde onu geri çevirdiğim için suçluluk duyuyordum. Öyle yapmasaydım, tüm bunlar önlenebilirdi.

Ve beni yiyip bitiren lanet bir suçluluk duygusu vardı. Kimse, hayatımıza bu kadar zarar veren karımın büyükannesinin Leone ailesinin dramına karışmamalıydı. Nikolaev'lerin, Nikola hastaneden çıkana kadar yaşlı cadıyı hayatta tuttuğunu biliyordum. Onunla ne yapacağı Nikola'ya kalmıştı.

Bu, bizim dünyamızın avantajlarından biriydi: göze göz.

"Bunu tartışmak için doğru zaman mı sence?" diye sordu Isabella, sesinde koruyucu bir ton vardı. Bu bakımdan bana karımı çok hatırlatıyordu.

"Her zaman olduğu kadar uygun. Onun bugün üç hafta öncesine göre daha az erkek olmadığını anlamasını istiyorum. Hatta, daha da değerli olduğunu." Elimi saçlarımın arasına geçirdim. "Aile dramımıza karıştığı ve bunun bedelini ödediği için ondan özür dilemek istiyorum. Bu asla olmamalıydı."

"Senin suçun değil," diye itiraz etti Vasili. "Başka herhangi bir şey de olabilirdi."

"Nikola beni ve kızımı korumak için tereddüt etmedi. Skye için daha iyi bir erkek isteyemezdim. Umarım ona bunu gösterebilirim."

Doktor dışarı çıktı ve Vasili omzuma vurdu. "Devam et, Dante. Bu arada biz uzmanla konuşuruz."

Isabella başını salladı. "Umarım seni dinler, Dante. Gerçekten umarım."

Onların yanından geçip hastane odasına girdim ve Nikola'yı başını ellerinin arasına almış halde buldum. Dirsekleri uyluklarının üzerindeydi, vücudunun büyük bir kısmı dövmelele kaplıydı, ama sadece biri dikkatimi çekti. Kızımın adının yazılı olduğu, evlilik parmağının etrafındaki dövme.

O yenilmiş duruşunda bir şey içimde şiddetli bir duygu uyandırdı. Onu tutup kaldırmak ve inatçı mücadele ruhunu ona geri vermek istedim. Ama bunun ona hak ettiği saygıyı göstermeyeceğini biliyordum, gerçekte hissettiğim gibi değil.

Bunun yerine, içimdeki dürtüyü bastırdım ve kendimi sakinleştirdim, onun yeniden mücadele ruhunu bulmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Nikola," diye selamladım. Nasıl olduğunu sorarak onu aşağılamayacaktım. Zor durumda olduğu belliydi.

Oturdu, kayıtsız maskesini taktı ve kaşını kaldırdı. "Senin için ne yapabilirim, Dante?"

"Papa Dante'ye ne oldu?"

"Bu isim pek uymuyor." Küçük pislik sadece omuz silkti. "Skye'nin iyi bir erkeğe ihtiyacı olduğunu söylediğinde haklıydın."

"Şüpheli bir şekilde hemfikirsin."

"Bu bir alay mı?" Sanki hastanede değil de kumsalda uzanıyormuş gibi arkasına yaslandı. "Bu arada Dante, bugün sinir bozucu bir şekilde uyumsuz davranıyorsun."

Bu küçük pislik gerçekten amcası kadar inatçıydı.

Yatağa doğru bir adım attım ve onun alaycı sözlerini görmezden gelmeye karar verdim. Yaşadıklarından sonra, önümüzdeki yüzyıl boyunca rahat bırakılmayı kesinlikle hak ediyordu.

"Nikola, Skye hakkında seninle konuşmak istiyorum." Yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı, ama elleri yumruk haline geldi. "Öncelikle, sana teşekkür etmek istiyorum. Benim ve kızımın hayatını kurtardığın için."

"Rica ederim."

"İkincisi, başladığımız konuşmayı bitirmek istiyorum." Sessiz kaldı ve ben yorgun bir şekilde iç geçirdim. Beni zorlayacaktı, değil mi? "Bu ay yapılacak düğününüzü onaylıyorum." Hâlâ tepki yoktu. "Bir rahip ayarlayabilirsek."

"Buna gerek yok." "Nikola..."

"Skye sonunda her şeyi unutacak. Düğün olmayacak."

Bu kez benim yumruklarımı sıkma sırası gelmişti, ama kızımı ve onun ne kadar üzüldüğünü düşününce, öfkemi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

"Hayır, evlat." Elimi omzuna koydum. "Skye seni unutmayacak. Seni seviyor ve senin de onu sevdiğine inanıyorum."

"Yanılıyorsun." Sesindeki çatlak onu ele verdi. "Düğün olmayacak."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandım. Phoenix, gerekirse şantaj yapacağıma söz verdirdi. Hoşuma gitmedi, ama siktir et. Onun ve Skye için, hepimizi aptal durumuna düşürebilirim. "Nikola, karımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzünde açık bir sinirlilikle alaycı bir şekilde güldü. "Onun bununla ne ilgisi var?"

"Oğlum, onu mutlu etmek istiyorum. Sen bana gelip Skye ile evlenmeme izin vermemi istediğinde, Skye'yi reddettiğim için beni suçluyor. Ayrıca büyükannesinin sana zarar verdiği için kendini suçluyor. Diana'nın beni vurup vurmadığını umursamadığını düşünüyorum"

Çünkü Skye'nin ölümü beni bitireceğini biliyordu. Sonuç olarak, sen bizim dramımıza bulaştın ve şimdi Diana'nın beni bir kez ve sonsuza kadar bitirme arzusunun bedelini ödüyorsun."

"Bu herhangi biri olabilir," dedi Nikola düz bir sesle. "Seninle bağlantısı olan biri olması önemli değil."

Burnumun köprüsünü sıktım. Sıradaki Ace'i kullanma zamanı.

"Sen ve Skye seks kaseti çektiniz. Onu Marchetti'ye gönderdiniz." Nikola sertleşti. "Onu şimdi evlendirmek ve korumasını sağlamak... imkansız olacak." Gözlerime baktı, anladı. *İyi*. "Yani Skye, bir mucize eseri başka bir adamla evlenmeyi kabul etse bile" - ki bunu asla yapmayacağını açıkça belirtti - "Skye için başka bir koca bulmanın... sorunlu olacağını görebilirsiniz."

Başını eğdi, düşünceli bir şekilde bana baktı. "Ona bir koca bulacağım."

"Siktir git," diye dişlerimi gıcırdattım. "Bu düğünü gerekleştireceksin, o kadar. Çünkü karıma dönüp, kızımızı evlendirmeyeceğini söylemem mümkün değil."

O benimle tartışmaya fırsat bulamadan, hızla dönüp koridorda tartışan anne babasını geçerek, onu bu sözleri düşünmeye bırakarak oradan ayrıldım.

43

NIKOLA

Haftalar, röntgenler, rehabilitasyon, fizik tedaviler ve annemin ısrarla gitmemi istediği terapist ziyaretleriyle bulanık bir şekilde geçti.

Tap... tap... tap... tap... tap.

Neden tüm terapistler bu sinir bozucu alışkanlığa sahipti? Dr. MaryAnn'in parmaklarının kalemi çevirdiğini izlerken kendi kendime düşündüm.

Bu kadını sevmiyordum ve Dr. Freud'u ona tercih ediyordum, ama Marietta, Skye'in Dr. Freud'a gittiğini ağzından kaçırmıştı, bu yüzden onu terapistim olarak kullanmak söz konusu bile olamazdı. Ayrıca, bu seansları gereksiz buluyordum. Sadece ailemi mutlu etmek için kabul etmiştim.

Nikolaev malikanesine dönüş hepimiz için zorlu oldu ve dürüst olmak gerekirse, bu terapi seansları için oradan çıkmak küçük bir rahatlama oldu.

Ancak Dr. MaryAnn, bana tiksinti dolu bakışlarla gözlerini kısarak aynı şeyi hissetmediğini açıkça belli etti.

Bu sadece ikinci seansımdı, ama bu kadının beni neden hastası olarak kabul ettiğini merak etmek zorunda kaldım. Bana karşı bir garezi olduğu belliydi. Belki de benim ve ailemin itibarını ve zarar verme potansiyelimizi duymuştu.

Yavaşça, acımasız bir gülümseme dudaklarımda belirirken, o benden gözlerini kaçırdı. "Engelli olmanın sana nasıl hissettirdiğini konuşalım."

Terapistin gitmenin yardımcı olacağını kim söylemiş? Yumruklarımı sıkarken içimden küfrettim. Ailem bunu nazıkçe "engelli" olarak adlandırıyordu, ama bu lanet kadın doğrudan damarımı kesmeye çalışıyordu.

Ancak, tuzağa düşmeyi reddettim. Bunun yerine, tekerlekli sandalyeme yaslanıp, sakinmiş gibi davrandım.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye tembelce sordum. "Terapistlerin her şeyi bildiğini duydum."

Derin bir nefes aldı, yüzünde hayal kırıklığı ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir duygu vardı. "Kendini işe yaramaz hissediyorsun."

Lanet olsun, öyle hissediyordum, ama bunun yerine soğuk bir şekilde "Belki" dedim.

"Tüm yanlışları hissediyorsun, günahların seni yakalıyor."

Sözleri beni öfkeliendirdi ve ona, hatta tüm dünyaya öfkemizi yağdırmaya hazır hale getirdi. Ama tepki vermeyi reddettim. Dr. MaryAnn bana her zaman gözetleyen, saldırmaya hazır bir puma gibi geldi.

Sanki zayıflığı hissedebiliyormuş gibi, kararlılık duruşuna yansıdı ve omuzlarını düzeltti. "Karmaya inanır mısın Nikola? Ne ekersen onu biçersin?"

Ben sert ve soğuk bir sesle güldüm ve "Belki" dedim. Tereddütlü bir ifade yüzüne yansıdı, ama durmayı reddetti.

"Sevdiğin insanların senin yanında oldukları sürece her zaman tehlike altında olacaklarını biliyorsun," dedi gerçekçi bir şekilde. "Çevrendeki insanları korumanın tek yolu onlardan uzak durmaktır. Özellikle de şu anda engelli olduğun için."

Engelli. O kelimeden nefret ediyordum. Skye'ye o pis kelimeyi söyleyen herkesi anında öldürürdüm, ama şimdi onu duyduğumda... Bu kadının haklı olup olmadığını merak ettim.

Engelliydi ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Tekerlekli sandalyemin tutamaçlarını tuttum ve oradan uzaklaştım, göğsüm sanki bir kurşun daha yemiş gibi acıyordu, tüm kalbim ve ruhum paramparça olmuştu.

"Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Doktor."

44

SKYE

Nikola bir süredir evdeydi, ama beni sormamıştı.

Gururum onu görmeye gitmemi engelliyordu. Sözleri hala canımı yakıyordu ve ailemden öğrendiğim bir şey varsa, o da özür dilenmesi gerektiğinde asla pes etmemek gerektiği idi.

Ben de pes etmedim, ama bu kalbimi ikiye böldü.

Bu en kötü duyguydu. Beş yaşında, radyatöre kelepçelenmiş, çaresiz bir kız olduğum zamanlarda hissettiğim türden bir duyguydu.

Hafızam geri geldiğinden beri, kabuslarımda başrolü oynayan kişinin annemin büyükannesi olduğunu düşünüyordum, ama bu düşüncemi dile getirmedi. Aileme daha fazla acı çektirmek istemedim. Ayrıca, onun gerçekten aynı kadın olduğunu henüz doğrulamamıştım.

Babam, durumun gerçekliği ve geçmişimin hayaletlerinden etkilenmeden, düğün hazırlıklarına tüm hızıyla devam ediyordu. Nikola'nın

reddini ciddiye almayı reddetti.

Daha iyi bir insan, daha iyi bir kadın olsaydım, aileme Nikola'yı ve bu saçma evliliği unutmalarını söyledim. Ama meğer ben iyi, özverili bir kadın değildim.

"*Bu çatı katını beğendim,*" dedi annem, hepimizi üzen konudan başka bir şey konuşmak için çaresizce işaret diliyle. "*Bir dahaki sefere burada kalmalıyız.*"

Sasha ve Branka'nın penthouse'u, Damien ile Nikolaev malikanesinde kaldıkları süre boyunca geçici evimizdi. Açıkçası, yılın büyük bir bölümünü Sibirya'da geçirdikleri ve New Orleans'ı ziyaret ettiklerinde Nikolaev malikanesinde kaldıkları halde neden burada bir penthouse'ları olduğunu hiç anlamadım.

"*Eşyalarını topladın mı?*" diye sordu annem yüzüncü kez. "*Evet, anne.*" Bacaklarımı hareket ettirip altına katladım.

Bu çatı katındaki kanepede ne yazık ki en iyi arkadaşım olmuştu. En azından bugün düş almıştım, ki bu benim şu anki depresif durumumda büyük bir başarıydı.

Trieste'ye geri dönmek istemiyordum, fiziksel mesafenin durumu daha da kötüleştireceğinden korkuyordum. Ama bu saçmalıktı, çünkü aramızda beş metre ya da beş bin mil fark olması fark etmezdi, Nikola ile aramızdaki uçurum daha da derinleşmezdi.

Cep telefonum kucağımda titredi ve ekranda bir mesaj belirdi.

Penelope: Noel düğününe geliyorum. Cenaze töreni de olabilir.

Amara: Ohh, iki bir arada. Mükemmel bir reklam gibi.

Ben: Elbiseni aldın mı?

Kabul etmek istemiyordum ama bir parçam kıskançtı. Penelope düğün istemiyordu ama bir düğün yapacaktı. Ben düğün istiyordum ama sevdiğim adam bana bunu vermeyi reddediyordu. En sinir bozucu kısmı ise onun mantığını anlayamamamdı.

Benim için o hala eskisi gibi aynı Nikola'ydı: güçlü, koruyucu ve sevgi dolu.

Başka bir mesaj beni kendi mutsuzluğumdan kurtarıp arkadaşlarıma odaklanmamı sağladı.

Penelope: Beyaz elbise giymeyeceğim. Enzo'nun artık bakire olmadığını bilmesini istiyorum.

Amara: Ohhh, bayıldım. Riskli bir şey giyerek mi gideceksin?

Penelope: Çıplak olarak yürüyüş yapardım ama ailem de orada olacak.

Ben: Belki ona bir şans vermelisin?

Penelope: Evet, ona hızlı bir ölüm şansı vereceğim.

Amara: 🙄🙄🙄 Ben yapmazdım.

Penelope: Benim hakkımda bu kadar yeter. Sen nasılsın Skye? O skandal seks kaseti olayından sonra büyük gününe hazır mısınız?

Kahretsin, nişanlılığımın bozulduğu haberi henüz yayılmamıştı.

Ben: Nikola beni terk etti. Bu, tarihteki en kısa nişan oldu, tabii buna nişan denebilirse.

Amara: Kahretsin, ne oldu?

Penelope: Seks kaseti dışında.

Amara: Duyduğuma göre çok ateşliymiş.

Ben yüzümü buruşturdum, ama cevap yazamadan Penelope'nin cevabı geldi.

Penelope: Kim olduğunu anlayamayacağın şekilde gizlice çekilmiş.

Ben: Peki benim olduğumu nereden biliyorsun?

Penelope: Babam Marchetti'nin öfkелendiğini duydu. Nikola ona videoyu içeren bir mesaj gönderdi ve özellikle onunla birlikte olanın sen olduğunu söyledi. Harika harika!

Ben: Geriye dönüp bakınca, pek de öyle değil.

Amara: Nikola'yı öldürmemi ister misin?

Ben iç geçirdim, onun olmadığı bir dünya hayal bile edemiyordum.

Ben: Hayır. Yeterince acı çekti.

Penelope: ???

Amara: ???

Tanrım, olaydan bu yana haftalar geçmişti. Nikola'nın ailesi kimseye haber vermemiş miydi?

Ben: Uzun hikaye. Büyük büyükannem gölgelerin arasından ortaya çıktı ve beni öldürmeye çalıştı. Baba. Nikola bizi kurtardı, ama dizlerini parçaladı. Bir daha yürüyemeyebilir.

Penelope: Kahretsin, üzgünüm.

Amara: Tanrım, suikast teklifimi geri çekiyorum. Çok üzgünüm.

Annem omzuma dokundu ve ben onun gözlerine baktım, telefonum çalmaya devam ederken mesajları şimdilik bir kenara bıraktım.

"*Eve dönmek güzel olacak,*" diye gergin bir şekilde işaret diliyle konuştu. "*Noel planlarına ve düğüne odaklanabiliriz.*"

"İki kuş bir taşla vurulacak," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi babam. "Umarım Noel düğünleriyle ilgili eşlerin dedikleri hepsi saçmalaktır."

Annem onun koluna hafifçe vurdu. "*Noel günü düğünler uğur getirir.*"

Babamın kaşları alnına kadar kalktı. Belli ki kimse bu teoriyi duymamıştı.

Ama bunu belirtmek yerine, "En azından yıldönümünü asla unutmayacağı kesin" diye yetindi.

"*Penelope Noel Günü evleniyor,*" diye işaret dilinde söyledim, az önce öğrendiğim şeyi aktararak. "*O yüzden Noel düğünü planlarını devam ettirmemek en iyisi.*"

"Ah, belki de bu yüzden Vasili ve Isabella bahar düğünü yapmak istiyorlar," dedi babam, gözlerinde bir parça rahatlama ile. "Tamam, Noel düğünü yok. Zaten bir yerlerde bunun uğursuzluk getirdiğini duymuştum." Annem ona baktı, bana baktı, sonra tekrar ona baktı. "Penelope DiMauro ve Enzo Marchetti ile yine bir felaket yaşanacak," diye devam etti babam. "Her yerde lanet olası felaketler."

"*Dante, düğünler felaket değildir,*" diye annem onu azarladı, sonra bana döndü. "*Bahar düğünü hakkında ne düşünüyorsun, Skye?*"

"Evet, neyse ne. Bahar da iyi olur."

Annem ellerini çırpı. "*Harika. Reina teyze senin hayalindeki gelinliği tasarlayabilir. Her şey mükemmel olacak.*"

O, iyimser görünmek için çok çaba sarf ediyordu. Babam da öyle. Benim yapabildiğim tek şey, düğün ve gelecek hayallerimde hayal ettiğim durumun şu anki durumumuzla hiç alakası olmadığını bilerek yüzümü buruşturmaktı. Bu boktan mafya dünyasında, damadın isteğine karşı düğün yapmakta ısrar eden ilk kadın olmak zorundaydım. Rol değişimi diye buna derler.

Daha ne kadar dibe batabilirdim?

Elimi alnıma bastırıp derin bir nefes aldım. Babamın konuşmam için ısrar ettiği terapist Dr. Freud'un bana öğrettiği gibi. Tanrım, işler nasıl bu kadar kötüye gidebilirdi? Mutluluk elimizin altındaydı ve sonra... *puf*.

Bütün insanlar arasında, büyük büyükannem onu mahvetti.

O tanıdık öfke damarlarımdan akarken, kendimi hazırlayıp akıl almaz bir soru sormaya karar verdim.

"Baba?"

"Evet, prenses?" Annem temizlik yapıp eşyaları toplarken etrafta koşturuyordu, bize hiç dikkat etmiyordu.

"*Hâlâ... bodruma mı gidiyorsun?*"

Gözlerinde şaşkınlık belirdi, ama annem odadan çıkana kadar cevap vermek için bekledi. "Evet."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Hayır, orası sana uygun bir yer değil."

Omuz silktim. *"Oraya daha önce gittim. Ya beni de yanına alırsın ya da tek başıma giderim."*

"Nikolaevler seni o bodruma soktular mı?"

Kafamı salladım. *"Hayır, bir keresinde yanlışlıkla oraya tek başıma gitmiştim."*

O Cadılar Bayramı gecesinin hatırası, sıcak ve parlak bir şekilde aklıma geldi ve yanaklarım kızardı. Bizi nereye götüreceğini bilseydim, belki de Günah Yuvası'na girmezdim.

Ah, kimi kandırıyordum ki?

Yine de oraya gider, Nikola'nın dikkatini çekmek için yalvarırdım.

"Oraya giderek neyi başaracağını düşünüyorsun?" diye sordu babam.

Omuz silktim.

"Bilmiyorum. Kapanış mı?" Bakışlarım annemin kaybolduğu yere kaydı.

"Neden annem büyükannemi görmek ve cevaplar talep etmek istemiyor?"

"Annen büyükannesiyle ilgili sayfa çok uzun zaman önce kapandı."

Yutkundum. *"Yani bodruma gidip onu... öldürecek misin?"*

Başını salladı.

"Hayır, bunu Nikola'ya bırakıyoruz." Bu isim göğsümde acı bir sızı yarattı, ama bunu görmezden geldim. "O kadından büyük büyükbabanın adını öğrenmek için oraya gidiyorum."

"O da mı hayatta?"

Babam omuz silkti. "Bu karmaşık bir konu, prenses. Uzun zaman önce ölmüş olabilir, ama annen ve Reina teyzenin onun adını öğrenmesi önemli."

"Anlıyorum." Gerçeği söylemek gerekirse, anlamamıştım.

Babam saatine baktı, sonra bana döndü. "Tamam, sen de gelebilirsin. Sonra Dr. Freud'un terapi seansına seni götürmek daha kolay olur, en azından geri dönmek zorunda kalmam."

Hemen ayağa kalktım. *"Giyinmem için bana beş dakika ver."*

Kulübe vardığımızda Kostya ve babası bizi karşıladı. Alexei'nin kıyafetlerinin durumuna bakılırsa, bir süredir oradaydılar.

Bakır ve ölüm kokusu etrafımızı sarmış, adımlarımın sendelemesine neden olmuştu. Gözlerim, büyük büyükannemi, bir yabancı olan büyük büyükannemi tuttukları odaya açılan hafifçe aralık kapıya kilitlendi.

"*Hâlâ hayatta mı?*" Sonunda işaret diliyle sordum, sandalyeye bağlı yaşlı kadına bakarak. Zayıf. Yaralı. Sanki beni hissetmiş gibi başını kaldırdı ve bakışlarımız çarpıştı. Anılarımdan geri çekildim.

Bu o!

Uzun zamandır unutulmuş anılarımda başrolü oynayan kadın. Beni bir hayvandan daha aşağıymışım gibi radyatöre kelepçeleyen, günlerce çıplak bir odada tutsak eden kadın.

Ondan yayılan kötülük ve nefret hissi, başımı çılgınca sallamama neden oldu. Onunla birlikte karanlık sisi de uzaklaştırmak istedim.

Ağız hareket etti, ama çatlamış, kanlı dudaklarını okuyamadım.

Babam önüme geçerek kadının görüşünü engelledi. Gergin omuzları ve endişeli duruşu dikkatimi çekti.

"Neden seni hatırladığını söylüyor?" diye sordu babam, aynı anda işaret diliyle ve ağız hareketleriyle konuşarak. "Neden onu hatırlayasın ki?"

Soğuk bir panik göğsümü kapladı ve boğazım sıkıştı. Bunu saklamaya çalıştım, ama bu bir çılgılığı tutmaya çalışmak gibiydi. *İmkansızdı.*

Babam yüzümü tuttu, gözlerim farlara yakalanmış bir geyik gibi etrafa bakınıyordu.

"Skye, bana bak," dedi, ama ben tek bir kelime bile işaret etmeden, babamın omuzları gerildi. Döndü ve kadına saldırdı.

Kostya ve Alexei, çılgın bir bakışla kıkırdayan yaşlı kadını öfkeli babamdan ayırırken, ben donakaldım.

"Neden bir şey söylemedin?" diye işaret diliyle sordu babam, elleri titriyordu. "Neden bana söylemedin?"

Çok uzun zamandır ilk kez, ne söylendiğini anlamadığım için işitme engelli olduğum için kendime lanet ettim. Babamı acıdan kurtarmak istedim, ama artık bunun bir önemi yoktu. Geçmişin gölgelerinde saklanan hayaletler ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti.

"*Ne dedi?*" diye sordum, ellerim şaşırtıcı bir şekilde sakindi.

"Sana pis ellerini sürmüş." Babamın ifadesi beni içten içe parçalıyordu. "Seni korumayı başaramadık."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz kapı açıldı ve Nikola odaya tekerlekli sandalyesiyle girdi. Bir an için dünya dönmeyi bıraktı ve zavallı, acılı kalbim yeniden atmaya başladı.

Sasha hemen arkasından geldi, ikisinin de solgun gözleri sahneyi inceliyordu.

"Burada ne oluyor?" diye sordu Sasha, ben ise Nikola'ya bakarken kalbim göğsümde çarpıyordu. Titreme vücuduma yayıldı, her damarımda hissediliyordu. Ciğerlerim sıkıştı, her nefes alışımında biraz daha daralıyordu ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, babam ve Nikolaev'in adamlarının görüntüleri etrafımda dolaşıyordu.

Nikola. Babam.

Sasha. Nikola.

Babam. Sasha.

Soğuk parmaklar yanaklarıma dokunduğunda duygularımla titredim. Onlar Alexei'nindi.

"Evlat, babana odaklan. Nikola. Sasha." Yüzündeki ifade, garip bir şekilde beni rahatlatan soğuk bir öfkeyle yanıyordu. "Geçmişten başka her şeye odaklan."

Gözlerim etrafta dolaştı. Siyah takım elbise. Geniş omuzlar. Düz çizgiler. Tekerlekli sandalyede olmasına rağmen, bugüne kadar hiç babasına bu kadar benzememişti.

Nikola'nın soluk mavi bakışları bana kilitlendi ve ben yavaşça nefes aldım.

Gözleri karardı, çenesi gerildi ve ağzı hareket etti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

Bu, beni reddetmek için kendine uydurduğu başka bir bahaneydi.

"Hayır, ben seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi babam, üzgün

bir ifadeyle. "Seni daha önce bulmalıydık," diye tısladı Sasha.

"Hayır," diye üçüne de işaret ettim. Nikola'nın bir kez daha beni reddetmesinden korktuğum için babama bir adım daha yaklaştım, şiddetle başımı salladım ve odadaki tüm erkeklere seslendim. "*Sen beni korudun. Onca yıl, radyatöre kelepçeli geçirdiğim günlerden daha ağır basıyor.*" Babamın arkasından, dudaklarını kıvrarak bize bakan kadına baktım. İleri yaşına ve zayıf durumuna rağmen, kalbinde hala nefret vardı. "*Ona, onu tamamen unuttuğumu söylemeni istiyorum. Onca yıl boyunca, onu bir kez bile düşünmedim. Onu düşünecek kadar önemli değildi.*"

Bir kalp atışı geçti, sonra bir tane daha, ve sonra babam benim sözlerimi aktardı.

Kadın önce ona, sonra bana öfkeyle baktı.

Nikola'ya döndüm, söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Kalbim göğsümde sıkışmıştı ve o tekerlekli sandalyede otururken bile kendimi küçük ve savunmasız hissediyordum. Onun benim için olduğu kadar, ben de onun için bir kalkan olmak istiyordum. Bu kadın ona zarar vermişti ve ben ona bunun bedelini ödetmek isterken, Nikola'nın buna benden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Bundan sonra olacaklara tanık olmamalısın," dedi Nikola.

"*Ben halledebilirim,*" işaret dilinde söyledim.

Çenesi gerildi ve beni ruhumun derinliklerinde hissettiğim özlemle izledi.

"Biliyorum, ama buna gerek yok. Onunla ben ilgilenirim." Kostya'ya baktı. "Onun kalmasına izin verme."

Kalbim sıkıştı ve tüm hayatım olan adama bakarken yanağımı ısırdım. Oksijenim. Nirvanam.

Ben bir şey söyleyemeden, babam yanağıma öpücük kondurdu. "Belki de en iyisi budur."

Sasha da yanağıma öpücük kondurdu ve ben, onun bana doğru geldiğini fark etmediğim için gözlerimi kırdım. "Prenses, *bu* en iyisi. Bu cadı seninle aynı havayı solumayı hak etmiyor."

Kostya elimi tuttu ve adamlara başını salladı. "Tabii, onu ben götürürüm."

Alexei ve babam bizi odadan dışarı çıkardılar, kalbim yerlerde sürünüyordu. Odanın dışına çıktığımızda, babam bacaklarımdan bir titreme geçerken yine yanağıma öpücük kondurdu.

İki adam birbirlerine baktılar, sonra sert ifadelerle kapalı kapının arkasında kayboldular.

Kostya'ya döndüm. "*O neydi?*"

Kostya, kapalı kapıya bakarak tereddüt etti, sonra cevap verdi: "Büyük büyükannenin işkencesi başladı."

"*Bugün terapi seansım olması iyi oldu,*" dedim, yüzümden kan çekilirken.

"O bunu hak ediyor." Buna itiraz edilemezdi. "Bir terapistte gittiğini bilmiyordum."

Omuzlarımı silktilim. "*Babamın fikriydi.*"

"Bu beni daha da şaşırttı. Isabella teyzemden bunu beklerdim, ama Dante..."

"*Bu çok ironik, biliyor*

musun?" "Ne ironik?"

"*Nikola aylar önce bana, onunla uğraşan kadınların sonunda terapiye ihtiyaç duyduğunu söylemişti. Sanırım tahmini doğru çıktı.*"

"Biriyle konuşmanın zararı olmaz, özellikle de iyi bir terapistse." Kostya gözlerini devirdi. "Nikola'nın kesinlikle bir terapistte ihtiyacı var."

O vurulduğundan beri sürekli hissettiğim zonklayan ağrı yeniden alevlendi. Sadece birkaç hafta olmuştu, ama sanki bir ömür gibi gelmişti. Kendimi zorlayarak, dünya normal şekilde dönmeye devam ediyormuş ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştım.

Ama her şey ters gidiyordu.

Nikola'yı ciğerlerimin oksijene ihtiyaç duyduğu gibi özlüyordum.

"*Bacakları nasıl?*" diye sormaya cesaret ettim. "*İyileşmesiyle ilgili bir haber var mı?*"

Kostya ve Marietta, bu soruyu rahatça sorabileceğim tek kişilerdi. Damien de olabilirdi, ama o çoktan Sibirya'ya dönmüştü. New Orleans ve Amerika'ya göre Rusya'yı tercih ediyordu ve dersleri başlamıştı, bu da onun evi olarak gördüğü yere dönmek için mükemmel bir bahaneydi.

"Fizik tedaviye başladı, ama en tuhaf olan bu değil."

"*Ne demek istiyorsun?*" diye sordum, onun düşünce tarzını anlayamadan.

"Garip bir şekilde, daha az çılgın ve daha çok babasına benziyor. Mantıklı, ama daha inatçı." Beni anlamış bir bakışla süzdü. "Şu an hariç, hala seni görmezden geliyor mu?"

"Evet."

"Gerçekleşmesi kaçınılmaz olan düğünü düşününce aptalca geliyor."

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturarak iç geçirdim ve "*Eğer gerçekleşirse*" diye cevap verdim.

Kostya güldü. Onu pek hiçbir şey sarsmazdı. "Gerçekleşecek. Herkes bunu biliyor."

"*Herkes asıl meseleyi kaçırıyor gibi görünüyor.*"

Kostya'nın açık sarı kaşları birleşti. "Neyin özünü?"

"*Onun benimle evlenmek istemesi gerekiyor. Açıkçası, şu anda Nikola kadar bu düğünden korkuyorum.*"

"Onunla evlenmemeyi seçebilirsin," dedi Kostya. Bu sözler, gözlerimi yaşlarla doldurmaya yetti. "Benimle evlenebilirsin."

Sözlerinin anlamını kavramam birkaç saniye sürdü ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Ne?*"

"Sen..."

Elimi sallayarak onu susturdum. "*Ne dediğini biliyorum, ama neden böyle bir şey söyledin?*"

Omuz silkti. "Bizi restoranda gördüğünde ne kadar kıskandığını hatırlıyor musun?"

"*Sanki unutabilmişim gibi.*"

Kostya kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Peki, benimle evleneceğini düşünürse ne yapacağını bir düşün."

Başımı eğdim. "*Ya tepki vermezse?*" "O zaman evleniriz."

"Kostya, ben..."

"Bu sadece bir çıkar evliliği olur ve benim aptal kuzenim aklını başına topladığında boşanabiliriz. Ama işin o noktaya geleceğini sanmıyorum."

"*Emin olamazsın.*" Bunu tartıştığımıza bile inanamıyordum.

"Oh, eminim. Důđün tarihi yaklařtıķça, babasına bir ipucu verip, yer deđiřtireceđimizi söyleriz."

"Ama..." Bu çılgın fikre başımı salladım, ama kulağa çok cazip geliyordu.
"*Nikola benimle evlenmek istemiyor, bu yüzden damadın değiştirilmesi tam da onun istediği şey olabilir.*"

Kostya gözlerini devirdi.

"Nikola bunu öğrenirse ikimizin evlenmesine izin vermeyeceğine bahse girerim."

45

NIKOLA

Bir hafta süren işkencenin ardından, Diana Bergman beni gördüğü anda yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. Sasha amca ya da Alexei'ye hiç bakmadı bile.

Sadece beni izledi. Sonuçta, bu benim intikamımdı. Benim öcümdü. Benim ve Skye'nin.

Yüzünde nefret ve kin dolu bir ifade vardı, ama sonunda kimsenin onu kurtarmaya gelmeyeceğini anladı. İspanyol mafyasının başı gelmeyecekti. Uzun zaman önce ölen sevgilisi ve ilk kocasının mirasçıları gelmeyecekti. Torunları gelmeyecekti.

Vücudunun bakır, idrar ve çaresizlik kokusunu görmezden gelerek, çarpık bir gülümsemeyle ona doğru tekerlekli sandalyemi sürdüm. Hâlâ Alexei'nin onu bulduğu kıyafetleri giyyordu. Beyaz Valentino smokini artık sararmış ve birçok yırtık vardı.

"Mutlu Noeller," diye selamladım onu, damarına takılı serumun damla damla akmasını izleyerek. Onu bu kadar uzun süre hayatta tutan şey buydu. "Ya da belki de o kadar mutlu değil, karanlık bir bodrumda bağlı olduğun ve etrafta çobanpüskülü ya da vişneli turta olmadığı düşünülürse."

"Senin hiç onurun yok," diye tükürdü.

"Komik, senin de yok," diye alay ettim. Arkamda sadece iki adım geride duran Sasha ve Alexei de öyle.

"Yaşlı bir kadına işkence etmek sana yakışmıyor," dedi kısaca, konuşması biraz peltekleşmişti. Sonunun yaklaştığının kesin bir işareti ve bugün ona bunu verecek kadar cömert olabilirim. "Kadınlara ve çocuklara işkence yapılmayacağına ne oldu?"

"Hala geçerli. Ama sen ne kadınsın ne de çocuksun. Sen, ailesini manipüle eden kötü bir pislisin. Kendi torununu öldürmeye çalışan. Beş yaşındaki bir çocuğu inciten."

Bu yüzden bu lanet bodruma gelip bu yaşlı kadına işkence etmeye devam ediyordum.

İçim acıyordu ve kafamdaki acıyı ve pişmanlık seslerini bastırmak için bu kaltağın çığlıklarına ihtiyacım vardı. Skye'ın hayatımdan çıkması her şeyden daha çok acıtıyordu. İçten içe, sürekli onun peşinden gitme dürtüsüyle mücadele ediyordum, ama o lanet tekerlekli sandalyeye her oturduğumda, ona karşı doğru olanı yaptığımı biliyordum.

Hepsi siktir git.

"Onun doğmaması gerekiyordu," diye tısladı, oturmaya çalışırken başarısız olunca. "Bir ailede bir engelli olması bir kazadır, iki engelli olması ise aile ağacında bir leke."

Göğsümdeki kılıftan bıçağımı çıkardım ve onun zayıf kolunu bıçakladım, gözlerimde bir parıltı ve dudaklarımda acımasız bir gülümsemeyle bıçağı çevirdim.

Çılgılığı duyuldu ve yankısı kesilene kadar bekledim, sonra "Skye her ailenin en önemli üyesidir. Etrafındakileri kör edecek kadar parlak bir yıldızdır. Sen ise, kendine Düşes diyebilirsin, ama *sen* bir lekesin" dedim.

Karnını uzun bir kesikle yaraladım, kan kusarken bir çığlık daha attı.

"Bunu anlaman uzun zaman aldı," diye kıkırdadı.

"Neden onu rahat bırakmıyorsun?" diye sordu Sasha, yanımdaki duvara yaslanarak. Duruşu rahattı, ama bu sadece bir maskeydi. Dante ve benim kadar öfkeliydi, Skye'yi yüzüstü bıraktıkları için kendilerini suçluyordu. Gerçek şu ki, hepimiz onu yüzüstü bırakmıştık. "Neden bunca yıl sonra onun peşine düştün?"

Omuz silkti. "İntikamın hafızası uzundur ve o çocuk ve piç babası ailemi mahvetti."

Alexei, delileri çok iyi tanıyan biri olarak gözlerini kısarak Diana Bergman'ı tanıdı.

"Ya da belki aynaya bakıp kendi hatalarını kabul etmelisin," dedi Sasha soğuk bir sesle, erken ölmek için serumunu ayarladı. "Şimdi son kez soruyorum, İspanyol mafyası planlarından haberdar mıydı?"

Bakın, bu kadının ilk kocası ona karşı zaafı vardı ve yirmi küsur yıl önce Dante'nin işkence görmesinde parmağı vardı. O, şimdi çoktan ölmüş kartel üyeleriyle işbirliği yapmıştı, ama mirasçılarının da bu işe karışıp karışmadığını bilmemiz gerekiyordu. Bu suçlular genellikle deniz soygunlarına karışır ve kendi aralarında kalırlardı, bu yüzden karışmadıklarını düşündük.

Cevap vermediğinde, karnındaki bıçağı çevirerek onu öldürmeyecek kadar acı çektirdim.

"Hayır," diye cevapladı sonunda boğuk bir sesle, boncuk gibi gözlerini bana dikmiş olarak. "Ama onlar hakkında her şeyi biliyorum. Size faydalı olabilirim."

İğrenç kadına acımasızca gülümsedim, ama onu susturmadım. Daha fazla cevap almam gerekiyordu. "Skye'nin Revelation'da olacağını nereden bildin?"

Sasha amca bana meraklı bir bakış attı, ama ben onu görmezden geldim ve dikkatimi yaşlı kadına vererek yalanını ortaya çıkarmak için herhangi bir ipucu aradım.

Diana güldü, ama sesi cansızdı. Vazgeçmişti. "Son kocam bir üyeydi. Erişimi korudum ve Enzo Marchetti'ye özel bir davet gönderdim."

Gerildim. "Marchetti'ler sizinle mi çalışıyor?" Omuz silkti, kokusu dalgalar halinde yayılıyordu.

"O beni buldu. Bir zamanlar onun çılgın annesini tanıyordum." Sasha ile göz göze geldik, ama ikimiz de hiçbir şey söylemedik. "Sanırım cevaplar istiyordu."

"Ne tür cevaplar?" diye sordum.

"Onun kim ve ne olduğu." Öksürdü, sonra devam etti. "Bir fırsat gördüm ve ona Revelation'a özel bir davet sundum. Bunu nasıl kullanacağı ona kalmıştı."

"Karşılığında ne verdin?" diye sordum.

"Küçük bir iyilik." Tekrar öksürdü ve kan tükürdü. Ölüm, ona doğru istikrarlı ve hızlı bir şekilde yaklaşıyordu. "FBI'ya sattığı en yeni yazılımını kullandığını. Bu yazılım, Nico Morrelli'nin yazılımını geride bırakıyor ve belirli IP adreslerinden girilen tüm arama sonuçlarını siliyor."

"Bu yüzden seni bulamadım," diye fısıldadım. "Bu yüzden Skye'nin koruyucu aile kayıtlarıyla ilgili arama sonuçları sürekli boş çıkıyordu."

"Akıllıca, ha!" Dişlerinin çoğu eksik olan kadın gülümsedi. Geçen hafta, kadın diş implantlarından vazgeçmişti.

"Bu, Skye'nin o gece kulüpte olacağını nasıl bildiğini açıklamıyor," diye ısrar ettim. "Tabii ki..."

"Ondan, nişanlısının arkadaşlarını da kulübe çekmek için bunu kullanmasını istedim. Uzun zamandır kayıp olan torununun hikâyesini uydurdum."

Kafamı salladım.

Skye'yi öldürmek için yaptığı şeyler beni dehşete düşürdü, bu yüzden o küçük gözlerini bana diktiğinde, silahımı çekip alına doğrultmaktan hiç pişmanlık duymadım.

Bang.

Ding dong! Cadı ölmüştü.

Dişlerimi sıktım, amcam Sasha'nın Land Rover'ını sessizlik sarmıştı, beni eve götürürken onu izliyordum. Bu beni işe yaramaz, bağımlı bir aptal gibi hissettirdi. Fizik tedaviye başlamıştım, ama kendim araba kullanmak hala yasaktı. İstesem bile dizlerimi kullanamıyordum. İnanın bana, denedim.

Babamın evinin önüne geldi ama hareket etmedi.

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım ve iç geçirdim. "Tanrım, sen de mi başlayacaksın?"

Bana baktı. "Neye başlayayım?"

Kafamı salladım. "Hiçbir şey. Ne demek istediğini söyle de işime dönebileyim."

Bana onaylamayan bir bakış attı. "Bugün Noel günü, yeğenim." "Siktir git Noel'i," diye mırıldandım. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Bu sabah Skye ile konuştum," dedi, benim alaycı tavrımı görmezden gelerek. "Onu ne zaman aramayla planlıyorsun?"

Kalbim boş bir delik gibi hissediyordu ve geleceğim kraliçesi olmayan bir satranç tahtası gibiydi. Onu son öptüğüm günden beri günleri saymıştım: otuz dört acı dolu gün. Yıllar gibi gelmişti.

Ona ihtiyacım vardı.

Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu görmek çok acıklıydı. Onun ateşini, inlemelerini, her şeyini özlüyordum. Sanki o benim oksijenimdi ve onu tattıktan sonra,

onsuz hayat imkansızdı. Hava olmadan yaşamak gibiydi. Yaşamak değil, hayatta kalmaktı.

Hayatın işleyişi ne garip.

Her şey yoluna girmişken, her şey çok hızlı ve sert bir şekilde parçalandı ve beni sakat hayatımın enkazı karşısında bakakalttı.

Ama Skye gittiğinden beri içimde bir şeyler değişmişti. Yıllar önce saçını çekip kazara onu öptüğümde olduğu gibi. O zaman bile, kaderimde yazılı olan bu hayat yüzünden ona sonsuza kadar sahip olamayacağımı biliyordum.

Dante Leone'ye ona bir koca bulacağımı söyledim, ama gerçek şu ki, bunu düşündüğümde, içimi öyle şiddetli bir öfke kaplıyordu ki, derimin altında soğuk terler dökülüyor ve ellerim titremeye başlıyordu.

Bu yüzden daha güçlü olana kadar bu konuyu erteledim.

"Nikola," amcam düşüncelerimi böldü. "Doğru şeyi yaptığını düşündüğünü biliyorum, ama iki kırık kalp sana aksini söylemelidir."

"O beni unutacak."

"Peki *sen* onu unutacak mısın?" diye sordu amcam.

Yine burnumun köprüsünü sıktım. "Senin neyin var? Başından beri Skye ile birlikte olmamı istemedin. Mutlu olmalısın."

Derin bir nefes aldı ve sonra nefesini verdi.

"Doğrusu, iyice düşündükten sonra bu fikir o kadar da hoşuma gitmedi." Ona şaşkın bir bakış attım. "Bu, seninle evlenmenin Skye'yi resmi olarak tekrar bir Nikolaev yapacağını fark etmemi sağladı. Ayrıca, mantıklı da."

"Ne mantıklı?"

"Sana aşık olacağı. Seni her zaman koruyucusu olarak gördü. Şövalyesi. Aşık bir çocuk gibi saçını çekse bile." Elini saçlarının arasına geçirdi. "Yıllar önce seni özür dilemeye zorladığımda ve sen onu öptüğünde, ikinizin birlikte olacağını bilmeliydim."

"Bir kazaydı," diye mırıldandım.

"Tabii ki öyleydi," diye homurdandı. "Dinle, Nikola. Babanın Nikolaev imparatorluğunu devralman konusunda beklentilerinin, senin gibi genç birine çok ağır geldiğini biliyorum. Gerçek şu ki, Vasili çok gençken Nikolaev suç faaliyetlerinin yanı sıra teyzen ve benim bakımını da üstlendi ve bu yükü taşımak için hiç hazır değildi."

Omuz silktim. "Devralmak benim için sorun değil."

O başını salladı. "Biliyorum, ama demek istediğim, bazen bize talepler yüklendiğinde tepki gösteririz, ama psikotik davranışlar sadece saklandığımız bir maske. Ancak bu seni yalnız bırakabilir. Sen ve Skye'nin bulduğu şey, seni daha iyi bir

. Evet, kaset çekerek her şeyi mahvettin, ama ikiniz... birbirinizin en iyi yanlarını ortaya çıkarıyorsunuz."

Arabadan indi ve ben SUV'nin arkasından tekerlekli sandalyeyi almasını beklerken, önüme bakakaldım.

Amcam haklı olabilir mi?

46

SKYE

Babamın ofisinde oturuyordum, Dr. Freud tam karşımda. Ocak ayıydı ve pencerenin dışında nadir görülen kar taneleri uçuşurken birbirimizi izliyorduk. Bana seans vermek için Trieste'ye kadar gelmiş olmasına rağmen, ki bu abartılı görünüyordu, taze ve uzun bir güne hazır görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bu terapi olayı bana saçma ve gereksiz geliyordu.

Ama babam bazı Yeni Yıl kararları almıştı, bunlardan biri de ailesini mutlu etmektir ve bunun da bunun bir parçası olduğunu düşünüyordu. Onun hayatımın o kısa, karanlık dönemini öğrenmesinin onu ne kadar inciteceğini bildiğim için ona uyuyordum.

Dr. Freud, hepimizin olmak istediği türden bir kadındı: akıllı, zeki ve kimseden lafını yutmayan. Ve gerçekten kimseden demek istiyorum. Babam onun ASL tercümanım olması gerektiğini önerdiğinde, bunu kesin bir dille reddetti.

Bunun, kariyerinin çoğunda suçluları tedavi etmiş olması ve bir suçluyla evli olmasıyla bir ilgisi olabilir.

Her halükarda, babam onu zorlayarak istediğini elde edemezdi.

Zeki bakışları benimkilerle buluştu ve güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Bunu anlamsız buluyorsun, değil mi?"

Omuz silktim, sonra kağıt defterime eğildim ve yazdım

Dürüst olmak gerekirse, evet.
Terk edilen bir kadın terapi seansına
pek ihtiyaç duymaz. Bu her gün olan
bir şeydir.

Dr. Freud ASL bilmiyordu, bu da benim için büyük bir hayal kırıklığı yaratarak seansları daha da uzatıyordu.

Yazdıklarımı okuduktan sonra başını kaldırdı ve şöyle dedi: "Bence bu seanslar daha çok Dante'nin akıl sağlığını korumak için. Kendini suçluyor."

Hayal kırıklığıyla nefes verdim, sonra tekrar yazmaya başladım.

Bu olay hayatımda sadece geçici
bir karanlık dönemdi. Bir insanı
yıkabilecek bir şey değildi. Nikolaevs
ailesi ve ailemle bir aile bulduğumda
bu olayı unuttum.

"Bazen o karanlık anlar gölgelerde kalır ve saldırmak için fırsat bekler." Aklım anında Nikola'nın yurdunu gözetlediğimde yaşadığım panik atağa geri döndü. "Ah, bir şey hatırladın."

Elimi salladım, sonra yazdım

Önemli değil.

"Bunu ben karar vereyim," dedi kararlı bir şekilde.

Gururla omuzlarımı dikleştirmeden önce yanaklarım kızardı. Utanacak hiçbir şeyim yoktu. Not defterine yazarken kelimelere odaklandım.

Yanlışlıkla kelepcelendim ve
sapıkça davranmak yerine paniğe
kapıldım.

O kelimeleri okudu, ama ifadesi değişmedi.

"şaşırmadım," dedi, sözlerini yavaşça söyledi. "Bazen kötü anıları iyi anılarla değiştirmek yararlı olabilir, ama bu süreç yavaş yavaş ve açıkça güvendiğin biriyle gerçekleşmelidir." Aklıma hemen Nikola geldi, keşke fiziksel özelliklerimizin ötesine bakıp aramızdaki ilişkiye odaklansaydı. "Ayrıca, o kişiyi bulursan, ona karşı dürüst olmalısın, böylece sen... kinky olduğunda, o sana bakabilir. Sana göz kulak olabilir."

Tamam, belki de Dr. Freud babamın iddia ettiği kadar iyiydi.

Bunu aklımda tutacağım.
Teşekkürler

.

Notumu okudu ve bana nazik bir gülümseme attı.

Babamın işkence anılarına
yardımcı oldun mu?

Cevap vermeden önce soruma bir göz attı. "Buna cevap veremem. Tek söyleyebileceğim, babanın tek endişesinin sen olduğun ve senin mutluluğunu sağlamak için tüm kötü anılarını memnuniyetle görmezden geleceği."

Bunu bana söylemesine gerek yoktu çünkü ben zaten biliyordum. Bunu her gün
görü
yoru
m.

Belki de benimle değil, onunla
seanslar yapmalısın.

Bunu okuduktan sonra güldü. "O sadece senin için endişeleniyor ve iyiliğinden emin olmak istiyor."

Ben iyiyim, ya da bir plan
yapınca iyi olacağım.

Cümlemi okudu ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Plan mı?" Ben başımı salladım ve o sordu, "Erkeğini geri kazanmak için mi?"
Ben başımı sallayarak cevap verdim, o da güldü. "Sen babanın kızıydın, orası kesin."
Yazmaya devam ettim.

Teşekkürler...?

O gülümsedi. "Bu kesinlikle bir iltifattır."

Babamın Dr. Freud'u nasıl tanıdığını hep merak etmişimdir. Ona bu konuyu sorduğumda, sadece bir keresinde ona yardım ettiğini ve şimdi başka bir mafya ailesine gelin gittiği için yetkililere bilgi vermeyeceğinden emin olabileceğini söyledi.

"Vazgeçmemen iyi bir şey," diye devam etti Dr. Freud. "Ancak, duygularını ve hislerini o adama yansıtmamanı tavsiye ederim."

Öfke göğsümde alevlendi ve bir sonraki kelimeleri kalemi daha sert bastırarak yazdım.

O da beni seviyor.

"Bazen aşk yeterli olmaz," dedi yavaşça ve gözlerim

Yarı
klar.

Aşk yeterlidir,

"Yeterli" kelimesinin altını birkaç kez çizerek yazdım.

Nikola, artık koşamadığı için
yeterince iyi olmadığını düşünüyor, ama
bu saçmalık. Bu, benim duyamadığım
için yetersiz olduğumu söylemem gibi
bir şey.

Kelimeleri gözden geçirdi ve düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Ama gerçekten anladı mı? Yoksa bu da, kendi sonucuna varmanı sağlayan belirsiz terapist yorumlarından biri miydi?

NIKOLA

Yeni bir yıl başlamıştı, ama bacaklarım hala işe yaramaz durumdaydı, bazen zihnim de öyle.

İki aydır tekerlekli sandalyeye mahkumdum, bu birçok açıdan en kötü dönemimdi. Annemin ısrarıyla terapistte gitmeye devam ediyordum ve bu günlerde bu benim için kişisel bir cehennemdi, ama bunu hak etmediğimden emin değildim.

"Engelli birinin yapabileceği en iyi şey, sınırlarımızı bilmektir." Dr. MaryAnn'in sözleri beni yavaş ama emin adımlarla öldürüyordu. "Ve başkalarını sana acıyarak bir şeyler yapmak zorunda kalacakları bir duruma sokma."

New Orleans şehir merkezindeki ofisinde otururken, yüzündeki ifade acıma, tiksinti ve... utanç mıydı? Her halükarda, en kötü zehir gibi etkisini gösteriyordu.

"Anlıyorum," dedim, Brioni üç parçalı takım elbisenin içinden dışarı taşan bastırılmış enerjimle, o anda orada ölmediğime şaşırdım. Tatil boyunca, amcamın sözleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu ve ben de onları düşünmeye başlamıştım, ama şimdi... evet, siktir et.

Kimsenin acıma duygusunu istemiyordum, en azından Skye'inkini.

Terapistimin siyah gözleri bana odaklandı, sanki saldırmak için uygun anı bekliyormuş gibi. Ama ona izin vermedim.

"Yararlı bir önerin var mı?" diye sordum. "Yoksa bugünlük işin bitti mi?"

"Tüm yanlışlar bir şekilde intikamını alır," dedi. Ölü gözlerinden zafer sızarken, benim gözlerimde kaos hüküm sürüyordu.

Sinirlenmem her hücreme yayıldı, beni boğacak kadar yükseldi. Yine de bu kadının haklı olup olmadığını merak etmeden edemedim. Yıllarca süren aptalca oyunlar ve pervasız davranışlarımın sonuçları beni yakalamıştı.

Artık bu saçmalığı kesmenin zamanı gelmişti. Belki de bu, bana biraz alçakgönüllülük öğretmek için bir intikamdı. Gerçi bunun pek bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

"Demek terapistler karmaya inanıyor, ha?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdim.

Cevap olarak gözleri tekerlekli sandalyeme kilitlendi. Siktir git lan.

"Kötü adamlar bencildir ve sadece kendilerini düşünürler," diye alaycı bir sesle devam etti. "Siz kötü bir adam mısınız, Bay Nikolaev?"

"Tabii ki öyleyim," dedim soğukkanlılıkla, içim paramparça olurken, soğuk bir kayıtsızlıkla onun bakışlarına karşılık verdim.

Ama ona ya da başka birine bunu gösterirsem lanetleneceğim.

47

NIKOLA

Günler geldi geçti. Şubat ayıydı ve tahmin edin ne oldu... Bacaklarım hala işe yaramaz durumdaydı ve tekerlekli sandalyem en iyi dostum olmuştu. Rekonstrüktif cerrahi, rehabilitasyon, fizik tedavi... hepsi boşunaydı. Doktorlar zaman alacağını söylüyorlardı, ama geçen haftalar ve aylar boyunca hiçbir iyileşme görmemiştim.

Babam, beni tekerlekli sandalyeye oturtup kaldırırken bacaklarımı daha fazla kullandığımı iddia ediyordu. Annem terapisti ısrarla savunuyor, ona can simidi gibi sarılıyordu. Onun gözünde, *iyileşme* sürecime katkıda bulunabileceği tek şey buydu.

Tartışmak isterdim, ama buna karşı koyacak iradeyi ve gücü bulamadım, çünkü hayatımdaki en önemli kişiyi kaybetmiştim. Varlığımın özünü.

Aslında, artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Hayatım kederli ve acınası bakışlarla doluydu. Anlamsız, gereksiz sohbetlerle.

Şu anda Gabriel Santos ile yaptığım gibi. Sasha ve Alexei amcaların sürekli ziyaretlerine katlanmak ve onların aydınlatıcı konuşmalarına tahammül etmek yeterince kötüydü, şimdi de Gabriel'in sinir bozucu tavırlarına katlanmak zorundaydım.

O bir şeylerden bahsedip dururken, ben dizüstü bilgisayar ekranındaki rakamlara odaklandım. Hızlıca kafamda hesap yaptım, sonra tekerlekli sandalyemde geriye yaslandım, Gabriel ise masanın diğer tarafından bana bakıyordu.

"Bir ilaç sevkiyatı daha ayarla Gabriel."

"Bir tane daha mı? Ama zaten normalden iki tane fazla yaptık." İç geçirdim. "Ne demek istiyorsun?"

"İşle kendini öldürme kavramını oldukça kelimenin tam anlamıyla alıyorsun, Nikola. Yapacak çok işimiz var. Organ kaçakçılığı azalmıyor ve tüm çabalarımızı buna odaklamamız gerekiyor."

"Yapabilir misin, yapamaz mısınız?" diye bağırdım. Organ kaçakçılığı herkesin önceliği idi, benim de dahil, ama buradan yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Halledeceğim. Ne istersen, dostum."

Gabriel onaylamayan bir şekilde başını salladı ve hoşuma gitmeyen bir bakışla bana dik dik baktı. Hiç hoşuma gitmedi. "Ne? Neden bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

"Ben senin amcan ve arkadaşınım. Dinle beni, biraz ara vermelisin."

"İş konuşmak için seninle görüşmeyi kabul ettim, kişisel meselelere girmen için değil." İş konuşmalarını kaldırabilirdim, ama hayat derslerini pek kaldıramazdım.

"Nikola, dikkatini başka yere yöneltmen lazım, belki hızlı bir seks, ve..."

Skye dışında başka birine dokunmak düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Başka bir kadına dokunmamın imkanı yoktu. "Gabriel, bir daha konuşursan, yemin ederim seni öldürürüm." Gözlerini devirdi.

"Tamam, tamam. O konuya girmeyeceğim." Rahatsız bir şekilde yer değiştirdi, sonra arkamdaki bir yere baktı. "Skye iyi gidiyor," diye devam etti, beyaz üç parçalı takımını gözlerimi kamaştırıyordu. "Görünüşe göre sınavlarını erken bitiriyor."

"Skye'ın haberlerini anlatmaya başlama," diye homurdandım. Dante'den yeterince haber alıyordum. Adam her gün bana mesaj atıyordu. Hatta çiçek aranjmanlarının fotoğraflarını bile gönderiyordu. Çılgın herif, düğün planlarını üstlenmişti ve bu süreçte karısını ve ailemi delirtiyordu.

Dante Leone. Bir düğün organizatörü.

Alaycı bir şekilde güldüm. Birkaç ay önce biri bana bunu söyleseydi, kahkahalarla gülerdim.

"Kendini yalnız mı hissediyorsun?" diye sordu Gabriel, hiç düşünmeden.

"Ondan çok uzak hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdim, hazırlıksız yakalanmışım.

"O zaman git onu al, seni kör aptal." Kafamı salladım. Ben bencil bir piçtim, ama bu durumda onu bana bağlamak için o kadar bencil olabilir miydim? "İtalya'dan uzaktan ders aldığını biliyor muydun? Söylentilere göre Amerika'ya dönmeden eğitimini bitirecekti."

Nedenini sormadım. İki aydır Skye Leone konusunu başarıyla kaçınmayı öğrenmiştim. Ailem ve onun ailesi bana istenmeyen haberlerle bombardımana tutsa da.

Keşke onu unutabilseydim. O kadın kafamda bedavaya yaşıyordu.

Kendime, mesafemi korursam, belki, sadece belki, Skye beni tamamen unuttur ve hayatına devam eder diye söyleyip duruyordum. Ama ona olan aşkımın kölesiydim. Gündüzleri onu düşünmemek daha kolaydı, ama geceleri her şeyi hatırlıyordum. Her gülümsemeyi, her kelimeyi ve paylaştığımız her anı.

Siktir.

Büyürken, anne babamın, teyzelerimin ve amcalarımın sevgi dolu evliliklerini görünce, aşık olmanın harika bir şey olduğunu düşünmüştüm. Kimse bunun çok acı verici olduğunu söylememişti.

"Nikola, dinliyor musun?" diye sordu Gabriel. "Bu kadar uysal davranıyorsan, oldukça hasta olmalısın."

"Kim iyi olmayacak biliyor musun?" diye sordum rahat bir şekilde ve Gabriel bana meraklı bir bakış attı.

"Kim?"

"Sen, çünkü buradan gitmezsen Kolombiyalı kışını vuracağım." Ne yazık ki, sözlerim istenen etkiyi yaratmadı çünkü o oturmaya devam etti.

"Bana ve Latin kökenlerime güven, yeğenim," sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Şehit ya da her ne olmaya çalışıyorsan onu bırak ve Skye ile aranızı düzelt. Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor... çok basit."

"Evet, onu koruyabilseydim öyle olurdu," diye tısladım. "Onu büyük büyükannesinden bile koruyamadım."

Düşes'in kimliğini araştırıyordum ve sonra birdenbire... Skye neredeyse öldürülüyordu." Kucağımı işaret ettim. "Bu işe yaramaz bacaklarla ne kadar verimli olabileceğimi bir düşün."

"Ekstra korumalar tut," diye karşılık verdi.

"Onun benimle birlikte olmasını istemiyorum," diye itiraf ettim. "Benim... engelliliğim yüzünden bana acıyarak."

Gözlerini devirdi.

"O seni seviyor, bacaklarını değil." Gabriel işte böyleydi. Lanet olası bir komedyen. "Eminim bacakların harikadır, ama kalbin muhtemelen daha da harikadır." Rahatsız bir şekilde elini saçlarına götürdü. Genelde duyguları konuşmaktan kaçınırdık. "Ya da belki de sadece sikini istiyordur. Her neyse."

Arkadaşıma gözlerimi kısarak baktım. "Bu konuşma bitti. Eğer buradan defolup gitmezsen, ben..."

Ayağa kalktı, takım elbisesindeki olmayan kırışıklıkları düzeltti.

"Evet, evet. Yaklaşan evliliğine rağmen, kimsenin senin yanında söylemeye cesaret edemediği bir ismi ağzına aldığım için beni vuracaksın." Kapıya doğru yürüdü ve omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Düğün yapılacak, biliyorsun. Sen olsan da olmasan da."

"Düğün olmayacak," diye tısladım, burnumun köprüsünü sıkıştırarak. "O sonsuza kadar beklemeyecek."

"Mesele de bu," diye homurdandım, tam o sırada ofisin kapısı açıldı ve babam ortaya çıktı. İkiisi birbirlerine baktılar ve Gabriel babama hafifçe başını salladı. Bilmeliydim. Neden kimse kendi işine bakamıyor?

"Düğünde görüşürüz Nikola."

Kimin düğünü olduğunu sormadan babam onun oturduğu koltuğa oturdu.

"O kapının kilitlerini değiştirmemi hatırlat," diye mırıldandım ve dizüstü bilgisayarımın ekranına döndüm.

"Nikola, konuşmamız gerek." *Tanrım*. Kasım ayından bu yana yirmi yaş yaşlanmış gibi hissediyordum. "Annen ve benim seni sevdiğimizi biliyorsun."

"Elbette. Ben de sizi seviyorum."

"Ve bunu yeterince söylemiyorum, çünkü sen her zaman bir şekilde beni çıldırtmayı başarıyorsun, ama seninle gurur duyuyorum oğlum. Her zaman seninle gurur duydum."

"Eğer annem şimdi gelip bana yalakalık yapmaya başlarsa, ikinizi de bu ofisin dışına kilitleyeceğim."

Babamın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Aslında şu anda dışarıda duruyor.

Muhtemelen şu anda bizi dinliyorlardır."

Ve tabii ki, kapı açıldı ve annem, basit krem rengi bir elbise giymiş, bir tepsi sandviç ve kurabiyeyle içeri girdi. Sanki bir ev işleri dergisinden çıkmış gibi görünüyordu.

İnledim, ama tek bir kelime bile söylemeden, "Bunları ben yapmadım, yemin ederim" dedi.

Annem harika bir doktordu, ama hepimiz onun yemek yapamadığını biliyorduk. Biz çocukken Bianca Morrelli'yi eve çağırır ve ona ders vermesini isterdi. Tamamen zaman kaybıydı.

Tepsiyi masanın üzerine koyduktan sonra, özenle düzenlediğim dosyaları bozmadan, babamın kucağına oturdu. Babam, annemin dünyadaki her türlü tehditten korunmak için güvenebileceği koruyucu kalkan olmuştu. Onun için canını bile feda ederdi. Onlarınki, masalarda anlatılan türden bir aşkı.

Ben kendim için hiç böyle bir şey istemedim, ama şimdi Skye ile benzer bir şeyin tadını aldığım için kıskançlık duymaktan kendimi alamıyorum. Bu çok aptalca.

"Vasili'nin dediği gibi, seninle gurur duyuyoruz Nikola." Çenesi ve alt dudağı titriyordu, koyu renkli gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Seni seviyoruz ve mutlu olmanı istiyoruz."

"Ben mutluyum." *Yeter.* "Ben iyiyim."

Bu sözleri o kadar çok kez söyledim ki, sonunda onlara inanacağımı umuyordum. Göğsümdeki aptal organ iyi değildi; aslında, bacaklarımdan daha kötü durumdaydı.

"Oğlum, Skye hakkında konuşmalıyız." "Tanrım, sen de mi?"

Başımı ellerimin arasına aldım ve annemin elinin yumuşak dokunuşunu hissettiğimde, onun desteğini kabul ederek başımı tuttum.

"Tatlım, o seni seviyor. Senin de onu sevdiğin çok açık. Neden direniyorsun?"

"Onu koruyamam anne. Bu halde onu nasıl koruyabilirim?" Başımı kaldırıp bacaklarımı gösterdim. Bu noktada, bozuk plak gibi konuşuyordum. "Ben daha çok yük olurum."

"Yavaş ama emin adımlarla bacağın iyileşiyor," dedi babam. "Bacağını bir dereceye kadar kullanabilir hale geleceksin."

"Ama ne kadar olacağını bilmiyoruz," dedim. "En iyi ihtimalle koltuk değneği kullanabilirim."

"Ya da baston," diye düzeltti babam.

"En az altı aylık fizik tedavi söz konusu," diye işaret ettim. "Muhtemelen daha da uzun sürecektir. Baston ya da koltuk değneği fark etmez, Skye'yi ya da ailemizi korumak konusunda yine de işe yaramaz olacağım."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun Nikola," diye tartıştı babam.

"Onun ya da başka birinin acıma duygusuna ihtiyacım yok," diye bağırdım. "Onunla evlenip onu koruyamamak riskini göze alamam. Baba, çocukluğumdan beri bana her yerde tehlikelerin kol gezdiğini öğrettin."

"Terapistin sana farklı türde korumalar olduğunu açıklamadı mı?" diye annem denedi.

Doğrusu, Dr. MaryAnn beni daha kötü hissettirdi, daha iyi değil.

"Terapisti ve onun aydınlatıcı sözlerini siktir et," diye homurdandı babam. "Dante düğün planlarını sürdürüyor, lanet olsun, ve sabrı tükenmek üzere."

"O adam iptal edilen bir düğünün anlamını gerçekten anlamıyor." Ve bana inatçı demeye cüret etti. Annemle babam birbirlerine baktılar ve omurgamdan bir ürperti geçti.

"Ne?" diye sordum ve ikisi de sessiz kaldığında tekrar sordum, "Ne oldu?"

Annem rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve babam bana bakmaktan kaçınarak şu sözleri söyledi.

"Sen onunla evlenmezsen, Kostya evlenecek."

48

NIKOLA

Penthouse'larına gittiğimde kapıyı amcam Alexei açtı. Sasha amcam ve ailesi gibi, onlar da kendi penthouse'larının mahremiyetini tercih ediyorlardı.

Ben tekerlekli sandalyemle içeri girerken babam arkamda homurdandı: "O ısrar etti." Beni arabayla getirmesi ikimiz için de can sıkıcıydı, ama haberi duyunca ısrar ettim.

Kostya'nın Skye'la birlikte olduğunu, ellerini ona dokunduğunu düşünmek... beni öfkeliendirdi. Öğle yemeği randevularını ve nasıl güldüklerini hatırladım ve aniden onların birlikte bir hayat sürdüklerini görebildim. Bu, içimde bir şeye baskı yaptı.

Bunun "kaybedene kadar sahip olduğunun değerini bilmezsin" ile hiçbir ilgisi yoktu, tamamen onsuz bu hayatı yaşayamayacağım, yaşamak istemeyeceğim gerçeğiyle ilgiliydi.

Skye en iyisini hak ediyordu ve ben bunun ben olmadığımı biliyordum, ama olmaya çalışacaktım. O, beni daha iyi bir adam olmak istememi sağladı. O, varlığımın özüydü, bu dünyaya gelmemin sebebiydi. O benim hayatımdı ve onsuz hayatım yavaş ve acı verici bir ölüm olurdu.

"Kostya ile Skye hakkında konuşmam lazım," diye nefes verdim, onun adı dudaklarımda en tatlı işkence gibiydi.

"Nerede konuşmak istersin?" diye cevapladı kuzenim, koridorun sonundaki yatak odasının kapısında belirerek.

"Senin odanda," dedim.

"Kavga etmeyin," diye uyardı Alexei amca ve ben gözlerimi devirdim, sessizce bacaklarımı işaret ettim.

Kostya yatak odasına girdi ve ben de tekerlekli sandalyemle içeri girdim, kapıyı ittim ama kapı kapanmadı. Kostya masaya yaslandı. Yatak odası, genç yetişkinlik ile yetişkinlik arasında bir aşamada kalmış gibiydi.

Boş konuşarak zaman kaybetmedim.

"Skye ile evlenemezsin."

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Bir daha söyle?"

"Sen. Evlenemezsin. Benim. Skye'ımla."

Birbirimize bakarken gergin bir sessizlik oldu. Bu sessizlik, parmakları masanın yüzeyine vurmaya başlayana kadar uzayıp gitti. Ben tek bir kasımı bile kıpırdatmamıştım. Risk çok büyüktü ve ailemi ve kuzenlerimi sevip saygı duysam da, Skye'yi daha çok seviyor ve ona daha çok ihtiyacım vardı. Onun için kendi ailemle savaşa girerdim.

"Çok uzun sürdü," dedi sonunda.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ama birden ciğerlerimden bir nefes çıktı. "Seni o mu kıskırttı?"

"Hayır." Başını salladı. "Sen ayrıldığında ben önerdim, ama o karşı çıktı. Sana zaman tanımayı ve sonra kendisi peşinden gelmeyi ısrar etti. Bizi birbirimize düşürerek seni manipüle etmek istemedi."

Dudaklarım kazadan bu yana ilk kez gülümsedi. "Bu tam Skye'a göre." O da başını salladı. "Onu hak ettiğinden emin değilim, Nikola."

Burun köprümü sıktım. "Biliyorum."

"O zaman özür dile." Basit, mantıklı bir cevaptı. "Skye geçen gün bana ne sordu biliyor musun?"

"Ne?"

"Erkeklerin nasıl ağlamadan zorlukları atlattığını bilmek istedi."

Dudaklarımın köşeleri seğirdi. "Ona, gerçek erkekler gibi stres ve kalp yetmezliğinden ölene kadar her şeyi içimizde tuttuğumuzu mu söyledin?"

"Öyle bir şey," dedi yavaşça. "Sonra bana aptal dedi ve eğer *gerçek* bir erkek olarak ölürsem cenazeme gelmeyeceğini söyledi." Son kelimeyi tırnak işaretleri ile vurguladı.

"Onu uzaklaştırmamalıydın." Bana sert bir bakış attı. "Ona büyük bir özür borçlusun."

"Sen de onun yürüdüğü yeri öpüp koklasan iyi olur," diye bir kadın sesi arkamdan geldi ve başımı çevirip kapıda duran teyzem Aurora ve Skye'nin annesini gördüm.

Şaşkın ifademi gören Bayan Leone yanıma geldi, yanağıma öpücük kondurdu ve elimi okşadı. *"Skye seni buna zorlamayı reddetti, ama ben reddetmedim. Kostya'nın önerisini duyduğumda hemen buraya geldim. Sen ve ben... Kızımın bir şey yapmadan önce konuşmamız gerek."*

Kostya bana doğru yürüdü, elini omzuma koydu ve annesiyle birlikte sessizce odadan çıktı.

Kapı arkalarından kapandığında, ben de duyabilmek için sesli olarak konuşurken işaret diliyle işaretler yaptım.

"Skye'yi hak etmiyorum, ama yine de onu alacağım." Acıma, lanet olası bacaklarım ve diğer her şeye rağmen. Bayan Leone hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Ve hayatımızın geri kalanında her gün onu hak etmek için lanet olası elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Biliyorum." Kostya'nın yatağının kenarına otururken başını salladı, gözleri bacaklarıma takıldı. *"Ailemin hatasının bedelini senin ödemene üzüldüm."* Elimi salladım ama o başını salladı. *"Bunu hafife alma, Nikola. Benim için en önemli iki kişiyi kurtardın ve onlar olmadan hayat..."* Yutkundum. *"Dante olmadan bir kez yaşadım ve bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Bu yüzden teşekkür ederim."*

"Rica ederim, Bayan Leone."

"Phoenix," diye işaret etti. *"Bana Phoenix de. Ne de olsa biz bir aileyiz. Çok uzun zamandır bir aileyiz."*

Umut göğsümde dalgalandı. "Phoenix, o zaman."

"Şimdi, seninle bir şey paylaşmak istiyorum." Uzun bir sohbet için rahat oturmak istercesine bacak bacak üstüne attı. *"Gençken, Dante ve ben ayrıldık. Ama kimsenin bilmediği şey, Dante'nin beni engelliliğim yüzünden terk ettiğini düşündüğümü. İşitme engelliliğim yüzünden. Beni eksik hissettirmeyen bir babam ve kız kardeşim olduğu için şanslıydım, ama başkalarını şüpheli karşılayan benim özgüvenimdi."*

"Sen eksik değilsin," dedim, büyükannesinden bahsetmediğini fark ederek.

O yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Böyle düşündüğüne sevindim. Skye'yi de bu düşünceyle yetiştirdim, ama gerçek şu ki, hayatımız boyunca bu duyguyla yaşadık. Ama bu..." Kulaklarını, sonra da bacaklarını işaret etti. *"Bizi daha az değerli yapmaz. Yaşamaya devam etmek için, bir savaşçı ve oldukça olağanüstü bir insan olmak gerekir, eğer böyle söyleyebilirsem. Beni duyuyor musun Nikola... Tamamen yaşamalı ve sevmelisin. Bacaklarına rağmen. Skye'nin işitme engeline ve yoluna çıkan diğer engellere rağmen."*

Tanrı aşkına.

Sanki göğsümdeki bir şey yerinden kaymış ve yerine oturmuş gibiydi. Belki de başından beri duymam gereken sözler bunlardı ve bunu anlamam için Phoenix ve Skye gibi insanlar gerekiyordu.

"Eğer pes etseydim, Dante'ye sahip olamazdım. Skye pes etseydi, sana olan bu aşkı asla yaşayamazdı. Ve eğer sen pes edersen Nikola... Skye'den vazgeçeceksin. Açık fikirli ol ve dünya senin olsun. Çoğu insanın hayatı boyunca aradığı bir şeye sahipsin. Birbirinizi seviyorsunuz."

Ben tam bir aptaldım. Tam bir salaktım.

"Vazgeçmeyeceğim. Artık değil, bir daha asla." Omuzlarımı düzelttim ve müstakbel kayıinvalidemle göz göze geldim. "Onu seviyorum. Onu fark ettiğimden çok daha uzun zamandır seviyorum ve bu sefer onu sonsuza kadar yanımda tutacağım, çünkü onsuz yaşayamam."

Şimdi Skye'ye olan borcumu ödemek bana kalmıştı.

49

SKYE

Noel geldi geçti, sonra Yeni Yıl, ardından da Ocak ve Şubat ayları. Kimsenin tatilleri nasıl nefret edebildiğini hiç anlamamıştım, ama şimdi kesinlikle anlıyordum. Aile bir araya toplanmış, mutlu ve neşeli, benim ruh halimi daha da karartıyordu.

Fiziksel olarak mükemmel durumdaydım. Duygusal olarak ise pek değil.

Sasha ve Branka beni evlat edindiğinden beri Nikola'yı görmediğim en uzun süredir. Aslında, New Orleans'a gitmediğim en uzun süredir ve sanki bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyordum. O şehir, Trieste kadar benim evimdi ve evimi özlüyordum.

Aylardır kız arkadaşlarımı görmemiş olmam da durumu daha da kötüleştiriyordu. Penelope evlenmişti ve kendi cehennemindeydi - ya da cennette, hiçbirimiz tam olarak emin değildik. Arianna, kocası tarafından beynini sikiliyordu. Amara, ne yaptığı konusunda gizemli davranıyordu. Ve bir de ben vardım.

Nikola'yı geri kazanma planım Kostya ile başladı ve bitti, sonunda onu kesin bir şekilde reddettim. Nikola'ya bunu yapamazdım, bana herkesten daha fazla zarar vermiş olsa da. Bu yüzden, çoğu Alpha Kuşağı gibi, bir terapistle konuşarak bununla başa çıktım.

Dr. Freud ile terapi seanslarım devam etti, ancak ikimiz de babamın benden daha fazla terapiye ihtiyacı olduğu konusunda hemfikirdik. O, benim her şeyi sağlıklı bir şekilde ele aldığımı, babamın ise pek öyle olmadığını iddia ediyordu.

Yediğim tüm İtalyan kurabiyeleri bunun aksini kanıtlıyordu, ama yine de galip geldim.

Derin bir nefes aldım ve kahve masasındaki kurabiye çeşitlerine bakarak bir tane daha yemeli miyim diye düşündüm. Zaten yarım düzine kremalı puf yemiştım. Mini tiramisular. Amaretti ve ricotta kurabiyeleri. Aklınıza ne gelirse, hepsini yemiştım.

Görünüşe göre, duygularımı yemekle dışa vurmak benim tarzımdı.

Siktir et, bir kurabiye daha alayım diye düşünürken, telefonumun titremesi dikkatimi dağıttı.

Derin bir nefes alarak telefona uzandım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayır, olamazdı. Birkaç kez gözlerimi kırptım ama isim hala bana bakıyordu.

Nikola.

Şaka mıydı? Belki de babam, bana mesaj atmazsa ona fiziksel zarar vereceğini söylemişti. Boş odaya göz gezdirdim. Annem ve babam terasta, battaniyeye sarılmış, gün batımını izliyorlardı. Annem, Reina teyzemle ani bir seyahate çıkmıştı ve babam neredeyse çıldırıyordu, bu yüzden annem onu telafi etmeye çalışıyordu.

Mesajı açıp okudum.

Nikola: Piyano çalmak neden seni melankolik yapıyor?

Ha?

Kaşlarımı çatarak kelimelere baktım, anlamaya çalıştım ama başaramadım. Titreyen parmaklarımla ve çarpan kalbimle cevabımı yazdım.

Ben: Çünkü notaları
duyamıyorum, sadece
hissedebiliyorum.

Parmaklarım gönderilen mesajın üzerinde durdu, diğer uçtaki baloncuklara bakarak. Başla; dur. Başla; dur.

Nikola: Sen ve Kostya... asla olmayacak.

Ben: ???

Nikola: Sen benimsin ve her zaman benim oldun. Ben bir ahmağım.

Aylardır ilk kez yüzümde bir gülümseme belirdi. Kostya burada olsaydı, onu ölümüne sarılırdım. Konuyu kendi eline almış ve Vasili'ye küçük bir ipucu vermiş olmalı.

Ben: Evet, öylesin.

Ama o benim ahmağımdı.

Nikola: Baban, beni New Orleans'ta ziyaret etmene izin verdi. Nikolaev malikanesinde kalmanı istedi.

Kaşlarımı çattım. Babamın beni uzun süre evden uzak tutması pek ona göre bir şey değildi, ama bunu sorgulamamın imkanı yoktu.

Bir cevap yazdım ve sildim. Tekrar denedim, sonra tekrar sildim. Sonunda tek kelimelik basit bir mesajla yetindim.

Ben: Tamam.

Nikola: Güzel, yarın görüşürüz o zaman.

Ayağa fırladım ve pencerede kendimi gördüm. Hayır, bu halde onunla nasıl karşılaşabilirim? Kendimi salmıştım. Saçlarım kıvrılmıştı, tırnaklarım çiğnenmişti ve kaşlarım... Hayır, hayır, hayır.

Zihnimde binlerce düşünce dolaşırken, daireler çizerek yürümeye başladım, o sırada iki çift gözün bana baktığını fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu babam, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakarak. "*Düşünüyorum.*"

Annem başını salladı. "*Ne hakkında?*"

"*Nikola bana mesaj attı. Valizimi hazırlamam lazım. Sevimli şeyler bulmam lazım. Saçımı kestirmem lazım. Manikür yaptırmam lazım. Kaşlarımı aldırmam lazım. Daha fazla pembe şey almam lazım.*" Dağınık, düğümlü saçlarımı çekiştirdim. "*Ne yapacağımı bilmiyorum.*"

Babam gözlerini devirdi. "Endişelenecek bir şey yok. Benim güzel kızıma sahip olduğu için şanslı."

Dudaklarımı büktüm.

"Sen benim babamsın, tabii ki böyle söyleyeceksin."

"Demek seni geri istiyor, ha?" dedi babam ve ben kaşlarımı çattım. "Nihayet. Onu zorlamalıyım ve..."

"Gitmemi istemiyor musun?" diye sordum.

"Sanki seni durdurabilirmişim gibi," diye alay etti babam. "Merak etme, Nikola beni aradı ve bir anlaşmaya vardık."

"Ne tür bir anlaşma?"

Elini kayıtsızca salladı. "Daha fazla ziyaret." Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

"Yani bir süreliğine gitmeme bir şey demiyorsun?" Tereddütle işaret diliyle sordum.

O yüzünü buruşturdu. "Tam olarak sorun değil, ama Nikola ve senin bazı şeyleri çözmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız olduğunu biliyorum. Senin mutlu olmanı istiyorum."

"Ve ikinizin de açık fikirli olmanız gerekiyor," diye araya girdi annem.

"Mutluluk için çaba sarf etmek gerekir."

"Siz ikiniz bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsunuz," dedim.

Annem gülümsedi. *"Öyle değil. Her zaman bir engel vardır, ama birbirinize bağlı kaldığınız sürece, başka hiçbir şeyin önemi yoktur."*

"Onu görmeye gidiyorum."

Heyecanla ellerimi çırpıttım ve odada tekrar dönmeye başladım.

"Sonunda cesaretini geri kazandığın için mutluyum, ama seni çok özleyeceğim."

Annem elimi tuttu ve beni sakinleştirdi. *"Baban fikrini değiştirmeden önce eşyalarını toplamamız gerekiyor."*

50

SKYE

Nikolaev özel jetinin merdivenlerinden indim, Sasha'nın beni beklediğini umuyordum. Sürpriz bir şekilde, Nikola karşımdaydı.

Adımlarım sendeledi ve gözlerimiz buluştuğunda merdivenin ortasında donakaldım. Onu görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve birdenbire, bastırmaya çalıştığım tüm duygular bir anda üzerime çöktü.

İki kez gözlerimi kırptım, ama o hala oradaydı.

Siyah loaferlar, siyah pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Kravatı yoktu. Louisiana'nın sıcak güneşi altında saçları her zamankinden daha açık, gözleri ise donmuş buzul sularından daha soluk görünüyordu. Ama o umursamaz ifade yoktu, onun yerine her zamankinden daha çok babasına benzeyen kasvetli bir yüz vardı.

Ama yine de oydu. Benim Nikola'm.

Aptalca gözyaşlarını tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım. Ama nafileydi.

O tekerlekli sandalyesiyle öne doğru ilerledi ve ben ne yaptığımı anlamadan, aylarca gururuma ve onun incitici sözlerine ve davranışlarına tutunduğum her şeyi bir kenara bırakarak merdivenlerden aşağı koştum. Ona doğru koştum.

Dizlerim yere değene ve ellerim onu sardığında, kolonyasının kokusu ciğerlerimi doldurduğunda, onu nihayet gerçek hissettim.

Geriye yaslandım ve Nikola'nın yakıcı gözlerine baktım, yoğun ve göğsümü yakan duygularla dolu gözlerine.

O uzaklaştığında, sıcak ama biraz çekingen ifadesi bana odaklandı.

Birkaç saniye birbirimize bakarak sessizliği bozdu. "Seni çok özledim, *zayka*."

Bir, iki kalp atışı.

"*Beni hayal kırıklığına uğrattın, Nikola*," diye işaret ettim, parmaklarım titriyordu.

Çatışmalarla dolu gölgeler yüzünde parladı, sonra sessizce birbirimize bakarken elini yüzünde gezdirdi. Kalbim göğsümde titriyordu, duygular boğazımı tıkiyordu. Affetmek bu kadar kolay mıydı? Ruhumun derinliklerinde bunun kolay olduğunu biliyordum, ama ondan daha fazla söz duymak istiyordum. Bundan sonra, dünyaya karşı ikimiz olacağımıza dair onun güvencesine ihtiyacım vardı. Başka bir engele ulaştığımızda onun kapanmasını riske atmak istemiyordum.

Beni dışlayıp uzaklaştırdığı gerçeği hakkında konuşmamız gerekiyordu. Beni nasıl incittiği hakkında. Onun da incindiğini anlıyordum, ama engeli birlikte üstesinden gelmemiz gereken bir şey olmalıydı.

Onunla her adımda yanında olmalıydım, okyanusun ötesinde onun için endişelenip onun için acı çekmemeliydim.

"Komplekse gidelim mi?" diye sordu, sanki içimdeki çelişkili düşünceleri hissedebiliyormuş gibi. "Kafanda dönen tüm soruları görebiliyorum ve konuşacak çok şeyimiz var. Eve gidene kadar bekleyelim. Tamam mı?"

Başımı salladım ve bekleyen arabaya bindik.

Eve dönüş yolunda sessizlik hakimdi. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama kelimeleri bulamıyordum. Hayatın önümüze çıkardığı her şeyi aşabilir miydik, yoksa sorunlarla karşılaştığımızda beni yine uzaklaştırır mıydı?

İçimdeki kargaşadan habersiz, araba Nikolaev'in evinin önüne geldi.

O arabanın kapısını açtığında, düşünmeden, "*Sana yardım edeyim*" dedim.

Vücudu gerildi ve bana karanlık bir ifadeyle baktı. "Ben yapabilirim."

Sanki vurulmuş gibi irkildim, ama kendimi sakın tutmaya zorlayarak "*Elbette yapabilirsin*" diye işaret dilinde söyledim.

Dudaklarım titredi ve boğazım acıdan yandı, onun tekerlekli sandalyesini platformun üzerine soğukkanlılıkla kaydırmasını izlerken. Çok değişmişti ve bunun iyi bir değişiklik olup olmadığından emin değildim. Eski Nikola'yı özlüyordum, çılgın ve vahşi olanı. Bu ise çok kasvetli, çok titizdi. Neredeyse hesaplayıcıydı.

O bir düğmeye bastığında, ben de onu izledim ve sonra tekerlekli sandalyesi yavaşça arabadan çıkarıldı. Arabadan indim ve Nikolaevlerin güzel evine bakarak bekledim, tüm bunların nereye varacağını merak ederek. Belki de buraya gelmek bir hataydı. Belki de Nikola ve ben asla birbirimiz için yaratılmamıştık.

O zaman neden onu düşünmediğim zaman kalbim bu kadar acıyor?

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, bir el benim elimi çektiğinde irkildim. Gözlerim, benimkilerle iç içe geçmiş Nikola'nın dövmeli parmaklarına indi, onun yüzük parmağında benim adım yazıyordu.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Özür dilerim, Skye. Bu gereksizdi." *"Evet, öyleydi."*

"Özür dilemem gereken çok şey var." Diğer dövmeli elini kısa, soluk saçlarının arasına geçirdi. "Ve öğrenmem gereken çok şey var. Öncelikle, kin beslemeden yardım kabul etmeyi öğrenmeliyim."

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı salladım. *"Evet, öğrenmelisin."*

Herkes acı çekiyor Nikola ve biz yardım etmek istiyoruz."

Dizlerimin üzerine çöküp ona her şeyi affettiğimi söyleyebilirdim, ama bunun uzun vadede bana bir faydası olacağını sanmıyordum. Son birkaç ayın tekrarlanmasını istemiyordum. Nikola, kalın kafasına, hayatımızı birlikte geçireceksem, her şeyi gerçek bir takım gibi halledeceğimizi iyice sokmalıydı. Gerçek ortaklar gibi.

"Anlaşıldı. İçeri girelim mi?"

Malikaneye girdiğimiz anda Vasili ve Isabella bizi bekliyorlardı. Kollarımı kaldırmaya fırsat bile bulamadan Isabella beni kucakladı ve kocası da ikimizi kocaman kollarıyla sardı.

"Hoş geldiniz," dedi sonunda. "Ailenize size iyi bakacağımıza söz verdik."

Gülümsedim.

"Her zaman öylesiniz." Sonra, başka bir çift gözle karşılaşana kadar giriş salonuna bakındım ve dudaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı. *"Sasha!"*

"Prensesim evdeyken uzak kalacağımı düşünmedin herhalde." Vasili ve Isabella beni sıcak kucaklamalarından bıraktılar ve ben ona doğru yürüdüm.

"Seni özledim."

"Tatilde birbirimizi gördük." Bana sert bir bakış attı.

"O iki ay önceydi. Senin ziyaret etmediğin en uzun süre." Alnıma bir öpücük kondurdu, sonra devam etti, "Branka ve Damien de gelmek istedi, ama küçük haylazın okulda yetişmesi gereken işleri vardı. Anlaşılan son birkaç aydır video oyunları oynayıp okul işlerinde geri kalmış."

Gülümsedim, gözlerim farkında olmadan Nikola'nın gözlerine takıldı.

Çok uzun zaman önce, başka bir hayatta olmuş gibi geliyordu, ama aslında daha dün gibi. "O yaştaki kız kardeşine çok benziyor," dedi Nikola.

Sasha'nın solgun bakışları Nikola'yı buldu ve ona kısa bir baş selamı verdi.

"Seni görmek güzel, Nik."

Nikola ciddiyetle başını salladı, sonra hepsine bir bakış attı. "Skye ve ben kütüphanede akşam yemeği yiyeceğiz. Yalnız."

"Oh, size kurabiye getireyim mi?" diye sordu Isabella heyecanla.

O kurabiyelerin tadının nasıl olacağını çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturdum. Isabella'nın yemeklerini bir kez tatma şanssızlığını yaşamıştım. Sasha ağzımı bolca sütle yıkamak zorunda kalmış ve bir daha onun pişirdiği hiçbir şeyi yememem konusunda beni uyarmıştı. Bu, benim unutmayacağım bir ders olmuştu.

"Dikkat et, kurabiye getir dedim, yap dedim değil," diye ekledi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi.

"Gerek yok anne," diye cevapladı Nikola. "Sizden rahatsız edilmeden akşam yemeği yemek istiyorum. Olur mu?" Sonra elini uzattı ve bana baktı. "Önce hazırlanmak mı istersin, yoksa hemen başlayalım mı?"

Bir yanım, konuşmak istediği için rahatlamıştı. Devam edebilmek için bu karanlık, üzerimizde asılı duran bulutu ortadan kaldırmamız gerekiyordu. Her şeyi masaya yatırmadan huzurlu bir şekilde uyuyamayacağımı biliyordum.

"Yemeye hazırım."

Kütüphaneye girerken üç çift göz arkamıza bakıyordu.

Kapı arkamızdan kapandığında, kalbim beklenti ve bizi bekleyen romantik ortamla durdu. Beyaz dantelli masa örtüsünün üzerine gümüş çatal bıçaklar dizilmiş, etrafına pembe yapraklar serpilmiş samimi bir yuvarlak masa.

Kolumu çekti ve ona baktım. "Bu uygun mu?"

Yutkundum, bakışları her zamanki gibi kalbimi ele geçirdi. *"Evet, çok güzel."*

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O zaman oturalım."

Masasının yanında sandalye yoktu, ben onun karşısına oturdüğumda o da tekerlekli sandalyesini yanıma çekti. Bakışlarımız yine buluştu, açık mavi gözlerinde pek çok duygu dönüyordu. Kusursuz görünüyordu, ama gözlerinin arkasında gerginlik ve yorgunluk vardı.

"Seni çok özledim." Gözlerinde bir çatışma vardı. "Seni incittiğim için özür dilerim. Seni uzaklaştırdığım için özür dilerim. Bana yardım etmene izin vermediğim için özür dilerim. Aptal, kör bir piçtim. Çocukken seni koruyacağıma yemin etmişim ama başaramadım. Birden fazla şekilde. Tek istediğim son nefesimi verene kadar sana sarılmakken seni uzaklaştırdığım için çok özür dilerim."

"Neden beni uzaklaştırdın?"

Çenesi gerildi. "Çünkü kendimi... *daha az* böyle hissediyorum. Çünkü korkuyorum." Kaşlarını çatıttı. "*Ama sen hiçbir şeyden ya da kimseden korkmazsın.*" "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Seni korumak için yeterince iyi, yeterince güçlü olamamaktan korkuyorum.

seni korumak için yeterince iyi, yeterince güçlü olamamaktan korkuyorum. Belki aptalca gururum ya da inatçılığımı, ama sana baktığımda gözlerinde hayranlık ve yıldızlar görmeye alışmışım. Sarhoştum, sana bağımlıydım. Sonunda sana kavuştuğumda... Senin kahramanın, her şeyin olmak istedim. Ama yürüyemiyorken nasıl her şeyin olabilirim ki?"

Yüzüne kazınmış acı benim sonum oldu. Nikola her zaman herkese karşı doğru davranmak isterdi. En çılgın anlarında bile her zaman elinden geleni yapardı. Onu kahraman yapan bacakları değildi, kalbi idi. Her zaman kalbi idi.

Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak onun önünde diz çöktüm. "*Beni hayal kırıklığına uğrattığın tek zaman, Nikola, beni uzaklaştırdığın zamandı. Senin kalbin, gördüğüm ve istediğim tek şey.*" Gözlerinde karışıklık ve belirsizlik vardı, ben devam ettim. "*Sen benim için her zaman yeterince güçlü oldun ve her zaman da olacaksın. Sen benim her şeyimsin.*"

Bakışları, memnuniyet ve pek çok duygu ile dolu yüzümü aramak için indi ve göğsüm titredi.

"Emin misin?" Yüzümü avuçladı, başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdirdi. "Çünkü seninle ilgili olarak bir daha asla asil ya da özverili olabileceğimi sanmıyorum. Beni tekrar kabul edersen."

Sözlerinin yoğunluğunu ve ellerinin cildimde hafifçe titrediğini hissettim. Boğazım düğümlendi ve sesim olsaydı, titrerdi.

Bunun yerine, sadece ellerim, kalbimdeki ham duygularla işaret dilinde konuşurken titredi. "*Her ömürde seni isterim, Nikola. Herhangi bir şekilde, yaşadığım sürece. İyi günde, kötü günde. Sadece seni istiyorum.*"

Beni kaldırıp kucağına oturttu, düzensiz kalp atışları yanımda güm güm atıyordu. Alnını alnıma yaklaştırdı, beni kokusuyla ve

güçlü kollarıyla sardı ve sonunda kendimi evimde hissettim. O benim evimdi. Benim güvenli limanımdı.

"Seni hak etmiyorum, *zayka*." Beni öptü. Yumuşak ve derin bir öpücük. O kadar derindi ki, kalbime ve ruhuma dokundu. "Ama sana verdiğim acı için hayatımın geri kalanını tövbe ederek geçireceğim."

"*Sadece yanımda ol,*" diye işaret ettim. "*Çünkü sensiz bir hayat... İstemiyorum.*"

Göğsünde sert bir titreşim hissettim ve yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. "Seni seviyorum, *zayka*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Eğildim ve dudaklarına nefesimi üfledim, oksijeninin ruhumu doldurmasına izin verdim. Bu sözleri duymak için çok uzun süre beklemiştim, ama sanki başından beri bizim bir parçamızmış gibiydiler. Çocukluğumuzdan beri bir şekilde birbirimizi seviyorduk.

"Seni seviyorum Nikola," dedim yavaşça, sesimin bozuk ya da mükemmel olup olmadığını umursamadan.

Çünkü sonunda, ait olduğum yere geri dönmüştüm. Onun yanına.

51

NIKOLA

Her şey yolundaydı, çok yolundaydı.

Skye ve ben birkaç haftadır Nikolaev kompleksinde ayrı odalarda kalıyorduk. Ek bir mülk satın almıştım ve bu öğleden sonra ona sürpriz yapmayı planlıyordum. Bu, birlikte bir hayat kurmanın ilk adımıydı.

Skye ve ben düğün hakkında konuşmuştuk ve onu resmen benim yapmak için sabırsızlanıyordum. Dante'ye tarihi belirler belirlemez ona söyleyeceğimize söz verdik ve Skye gelinliğini hazırlıyordu.

Evet, her şey yolundaydı. Hayat güzeldi.

Skye geldiğinden beri, ilk seferinde yapmam gerekeni yaptım.

Kızımı düzgün randevulara çıkardım. O zaten benim olduğu için ona kur yapmam gerekmediğini ısrarla söylüyordu, ama ben işleri doğru şekilde yapmaya kararlıyım

şekilde yapmaya kararlıyım. İşimi sürdürdüm ve geceleri evde kaldığımızda, ailem Skye ve beni yalnız bırakırdı.

İzleyecek bir film bulurduk, ama Skye kucağıma tırmanıp ağzı ve keşifçi elleriyle dikkatimi dağıttığı için filmi neredeyse hiç izleyemezdik. Ancak, genellikle işler orada biterdi.

Skye'nin hayatıma geri dönmesiyle yeniden canlanan sabırsız penisime rağmen, onu aceleyle getirmek istemiyordum. Onun öncülük etmesini ve hazır olduğunda bana söylemesini istiyordum. Evet, ona dokunduğumda ve öptüğümde vücudu pes ediyordu, ama benim için kalbi daha önemliydi.

Bir daha asla hafife almayacağım bir hediye.

"Ona, sana acıyarak mı seninle birlikte olduğunu sordun mu?" Dr. MaryAnn'in sesi beni düşüncelerimden kopardı, ama terapistimin keskin bakışlarıyla karşılaştığımda hala gülümsüyordum. "Yaklaşan düğünün ve nişanlın üzerine odaklanmak istediğini söyledin, ama o son adımı atmadan önce ona bu önemli soruyu sormak senin görevin. Acıma, aşk ve evlilik dahil birçok şeyi mahvedebilir, Bay Nikolaev."

O kelimenin ekşi tadı ağzımı doldurunca gülümsemem sönuverdi. Her şeyi kabul edebilirim ama acıma hariç. Lanet olsun bu kadına ve terapiye.

Bu sabah anneme, onu ziyaret ederek zamanımı ve Dr. MaryAnn'in zamanını boşa harcamama gerek olmadığını söyledim. Skye ve ailemle ihtiyacım olan her şeye sahiptim, ama bu kadının dili... Bir kılıçtan daha keskin ve bir kurşundan daha ölümcül.

Lanet olası tekerlekli sandalye ve yavaşlığı yüzünden, onun lanet ofisinden çıkamadan, o lanet olası sözleri söylemek zorunda kaldı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye tükürdüm. "Artık benim terapistim değilsin."

"Bunu hayır olarak kabul edeceğim," sanki konuşmamışım gibi devam etti. "Sende hiç nezaket olup olmadığını hep merak etmişimdir, ama sanırım cevabımı aldım. Masum bir kadını böyle... sınırlılıkları olan birine bağlamak çok acımasızca."

"O benim durumumu umursamıyor," diye tısladım, rehabilitasyonumun yavaş yavaş bacaklarımı kullanmamı sağladığını ona söylemeye tenezzül etmeden.

"Ama çocuklarınız olduğunda umursayacak." Gözleri zaferle parladı, beni yakaladığını biliyordu. "Yoksa siz tekerlekli sandalyenizden onu izlerken her şeyi onun yapmasını mı bekliyorsunuz?"

Göğsüm sıkıştı, cildimin altında soğuk terler çıktı ve ellerim titremeye başladı. *Tanrım*. Çocukları hiç düşünmemiştim bile. Bacaklarımı tamamen kullanamaz hale gelirsem ne yapardım?

Ofisten tekerlekli sandalyeyle çıktım, ama çok geçti çünkü Dr. MaryAnn'in sözleri çoktan ruhuma keskin pençelerini geçirmiş, ardında şüpheler ve gölgeler bırakmıştı.

Nikolaev kompleksine döndüğümde, Skye kütüphanede heyecanlı bir ışıltıyla gözlerinde beni bekliyordu. Spagetti askılı pembe bir elbise ve beyaz sandaletler giymişti.

"Giyinik ol dedin, ben de..." Etrafında dönerek ellerini açtı. "*Tada. Beğendin mi?*"

Dr. MaryAnn'in zehirli sözleri kulaklarımda yankılanıp duruyordu.

Acıma, aşk ve evlilik dahil birçok şeyi mahvedebilir.

"Çocuk istiyor musun?" diye sordum, sanki hiçbir yerde yokmuş gibi.

Skye'ın gözlerinde bir anlık şaşkınlık belirdi, sonra bilinçsizce elini kalçasına götürdü. "*Biraz kilo aldığımı biliyorum, ama vereceğim.*"

Kaşlarımı çattım ve gözlerimi vücudunda gezdirdim. "Kilo aldıysan bile ben fark etmedim," dedim. "Bence sen olduğun gibi mükemmelsin ve hiçbir şeyini kaybetmeni istemiyorum."

Rahat bir nefes aldı. "*O zaman neden bana çocukları sordun?*"

Gerildim. "Sadece genel olarak merak ettim."

Omuz silkti. "*Emin değilim. Hiç düşünmedim.*" Bu iyi bir cevap değildi. "*Nikola, neyin var?*"

O terapist kafamı karıştırıyordu, sorun buydu. Ama ya Dr. MaryAnn haklıysa? Skye'nin sevgisi, benim sakat halime bağlı olduğu için nefrete ve kızgınlığa dönüşürse, bu beni paramparça ederdi. Bir kurşun canımı yakmazdı, ama Skye'nin sevgisini kaybetmek kesinlikle yakardı. Bu beni tamamen bitirirdi.

Skye mesafeyi kapattı ve avucunu yanağıma koyarak dikkatimi ona verdi. "*Neredeydin? Baban, iş yerinde seni örtbas etmesini istediğini söyledi.*"

Elimi kayıtsızca salladım.

"Terapiye." Bana şok olmuş bir bakış attı ve ben de alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İronik, değil mi? Sana benim yüzümden terapiye ihtiyacın olacağını söylemiştim ve işte buradayım..."

Kaşları çatıldı. "*Benim yüzümden terapistle mi gidiyorsun?*"

Kahretsin. Her şeyi mahvediyordum.

"Hayır, hayır. Kötü bir şakaydı. Bacaklarım yüzündendi. Terapisti unut. Aslında, söylediğim her şeyi unut." Yumuşak dudaklarını öptüm.

Yanağını avuçlayarak, alnımı onun alnına yasladım ve onun kokusunu içime çektim. Onun oksijeni. Onun hayatı. Onun her şeyi.

Onu bırakmaktan çok korkuyordum.

52

SKYE

Nikola'nın gözlerindeki hafif çaresiz bakış, bana bir şey sakladığını söylüyordu. İçgüdülerim bunun terapisti ile bir ilgisi olduğunu söylüyordu, ama ona soru sormak yerine, şimdilik bu konuyu bırakmaya karar verdim.

"*Hâlâ bana sürprizini göstermek istiyor musun?*" diye tereddütle sordum.

"Tabii ki. Bütün gün bunu düşündüm." Nikola beni kendine çekti, dudaklarımız birbirine çok yaklaştı ve o tanıdık tutkuyla beni öptü. Dövmeli parmakları kalçalarımın kondu ve oraya yapıştı. "Ciddiyim, Skye. Sakın kendini aç bırakma. Seni olduğun gibi seviyorum. Ayrıca, böylece bir şey tutabilirim..."

Cümleyi tamamlamadı, ama bu beni ateşlemek için yeterliydi.

Ama arzularımın boyun eğmek yerine, titrek parmaklarla ve damarlarımda şehvetle imzaladım: "*Nikola, sen pis konuşmaya başlamadan ve planlarını unutmadan gidelim. Sürprizleri ne kadar sevdiğimi biliyorsun.*"

O güldü. "Bunu bilmiyor muyum sanki."

Geldiğimden beri böyleydi. Beni randevular, akşam yemekleri ve hatta sık sık Mardi Gras'a gitmekle şaşırtıyordu. Ve sonra en sevdiğim şey vardı: evde kalmak. Film arka planda oynarken sarılmayı ve öpüşmeyi seviyordum, ama öpüşmek ve masum okşamalardan öteye hiç geçmedik.

Sanki bir şey bekliyor gibiydi.

Arabaya bindiğimizde, şoförün bizi New Orleans şehir merkezine götüreceğini sanıyordum.

Bunun yerine, kısa bir yolculuktan sonra kendimizi tarihi bir cazibeye sahip, ancak güvenlik kameraları ve yemyeşil bahçeleri çevreleyen elektrikli giriş kapısı gibi tüm modern lükslere sahip, zarif beyaz bir İtalyan-Yunan Revival tarzı evin önünde bulduk.

"Neredeyiz?"

"Evimizde." Ona şaşkın bir bakış attım. "Ailemin mülkü güneydoğuda bu evin sınırında. Biraz mahremiyet isteyeceğimizi düşündüm."

"Oh."

"Bu iyi bir şey mi, yoksa kötü bir şey mi?"

"*Emin değilim,*" diye itiraf ettim. "*Nedense seni, bizi, hep senin ailenin evinde hayal ederdim.*"

"Ben değil. Ziyaret için yeterince yakın olacaklar, ama burası sadece bizim için." Onun sözlerini ve ruh halini anlamaya çalışıyordum. "Bir gün çocuklarımızı burada büyütebiliriz."

"*Yani yine çocuklara döndük, ha?*"

Kesinlikle bir terslik vardı. Bu Nikola'ya yakışmıyordu ve çocuklardan aniden bahsetmesi beni tedirgin ediyordu.

"Hiçbir şeyi kaçırmamı istemiyorum."

Ona şaşkın şaşkın baktım. Bugüne kadar çocukları hiç düşünmemiştim. Belki de annemle benim taşıdığımız geni çocuklarıma aktararak onların işitme engelli bir hayat sürmelerine neden olmaktan korkuyordum. Ya da belki de sadece yirmi yaşında olduğum içindi.

"*Ya çocuk istemiyorsam?*"

Nikola, düşünüyor muş gibi başını eğdi. "Ama fikrini değiştirebilirsin. Değil mi?"

İç geçirdim. Bu öğleden sonrasını böyle hayal etmemiştim.

"*Sanırım,*" diye belirsiz bir cevap verdim. İkimiz de hala arabadaydık ve potansiyel yeni evimiz bizi bekliyordu. "*Çocuk istediğin için mi? Bence çocuk sahibi olmayı düşünmek için henüz çok genciz.*"

Gözlerinde gölgeler dans ederken burnunun köprüsünü sıktı. "Haklısın. Henüz evlenmedik bile."

Biraz rahatlayarak gülümsedim. *"Aynen öyle. Acele etmeyelim. Arkadaşlarımızdan farklı olarak, düğün planlama ve evlenme sürecinin tadını çıkarmaya çalışalım."*

O güldü.

"Tanrıya şükür, o zaman önceki tüm planlarım suya düştü. Gelenekleri bozuyoruz, biliyorsun."

"Nasıl yani?"

"Son birkaç düğünde damat gelini 'evet' demeye zorladı, hatta ona silah doğrulttu. Biz yüksek bir standart belirliyoruz," dedi, sonra yüzünü buruşturup utangaç bir gülümsemeyle ekledi. "Tabii seks kaseti hariç."

"Koşulların zorlaması," diye bir neden öne sürdüm.

O arabanın kapısını açtı, ben de aynısını yaptım, sonra ona yardım etmek için aceleyle yanına koştum. Kollarını kullanarak tekerlekli sandalyeye geçti, damarları ve kasları şişti, ben de bu manzarayı görünce ağzım açık kaldı. Yutkundum, nabzım bacaklarımın arasında atıyordu.

Bunu görmezden geldim, bakışlarımı başka yere çevirdim ve tüm bunların nereye varacağını merak ederken, beklerken güzel evi izledim.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, bir el benim elimi çektiğinde irkildim. Gözlerim Nikola'nın benimkilerle iç içe geçmiş dövmeli parmaklarına indi, onun yüzük parmağında benim adım yazıyordu.

Bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu.

"Evimizi görmeye hazır mısın?" Başımı salladım. "Sana evi gezdireyim, sonra neyi değiştirmek istediğini bana söyle."

Sonra, hiç uyarı yapmadan beni kaldırıp kucağına oturttu. Bir çığlık attım ve sonraki birkaç saat boyunca güldük, çünkü geleceğimizin başlangıcı olacak olan şeyin ayrıntılı bir turunu yaptık.

53

NIKOLA

Skye ev hakkında fazla bir şey söylememişti. Sessizce akşam yemeğimizi yedik ve sonra o izin isteyerek masadan kalktı, ama ana yatak odasına gitmek yerine misafir odasına gitti.

Hayal kırıklığına uğramadığımı söylersem yalan olur. Hayal kırıklığına uğradım ama bir yandan da rahatlamıştım, çünkü bacaklarım hala ağrıyordu ve bir yanım Skye'nin beni engelleyen şeyi görmesinden çok rahatsızdı.

O bana her zaman kahramanıymışım gibi bakmıştı ve kendime yalan söylemenin bir anlamı yoktu, artık öyle hissetmiyordum.

Yeni evimizde, ana yatak odasına bağlı, fizyoterapistimin önerdiği aletlerle donatılmış birinci sınıf bir spor salonu vardı. Her sabah ve her akşam özenle egzersiz yapıyordum ve bu gece de bir istisna değildi.

Ancak şu anda kalbim bu egzersizlerde değildi.

Bunun yerine, küçük bir çocukken kazara dudaklarından öptüğüm ve korumaya yemin ettiğim kızın dudaklarını ve vücudunu düşünmeye devam ediyordum. O zamanlar her şey daha basitti.

Boş ana yatak odasına geri döndüm, duş aldım — bu günlerde daha uzun sürüyordu — ve sonra kendimi sırt üstü uzanmış, zihnimi boşaltmış buldum.

Skye'nin o öpücüğü ve çocukluğumuzu hiç düşündüğünü merak ettim.

Gün sıcaktı ve esinti, onun uzun, koyu renkli örgülerini savuruyordu, her sallandıklarında beni baştan çıkarıyordu.

O küçüktü, yaşına göre çok küçüktü. Babam benim yaşına göre çok büyük olduğumu söylerdi, ama yanılıyordu. Skye kesinlikle kırılıyordu, ama bana dik dik baktığında öyle görünmüyordu.

Skye sanki uçup gideceğine inanıyormuş gibi havaya zıpladı ve ben sonunda dayanamayıp onun at kuyruğunu çektim. Sertçe.

O yüzünü buruşturdu, sonra ellerini beline koydu ve bana sert bir bakış attı.

Ben de tekrar yaptım, bu sefer daha sert, ve o çığlık attı. Bu ses göğsümde bir şeyleri harekete geçirdi, ben de kaçtım.

Güvenli bir mesafeye ulaştığımda arkamı döndüm. Tabii ki Branka ve Sasha ona koşular ve küçük prensesi şımarttılar. Ben sırttım, ama o beni hiç komik bulmadı.

Bana öfke dolu bakışlar atıyordu, ama beni rahatsız eden bu değildi. Yanaklarından akan gözyaşları ve yüzündeki incinmiş ifadeydi.

Amcam Sasha'ya işaret ettiğini gördüm. "O hep saçımı çekiyor.

O çok kötü."

Öyle değilim, diye bağırmak istedim, ama ne anlamı vardı ki? Beni duymazdı, dinlemezdi. Sadece onun... ilgisini mi istiyordum?

"Erkekler aptaldır," Branka onu teselli etmek için işaret diliyle konuştu ve ben teyzeme sert bir bakış attım. "Bunu şimdi öğrenmek en iyisi."

Herkes Skye'nin etrafında telaşlanıyordu. Branka. Sasha. Hatta Alexei ve ailem bile. Benim için sorun değildi.

"Sasha da mı?" diye sordu Skye.

"Ben aptal değilim," diye mırıldandım, ama kimse bana aldırmış etmedi.

"Görüyorum ki kızına erkekleri yönetmeyi öğretiyoruz, ha?" Sasha amca evlatlık kızına sevgiyle gülümsedi.

Gözlerimi kısarak baktım. Neden buna razı oluyordu ki? Erkekler hüküm sürer, kızlar değil.

Bunu defalarca söylemişti, ama birdenbire taraf değiştirmişti.

"Onlardan uzak durman en iyisi. Ve eğer herhangi biri sana zorluk çıkarırsa"—Sasha amca bana sert bir bakış attı—"baban onların canına okur."

Skye gözyaşları arasında gülümsedi ve "Nikola'nın kıcını tekmeleyecek misin? Tekmelemen istiyorum" dedi.

Branka bir şey söyledi, ama duyamadım. Ya da belki Skye'nin gözyaşlarına o kadar odaklanmışım ki, bu beni üzdü.

"Nikola, buraya gel," dedi Sasha amca.

Ellerimi ceplerime sokup başımı eğerek yavaşça yanına gittim. "Kıcını tekmeleyeceğim." Skye kıkırdadı ve ben amcama sert bir bakış attım. Aniden, onun saçlarını çekmiş olduğum için üzülmedim. Bunu tekrar yapmayı kendime görev edindim. "Skye'den özür dileyip ona bir kıza yakışır şekilde davranmaya başlamadıkça. Nazik ve saygılı bir şekilde."

"Özür dilerim," diye işaret ettim, ama içten gelmiyordu. Aslında Skye'nin saçlarını çekmeyi seviyordum. En azından o zaman bana ilgi gösteriyordu.

"Sen her zaman ailemizi korursun ve Skye de aileden. O senin kuzenin," diye devam etti Sasha, ama ben onu görmezden gelmekte ustaydım. Babam, bu kötü özelliğimi Sasha amcamdan aldığımı söylerdi. "Ee, ne olacak?"

Skye'ye doğru yürüdüm ve onu kollarıma aldım. O kadar küçük ve kırılgandı ki. Onu koruyacağıma yemin ettim, amcamın istediği için değil, onun buna ihtiyacı olduğu için. Başımı eğip onun başının üstüne öpücük kondurdum, ama o yüzünü kaldırdı ve... Öpücük.

Bu, ilk ve son kez kızardığım andı.

Kapının gıcırdaması beni anılarımdan kopardı ve sanki kapının manyetik gücüyle çekiliyormuş gibi, uzun siyah saçlı bir baş kapı aralığından göründü.

"Uyuyamıyorum," diye işaret diliyle söyledi. "Garip bir ev. Garip bir yatak."

"Burada uyuman gerekiyordu." Yanımdaki yeri okşadım. "Buraya gel."

Oda boyunca, üzerinde sadece pembe bir babydoll gecelik olan bir şekilde yürüdü. Penisim kıkırdadı, ama bunu görmezden geldim. Onun iyi olmasına ihtiyacım vardı. Penisim onun vajinasına ihtiyaç duyduğundan daha çok, gururumla bozduğum şeyi düzeltmem gerekiyordu. Zavallı organım tuhaf bir şekilde maviye dönmek üzereydi.

Sonuç olarak, onun ilk adımı atmasına ihtiyacım vardı.

Yatağa, hemen yanıma kaydı ve aniden her şey yeniden yoluna girmiş gibi göründü. Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı, sonunda yeniden çalışmaya başlamıştı.

Sadece onun yanında düzgün çalışıyor gibiydi.

O oturur pozisyona geçti, kayış kremi omzundan aşağı düştü. "Neden benimle yatmak istemedin?"

İç geçirdim. "Sen hazır olana kadar beklemek istedim. Kalbini kırdım, seni hayal kırıklığına uğrattım..."

Eli ağzımı kapattı ve sözlerimi kesip durdurdu.

"*Bunu yapma, malysh.*" Yutkundu ve elim onun ince boynuna kaydı. Başparmağım onun güzel dudaklarını okşadı.

"Hayatımda hiç bu kadar yanılmamıştım, Skye. Bu şüpheler... beni öldürüyor. Senden şüphe ettim. Bizden. Her şeyden."

Kafasını çılgınca salladı. "*Hayır, malysh. Kendinden şüphe ettin, ama bir daha bunu yapmana asla izin vermeyeceğim.*"

Kostya kendini bu denkleme dahil ettiğinde gözlerim ve kalbim açıldı ve onun benim olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim. Onu başka biriyle izleyerek —istemem—başka biriyle onu izleyerek hayatta kalamazdım. Ama o terapistin sözleri hala beni zorluyordu.

"Hiçbir şey ve hiç kimse senden daha doğru gelmedi. Ne çocukken, ne de şimdi," boş elimle işaret ettim, sessiz sözlerim şimdiye kadar söylediğim her şeyden daha yüksek ve daha gerçektir.

"*Birbirimiz için doğruyuz.*" Gözlerinde inançla bana baktı, ruhumu besledi. "*Yıllarca beni korudun, her zaman gölgede bekleyen şövalye gibi. Ama bundan sonra birbirimizi koruyacağız. Sonsuza kadar sadece sen ve ben, Nikola. Tek istediğim bu.*"

Ellerim onun yumuşak kalçalarına uzandı ve onu üzerime oturtmak için kendime doğru çektim. Sonra ona ne kadar birbirimize uygun olduğumuzu gösterdim.

54

SKYE

Nikola'nın eli boynumu sardı ve beni kendine çekti. Çıplak göğsü benimkine değdiğinde sıcaktı, vücutlarımız birbirine mükemmel uyuyordu.

Onun kolonyasının kokusunu aldım, tanıdık koku her nefesimde ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

"Sana bir şey söylemek istiyorum," işaret dilinde söyledim, ama aslında onu öpmekten başka bir şey istemiyordum. "Bir terapistle gidiyorum." Bana acı dolu bir ifadeyle baktı. "Bana yardımcı oldu. Ben... Senin sapkın şeyleri sevdiğini biliyorum. Sıradan şeylerin sana göre olmadığını söyledin ve ben sana ihtiyacın olan her şeyi vermek istiyorum. Yani eğer sen..."

"Denemek istersen, deneyebiliriz. İstemiyorsan, o da olur. Olur mu? Ben sadece seni istiyorum. Sana ihtiyacım var. Diğer her şeyi, hayatımızın geri kalanında çözebiliriz. Tamam mı?"

Başımı salladım. Tam da duymak istediğim sözlerdi. Her şeyi birlikte çözecektik.

"O zaman öp beni, *malysh*. Seni özledim."

"Siktir, seni özledim, *zayka*."

Sonra beni öptü. Dişlerimiz birbirine çarptı. Sertçe. Dağınık.

Çaresiz.

Dudaklarım açıldı ve dili içeri girdi, beni vahşice ele geçirdi. Hiç çekinmeden öpüştük, birbirimizi ele geçirdik. Göğsümde bir sıcaklık patladı ve inleyerek kollarımı boynuna doladım.

Tadı çok güzeldi. Tam hatırladığım gibiydi.

Onsuz geçen aylar yalnızlık içinde geçmişti, beni yıpratmıştı, ama iki kelimeyle - özür dilerim - birbirimize yeniden kavuşmamız yeterli olmuştu. Nikola'nın bir öpücüğüyle sanki hiçbir şey olmamış gibi olmuştu.

Göğüslerim ona değdi, göğsüne yapıştı. Kalbi benimkiyle aynı ritimde, sert ve hızlı atıyordu. Beni bu kadar canlı hissettirebilen tek kişi oydu. Ağzı boğazımdan aşağıya doğru indi, boynumun ve omzumun birleştiği kıvrımı takip etti, sonra emdi ve ısırdı, ben de bunu bacaklarımın arasında hissettim.

Ona süttündüm, onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, eli geceliğimi vücudumdan çekip çıkardı. Parmaklarını külotumun bel kısmına taktı ve bir sonraki nefeste, onlar da parçalandı ve beni tamamen çıplak bıraktı. Tek hissettiğim, yanaklarımdan kaburgalarım kadar çıplak tenimi okşayan, sonra geri dönüp göğüslerimi avuçlayıp sıkan onun büyük, sıcak eli idi.

Başparmağını meme ucumda gezdirdi, başını kaldırıp onu dişlerinin arasına aldı. Bu farkındalık bir sonraki nefesimi keserken, zevk içimi kapladı ve doğrudan kalbimin derinliklerine ulaştı. O hassas eti emdiğinde sırtım dik bir nefesle kavis yaptı.

Göğüslerimin her santimini okşayarak başını eğdi ve diğer meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Dişleriyle meme ucumu acımasızca çekti, sonra acıyı dindirmek için yaladı. Dudaklarından cildime ve doğrudan kalbime bir titreşim yayıldı.

Parmakları saçlarımı kavradı ve gözlerimi açmaya zorladı.

"Yüzüme otur," diye emretti.

Onun isteğini sorgulamadım. Kaydırdım, parmaklarım onun kafa derisine gömüldü ve saçlarını kavradı. Bir sonraki nefeste, Nikola'nın ağzı iç uyluklarımdaydı, onu öpüyor ve hassas eti emiyordu. Girişimden klitorisime kadar beni yaladı.

Dili içime girdi ve inlemesi içimde ve kalbimin derinliklerinde titreştiğini hissettim. İnledim, tırnaklarımı kafa derisine kazıdım, sıcaklığımın üzerinde onun sakallarının yanığını hissettim ve ondan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu anladım.

Sert elini uyluklarımın üzerinde gezdirerek bacaklarımı iyice açtı. Sonra dilini içime soktu. İçeri ve dışarı. Tekrar tekrar. Bir avuç dolusu saçını kavrayarak, o beni tatmin etmeye çalışırken kalçalarımı hareket ettirdim, boşalmak için çaresizce çabaladım.

Klitorisimi emdi, sıcak, ıslak ağzı vücudumun her hücresini ateşe verdi. O benim boşalmamı sağlarken, bu his bükülüp kıvrıldı. İhtiyacım olan bir nefes bıraktım, ağzına daha da sert bir şekilde sürtünerek, ona dikkatini vermesi gereken yeri göstermeye çalıştım. Ama o beni görmezden geldi, yavaşça yalayıp emmeye devam etti. Göğüs ucumu çimdikledi ve ben onun dokunuşuna doğru eğildim.

Arzumun közleri daha da parlak yanıyordu. Dilini amımın içine sokmaya devam etti. Kalçalarımı sallayarak orgazmı kovalıyordum, ta ki kaslarımın gerildiğini hissedene kadar. Klitorisimi sertçe ısırdı, sonra kalçalarımındaki parmaklarının baskısında hissettiğim karanlık, sadist bir tatminle homurdandı.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

Basınç patladığında gözlerimi sıkıca kapattım.

Vücudum onun yüzüne karşı titreyerek orgazmın dalgalarına kapıldı.

Bu böyle devam etti, gevşek his gerginleşerek beni havada uçan bir toz zerresi haline getirdi.

Gözlerimi nihayet açtığımda, onun bana büyük bir saygıyla baktığını gördüm ve kalbim titredi. İç uyluklarımı öptü ve sonra beni kaldırdı, beni vücuduna indirirken kasları şişti, benim heyecanım onun kaslı göğsüne bulaştı.

Sert penisi aşırı duyarlı girişime değdi ve cildim yine cızırdadı, karnımın altında boş bir ağrı oluştu.

Beni kendine çekti, ağzını ağızıma çarptı ve inledi.

Dilini içeri soktu ve dudaklarında kendimi tadabildim.

Alt dudağımı dişlerinin arasına çekti. Elimini uzattım, parmaklarımı pijama pantolonuna takıp dizlerine zarar vermemeye dikkat ederek pantolonunu bacaklarından aşağı indirdim.

Çıplak kaldığında, iyileşmekte olan dizindeki yaraların üzerinden ağzımı gezdirdim. Gerginleştiğini hissettim, ama önce birini, sonra diğerini öptüm, sonra da öpücüklerimi daha yukarıya doğru sürdüm. Sonra sert penisini dudaklarımın arasına aldım ve kalçaları yukarı doğru itti, boğazımın arkasına çarptı.

Ağzım onunla doluyken inledim. Emdim, yaladım ve başımı salladım, kalçalarının kontrolsüz bir şekilde yukarı aşağı sallanmasını sevdim. Ama sonra, hiç uyarı yapmadan, ensemini tuttu ve beni yukarı çekti.

"Yine bacaklarını aç." Talebi, benimkine benzer bir gerginlik ve arzu ile doluydu.

Ben de öyle yaptım. Parmakları klitorisime dokunduğunda dudaklarımı ısırđım, omurgamdan aşağı bir titreme geçti. Sonra parmaklarını içime kaydıldı ve iç duvarlarım onu açgözlülikle kavradı. Sırılsıklam olmuştum, beni alması için hazırdım.

"Seni sikerken adımı haykıracak mısın?" Heyecandan ağzım kurumuş, başımı salladım. "Benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi?"

Dudaklarımı yaladım. "*Evet.*"

Elleri belimi kavırken, titrek parmaklarım boynuna dolanmış, ensesindeki saçlarını çekiyordu.

Beni her yerimden okşadı — göğüslerim, boynum, ağzım — ve ardında zevk bıraktı. Serbest eliyle boynumu sıkıca kavradı, nefesimi kesecek kadar sert değil, ama kontrolünü gösterecek kadar sıkıydı.

"Sen benim nefes aldığım oksijensin Skye, ama ben de seninkim olacağım," diye homurdandı Nikola.

Titrek bir elimi göğsüne koydum, parmaklarımı karnı ve şekillendirilmiş kasları üzerinde gezdirdim.

Fırtınalı mavi gözleri, aramıza uzanıp uzunluğunu girişime yerleştirirken bir ton daha koyulaştı. Parmaklarını ve ereksiyonunu amıma sürterek beni çıldırttı.

"*İçimde olmana ihtiyacım var,*" dedim, vajinam heyecandan sıırılsıklam olmuştu. Acımasızca tek bir hamlede içime girdi. İçim onu sıkıca kavradığında nefesim kesildi.

Parmakları çenemi kavradı ve gözlerime bakmamı sağladı. "Seni sikerken gözlerin bende olsun."

İtme. "Bu benim amım." İtme. "Benim kadınıam." İtme. "Siktiğimin benim." Boğazımdan boğuk bir inilti döküldü, içim boşalmaya doğru kayarken.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun gözleriyle çarpıştı.

En yoğun zevk bacaklarımın arasında birikti. İkimiz de bakışlarımızı indirdik, onun penisi benim uyarılmamla kaplı olarak aşağıdan bana girerken, elleri kalçalarımı sallıyordu.

Her geçen saniye yoğunluğu artıyordu. Gücü beni titretirken, her itişte kalçalarını daha sert sallıyordu.

Erotik sürtünme gittikçe arttı. Sonra gizli bir noktaya bir, iki kez vurdu. Dünya başıma yıkılmadan önce ağzım sessiz bir çığlık attı.

"Siktir," diye homurdandı, orgazmım boyunca içime girerken, duvarlarım onun penisini sıkıyordu.

Kalbim hızla atmaya başladı. Nefes nefese, onun ritmine ayak uydurmaya çalıştım. Kalçaları sarsıldı, sonra penisi seğirmeye başladı ve içimde boşaldı, ben de onun üzerine düştüm, dudaklarım onun dudaklarına değdi.

Beni öptü, tembel ve tatlı bir şekilde, tüm benliğimi talep eden ama aynı zamanda bana her şeyi vaat eden yakıcı bir tutkuyla.

55

SKYE

Sisli bir zihin ve bulanık bir hafıza ile uyandım. Vücudum ağrıyordu ve yorgunluk ağır ama tatlıydı. Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığına gözlerimi kırıştırdım, Nikola'ya uzandım ama sadece soğuk çarşafı buldum.

İç geçirdim.

Geçen hafta da aynıydı. Bütün gece sevişirdik, ama uyanınca yalnız kalırdım.

Bu durum artık sıkıcı olmaya başlamıştı.

Oturarak çarşafı göğsüme çektim ve geniş yatak odasına göz gezdirdim. Krem rengi zarif duvarlar, tarihi New Orleans binalarının resimleriyle doluydu, sofistike bir deri kanepe, bir komodin, zengin İran halıları vardı.

Yorganı üzerime sardım, ayaklarımla yumuşak halıya basarak iki kapıdan birine doğru yürüdüm. Bir kapı ana banyoya, diğeri ise spor salonuna açılıyordu ve Nikola'yı orada buldum.

Spor şortu dışında hiçbir şey giymemiş halini görünce nefesim kesildi. Nikola'nın vücudu bir sanat eseri gibiydi. Rönesans sanatçıları, onun vücudunu sonsuza dek hayranlıkla seyredilmek üzere heykel haline getirmek için ruhlarını feda ederlerdi. Ne yazık ki ben, başkalarının onu bu halde görmesine izin vermeyecek kadar bencil bir insandım.

Gözlerim dövmeli vücudunu, heykel gibi göğsünü ve altı paket karın kaslarını taradı.

Onu her zaman yaşayan en güzel erkek olarak görmüştüm. Vücundaki yara izleri de bacakları da bu güzelliği gölgelemiyordu. O benim için her zaman en güzel erkekti ve öyle kalacaktı. Geçtiğimiz aydan sonra, her zamankinden daha da fazla.

Düğün tarihine karar vermiştik. 9 Nisan, Trieste. O zamana kadar burada kalacaktık.

Günlerimizi iş, hazırlıklar ve sadece gün batımını izlemek için plaja yaptığımız gezilerle doldurduk. Akşamlarımız gece yarısı yüzmelerle, gecelerimiz ise terli çarşaflar, kıvrılan bedenler ve güneşi bile yakabilecek tutkuyla doluydu.

Ama Nikola'yı rahatsız eden bir şey vardı. Bu, artık cep telefonunu arayan terapisti ile başlamış ve bitmişti.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, Nikola antrenmanını durdurdu ve başını kaldırdı.

Bakışlarımız buluştu.

"*Günaydın.*" Çıplaklığımı örtmek için çarşafı göğsüme sıkıca tutarak el salladım.

Ağırlıkları indirdi, sonra üst vücut gücünü kullanarak tekerlekli sandalyeye geçti. Bu manzara beni rahatsız etmedi, ama onun benim yüzümden bu durumda olduğunu bilmek rahatsız etti. Nikola her zaman o kadar aktifti ki, bu sınırlamanın ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyordum.

Tekerlekli sandalyesini sürerek önümde durdu. "Seni uyandırdım mı?"

Kafamı salladım. "*Hayır.*"

O çarşafımı çekti ve ben başımı eğdim. Nikola ağzını ağzıma bastırarak sert bir öpücük verdi. Geri çekildiğinde, ben nefes nefese kalmıştım.

"Bugün ne yapmak istersin?"

"*Bilmiyorum.*" Dizlerimin üzerine çöktüm, eskiden onu görmek için boynumu uzatırdım. "*Nikola, neden hiç uyumuyorsun?*"

Yüzünde bir gölge geçti ve "Rutinim var" diyerek işaret dilinde konuştu.

Derin bir nefes aldım. "*Biliyorum, egzersizlerin önemli, ama bir sabah uyuyup birlikte uyanabilir miyiz?*"

Yüzümü büyük avuçlarıyla kavradı. "Balayımızda her gün geç saatlere kadar uyuyacağım. Söz veriyorum."

Son birkaç hafta içinde birbirimiz hakkında çok şey öğrendik ve bu duruma trajik bir şekilde düşmüş olsak da, bunu bir lütuf olarak gördüm. İkimiz için de iyi olmuştu.

Komik, bir insanı hayatın boyunca tanıyabilirsin, ama birlikte yaşamaya başladığında onun yepyeni bir yönünü keşfedebilirsin.

Örneğin, Nikola'nın bu kadar rutinine bağlı olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Erken kalkar, egzersiz yapar, duş alır, kahvaltısını iş yaparken yapar ve öğle yemeği molasına girerdi. Ayrıca fizik tedavi seanslarına katılırdı ve son olarak, ikimizin de en sevmediği şey olan terapistinin telefonlarına cevap verirdi. Onunla konuşmak istemiyordu ama terapisti aramaya devam ediyordu.

Bana yardım eden Dr. Freud'un aksine, bu terapist, Dr. MaryAnn Spot, hiç yardımcı olmuyordu.

Isabella ile bu konuyu konuşmaya karar verdim, çünkü o kadının Nikola için iyi olmadığını düşünüyordum. Nikola onunla çok fazla konuşmuyordu. Anladığım kadarıyla, sadece orada oturup onun konuşmasına izin veriyordu ve bunu sadece annesini mutlu etmek için yapıyordu.

"Bugün fizik tedavi var mı?" diye sordum, ama zaten biliyordum. "Evet, saat ikide. Benimle gelmek ister misin?"

Gülümsedim. "Tabii, neden olmasın, ama sen fizik tedavideyken ben de birkaç işimi hallederim, sorun olmazsa."

O başını salladı. "Sasha'nın sana verdiği bıçağı mutlaka yanına al."

Otuz dakika sonra, duşumu almış, kot pantolon, pembe bluz ve pembe topuklu ayakkabılarımı giymiş, güne başlamaya hazırdım.

Dr. MaryAnn Spot.

Yeteneklerinin listelendiği altın plakaya baktım.

Bu yeri bulmak biraz zamanımı aldı, bu yüzden Nikola'nın fizik tedavisi bittikten sonra buraya gelmesi planlanan seansa on beş dakika kalmıştı, yani fazla vaktim yoktu.

Buraya gelerek neyi başarabileceğimi bilmiyordum, ama belki Dr. MaryAnn'in Nikola'yı daha iyi anlamak için bir şansa ihtiyacı olduğunu umuyordum. Seansların ona verdiği zararı sevmiyordum.

Her seans bittiğinde, kendini kapatır ve kendisine sakat derdi. Benim Dr. Freud ile yaptığım seanslar kendimi daha iyi hissetmemi sağlarken, Nikola'nın Dr. MaryAnn ile yaptığı seanslar onu daha kötü hissettiriyordu.

Ve bu kabul edilemezdi.

Kapıyı çaldım ve açtım. Biri beni içeri davet ederse duyabileceğimden değil.

Dr. MaryAnn'i, kırk yaşlarında bir kadın, penceresinin yanında durmuş bitkilerini sularken buldum.

Gözlerimiz buluştu ve kaşları çatıldı. "Üzgünüm, randevusuz hasta kabul etmiyorum."

O anda acemi hatamı fark ettim. Ben *sağurdım*. Bu kadın ASL bilmiyorsa onunla nasıl konuşacaktım? Zihnimde alnıma bir tokat attım.

Bunun yerine, kapıyı arkamdan kapattım, telefonumu çıkardım, notlar uygulamamı açtım ve yazmaya başladım.

Nikola Nikolaev hakkında sizinle konuşmak için buradayım.

Ona mesajı gösterdim ve yüzü tiksinti ile buruştu.

İnce dudakları hareket etti ve ben dudaklarını okudum. "O çocuk hapishaneye ait, hatta daha iyisi, iki metre altına."

Kadına bakarken ağzım açık kaldı.

İçimde öfke kabardı, ama bunu görmezden gelerek telefonuma sertçe vurarak bir sonraki mesajımı yazdım.

Neden onu başka bir terapistle yönlendirmiyorsun? Ya da daha iyisi, onu aramayı bırak?

Telefonu kadının yüzüne fırlatmak istedim, ama yapmadım. Bunun yerine soğukkanlılığımı korudum.

"Rus mafyasının düşmanlığını kazanmamak gerektiğini çok iyi biliyorum." Farkında değilmiş gibi görünen kadına baktım. "Ama bir planım var."

Kaşlarımı çattım, sonra yazdım: **Bir plan mı?**

Bana keskin bir bakış attı. "Sen kimsin ki?"

Altıncı hislerim harekete geçti ve belirsiz bir cevap vermeyi tercih ettim. **Mafya tehlikelidir ve onlarla uğraşmak istemezsin.**

Yüzü buruştu. "Oğlumu kör ettiler. Zavallı oğlum."

Ha?

Kadının söyledikleri hiç mantıklı gelmiyordu. Notlarımı yazdım ve ona gösterdim. **Kimden bahsediyorsun?**

"Oğlum. Oğluma zarar verdi. O şeytan, bir kulüpte oğlumu döverek kör etti," dedi, saçlarını çekiştirirken yüzünde

kötülükle doluydu.

"*Hangi kulüp?*" diye işaret dilinde sordum, ama onun şaşkın ifadesi bana beni anlayamadığını hatırlattı, bu yüzden yazdım.

"Connecticut'ta, oğlumun kız arkadaşına dokunduğu özel bir kulüpte."

Kaşlarımı çattım ve o bölgede bildiğim tek kulübün adını yazdım.

Açıklama mı?

"Evet," diye bağırdı. "Oğlumun o şeye ihtiyacı olması onun suçu değil. Kızları incitmek istememişti. Gittikçe iyileşiyordu." Görünüşe göre Dr. MaryAnn, Nikola'ya değil, kendi oğluna terapi seansları vermesi gerekirdi. "Oğlum sadece yaşlı bir kadın, Düşes'in ondan istediği şeyi yapıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı, ama bunun yerine o şeytan oğlumun gözlerini yaktı."

Anladım. Revelation'da beni zorla öpen adam oydu. Büyük büyükannemle mi çalışıyordu? Lanet olsun, onun kötülüğü sonsuza kadar bizi takip edecek mi?

Isabella'ya bu kadının deli olduğunu ve Nikola ile bir daha asla konuşmaması gerektiğini söylemem gerekiyordu. Aslında, bu durumda kimseye danışmanlık yapmamalıydı.

"Ama sözlerimi unutma, o sakat ölecek ve onu vuran kişiye bir şans daha verilir umarım," diye devam etti, benim düşüncelerimden habersiz. "Onun ve ailesinin gibi insanlar olmasa bu dünya daha iyi bir yer olurdu. Kahretsin, belki de dünyaya bir iyilik yapıp bunu kendim yaparım."

Gözlerim kızardı ve içimi kaplayan öfkeyi bastırmak için bir saniye beklemek zorunda kaldım, nabzım boynumda atıyordu. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, ama affetme ya da unutma iradesini bulamadım.

Bu dünyada iki tür günahkar vardır: kalpleriyle günah işleyenler ve yok etme niyetiyle günah işleyenler. Bu kadın ikincisiydi.

Nikola'ya yardım etmek yerine ona zarar veriyordu. Onu yaşamasına izin vermek bir hata olurdu. Bize geri dönüp musallat olacak türden bir hata ve ben buna izin veremezdim.

Kapıya doğru yürüdüm, kilitledim ve sonra ona doğru yöneldim.

Öfkemi fark etmeden kadın konuşmaya devam etti. "Bu sefer o sakat herifi uzak tutabilir, ama geri gelecektir."

Masasının yanına gitti, bir çekmeceyi açtı ve bir sonraki hareketini hiç beklemiyordum. Titrek ellerle bir silahın namlusunu tutuyordu ve deli gibi etrafında sallıyordu.

Onun sözlerini anlayamadım. Kırmızı renk görüşümü bozdu ve kan damarlarımdan kan akıyordu. Bir kez, iki kez gözlerimi kırptım, ta ki onun sonraki sözleri kafama dank edene kadar.

"Sakat Nikolaev'i öldüreceğim."

Kot pantolonumun arka cebinden bıçağı çıkardım, bıçağı açtım ve odanın diğer ucuna fırlattım.

Sasha'dan öğrendiğim gibi.

56

NIKOLA

Fizyoterapimden sonra Skye'dan bir mesaj geldiğini fark ettim.

Skye: Dr. MaryAnn'in ofisindeyim. Beni buradan alabilir misin lütfen?

Beş dakikalık yolculuk boyunca kafamda farklı senaryolar geçerken şoförüne tüm yasaları çiğnemesini söyledim.

Dr. MaryAnn'in ofisine girdiğimde göreceğim şey için hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

MaryAnn'in ofisine girdiğimde göreceğim şeye beni hiçbir şey hazırlayamazdı.

Skye kanepede oturmuş, pembe topuklu ayakkabıları sehpa duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ofise girerken etrafa bakındım ve kırmızı lekeler gördüm. Bunun nedenini bulmak uzun sürmedi. Terapistim MaryAnn, kapı kolu kadar ölü bir şekilde yerde yatıyordu.

. İsviçre bıçağı boynunu delmiş, kan fışkırarak halıyı lekeliyordu.

Kaşlarım kalktı. "Burada ne oldu?" *"Ona ihtiyacın yok,"* Skye yavaşça işaret dilinde konuştu.

"Bunu biliyorum. Bu benim sorumun cevabı değil, *zayka.*"

Elini kayıtsızca salladı. *"Beni sinirlendirdi."* "Yani?"

Açıklama yapmayınca, kapıyı arkamdan kapattım ve amcam Alexei ile babama temizlik yapmalarını isteyen kısa bir mesaj attım.

Sonra tekerlekli sandalyeyi ona doğru sürdüm, gözlerim onun üzerinde dolaştı. Yaralanmış gibi görünmüyordu ve üzerinde tek bir damla kan bile yoktu.

Eğildim, yüzünü ellerimle kavradım ve "Seni nasıl sinirlendirdiğini anlatır mısın?" diye sordum.

"Sana sakat ve engelli dedi ve bizim gibiler olmasa dünyanın daha iyi bir yer olacağını söyledi. Oh, bir de seni öldürmekle tehdit etti. Yani... evet. Hak ettiğini buldu."

Serbest elimle ağzımı sildim, gülümsememi sakladım. "Belli ki onun değerlendirmesine katılmıyorsun."

Omuz silkti. *"Kimse senin hakkında öyle konuşamaz."*

"Aynı şekilde. Onu öldürmemiş olsaydın, gelecekteki karıma böyle konuşmaya cüret ettiğini öğrendiğimde ben öldürürdüm."

"Hapse girmek üzereyim," diye homurdandı, mavi gözleri benimkilere bakarak. *"Mahvoldum."*

"Bunun olmasına izin vermeden önce ölürüm."

Bana soğuk bir bakış attı. *"Yine de hapse gireceğim."* "Öyle bir şey olursa, senin yerine ben hapse girerim." *"Tekrar ayrılmak istemiyorum, Nikola."*

Sanki buna izin verecekmişim gibi. Kızım bir kuş gibi özgür olmayı hak ediyordu, onu kafese kapatabilecek tek kişi bendim. "Sanırım birlikte hapse girmek zorunda kalacağız. Şimdi söyle bana, buraya neden geldin?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırdıktan sonra işaret diliyle konuştu: *"Bu kadınla her konuştuğunda ruh halinin değiştiğini fark ettim. Dr. Freud'la konuştuktan sonra her zaman daha iyi hissediyorum, ama sen daha kötüye gidiyormuşsun gibi görünüyordu, bu yüzden ne haltlar döndüğünü kontrol etmek istedim. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve haklıydım. Bu kadın... O, Revelation'da saldırdığın adamın annesi."*

Şaşkınlık beni sardı. "Büyük büyükannenin işe aldığı pislik mi?"

"Evet, ve o adamı kör ettiğin için senin zihninde oynuyordu."

Skye'nin mücadelecisi birisi olduğunu biliyordum, ama onun bir katır kadar inatçı olduğunu hiç fark etmemiştim. O kadar uysal ve memnun etmeye istekli görünüyordu ki. Ta ki sen onu kızdırana kadar, sonra eldivenleri çıkardı.

Omuzları çöktü, bakışları ölen kadına kaydı. "Üzgün değilim, ama... düğün. Gelinlik çok güzel ve şimdi hapse gireceğim. Orada giyemem tabii ki."

Gerçekten çok üzgündü, ben de gülümsemeyi bastırdım.

"Kimse benim *zayka*'mı hapse atamaz." O benim olduğu için çok şanslıydım. Benim olmak istediği ve ne kadar onu uzaklaştırmaya çalışsam da benden vazgeçmediği için. "Buraya gel."

Gözlerini devirdi ama ayağa kalktı ve tekerlekli sandalyeyi umursamadan dizlerimin arasına geldi. Ben alnındaki dağınık saçlarını tararken, o pembe topuklu ayakkabılarıyla bacaklarımı sardı.

"Gerçekten bir sakatla birlikte olmak mı istiyorsun?" diye sordum ona yumuşak bir sesle.

"Sen sakat değilsin ve fizik tedavi ile kısa sürede yürüyebileceksin."

"Ama asla koşamayacağım."

Omuz silkti. "İyi, çünkü koşmaktan nefret ederim."

"İnsanlar seni engelli bir adamla evlendiğin için yargılayacaklar. Seninle dalga geçecekler." Ben daha iyi biliyordum. Skye dalga geçilmenin ne demek olduğunu ilk elden biliyordu ve ben bunu yapmaya cesaret eden her erkeğe ve kadına derslerini vermeyi garanti etsem de, daha fazlası olduğundan oldukça emindim. Skye bir hayatta kalan ve benim de dahil olmak üzere çoğu erkekten çok daha iyi ve daha güçlü bir insandı.

Yüzümü avuçladı. "Senin için onları öldürürüm. Ya da sen vurabilirsin. Umurumda değil."

"Engelli bir adamdan daha iyisini hak ediyorsun, *zayka*. Tabii ki seni şimdi terk edemem. O kadar özverili olabilecek kadar güçlü değilim."

Bana baktı, gözlerindeki ateş çılgınca yanıyordu. "Sence sakat bir kadından daha iyisini hak ediyor musun?"

Kaşlarını çattım. "Neden bahsediyorsun?"

"Nikola, ben hayatım boyunca sakat oldum, ama bu senin beni korumandan alıkoydu mu? Beni sevmenden alıkoydu mu?"

"Tabii ki hayır. Seni seviyorum ve sen benimsin. Benim olanı korurum. Sanırım çocukluğumuzdan beri seni seviyorum."

Ağzını açtı ve sonra geri çekildi, yüzünde şok ifadesi belirdi. "Ne? Bunca yıldır mı?"

Parmaklarımla çenesini tutup kendime doğru çektim. "Evet, onca yıl boyunca. Çocukça bir aşktı, ama sonra bizimle birlikte büyüdü. Seni seviyorum, Skye Leone. Kendimi bildim bileli seni seviyorum. Kahretsin, sanırım sana bağımlıyım."

Onsuz bir hayat, yanımda olmaması, bana dokunmaması ve beni sevmemesi, yavaş bir ölüm gibi olurdu. Kazadan sonraki ilk aylarda bunu ilk elden deneyimlemiştim.

Birbirimize baktık, sessizlik duygularla ve Skye'im olmadan mümkün olmayacak bir geleceğin vaatleriyle doluydu. Onu her zaman destekleyeceğimi ve onun da beni destekleyeceğini hiç şüphe duymadan bildiğim bir gelecek.

"Sen ve ben, Nikola. Sonsuza kadar. Ne olursa olsun." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve göğsüm sıkıştı, nefes almam zorlaştı, ama her öpücükle, sanki ciğerlerime oksijen pompalıyor gibi hissettim.

Kollarını boynuma doladı.

"Yağmur ya da güneş, sen ve ben olacağız, Skye. Sonsuza kadar." Bana geniş bir gülümsemeye karşılık verdi.

"Bu hoşuma gitti. Tanrım, seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum," diye heyecanla işaret etti, güzel mavi gözlerindeki yıldızlar sadece benim için parlıyordu. Yavaşça elimi tuttu, sonra üzerine adının dövmesi olan yüzük parmağımı hafifçe okşadı.

"Adımın senin üzerinde olması hoşuma gidiyor. Bütün dünya senin benim olduğunu biliyor."

"Senin," diye yemin ettim, sonra sol elini elimde tutup yüzük parmağına bir öpücük kondurdum. Kapı açıldı, Alexei ve babam birkaç adamla birlikte kapıda duruyorlardı.

"Tanrı aşkına, neden terapistini katlettin?" diye homurdandı babam, bana öfkeyle bakarak. "Görünüşe göre ruhsal durumun kötüye gidiyor, Nikola."

"Bu ailede var," dedi Alexei soğuk bir ses tonuyla, ama bu manzaradan hiç rahatsız olmamıştı.

Skye dikleşti ve onlara sert bir bakış attı. *"Nikola'yı öldürmekle tehdit etti. Bunu kabul edemeyiz, değil mi?"* Bu sözleri onları susturdu.

EPILOG

SKYE

Bir Ay Sonra

Güneş ışığı castello'nun pencerelerinden içeri süzülerek Trieste Körfezi'nin kristal mavisi dalgalarında parılıyordu. Kuşlar hafif esintiyle uçuyor, çiçekler her renk ve boyuttan kelekleri kendine çekiyordu. Çiçeklerin ve denizin kokusu her yerdeydi, baharın geldiğinin açık bir işareti.

Büyük pencerelerden ailelerimizin gülüşlerini, misafirlerin sohbetlerini ve dalgaların kıyıya vuruşunu görebiliyordum.

Ailem beni ilk bulduğunda benim olan pembe yatak odasında duruyordum. O kadar çok sevgi ve mutluluk görmüş olan oda.

Gözlerim engin mavi denizi taradı. Burası benim mutluluk bulduğum yerd, ama yolculuğumun başladığı yer değildi. Mutluluğum Nikolaev

ailesi ve onların beni kabul etmesiyle başladı. Onlar, beni biyolojik aileme yaklaştıran ilk adımdı ve bunun için onları sonsuza kadar seveceğim.

"Tanrım, Nikola'nın aklını kaçıracaksın."

"*Sen çok güzelsin,*" dedi annem, Branka ile birlikte gülümseyen yüzlerinde gözyaşları ile izlerken.

Düğüne yardım etmişlerdi, bu da babamı çok rahatlatmıştı. Elinden geleni yaptı, ama masa süslerini yapmaya cesaret edemedi.

Kapı açıldı, babam ve Sasha zarif adımlarla ve geniş gülümsemelerle içeri girdiler.

"Mükemmel kızım için mükemmel bir gün," dedi babam, emin adımlarla bana doğru yürüyerek alnıma bir öpücük kondurdu.

"Ben *mükemmel değilim,*" diye itiraz ettim, başımı kaldırdım ve güneş babamın yüzüne vurduğu anda, onun koyu renk gözlerinde parıltıya dönüşen gözyaşları gördüğüme yemin edebilirim. "*Mükemmele yakın bile değilim, ama her zaman arkamda olduğun için teşekkür ederim baba. Sen de, Sasha.*"

"Sen mükemmelsin," diye itiraz etti Sasha. "Asıl sana teşekkür etmesi gereken biziz, Skye. Hayatımıza ışık getirdin."

Gözlerimi sertçe kıptım, bakışlarım sıra dışı ailemin üzerinde dolaştı. Anne babam ve üvey anne babam. Onlarsız bir hayat düşünemiyordum.

"*Böyle dört harika ebeveyne sahip olduğum için çok minnettarım.*" Gülümsedim, sonra hepsini kucaklayarak sıkıca sarıldım.

Bir deyim, kimsenin her şeye sahip olamayacağını söyler, ama bu günlerde ben buna oldukça yakındım. Hayatımın aşkı. Sevgi dolu bir aile. Harika arkadaşlar.

Ailemin gözleri beni ve sıra dışı gelinliğimi süzdü. Beyaz korsajlı, uzun kollu, yere kadar uzanan ipek pastel çiçeklerle kaplı bir gelinlik.

"Gergin misin?" diye sordu Sasha. "Kaçmak ister misin?"

Damien ortaya çıktı, yakışıklı ve çok olgun görünüyordu. "Gideceksen beni de yanına al, çünkü bir kız sürekli elimi tutmaya çalışıyor."

"Sanırım damat bizi yakalayacak," dedi babam.

"*Gergin değilim.*" Gülümsemekten kendimi alamıyordum. "*Sadece inanılmaz derecede mutluym ve düğün törenini sabırsızlıkla bekliyorum.*"

Konuklar gittikten sonra Nikola'yı tamamen kendime ait hissetmek için sabırsızlanıyordum. Ailem de gidecek ve balayımıza çıkmadan önce Miramare'de bir hafta boyunca baş başa kalacaktık.

"Yani bu gece sen ve Nikola eğleneceksiniz, ha?" Damien göz kırptı ve Sasha onun kafasına vurdu. "Ne oluyor baba?"

"Skye kimseyle eğlenmeyecek," diye homurdandı Sasha, beni utandırarak.

"Tanrı aşkına, aklını pisliklerden arındır dostum. Dans etmekten ve eğlenmekten bahsediyordum, seksten değil."

Ona gözlerimi devirdim. "*Evet, kesinlikle... dans edeceğiz.*"

"Sen benim en sevdiğim kız kardeşimsin, biliyorsun," diye başladı.

"*Tek kız kardeşin,*" diye düzelttim onu. Elini havada salladı, sanki bu küçük bilgi önemsizmiş gibi.

"Ama yirmi bir yaşına gelmeden beni amca yaparsan, en sevdiğim kız kardeşim olmaktan çıkarsın," sanki ben bir şey söylememişim gibi devam etti.

Elini okşadım. "*Merak etme. Bekleyeceğime söz veriyorum.*" Muhtemelen çok, çok uzun bir süre.

"Ama çok uzun süre bekleme." Sasha sırtıttı. "Dante ve ben bir iddiaya girdik." İnledim. "*Bilmek istiyor muyum ki?*"

"Hayır, bilmek istemezsin," dedi Branka gerçekçi bir şekilde.

Annem babama azarlayıcı bir bakış attı. "*Bu ikisi çocuk gibi davranıyor.*"

"Ne, Nix? Bu Rus'tan daha iyi büyükanne ve büyükbaba olacağımızı biliyorsun," dedi babam suçlu bir ifadeyle. "Her çocuk, kıcını donduran Rusya'da olmaktansa İtalya'da olmayı tercih eder."

Sasha alaycı bir şekilde, "Biz de New Orleans'ta kalıyoruz, biliyorsun," dedi.

"Bu iki bebek yüzünden kendi düğününüzü kaçırmayın," diye mırıldandı Branka, gözlerini devirdi, sonra annesiyle birlikte ortadan kayboldu.

"New Orleans'ta tiramisu yok," diye mantık yürüttü

babam. "İtalya'da timsah yok," diye tersledi Sasha.

"Söyleyeceklerim bu kadar." Babam gülümsedi, sonra bana döndü. "Partiye başlamaya hazır mısın prenses?"

Uzun elbisemi kaldırıp öne doğru adım attım ve uzun zamandır benim tüm dünyam olan iki erkeğe yaklaştım. Kavgaları anında sona erdi ve ikisi de bana kolunu uzattı.

Çiçekleri giydiğim için tutacak bir buket yoktu, ayrıca bu iki erkeğin koluna girip koridordan yürümek çok daha anlamlıydı.

Babamın gözlerine baktım, sonra Sasha'nın gözlerine baktım ve eğilip her ikisinin yanağına da yumuşak bir öpücük kondurdum.

"*İkinizi de seviyorum,*" dudaklarım titreyerek söyledim ve parıldayan gözlerine bakarak.

Derin bir nefes alan babam ilk konuşan oldu. "Beni çok gururlandırdın prenses. O Rus çocuk seni şımarttığına babanı unutma."

Yumuşak bir gülümsemeyle, "*Asla. Hem, ikiniz de beni önce şımarttınız.*" dedim.

Sasha başını salladı. "Gitsek iyi olur. Makyajımı bozmak istemiyorum."

Kıkırdadım ve terli ellerimle onların güçlü kollarını sıktım. Odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indiğimizde, tüm gözler üzerimizdeydi.

Geçici bir sunak ve rahibin beni beklediği terasa doğru bir adım attığımızda kalbim hızlı ve şiddetli bir şekilde çarpmaya başladı. Bir adım. İki. Üç.

Aşağı inerken, gözlerim soluk mavi gözlü, uzun boylu, güçlü bir adama takıldığında tüm dünya kayboldu. Nikola'nın gözleri bana sevgi, saygı ve takıntı doluydu.

Sonra anladım ve ciğerlerimden keskin bir nefes çıktı.

Nikola, tahta oyma bir bastonu sıkıca tutarak dik durmuş beni bekliyordu. Üç parçalı takımı kusursuzdu, Windsor kravat düğümü biraz kaymıştı ve gülümsemesi tam yerindeydi.

Kalbim çok heyecanlıydı, adımlarım hızlanırken sevgim taşıyordu, babamı ve Sasha'yı geleceğime doğru sürükleyerek.

Papa ve Sasha'nın beni ona teslim etmesini beklemedim. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kollarımı Nikola'nın uzun boylu vücuduna doladım.

"Sürpriz, *zayka*," dedi, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle, göğsümde ise pek çok duygu ve soru dolaşıyordu.

"*Nasıl... ne zaman... neden bana söylemedin?*"

"Sana sürpriz yapmak istedim." Yüzümü avuçladı. "Senin için en iyi halim olmak istiyorum, Skye. En güçlü halim."

"*Sen zaten bu gezegendeki en iyi adamsın, malysh. En iyi versiyonun. Benim için her şeyin en iyisi.*" Onu dudaklarından öptüm. "*Benim için tek erkek.*"

Rahip Nikola'nın omzuna dokundu ve biz de başımızı çevirip ona baktık, birbirimizi bırakmadan.

Rahip rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdadı. "Henüz yeminlere gelmedik."

Bu önemli değildi, çünkü Nikola beni bırakmayı reddediyordu. Tören, benim elim onun elinde, onun eli benim elimde başladı ve bitti.

"Gelini öpebilirsin."

Kocam beni öptü, tembel ve tatlı, sert ve sahiplenici bir şekilde, beni titretirken. Sonra sadece ikimiz kaldık. Karı koca. Sonsuza kadar.

SON

SONRA NE OLACAK?

Nikola'yı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın.

Desteyiniz benim için çok değerli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışma yapmak istiyorsanız, Facebook grubu Eva's Soulmates grubuna (<https://bit.ly/3gHEe0e>) katılabilirsiniz.

Serinin bir sonraki kitabı Enzo (<https://amzn.to/43VIO5U>).

YAZAR HAKKINDA

Eva'nın diğerk kitaplarını merak mı ediyorsunuz? Buradan inceleyebilirsiniz. Eva Winners'ın Kitapları <https://bit.ly/3SMMsrN>.

Eva Winners, düşmanlardan aşıklara, tüm duyguları içeren kitaplara kadar romantizmle ilgili her şeyi yazıyor. Kahramanları bazen kötü adamlar oluyor, çünkü onların da sevgiye ihtiyacı var. Değil mi? Kitapları, bir tutam gerilim, gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir parça şiddet ve karanlık ve bolca ateşli tutkuyla bezeli.

Çalışmadığı ve yazmadığı zamanlarda, günlerini Hırvatistan veya Maryland'da geçirir ve bir sonraki hikayesi hakkında hayal kurar.

Eva'yı aşağıda bulabilirsiniz:

www.evawinners.com'u ziyaret edin ve haber bültenime abone

olun. FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners> Goodreads:

<http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/> _ _

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

